SFATURI DE VIAȚĂ

virtual-project.eu

RENÉE SHAFRANSKY

RENÉE SHAFRANSKY

SFATURI DE VIAȚĂ

Original: *Tips of Living* (2018)

Traducere din limba engleză de:
MARGARETA MANOLE

virtual-project.eu

2019

„Nu gândi este a unsprezecea mea poruncă; şi dormi când poţi este a douăsprezecea”.

— Herman Melville, *Moby Dick*

Din *Pequod Courier*

Sfaturi de viaţă
de Nora Glasser

Motive pentru a pleca din propria locuinţă

Rezidenţi ai Pequodului (cunoscuţi anterior drept „clasa mijlocie”): V-aţi pomenit anul acesta că impozitul pe proprietate a crescut astronomic, nu-i aşa? Pentru asta puteţi să le mulţumiţi bogătaşilor de oraş care ne-au „descoperit” locurile. Cumpără reşedinţe de vară modeste, le renovează şi apoi le transformă în proprietăţi de milioane de dolari, iar piaţa imobiliară explodează. Dezvoltatorii oferă apartamente luxoase pe malul apei, demne de cei bogaţi şi extraordinari. Între timp, voi vă refinanţaţi creditele pentru a vă păstra acoperişul deasupra capului. Prin urmare, de ce nu v-aţi închiria casa prin Airbnb unor chiriaşi de modă veche, pe timpul verii? Ar plăti mii de dolari ca să evadeze din oraş, cu un grup de prieteni. Va trebui doar să înlocuiţi mobila şi instalaţia sanitară după ce pleacă. „Bună idee”, o să-mi spuneţi, „dar familia mea unde locuieşte între timp?” Ce ziceţi de acele depozite din apropierea autostrăzii? Închiriaţi unul şi puneţi o saltea gonflabilă. Improvizaţi o bucătărie cu un minifrigider şi un cuptor cu microunde. Readuceţi la viaţă oala de noapte. Deprindeţi aptitudinile – testate în timp – ale celor fără adăpost. Gândiţi în afara cutiei… sau trăiţi întruna.

Capitolul 1

Helene Westing, femeia cu care fostul meu soţ a avut o aventură, şi pe care a lăsat-o însărcinată în timp ce eram căsătoriţi, s-a înscris la acelaşi curs de Pilates ca mine, cu câteva săptămâni înainte de Ziua Recunoştinţei. Mai zic o dată. Helene Westing, femeia cu care fostul meu soţ a avut o aventură, şi pe care a lăsat-o însărcinată în timp ce eram căsătoriţi, s-a înscris la acelaşi curs de Pilates ca mine, cu câteva săptămâni înainte de Ziua Recunoştinţei. Eu fusesem acolo prima, întinsă pe spate. Exact cum se întâmplase şi cu soţul meu.

Stresată dincolo de limite.

Antrenoarea mea de Pilates îmi admira imprimeul şosetelor – negre, cu însemnul verde al dolarilor – când am auzit uşa deschizându-se în spatele meu. Am cumpărat şosetele sperând să le transmit banilor, care abia mi se arătau după divorţul de cu trei ani în urmă, că sunt bineveniţi în viaţa mea.

— Tari şosetele, Nora, zise Kelly şi, cu o mişcare fluentă se aşează pe saltea, cu picioarele încrucişate – de două ori mai impresionantă, pentru că centrul ei de greutate se schimbase recent. Era aproape în şase luni şi radia de la hormonii galopanţi ai sarcinii. Până şi părul ei negru ca lignitul, strâns într-o coadă înaltă, căpătase un luciu de zeiţă. Se legănă veselă în timp ce îşi întoarse capul înspre uşă şi ciripi la microfonul din căşti.

— Bine ai venit! Tu trebuie să fii cea care a sunat ieri. Helene, nu?

Am tuşit, încercând să-mi ascund icnetul, în timp ce Helene trecu pe lângă mine, suficient de aproape încât să-i simt mirosul: L'Occitane Jasmin, un parfum pe care obişnuiam să-l folosesc şi eu. Se opri puţin şi se uită la mine pentru o secundă, apoi pufni înainte să-i zâmbească lui Kelly şi să meargă mai departe.

— Scuze pentru întârziere. Am estimat greşit timpul de condus.

Dacă Helene era tulburată, nu o arăta deloc. Îşi întinse calmă salteaua şi urmă indicaţiile lui Kelly, pentru a-şi lucra mijlocul. Dar prezenţa ei chiar mă şoca; abia mă mai puteam concentra la curs. M-au năpădit amintirile chinuitoare ale trădării lui Hugh. Firul de păr blond de pe faţa de pernă. *Blond?* Perechea de chiloţi maro, de dantelă, ghemuită sub dulapul din dormitor. *Maro.* Golul din stomac la gândul că Hugh are o aventură atât de pasională şi fără înfrânare încât îşi invitase amanta cu părul auriu în patul nostru şi o răvăşise într-atât că uitase să-şi pună chiloţii înainte să plece.

Trebuie să recunosc că mai avusesem indicii despre aventurile lui Hugh. Cu siguranță erau indicii. Găsisem o vedere cu *Olympia* – nudul culcat al lui Manet – în cutia poștală, după ce Hugh se întorsese din Philadelphia, unde ținuse un seminar de pictură. Pe spate nu avea nicio adresă și nicio semnătură, doar un număr de telefon și două cuvinte: „Sună-mă". Hugh a pretins atunci că habar n-are cine a trimis vederea. A aruncat-o. Totuși, am fost foarte atentă. Nu și-a schimbat comportamentul. Nu a mai plecat la Philadelphia, nimic suspicios. M-am convins că nu mă înșelase. Dar apoi nu am putut să nu observ tinerele care îi sorbeau cuvintele la petreceri și vernisaje și-l contemplau cu ochi dulci. Așa cum făcusem și eu când aveam 25 de ani și mersesem să-i văd vernisajul din Chelsea.

Hugh Walker: Portrete din New York. Acesta era titlul expoziției. Pe atunci, Hugh era pe drumul cel bun spre a deveni un star în artă. Din biografia de la galerie, am aflat că avea 43 de ani, era din Virginia și deja avea lucrări expuse la Muzeul de Artă Modernă. Portretele constau în reflexiile lui în diferite vitrine de magazine, din cele mai bogate și cele mai sărace cartiere – din Tribeca, până în Harlemul de Est. Erau lucrate în ulei și poleite cu diferite luciuri care creau un efect de ceață și lumină. Mi s-au părut geniale.

Când Hugh a intrat în galerie, l-am recunoscut din tablouri. Era înalt și zvelt, purta pantaloni kaki și o cămașă polo albă, cu mânecile suflecate. Înainte să meargă spre recepție pentru a vorbi cu personalul, mi-a zâmbit fermecător și strengărește și în acea clipă îmi doream să mă fi îmbrăcat de dimineață cu niște blugi mai sexy. Cu hainele lui, cu părul lui negru și ondulat și ochii căprui, aveam impresia că semăna cu Jack Kerouac, în reclama „Kerouac a purtat pantaloni kaki" de la Gap.

După ce și-a terminat treaba la recepție, a venit fix spre mine. Mi-a crescut pulsul. S-a prezentat cu un accent sudic, dulce, și a întins mâna. Ne-am atins și inima mi s-a zbătut în piept.

— Bună. Sunt Hugh Walker. Iar tu ești…?

— Nora Glasser.

— Pot să te întreb ce părere ai de tablouri, Nora Glasser?

— Cred că sunt frumoase și complexe. Diafane și politice în același timp, am spus eu. Apoi m-am lăsat acaparată de un imbold lipsit de respect: Dar am vești nu prea bune.

— Poftim?

— Nu sunt focalizate.

Fără să ezite, Hugh deveni sobru. Dădu din cap și se încruntă.

— Da. Mă tem că experimentam ceva nou. Mi-am pus vaselină în ochi când le-am pictat.

— Glumeşti, nu?

Mi-a făcut cu ochiul şi mi-a zâmbit din nou irezistibil.

— La fel şi tu.

Practic, mă topeam de la arşiţa dintre noi.

Odată ce ne-am culcat împreună, Hugh a început să mă picteze. După seria *Nora* prezentată la New York, cariera lui a explodat. A zis că sunt muza lui. „Eşti evreica mea brună şi frumoasă", îmi spunea. Nu aş fi vrut să-mi petrec timpul cu altcineva. De atunci, vocea lui Hugh a fost prima şi ultima pe care am auzit-o în fiecare zi, timp de mai mult de zece ani. Eram acel tip de cuplu pasional. Acei oameni care noaptea în pat, cu picioarele încolăcite, îşi povestesc despre ziua care a trecut. „Tu prima", insista el. „Spune-mi totul". Dacă îmi exprimam ocazional îngrijorarea despre femeile care flirtau cu el, Hugh mă liniştea. Chiar invoca faimoasa zicală a lui Paul Newman despre fidelitate.

„Nora, de ce să ies să mănânc hamburger când am friptură acasă?"

Tocmai ne întorseserăm dintr-o vacanţă din Roma – impetuos necesară după ce eşuase cel de-al doilea tratament de fertilitate – în săptămâna dinainte ca părul blond şi chiloţii maro să-şi facă apariţia în dormitorul nostru. Am fost aşa de deprimată după acel episod, încât am dormit aproape patru zile întregi. Apoi, trezindu-mă din somn precum Lazăr, m-am târât în bucătărie, pentru ca Hugh să-mi mai zică, încă o dată, că a fost doar „o aventură" şi eu eram „aleasa". Se pare că o cunoscuse în timp ce inaugura o galerie în Austin, era studentă la Facultatea de Arte.

— Tu erai în vizită la mătuşa ta, când a sunat. Era în New York în săptămâna aia şi a vrut să vină să-mi vadă noile lucrări, a zis el. A adus vin. Am băut prea mult, Nora. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, ea… îmi pare rău. Te rog, nu lăsa asta să ne distrugă relaţia! Te rog! Nu-mi pasă de ea. Nu-mi pasă de ea deloc.

Am vrut să cred că o să reuşim să trecem peste asta. *Te rog, nu lăsa asta să ne distrugă relaţia.* Am citit cărţi despre cum să te vindeci după trauma de a fi înşelată. „Nu te aştepta la miracole". „Câştigarea încrederii durează". „Orice ai face, nu cere detalii", erau sfaturile lor. În timpul lungilor conversaţii emoţionante cu Hugh, am încercat să stau departe de aceste terenuri minate. „A cedat de la atâta stres provocat de încercarea de a avea copii", m-am gândit eu, începând să îl iert. Dar mai puţin de şase luni mai târziu, în timp ce umblam prin studioul lui pentru a găsi răzătoarea care dispăruse (Hugh mereu lua ustensilele din bucătărie ca să obţină texturi noi şi interesante ale vopselei), am renunţat la orice speranţă.

În spatele paravanului japonez care ascundea chiuveta industrială a lui Hugh, pătată de vopsea, am văzut o pânză rezemată de perete. Evident, era o

replică a faimoasei fotografii a lui Annie Leibovitz, *Rolling Stone* – cea cu John Lennon dezbrăcat și ghemuit în poziție fetală, în jurul lui Yoko, îmbrăcată în întregime. În versiunea asta, cel dezbrăcat era Hugh. Și era înfășurat în jurul unei Helene rotunde și însărcinate.

M-am holbat la tablou, abia mai respiram, iar corpul meu a căzut în propria-i poziție fetală. *Asta nu se poate repara. După așa ceva nu ne putem reveni. Mi-a înfipt un cuțit în pântece și sângerez până la moarte. Asta înseamnă moartea.* Apoi am auzit ușa studioului deschizându-se și podeaua scârțâind în spatele meu.

— Nora, nu am vrut să se întâmple asta.

— Dar eu voiam un copil. Era copilul meu. Ne-ai distrus. Și mi-ai frânt inima.

*

În acea zi, în studioul lui Hugh, am făcut în tăcere un jurământ: Oricât de mult mi-ar lua, voi reveni la viață și nu voi fi o femeie acră și furioasă.

Ușor de zis. Am început să am fantezii violente în care îi zdrobeam pe Hugh și pe Helene cu mașina. Apoi scoteam un pistol din buzunarul paltonului, precum o infractoare din anii '40, și îi împușcam în pat, în flagrant delict, iar asta era mult mai visceral și satisfăcător. Îmi imaginam acest scenariu la nesfârșit. Era atât de tulburător, încât am început să merg la terapeut. În afară de Hugh (și poate și de Helene, dacă îi spusese), doctorul Feld era singurul care știa că am făcut să curgă sânge.

— Spuneți-mi exact ce s-a întâmplat, a zis doctorul Feld, uitându-se grav la mine, în prima ședință, pregătit să ia notițe cu stiloul în carnetul lui galben.

— Am atacat lucrările lui Hugh. La propriu.

— Când s-a întâmplat asta?

— După ce am văzut acel tablou în studio. La început, nu mă puteam ridica de pe podea, eram foarte supărată. Hugh tot zicea că trebuie să vorbim calm despre asta. Se tot referea la copil ca fiind o „greșeală". A zis că nu a vrut s-o lase pe Helene însărcinată, dar s-a întâmplat și ea a decis să-l păstreze. Avea de gând să-mi spună după ce se năștea copilul. Credea că voi fi dispusă să accept un „aranjament" după ce văd copilul.

— Ce fel de aranjament?

— Voia să locuim împreună în continuare și eu să fiu un fel de mamă vitregă. „De vreme ce tu se pare că nu poți rămâne însărcinată", a zis el. Tot încercaserăm. Ovarele mele nu cooperau.

— Probabil că v-a rănit foarte rău.

— Am fost devastată. L-am acuzat de sadism. El a pretins că sunt burgheză și îngustă la minte. A zis: „Europenii fac astfel de aranjamente tot

timpul”. Corectaţi-mă dacă greşesc, doctore Feld, dar de obicei nu este soţia cea care poartă copilul, şi nu amanta?

— Mă tem că nu sunt expert în asemenea chestiuni.

— Nu, bineînţeles.

— Să ne întoarcem la violenţă…

— Da. Ei bine, într-un final m-am ridicat de pe podea. L-am văzut pe Hugh cum se pregătea să fiarbă apă, pe plită, pentru ceai, de parcă am fi fost un cuplu de englezi care puteau să aibă o conversaţie civilizată pe marginea problemei, la o ceaşcă de ceai Earl Grey. M-am uitat din nou la tabloul cu el şi Helene şi am văzut roşu în faţa ochilor. Era real. Asta chiar se întâmpla. Toată camera a devenit sângerie. Am luat drept armă cel mai apropiat lucru pe care l-am găsit – un cuţit X-ACTO de pe masa lui de lucru – şi m-am năpustit asupra lui. M-a apucat de încheietură înainte ca lama să atingă pânza. Din greşeală, i-am înţepat mâna.

Doctorul Feld a notat în carnet.

— El cum a reacţionat?

— „Eşti isterică”, a zis. Cred că eram. Dar problema este că încă mai am fantezii.

— Ce fel de fantezii?

Am ezitat. Doctorul Feld şi-a înclinat capul.

— Unele în care îi rănesc pe amândoi.

Doctorul Feld a notat mai multe în carnet.

— Ce ziceaţi despre obligaţia de a informa autorităţile dacă reprezint un pericol pentru alţii sau pentru mine? Nu o să mă raportaţi pentru că am fantezii, nu?

— Nu. Dar ar fi bine să cercetăm această furie aici, decât să o exprimaţi în alte feluri.

— Aţi putea aproxima de câte şedinţe avem nevoie? Îmi fac griji în legătură cu banii. Întâlnirea cu avocatul, pentru divorţ, a fost un şoc pentru mine.

— Cum aşa?

— Am trăit cu Hugh mai mult de 12 ani, dar am fost căsătoriţi doar unul. Asta înseamnă că despăgubirea nu o să fie mare. După ce plătesc avocatul, mă mut din apartament şi îmi acopăr cheltuielile până găsesc un loc de muncă… Am oftat şi am dat resemnată din cap. Totuşi, nu vreau să mă lupt ani de zile pentru pensia alimentară.

— Mai bine mergeţi mai departe.

— Da.

La 150 dolari fiecare vizită, nu mi-am permis să merg prea mult la doctorul Feld, dar măcar mi-am recăpătat echilibrul. Mă tem că, de când

Hugh şi Helene s-au mutat în Pequod, în mai, anul acesta, am început să regresez. În unele zile pot să jur că am un vulcan în piept. Energia necesară pentru a-l ţine să nu erupă, mă epuizează. Adesea sunt în depresie. Dar mă asigur, în fiecare zi, că-mi reînnoiesc jurământul: *Categoric nu voi lăsa furia să-mi distrugă viaţa.*

*

— Ce tupeu pe femeia aia, comentă Grace în timp ce ieşeam din sală şi mergeam pe coridorul care ducea spre parcarea de afară.

Grace Sliwa mi-a fost ca o soră timp de 23 de ani, de când eram colege de cameră, în primul an la NYU[1]. Chiar arătăm ca două surori. Amândouă avem părul lung şi şaten, feţele ovale şi pometii proeminenţi, moşteniţi de la străbunii veniţi din aceeaşi parte generică a lumii: Grace se trage din cehi, iar eu din ghetourile de evrei din vestul Rusiei. Amândouă suntem mai înalte decât media şi avem talia lungă. „Tipul lui Modigliani de modele", a zis odată Hugh. Dar ochii mei sunt căprui, iar ai lui Grace albastru-deschis. Poartă părul drept, cu cărare într-o parte. Mie îmi place aspectul ciufulit, „sălbatic", cu breton. Grace nu are nevoie de ocazii speciale ca să îmbrace fuste sau rochii. Eu sunt fericită în blugi 90% din timp.

Deşteaptă, talentată şi frumoasă, Grace mai are şi o voce care toarce a sex şi pe care o foloseşte cu brio în cadrul emisiunii ei de interviuri, *Zvonurile localnicilor,* realizată la radio WPQD, aici în Pequod, şi preluată la nivel regional de radiourile publice.

— Dacă ar fi avut măcar o urmă de decenţă, ar fi *trebuit* să *plece* când te-a văzut în sală, a şuierat ea.

Una dintre calităţile pe care le admir cel mai mult la Grace este loialitatea. Este la fel de loială ca Lassie. După ce am divorţat de Hugh, nu i-a acordat nici măcar un interviu telefonic. Şi credeţi-mă, având în vedere cine este Hugh, ar fi fost un succes pentru ea. Grace a fost singura dintre prietenele mele care a refuzat să mai vorbească cu Hugh, faimos sau nu, din cauza aventurii lui cu Helene.

— În locul tău, aş fi vrut să ucid, a zis înfuriată.

Grace îşi încheie haina şi mă cuprinse de braţ pe când ieşeam din clădirea mare de beton, de culoarea ardeziei, în dimineaţa aceea rece de noiembrie. Ne-am îndreptat către maşinile noastre, parcate una lângă cealaltă.

— Şi ce ai de gând să faci? a întrebat ea.

— Ce vrei să spui?

— Nu putem s-o lăsăm pe femeia aia să rămână la curs. Trebuie să existe o cale să scăpăm de ea, a zis, eliberându-mi mâna pentru a deschide uşa din

[1] New York University (N. red.).

spate a mașinii ei – un Prius – ca să-și arunce acolo salteaua, peste un scaun de copil, plin de jucării. Grace are doi băieți minunați, doi pitici adorabili – finii mei. După primul născut, familia ei s-a mutat din Manhattan în Pequod, ca să-i crească pe copii în afara orașului. Soțul ei, Mac, este de aici.

— Îi trebuie pusă interdicție, a zis Grace, întorcându-se spre clădire. Poate ar trebui să mergem și să le spunem lui Kelly și celorlalte ce a făcut…

— Nu, am zis hotărâtă. Știi că se duce vorba. Nu mai suport să fiu subiect de bârfă din nou. Îți amintești când *New York Magazine* a publicat poza aceea făcută de paparazzi cu Hugh și Helene, Helene însărcinată, lângă fotografia mea de nuntă? Am fost total umilită. Nu vreau să fiu un subiect de interes aici.

— Fotograful ăla nemernic te-a trădat. Ce insultă avea mătușa ta pentru el?

Sina Shluha vokzal'naja ve Siberia. Mătușa Lada era așa de îndrăgostită de rădăcinile ei slave, încât studiase limba rusă și dansul popular în toiul Războiului Rece. Îi cunoșteam majoritatea expresiilor, dar pe asta a trebuit s-o rog să o traducă.

— Fiu de prostituată care muncește în gară, în Siberia. Am oftat. Grace, nu vreau să vorbească lumea de mine. Data trecută mi-a fost așa de rușine, că voiam să mor.

— Nu confunda lucrurile, Nor. Lui trebuie să-i fie rușine.

Atunci de ce îmi venea să mă ascund sub masă de fiecare dată când Hugh și Helene apăreau în cafenelele și restaurantele la care mergeam când încă mai locuiam în oraș? De ce plecam pe furiș de la petrecerile prietenilor și de la vernisaje când veneau ei? Venisem în Pequod pentru a începe o viață nouă. Nu, nu aveam să le spun lui Kelly și celorlalte. Nu voiam să-mi popularizez trecutul.

Pe când intra în mașină, Grace încă mai bolborosea.

— Nu a fost suficient de dezgustător că și-au cumpărat o casă aici? Adică, ideea era ca tu să o iei de la capăt, fără ei doi sub nasul tău. Acum trebuie să vină și la cursul tău de Pilates? Te urmărește! a zis ea, trântind ușa.

Cred că fusese ideea lui Helene să cumpere o casă în Pequod. Hugh avea aproape 60 de ani și ceva probleme de sănătate. Probabil că îi era frică să nu-și piardă soția de 27 de ani, dacă nu-i dădea ce voia. Iar ea a vrut o casă lângă mine. Îmi și imaginam conversația lor – de fapt, mă îngrijora că îmi tot imaginam conversațiile lor atât de des în ultimul timp – care ar fi sunat cam așa:

— Helene, știi că nu putem lua o casă în Pequod. Acolo locuiește Nora.

— Dar nu e corect! Ai zis că Pequod are lumina perfectă pentru pictat, a ripostat ea, vorbind pe nas, în stil texan. Proprietatea are un studio frumos,

plin de lumină. Vrei să renunţăm la casa visurilor noastre pentru că există posibilitatea să ne întâlnim, o dată sau de două ori, cu fosta ta soţie?

Era adevărat, Hugh chiar spusese că lumina din Pequod era „la fel de transparentă precum vodca", rezultat al aerului saturat cu molecule de apă, venite dinspre golfurile din apropiere. Petrecusem acolo o lună de august idilică, vizitând împrejurimile cu Grace şi gaşca ei, locuind cu minimul necesar într-un hangar pe care-l închiriasem pentru ca Hugh să poată lucra la tablouri mai mari. Seara aprindeam lămpi cu propan, făceam baie într-un butoi de adăpat caii – convertit acum în bazin – şi ne bucuram de fiecare secundă. Dar, în următoarea primăvară, fermierul a vândut terenul unui dezvoltator imobiliar, iar noi am început să închiriem o cabană de iarnă din partea de nord a statului, ca să mergem în weekenduri tot anul.

Pequod era un loc bun de petrecut verile. Se afla la doar trei ore spre est de New York, pe malul nordic al Long Island. Din mai până în septembrie, populaţia oraşului creştea de zece ori, apoi rămâneam doar noi, cei din Pequod. La ultimul recensământ eram 3.093. Un oraş foarte mic. Hugh şi Helene erau turişti de vară sau, mai exact, turişti de weekenduri de vară – un grup al cărui sentiment de proprietate atrăgea mânia localnicilor. Rubrica „Scrisori către editor" din *Courier* publicase o plângere tipică, legată de problema din Ziua Muncii:

> Dragă editor,
>
> M-am născut şi am crescut în Pequod şi am fost mândru să fiu rezidentul acestui oraş timp de aproape 51 de ani. Recent, am fost deranjat de atitudinea unora dintre cei care împart comunitatea cu noi pe timpul verii. Weekendul trecut stăteam la o coadă lungă la ghişeul fermei – ceva tipic pentru acest sezon –, aşteptând să-mi plătesc porumbul. Purtam tricoul de la Departamentul de pompieri Pequod, prin urmare nu putea nimeni să conteste că sunt localnic. Când, în sfârşit, am ajuns la casă, am auzit un bărbat strigând din spatele cozii: „Hei, localnicule! De ce nu-ţi faci cumpărăturile în timpul săptămânii, ca să nu mai fie nevoie să stăm aici toată ziua asta nenorocită?"
>
> Pentru că sunt funcţionar public, m-am abţinut de la violenţă.
>
> Dar după cum spune şi abţibildul: *TURISTUL PÂNGĂREŞTE LOCUL*
>
> S. Ayers Pequod DP

Peste vară, îi zărisem pe Hugh şi pe Helene în weekenduri. Părea că, de fiecare dată când ieşeam sâmbăta să rezolv ceva, trebuia să traversez strada

ca să nu mă întâlnesc cu ei. Când s-a terminat vara, am fost uşurată că, în sfârşit, plecaseră. Nu m-am aşteptat niciodată ca Helene Westing Walker (din fericire, nu luasem numele lui Hugh când ne căsătorisem, aşa că şansele ca oamenii să ne asocieze atunci erau mai mici) să apară la cursul meu de Pilates într-o luni de dimineaţă, în noiembrie.

Cursul se ţinea de trei ori pe săptămână, într-un loc ciudat: vechea sală de bowling din afara oraşului. Kelly şi soţul ei, după ce găsiseră sala de vânzare pe Bizquest, în faliment, o aduseseră înapoi la viaţă. Un eveniment tragic le-a oferit această oportunitate: părinţii lui Kelly au murit în somn, intoxicaţi cu monoxid de carbon provenit de la boiler, iar ea moştenise ceva bani. Iniţial denumită Catskill, au schimbat numele sălii în „Van Winkle Lanes" de la legendarul Rip Van Winkle, care auzise tunete în munţii Catskill şi descoperise acolo fantome care jucau bowling. Pentru barul care aparţinea de sală, Kelly pusese numele Thunder Bar („Tunet"). Soţul ei servea acolo.

„Numele Van Winkle spune despre bowling că este minunat, atemporal. Numele Pequod Lanes nu transmite nimic despre bowling", mi-a explicat Kelly pentru un reportaj realizat la inaugurare. „De când am schimbat emblema, afacerea a prosperat cu 17%*".*

Până începea programul de bowling, aveam tot locul doar pentru grupul de Pilates. În funcţie de dispoziţie şi vreme, eram între cinci şi zece care ne întindeam salteaua pe pistele strălucitoare şi uleioase. Dacă ştii să joci bowling, atunci ştii că uleiul ajută bilele să alunece lin. Este ceea ce le oferă acea „glisarea şi alunecarea" sexy. Dar dacă nu îţi e familiar jocul, înţeleg. Cunosc acest lucru doar pentru că tatăl meu, Nathan Glasser, a făcut multe afaceri în sălile de bowling şi în barurile acestora când eram mică, şi adesea mă lua cu el.

Mi-e dor de tatăl meu. A murit în urmă cu 16 ani, la puţin timp după ce l-am cunoscut pe Hugh. Era un om complicat, cu o inimă mare, iar eu eram „perla lui de fată". Într-un mod curios, dimineţile petrecute în sala de bowling mă fac să mă simt din nou conectată cu el.

— Nor, revino-ţi, strigă Grace de la geamul maşinii ei.

Încă eram blocată acolo, lângă portbagajul deschis al Toyotei mele albastre, îmi pusesem salteaua înăuntru şi mă uitam neliniştită la uşa de la Van Winkle Lanes. Mă gândeam că ar trebui să rămân şi să spun ceva când iese Helene, de genul: „Cum îndrăzneşti? Du-te şi găseşte-ţi propriul nenorocit de curs!" Dar de fapt voiam doar să plâng.

— De ce a trebuit ca Helene să vină aici? De ce? am oftat.

— O să fii bine?

— Poate nu o să se întoarcă, am zis.

Grace se încruntă.

— Am auzit când o întreba pe Kelly de cardul pentru 30 de şedinţe. Cred că-l cumpără chiar acum.

— Ah. M-am clătinat pentru o secundă, ţinându-mă de portbagaj.

— Nora?

— Sunt doar puţin tulburată, atât, am zis, revenindu-mi. O să fiu foarte bine.

— Spune-mi că nu te gândeşti să renunţi.

— Nu.

— Bine. Eu nu pot veni miercuri, dar încerc să ajung vineri. Săptămâna asta e o întreagă nebunie. Ambii copii au programări la dentist şi îi iau interviu primarului despre noile creşteri de taxe, aşa că trebuie să mă pregătesc intens. În plus, i-am promis soacrei mele c-o învăţ cum să-şi vândă LP-urile pe eBay. Asta ar putea dura *zile* întregi. Te iubesc. Fii puternică.

— Te iubesc.

Grace plecă din parcare cu Priusul. Am închis portbagajul şi m-am trântit în scaunul şoferului. Deja eram îngrozită de cursul de miercuri dimineaţa.

*

Întâlnirea cu Helene mă agitase. Am decis să merg direct la biroul *Courier* în loc să trec pe acasă să-mi schimb hainele. Puloverul mare şi negru pe care îl purtasem la curs acoperea suficient din pantalonii de Pilates. Am încercat să mă gândesc la rubrica pe care trebuia să o scriu în dimineaţa aceea, dar eram prea tulburată.

Odată ajunsă la debarcader, vederea lui a început să mă calmeze. Standurile vesele de gustări, vopsite în dungi verzi şi albe, se întindeau de-a lungul cheiului de lemn. Băncile din fier forjat erau aliniate precum locurile din faţă la un spectacol al mării. Dincolo de ele, lumina dansa pe apă sub cerul strălucitor de toamnă. Aerul mirosea a sare şi frunze arse. Am inspirat parfumul, am simţit cum starea de încordare dispare şi m-am întors la stânga, spre semnul pe care scria cu litere pictate cu mâna PEQUOD EST. 1827.

Denumirea *Pequod* vine de la Pequot, tribul algonquin care a prosperat prin vânătoarea de balene pe coastă, înainte ca locuitorii albi să se instaleze aici. Totodată, este şi numele navei de vânat balene din romanul legendar *Moby Dick,* pe care am decis să-l recitesc în timpul „terapiei mele contra mâniei". Îl abordasem în liceu şi ţinusem minte povestea căpitanului Ahab, cel cu un singur picior. Acesta plecase pe *Pequod* ca să ucidă marea balenă albă care-i retezase membrul, dar a sfârşit prin a se scufunda cu tot cu navă. Având în vedere fanteziile mele cu Hugh şi Helene, m-am gândit că ar fi bine să recitesc o poveste despre primejdiile dorinţei de răzbunare.

Am luat-o din nou la stânga, pe Pequod Avenue, drumul principal al oraşului, şi am condus printre clădirile istorice de cărămidă şi lemn. Structura oraşului nu era atât de diferită de cea din anul 1827. Sicomorii mărgineau ambele părţi ale străzii. Uşile imense ale bibliotecii, vopsite în roşu-cireşiu lucios, le urau cititorilor bun-venit în clădirea emblematică a oraşului. Pequod este precum o vedere. La suprafaţă pare o piatră preţioasă. Dar când am început să lucrez la ziar, editorul şef, Ben Wickstein, m-a avertizat să nu mă las păcălită.

— Este un oraş mic şi meschin, m-a prevenit Ben. Îl poţi compara cu Salem din *Vrăjitoarele din Salem.* Încă mai sunt depozite de lemn în spatele fabricii de sare. Şi unii oameni de pe aici ar vrea să le vadă folosite. Dacă te văd că intri c-un căţel în cafenea, sună la departamentul de sănătate. Îşi adoră regulile.

Grace mă încurajase să aplic pentru un loc de muncă la *Courier* când îi spusesem prima dată că aş vrea să mă mut în Pequod.

— Îl cunosc pe editor. O să vorbesc pentru tine, s-a oferit ea. Are nevoie de cineva cu abilităţile tale.

— Crezi? Nu am mai lucrat de mult timp. Şi ultima recomandare pe care aş putea s-o primesc ar fi de la Hugh.

După ce ne-am mutat împreună, Hugh mi-a cerut să îi administrez studioul. „O să primeşti salariu, firește". Abia puteam să supravieţuiesc cu banii de la un ziar local gratuit numit *New York Spy,* pentru care scriam toate rubricile, de la cluburi de hip-hop şi galerii ad-hoc până la chirii. Aşa că oferta lui Hugh mi se păruse foarte avantajoasă: puteam să-l ajut, câştigam un salariu decent şi mai aveam şi timp de scris. Munca de la studio era destul de solicitantă. Am vândut şi un articol pentru *The New York Times* despre Guerilla Girls, un grup anonim de feministe pe care le admiram. Acestea îşi puseseră măşti de maimuţă şi protestaseră în faţa muzeelor vis-à-vis de lipsa acută a artistelor femei expuse în interior. Au împărţit pliante cu sloganuri precum: TREBUIE SĂ FII DEZBRĂCATĂ CA SĂ INTRI LA MET[2]?

Dar adevărul este că eu nu practicam feminismul promovat de ele; îmi abandonasem cariera pentru Hugh. Propunerea lui Grace însemna o şansă de a-mi recăpăta identitatea ca scriitoare.

— O să-i spun lui Ben că ai lucrat cu soţul tău. O să-i placă asta, soţia lui i-a fost parteneră la ziar, a zis Grace. Este aşa de trist. Era de vârsta ta când a murit de cancer mamar, toamna trecută. Acum, Ben îl creşte singur pe Sam. Este un copil minunat. Amândoi încep să revină la viaţă. Oricum, Ben nu o să

[2] Denumire colocvială a Muzeului Metropolitan de Artă din New York (N. trad.).

te verifice. O să-i spun că ai trecut printr-un divorţ urât. Fără nume. Fără detalii.

A funcţionat. Asta se întâmplase cu mai mult de doi ani în urmă. De atunci, lucram la *Courier*. Îl respectam foarte mult pe Ben; ştia care-i sunt priorităţile. Propusese ca pungile de plastic să fie interzise în magazinele din Pequod şi promova finanţarea locuinţelor la preţuri accesibile. Îşi făcuse o misiune din a opri supradezvoltarea şi corupţia guvernamentală (care adesea merg mână în mână).

După ce am parcat aproape în faţa bovindoului de la biroul *Courier,* l-am văzut pe Ben lucrând, probabil la articolul despre o nouă cameră de monitorizat traficul care genera un număr suspicios de mare de amenzi.

Stătea la biroul lui mare de stejar, înghesuit între un dulap cu fişiere şi o bibliotecă înclinată, împovărat de problemele de spate, holbându-se la ecranul computerului şi trăgându-se de urechea stângă. Ben se trăgea mereu de ureche când scria. Odată, m-a prins uitându-mă la el. Pot spune că a fost foarte stânjenit; a găsit imediat o scuză pentru a ieşi din birou. Este un editor grozav, dar pe plan personal este la fel de deschis precum o capcană de urs.

Ben s-a oprit brusc şi s-a întors să-i spună ceva lui Lizzie, cea mai tânără din mica noastră echipă. Ea s-a ridicat de la birou şi, cu bocancii ei de armată, legaţi cu şireturi, s-a repezit spre monitorul lui. Lizzie are părul lui Morcoveaţă, un chip de zână pistruiată şi un trunchi mic care o face să pară chiar mai tânără decât cei 23 de ani ai ei. Are tendinţa să se îmbrace ca un corespondent de război, pentru a convinge lumea că e serioasă. „Cu cât insişti să primeşti răspunsuri şi nu cedezi, cu atât mai mult te vor lua în serios", o sfătuisem eu, încercând să-i fiu mentor.

Am ieşit din maşină şi am intrat în clădirea de cărămidă, de trei etaje, o fostă legătorie de la mijlocul anilor 1800.

— Bună dimineaţa, am zis în timp ce deschideam uşa veche a biroului, din stejar şi sticlă.

Ben şi Lizzie şi-au ridicat privirile din ecran, cu o expresie gravă.

— Oh. A cedat hard drive-ul?

— Nu, a zis Ben, rotindu-şi scaunul de lemn pentru a sta cu faţa spre mine. Ca de obicei, arăta şi suna ca un morocănos, proaspăt ridicat din pat. Părul cărunt cu vârtej, cearcănele adânci de sub ochii lui căprui şi gropiţa din bărbie contribuiau la acest efect.

— Atunci cine a murit?

— Tocmai am primit o altă scrisoare despre rubrica ta de „Sfaturi", a zis el.

Propusesem rubrica „Sfaturi de viaţă” ca un mod creativ de a exprima ofurile localnicilor. Până să locuiesc acolo tot timpul, nu-mi dădusem seama de impactul turiştilor de vară asupra comunităţii permanente. „Avem nevoie de o abordare nouă pentru a vorbi despre cât de dificile au devenit lucrurile pentru locuitorii obişnuiţi din Pequod”, i-am spus lui Ben.

Recunosc că această idee îmi venise după ce Hugh şi Helene se mutaseră aici. Am putut să mă raportez la aversiunea localnicilor faţă de invazia oraşului lor de către oamenii care nu-i respectă. Am crezut că un ton tăios mai poate elimina din tensiune. Până atunci, publicasem şase rubrici de „Sfaturi” şi primisem un număr generos de scrisori de apreciere. Dar primisem şi mesaje supărătoare.

— Ce zice? am întrebat.

Ben se întoarse la computer şi începu să citească:

— „Nora Glasser încă se crede deşteaptă, nu? Sfaturile ei sunt nişte jigniri pentru oamenii care se chinuie să supravieţuiască. Noi chiar suferim. Ar fi bine să aibă grijă ce scrie sau o să regrete”. Scrisoarea este semnată *Furios ca naiba.*

Ben îşi încrucişă mâinile şi ridică din ambele sprâncene neuniforme.

— Este al doilea mesaj de la *Furios ca naiba.* M-am oprit la ameninţări. Nu o să-l public, a zis el.

— Şi vrea să schimbe şi rubrica, a adăugat Lizzie.

Ben s-a uitat enervat la ea, iar Lizzie s-a holbat la bocancii ei de parcă ar fi fost pedepsită.

Tatăl lui Lizzie era primarul oraşului Pequod, aflat la al patrulea mandat. Campaniile pentru el o determinaseră să fie extrem de competitivă, chiar dacă se ocupa doar de rubrica meteo, compara numărul de cuvinte şi poziţionarea rubricilor. De când începusem să scriu „Sfaturile”, insistase să aibă propria rubrică în care să evalueze aplicaţii de telefon. Dar Ben nu îşi dăduse acordul. El susţinea că succesul ziarului depindea de subiectele locale.

— E adevărat, vrei să o schimbi? am întrebat, îngrijorată. Adoram să scriu „Sfaturile”. Nu doar că reprezenta ceva unic pentru ziar, dar mă readusese la viaţă după divorţ. Cel puţin în plan profesional.

— Sincer, da. Mereu mă gândesc la ce aş putea schimba, a zis Ben. Asta e meseria mea.

— Exagerezi, Ben. Sunt doar două scrisori. Oamenii care scriu mesaje furioase au găsit deja o modalitate de a-şi elibera sentimentele ostile.

Sobachny ne karyyty – „Câinii care latră, nu muşcă”. Asta obişnuia să zică mătuşa Lada. Ai grijă la cei tăcuţi care dau din coadă, mă avertiza.

— De cei care uneltesc în tăcere ar trebui să-ţi faci griji, i-am spus lui Ben.

— Nu fi aşa sigură, m-a avertizat. Nu trebuie să-ţi spun eu câtă ură au generat costurile ridicate de viaţă.

Era adevărat. Puteai simţi tensiunea în aer. Până şi bătăile din baruri se înmulţiseră. În iulie, anul anterior, un instalator băut ameninţase cu arma un turist de vară din cauza unei chitanţe neplătite pentru repararea toaletei. Registrul din *Courier* obişnuia să publice o listă cu cei care conduceau sub influenţa alcoolului şi incidentele ocazionale de furt din magazine. Dar în toamna aceea raportasem deja patru jafuri – toate în case de vacanţă nelocuite. Totuşi, credeam ce spuneam, că nu era nevoie să ne îngrijorăm din cauza unui cititor furios.

— Avem şi o mulţime de scrisori de apreciere. Cum rămâne cu libertatea presei? Tu n-ai încetat să mai scrii articole despre proiectul cu apartamente din cauza celui care a aruncat cu pietre.

După ce *Courier* publicase o ediţie critică a unui proiect pentru un ansamblu luxos care ameninţa să polueze o suprafaţă mlăştinoasă, o piatră mare a spart geamul biroului într-o seară când Ben lucra până târziu. De piatră era legat un mesaj care spunea: „Nu te mai băga”. Grace chiar l-a invitat pe Ben la radio să discute despre incident. Acum Ben ţinea o bâtă de baseball lângă birou.

Ben s-a încruntat, a început să bată cu creionul în birou, apoi s-a oprit brusc.

— Nu mă înţelege greşit, îmi place rubrica.

— Şi lui tata îi place, a recunoscut Lizzie.

— Dar un eveniment reprezintă o colecţie de date. Mai multe colecţii de date reprezintă un tipar. E posibil ca rubrica să nu fie înţeleasă aşa cum ai crede tu. Dacă mai primeşti asemenea mesaje, a zis Ben, arătând cu degetul înspre ecran, închidem rubrica de „Sfaturi”.

— Am înţeles.

Nu aveam de gând să protestez împotriva unei situaţii ipotetice. Învăţasem când să mă lupt cu Ben.

— Mai avem cafea? am întrebat eu, mergând înspre ibricul de cafea de pe dulap.

— S-a terminat, a zis Lizzie ruşinată. Îmi pare rău. Ştiu că este rândul meu, dar a trebuit să mă întâlnesc cu mama şi cu organizatorul de nuntă înainte să vin la birou. A mimat că se împuşcă în cap. Lizzie urma să se căsătorească luna următoare cu iubitul ei cu care era împreună de mult timp – un tip drăguţ pe care îl cunoscuse încă din liceu.

— O să aduc o rezervă la prânz.

Nu puteam să aştept până la prânz. În ultima vreme, mă trezeam obosită, de parcă abia dormisem. În locul celor trei căni în exces, necesare pentru a-

mi dezmetici creierul de dimineaţă, părea atunci că aveam nevoie de cafea toată ziua. Tot amânam să merg la un consult. Ştiam că sunt puţin în depresie, dar oare mai aveam şi alte probleme? Când eram mică suferisem de o astfel de oboseală, cauzată de probleme supărătoare de somn, dar credeam că scăpasem de ele.

— Mă duc la Corwin să iau cafea, am zis. Şi ceva bun. Meritam după ce Helene îmi distrusese cursul de Pilates. Nu mai cumpărasem brioşa mea preferată cu ciocolată de o groază de timp.

— Vrea cineva ceva? Brioşe, brânză daneză?

— Nu, mulţumesc. Încă se mai practică preţuri de vară acolo, a zis Lizzie.

Ben a luat mâna de la ureche şi s-a uitat în sus.

— Ce zici de o gogoaşă de la Eden? Eu vreau una cu jeleu.

Am ieşit din birou şi am trecut strada înspre cafeneaua Eden, un refugiu cu aromă de bacon într-un oraş care se schimbase prea repede pentru localnici şi prea încet pentru turiştii de vară care voiau baruri cu sucuri şi mâncăruri pentru gurmanzi, de servit pe stradă. Am văzut o femeie şi doi bărbaţi coborând dintr-un Mercedes verde-închis, parcat în faţă. Erau total nepotriviţi în peisajul de aici. Femeia purta o haină de blană neagră şi tocuri. Bărbaţii aveau paltoane lungi de caşmir negru şi eşarfe la gât. Cel mai scund, cu părul argintiu, a închis maşina şi apoi i-a însoţit pe cei doi în cafenea, deschizându-le uşa.

M-am oprit pentru că l-am recunoscut. Nu îl mai văzusem de ani buni – probabil că acum avea aproape 70 de ani, era încă vioi, cu toate că părul lui des se mai rărise. Purta puloverul pe gât care îl consacrase şi o haină lucioasă. Mereu a arătat şi s-a îmbrăcat ca Sean Connery. Indiferent dacă ne gătea mie şi lui Hugh unul dintre felurile lui exotice de mâncare sau dacă gâdila ego-urile unor persoane la vernisajele lui, arăta mereu impecabil.

— Abbas?

Dealerul de artă dintotdeauna al lui Hugh, Abbas Masout, din Liban via Chelsea, s-a întors şi mi-a zâmbit.

— Doamne, Nora! a zis el, lăsând uşa să se închidă în urma prietenilor lui. Fată dragă, ce mă bucur să te văd. A venit la mine şi s-a aplecat pentru un pupat european, pe ambii obraji, urmat, ca de obicei, de o îmbrăţişare.

— Abbas, ce faci aici?

— Am adus nişte colecţionari de la Paris pentru studioul lui Hugh. Dar întâi vor să guste aromele locale.

Mi s-a aprins un bec în minte.

— Aşa este. E luni.

Galeriile de artă erau închise lunea, un prilej bun pentru vizitarea studiourilor. Obişnuiam să-i aranjez orarul lui Hugh pentru ca Abbas să

poată aduce colecţionarii şi administratorii de muzeu să-i vadă operele în zilele de luni. De aceea era Helene în Pequod. Probabil că acum avea vechea mea slujbă şi se îngrijea de potenţialii cumpărători ai lui Hugh.

— Am auzit că şi tu locuieşti în locul ăsta minunat, a zis Abbas.

Am fost prima aici.

— Da.

S-a uitat la mine cu îngrijorare.

— Te simţi bine?

Mi-am amintit că mă întâlnisem cu el la coadă la Barnes & Noble după divorţ. Mă întrebase acelaşi lucru şi atunci, înainte să insiste să-mi cumpere cartea pe care o ţineam în mână, drept cadou din partea lui. Abbas era macho, dar blând.

Am clipit.

— Bineînţeles.

— Excelent. Arăţi minunat, apropo.

— Mulţumesc.

— Te-aş invita să stai cu noi, a zis Abbas, ridicându-şi palmele în semn de neajutorare, dar Hugh şi fetiţa lui sunt înăuntru…

Nu m-am putut abţine să nu mă holbez prin vitrina cafenelei. Colecţionarii parizieni tocmai se aşezau la masă şi îmi blocau vederea către Hugh şi fiica lui. Unul dintre ziare îi spusese pe nume. Callie.

— Şi vine şi Helene, a zis el, scuzându-se.

— Da. Ei bine, ar fi fost minunat să mai vorbim, Abbas. Dar oricum am întârziat la muncă.

Tocmai atunci sosi şi Helene într-un Lexus argintiu. M-a văzut şi a ridicat arogantă din sprâncene. Am simţit că încep să vibrez. Îmi fierbea sângele.

— Mi-a părut bine să te văd, Abbas. Ai grijă de tine, am zis.

— Fată dragă, trebuie să reuşim să ne vedem într-o zi.

— O să ne vedem, l-am asigurat, dând din cap şi plecând în grabă. O să ne vedem.

Nicio gogoaşă pentru mine şi Ben. Va trebui să plătim pentru brioşele scumpe de la piaţă.

*

Miercuri de dimineaţă, m-am dus din nou la Pilates, sperând ca Helene să-şi fi cumpărat cardul de curs doar pentru zilele de luni, când trebuia să-i găzduiască pe colecţionarii de artă veniţi în vizită. Dar Lexusul ei era deja în parcare. Pe locul meu. M-am gândit să întorc. În schimb, am parcat pe alee, luptându-mă la fiecare pas cu impulsul de a merge acasă – până când am văzut-o pe Helene. Vorbea cu Kelly de parcă erau cele mai bune prietene şi deja îşi pusese salteaua pe pista şapte. Pista mea.

Nu am făcut o scenă. Nu am luat o bilă de bowling să i-o arunc în cap. Am inspirat adânc şi mi-am făcut o altă promisiune: indiferent cât de greu ar fi fost să stau în preajma lui Helene, indiferent cât de mult disconfort aş fi simţit, nu aveam să plec nicăieri. „Poţi să-ţi trăieşti sentimentele fără să le exprimi", a zis doctorul Feld. „Dacă ţii furia închisă undeva, până la urmă explodează. Se numeşte *emoţie* pentru că trebuie să evolueze în ceva. Respiră şi las-o să treacă".

Eram hotărâtă să las acel râu interior să curgă liniştit. Să rămân la curs şi să fiu civilizată. De fapt, am jurat să merg la toate cursurile de Pilates din program. Helene îmi luase deja soţul, apartamentul şi, oarecum, şi copilul pe care nu am putut să-l concep. Nu intenţionam s-o las să-mi ia şi cursul de Pilates. Nu avea să se pună cu abdomenul meu.

După curs, am condus acasă, mândră de modul demn în care m-am purtat. Dar după ce am oprit în capătul aleii mele şi am scos din cutia poştală un plic crem, m-am cutremurat. Am recunoscut imediat scrisul de mână al lui Hugh. Probabil că Helene îi spusese despre cursul de luni. El prefera mereu să scrie o scrisoare decât să-mi trimită un mesaj sau un e-mail prin care să-şi exprime condoleanţele sau să-şi ceară iertare. Oare îmi scria să-şi ceară scuze pentru prezenţa insuportabilă a lui Helene? Pentru că se mutaseră aici? „Am făcut atâtea greşeli, Nora…"

Dragă Nora,

M-am abţinut să-ţi scriu pentru că ştiu că eşti încă foarte furioasă. Dar nu mai pot să aştept. Am pus cap la cap o retrospectivă. Una cuprinzătoare.

Aş vrea să includ pe lângă tablouri, un caiet cu schiţe vechi – pentru a arăta cum a evoluat arta mea. Caietul pe care ţi l-am oferit ţie la aniversarea a 28 de ani este de departe cel mai bun. Acele prime studii ale mele cu tine sunt printre cele mai reuşite. Sper că nu o să-mi faci probleme din cauza asta. Este doar un împrumut – până la urmă, este munca mea. Ai putea, te rog, să renunţi la furia faţă de mine, Nora?

Nu a trecut destul timp? Anunţă-mă şi-i voi spune asistentei mele să sune la Fedex să vină să ia caietul. Încă mă gândesc cu drag la tine.

Hugh

Pentru moment, abia respiram. Ce proastă am fost să cred că-şi va cere scuze. Hugh nici măcar nu şi-a dat seama cât deranj a provocat concubina lui. A scris doar pentru că avea nevoie de ceva. Când o să mă învăţ minte? În

stomac mi se aprinse un cuptor. Păcat! Hugh va trebui să se descurce fără caietul lui preferat. Nici măcar nu ţineam caietul acasă. Îl dusesem la mătuşa Lada împreună cu alte amintiri de la el. Nu voi răspunde la scrisoare. Stai. Să îi răspund şi să-i spun ce nemernic egoist a fost? Sau să îl las să împrumute caietul ca să-i arăt cât de puţin îmi mai pasă de el? Nu puteam să mă hotărăsc care decizie era mai satisfăcătoare.

Acordă-ţi timpul necesar pentru a decide. Nu eşti la cheremul lui. Şi ţine minte, nu vei lăsa asta să te transforme într-o femeie acră şi furioasă.

*

În seara următoare, Kelly trimise un e-mail în care zicea că anulează cursul de vineri. Spunea că nu poate programa sonograma în altă zi şi ne reprograma pentru duminică dimineaţa.

Cu ochii cârpiţi de somn după o noapte aparent nedormită, m-am târât din pat la 7:30 duminică, pentru a mă pregăti de curs. Am mers în sufragerie, am luat telecomanda şi am dat pe ştirile locale înainte să pregătesc cafeaua. Ecranul era plin cu poliţişti şi maşini de intervenţie cu girofarele aprinse. Ce se întâmplase? Erau implicaţi o mulţime de poliţişti locali şi de la district. Arăta de parcă… Cea zis?

Nu. Nu se poate. Doamne! Imposibil. Este… Doamne!

Am rămas pe canapea, cu ochii lipiţi de televizor. În cap mi se învârteau atât de multe întrebări, că am crezut că leşin. *Cum? Cine ar face asta? Şi de ce?*

Prin ceaţa confuziei, trebuie să recunosc că am simţit o picătură mică de uşurare – pentru că, dacă ştirea era adevărată, nu mai trebuia să-i urăsc pe Helene şi pe Hugh.

Pentru că Hugh Walker şi Helene Westing Walker erau morţi. Mai era cineva în afară de mine care dorea asta. Cineva cu mai mult curaj.

Sfaturi de viaţă
de Nora Glasser

Unde sunt sălbăticiunile

Ştim cum merg lucrurile. Afacerile din Pequod cresc preţurile pe timpul verii pentru a putea supravieţui în lunile mai puţin profitabile. Turiştii de vară se aşteaptă la asta. Ei îşi permit scumpirile. Noi, restul, ne ţinem respiraţia până după Ziua Muncii, când oraşul se goleşte. Nu se mai poate aşa. Acum, că turiştii de vară se perindă pe aici şi în weekendurile din extra sezon, ne-am albăstrit la faţă. Aceştia ne fură locurile de parcare şi se înghesuie la cursurile noastre de exerciţii sportive. Preţurile rămân mari şi plătim o avere pentru brioşe. Ne întoarcem de la piaţă uimiţi de cât de puţin ne permitem. Da, vrem să ajutăm afacerile locale să prospere, dar vrem să şi mâncăm. Aşa că de ce să nu folosim metodele de supravieţuire din trecut? Metode utilizate încă dinainte ca triburile nomade să se stabilească aici şi să cultive pământul. Uitaţi de „artizanal" şi „de la fermă, pe masă". Aici vorbim de precivilizaţie. De la mână, la gură. Puneţi-vă bocancii şi urmăriţi sparanghelul sălbatic. Veţi fi uimiţi de ce puteţi găsi pe acel pogon de pădure încă netăiat de dezvoltatori. Mergeţi de-a lungul pârâului şi culegeţi praz, praz sălbatic şi măcriş. Învăţaţi să vă placă răcovina. Ce ziceţi de piureul de ghinde? Are gust de alune. Dezvoltaţi-vă gustul pentru „pământiu", dar ţineţi minte: alegeţi cu grijă ciupercile alea, altfel veţi ajunge mâncare pentru viermi.

Capitolul 2

Eram amorţită. Totul se găsea sub o aură de irealitate. Mă simţeam de parcă urmăream un episod din *Verdict: crimă.* O comunitate mică de la malul mării, într-o dimineaţă înceţoşată de toamnă, cu cetăţenii ei îngroziţi şi adormiţi, ieşiţi în capot şi papuci, adunaţi în faţa casei victimelor, şi poliţia lucrând la locul crimei şi împrejmuind strada cu bandă galbenă.

În mod mecanic, am început să schimb pe alte canale. Niciunul nu transmitea în direct – canalele mari de televiziune nu ajunseseră în Pequod încă. Am schimbat înapoi pe postul local. Cu părul în vânt, poncho-ul portocaliu şi pantalonii sport, reporterul părea mai mult tipul care să prezinte cursa anuală de biciclete pentru combaterea cancerului la sân, decât o crimă. Sau în cazul de faţă, o crimă dublă. În timp ce vorbea la cameră, în spatele lui aştepta nerăbdătoare o altă femeie, într-o haină de ploaie cu glugă.

— Repet, poliţia nu ne spune nimic mai mult în afară de faptul că cei doi rezidenţi din Pequod, cunoscuţi la nivel internaţional ca fiind artistul Hugh Walker şi soţia sa, Helene Westing Walker, au fost ucişi, a spus reporterul. O vecină a confirmat că menajera le-a descoperit trupurile în jurul orei şase dimineaţa, când a ajuns la lucru. De fapt, vecina aceea este chiar aici cu mine. Sue Mickelson. Mulţumim că aţi vrut să vorbiţi cu noi, doamnă Mickelson. Ne puteţi spune ce s-a întâmplat aici în această dimineaţă?

Doamna Mickelson făcu un pas înainte şi se îndreptă spre cameră. Avea un aer de persoană importantă.

— Ei bine, a fost incredibil de îngrozitor, a spus ea dramatic. Era încă întuneric şi îl plimbam pe Jupiter, labradorul meu, când am văzut o persoană alergând de pe aleea familiei Walkers în stradă. Striga: „*Dios mio*! *Los estan muertos*! *Los estan muertos*!" Eu vorbesc limba spaniolă. Spunea: „Dumnezeule, sunt morţi! Sunt morţi!" Am sunat de pe telefonul meu la urgenţe.

— N-aţi auzit nimic înainte de asta?

— Nu. Locuim lângă ei. A indicat spre în afara câmpului vizual al camerei, dincolo de aleea lui Hugh. Dar după cum vedeţi, între locuinţele noastre este o bucată mare de pădure.

— Cât de bine îi cunoşteaţi?

— Câteodată, fata noastră se juca cu fata lor, Callie, în weekenduri. Ieri după-masă le-am văzut maşina şi mi-am dat seama că o să iasă afară, aşa că

am strigat la ei să aranjăm o întâlnire de joacă pentru fete. Mulţumesc lui Dumnezeu că cea mică a stat în oraş la mătuşa ei noaptea trecută, altfel ar fi fost şi ea moartă. Este oribil. Oribil!

— Da, aşa este. Mulţumesc, doamnă Mickelson.

Reporterul făcu un rezumat şi întrerupse transmisiunea pentru ca ştirile, programate de obicei la acea oră, să poată începe. Procesam cele întâmplate. Simţeam că mă panichez. Apoi am fost cuprinsă de un alt val de neîncredere. Creierul meu nu accepta crimele, chiar dacă îmi tremura corpul. Eram în stare de şoc? Experimentam ruptura dintre minte şi corp? Voiam să vorbesc cu Grace. M-ar fi ajutat să revin la realitate. Oare ea ştia? Am încercat să o sun pe fix. Nu a răspuns. Am încercat telefonul mobil, apoi pe al lui Mac. La fel. Nu a răspuns nimeni. Apoi mi-am amintit că era duminică şi câteodată familia mergea la slujbă dimineaţa, alături de părinţii lui Mac, şi pe urmă luau micul dejun împreună.

Nu puteam să stau aşa. Ar trebui să fac ceva, nu doar să schimb canalele la televizor, nu? Dar ce? Într-un final, am luat haina, m-am încălţat cu cizmele de ploaie şi am ieşit la maşină. Nu ştiam încotro merg.

Era o dimineaţă umedă, rece şi înceţoşată. Îmi puteam vedea respiraţia. Genul acela de vreme din mlaştinile britanice. Conduceam repede, trecând de intrarea în rezervaţia naturală. Apoi mi-am amintit că, adesea poliţiştii stau ascunşi după tufişurile de cătină din apropiere. Am încetinit.

Drumurile erau aproape pustii. Am continuat să conduc şi să încerc să procesez ce văzusem la televizor. Tot nu părea posibil. Bărbatul pe care îl cunoscusem când aveam 25 de ani, alături de care trăisem şi pe care îl iubisem mai mult de 12 ani, fusese ucis? Mi s-a umplut inima de mâhnire. Apoi mi-am amintit că Hugh mă înşelase cu Helene şi junghiul a încetat. Au revenit întrebările: Ce fel de monstru i-a ucis pe Hugh şi pe mama copilului său? Şi de ce? Auzeam în minte vocea lui Grace spunând: „Karma, dragă. Poţi să te bazezi mereu pe karma".

Am băgat mâna în buzunar ca să iau telefonul şi să o sun din nou. Dar telefonul nu era acolo. Am încercat în celălalt buzunar, dar am găsit doar o bancnotă mototolită de cinci dolari. La naiba. Probabil că l-am uitat.

Am pornit radioul ca să aflu mai multe detalii despre crimă. Nimic. Pădurile din ambele părţi ale carosabilului blocau semnalul. A început să plouă şi am pornit ştergătoarele.

— Ce naiba?!

Scoteau nişte sunete enervante, asemeni unui fumător disperat care tot încearcă să aprindă o brichetă goală, şi se porneau intermitent, cu o singură mişcare în intervalul în care în mod normal făceau trei.

— În 120 de metri, luaţi-o la stânga, a ordonat GPS-ul.

— Nu acum, am zis eu bolborosind.

Toyota mea era o rablă. O cumpărasem la mâna a doua și după o lună se stricase GPS-ul – nu se mai oprea. Vocea electronică de femeie îmi oferea la întâmplare instrucțiuni fără legătură cu drumul. Ar fi costat aproape jumătate din cât dădusem pe toată mașina pentru a-l repara, așa că mă resemnasem cu defecțiunea. Dar tocmai atunci se hotărâseră și ștergătoarele să facă figuri? Le-am privit amenințător în timp ce se mișcau neregulat.

— Luați-o la stânga, a ordonat tipa de la GPS din nou. Luați-o la stânga.

— Te rog să taci. Dacă fac stânga, ne înecăm.

Pădurea se rărise și în stânga apăruse apa. O apă gri închis, tulbure și furioasă precum cerul care acum avea o culoare verde ca de mucegai. Aerul începea să fie sărat, precum castraveții murați, pe când drumul o cotea înspre podul care făcea legătura între cartierele din acea parte a portului și centrul orașului Pequod. Prin parbrizul plin de apă, am văzut valurile lovindu-se de stabilopozii din port. Cele aproape o duzină de bărci cu vele, rămase pe apă până târziu înspre toamnă, se ridicau și cădeau violent odată cu valurile. Din depărtare se auzeau sirenele sunând. Era posibil ca poliția să urmărească oare criminalul? Am încercat din nou să pornesc radioul și recepția era mai bună pe WPQD, unde am prins o emisiune despre Hugh: „Walker a devenit faimos pe plan internațional pentru autoportretele sale neobișnuite. Cea mai recentă expoziție a sa din New York, *Scene dintr-o căsătorie,* a primit evaluări fenomenale anul trecut. Rămâneți cu noi. Vom vorbi cu Abbas Masout, dealerul de artă al lui Walker, imediat după acest mesaj de la Banca de economii Pequod".

Abbas. Săracul Abbas, sigur era devastat. Hugh fusese unul dintre primii artiști pe care îi preluase când își deschisese galeria în New York. La început, Abbas își făcuse o reputație în Beirut, unde vânduse artă modernă colecționarilor americani și europeni veniți în vizită și starurilor de cinema, în epoca de aur a orașului. Apoi, în 1975, „Parisul din Orientul Mijlociu" a devenit zonă de război și Abbas și-a petrecut următorii cinci ani încercând să supraviețuiască. Într-un final, a reușit să zboare în State și să-și folosească aici cunoștințele din lumea artei pentru a deschide un magazin, întâi în Soho, apoi în Chelsea. Devenise unul dintre cei mai de succes dealeri de artă din ultimii zece ani. Colecționarii îl adorau pentru șarmul lui. De aceea îl iubise și Hugh, plus că era feroce ca un terrier, când îi apăra interesele.

„Aici WPQD, ne-am întors cu reportajul despre uciderea lui Hugh și Helene Walker. Îl avem cu noi pe dealerul domnului Walker, domnul Abbas Masout, care ne vorbește din apartamentul lui din Lower Manhattan.

— Domnule Masout, ce ne puteți spune despre această tragedie?

— Vă pot spune că un mare artist american, care a fost prietenul meu, este mort şi inima mea este frântă. Ce creatură demonică a făcut asta? Nu înţeleg. Nu are logică, a spus el. Cum de se poate întâmpla un astfel de act violent într-un loc atât de liniştit? Şi de ce lor?" Vocea i-a cedat.

— Nu mai pot vorbi… îmi pare rău.

— Înţeleg. Mulţumesc, domnule Masout. Repetăm, artistul Hugh Walker şi soţia lui, Helene Westing Walker, au fost găsiţi morţi în casa lor, în această dimineaţă, în apropiere de Pequod, New York. Aparent, este o dublă omucidere. Poliţia nu a reţinut niciun suspect. Rămâneţi cu noi la WPQD pentru cele mai noi ştiri pe acest subiect. Iar acum urmează ştirile naţionale".

Am apăsat „Scanare" pe receptor ca să găsesc alt post. N-am găsit nimic. Am închis radioul. Pe cealaltă parte a podului, am făcut dreapta, intenţionând să merg la cafeneaua Eden, aflată la aproape un kilometru depărtare. Începuse să îmi bubuie capul. Aveam nevoie de cofeină. Nu mă gândisem să-mi beau cafeaua înainte să plec de acasă.

Trotuarele şi majoritatea locurilor de parcare erau goale – piaţa Corwin nu se deschidea înainte de ora nouă dimineaţa. Era linişte. Nimic despre vreo dublă crimă. Nu se formase coadă la spălătoria automată de haine, deschisă într-o închisoare renovată din secolul al XIX-lea. Plăcuţa de la intrare spunea: „Trei piraţi capturaţi pe vaporul Cuttamonk, specializat în vânătoare de balene au rămas încarceraţi aici până când au fost spânzuraţi". Era doar o dimineaţă obişnuită de duminică, ploioasă, în afara sezonului, într-un vechi oraş-staţiune.

Abbas avea dreptate. În ciuda schimbărilor recente, Pequod era încă un loc improbabil pentru o dublă omucidere. O crimă locală era genul de poveste care era încadrată şi atârnată pe peretele biroului *Courier,* împreună cu articole despre jafuri bancare şi uragane. Aveam doar o crimă atârnată acolo – una din 1972. Corpul unei adolescente, adus la mal în Crooked Beach. Nici nu era din Pequod. Curenţii o aduseseră aici. Fusese lovită cu un obiect greu şi aruncată în apă, nu se înecase. S-a aflat, apoi, că iubitul ei descoperise că îl înşelase şi i-a zdrobit capul cu un skateboard. Au numit-o „crimă din pasiune", ceea ce mi se părea că sună ca o justificare.

Semaforul din faţa farmaciei se făcu roşu şi am oprit. L-am văzut pe domnul Răţoi, cu ciocul lui portocaliu şi murdar, şi cu penele stropite de noroi, aşezat la marginea bălţii uriaşe din dreapta mea, care se forma în timpul ploilor mari în aleea dintre farmacie şi magazinul de băuturi.

Domnul Răţoi părea deznădăjduit. Şi de ce nu ar fi fost? Îşi pierduse iubirea vieţii lui. Domnul Răţoi şi doamna Răţuşcă erau nedespărţiţi. Îi puteai vedea cel mai des în port, în afară de zilele în care era furtună. În

acele cazuri, se retrăgeau pe această băltoacă, zburlindu-şi penele de la coadă şi ghemuindu-se unul în celălalt. Până într-o zi posomorâtă, când unul dintre locuitorii oraşului a depus o plângere şi a apărut o dubiţă verde de la controlul animalelor. Au prins-o pe doamna Răţuşcă, dar domnul Răţoi a scăpat. Acum venea şi stătea aici de fiecare dată când se forma balta, aşteptând-o. Scrisesem un mic articol despre el în *Courier.* A stârnit de la cititori mai multe răspunsuri ca niciodată. Cineva scria: *Soţia mea a fost răpusă de cancer. În unele zile sunt supărat pe ea că m-a părăsit. În altele aş vrea să mor şi să fiu cu ea. Era prietena mea cea mai bună. Domnul Răţoi sunt eu.*

Cred că Ben era autorul acestei scrisori, pe care o semnase cu un nume fals. Oamenii fac lucruri nebuneşti când sunt răniţi.

Semaforul se făcu verde. Am condus înainte şi am văzut că luminile erau aprinse în biroul ziarului. Probabil că Ben organiza articole împreună cu Lizzie şi restul echipei, dacă nu fuseseră deja la locul crimei. Oare să intru în birou? Probabil că încercaseră să mă sune. Eram pregătită să vorbesc cu ei? Întâi aveam nevoie de cafea. Am parcat în faţă la Eden.

Am ezitat înainte să ies din maşină, dându-mi seama cum arăt. Pantaloni de pijama, cămaşă groasă bărbătească, albastru închis, cu şiret – era o combinaţie ciudată. Le purtam de atât de mulţi ani, încât uitasem până în acel moment că le împrumutasem de la Hugh. Pentru o secundă, inima m-a înţepat din nou la amintirea lui dormind în aceste haine lângă mine, dar apoi a amorţit la loc.

Am tras oglinda în jos pentru a-mi verifica părul. Arăta ca un cuib de păsări. Eram într-o stare groaznică. Aveam şi cearcăne. Pielea mea, în mod normal perfectă, era pătată. Ciudat, dar aveam o mică tăietură pe obraz, precum o zgârietură de pisică, aproape de pometele drept. Şi chiar şi mai ciudat, aveam rămăşiţe de frunze uscate în breton. Le-am scuturat. Ceva uscat şi tare mi-a căzut din păr în poală. O crenguţă.

Mi se tăie răsuflarea.

Am tras din nou oglinda. Cum mă zgâriasem pe faţă şi de unde apăruseră frunzele şi crenguţa? Nu fusesem prin pădure; când plecasem de acasă mersesem de pe cărare, direct la maşină. În seara de dinainte, mă spălasem pe dinţi şi nu văzusem nimic din toate astea când m-am uitat în oglindă. M-am uitat la unghii. Erau puţin rupte. Poate în timp ce dormeam, m-am zgâriat pe faţă cu o unghie ascuţită. Dar asta nu explica crenguţa şi frunzele.

Doar nu…

Nu. Nu. Rămâi calmă, Nora. S-a terminat cu asta. A încetat cu mult timp în urmă. Nu te mai gândi.

Ploaia începuse şi mai tare. Mi-am ridicat gulerul pelerinei, am ieşit din maşină şi am fugit înspre cafenea.

*

Clădirea din centrul oraşului Pequod era precum o călătorie la începutul anilor ’60, cu excepţia plasmei TV montată pe perete. Erau câţiva clienţi împrăştiaţi prin cafenea, printre separeurile capitonate cu piele verde şi scaunele pivotante, cromate, de la dozatorul cu suc. L-am recunoscut pe farmacistul oraşului. Se uitau în sus la televizor, încremeniţi la ştiri. Acelaşi reporter local de mai devreme repeta informaţiile pe care le ştiam deja. Pe Lizzie nu o văzusem acolo de la început. Stătea pe un scaun chiar lângă casierie, în poncho-ul ei de camuflaj şi pantaloni cargo kaki. Părul ei portocaliu era ud.

— Nora!

M-a văzut la uşă şi a fugit înspre mine cu două cafele la pachet.

— Am încercat să te sun. Ai auzit ce s-a întâmplat cu Walkerii? Am dat din cap.

— Îmi pare rău. Probabil că eşti îngrozită.

— Vorbeşte mai încet, am şoptit, îndemnând-o să mă urmeze la o masă mică de lemn, într-o parte liberă a cafenelei. Nu vreau să ştie nimeni de legătura mea cu ei.

— Da. Ai dreptate. Sigur, a şoptit ea.

Am decis să le spun lui Lizzie şi lui Ben despre divorţul meu în ziua în care ea a intrat în birou zicând că un pictor faimos numit Walker a cumpărat o casă în Pequod. *Courier* publica cele mai mari vânzări de imobiliare din fiecare lună. Era responsabilitatea lui Lizzie să le urmărească. M-am gândit că o să caute informaţii despre Hugh şi că o să afle oricum. Lizzie puse cafelele pe masa tocită. Ne-am aşezat amândouă.

— Cum te simţi? a întrebat ea.

— Să fiu sinceră, nici nu ştiu. E greu să accept ce s-a întâmplat.

A dat din cap cu gravitate.

— E normal. Eşti în stare de şoc.

A fost aproape liniştitor s-o aud pe Lizzie confirmând diagnosticul pus şi de mine. Explica starea de nebunie în care mă aflam.

— Ai dreptate. Şocul este o reacţie normală, nu? Ce altceva ai mai aflat? Ben ştie?

— Ben este la locul crimei. Merg şi eu acolo acum. Zice că poliţia nu lasă presa să treacă de capătul aleii. Încearcă să ia legătura cu nişte contacte.

— Deci nu se ştie nimic încă, în afară de raportul preliminar? am întrebat eu, arătând înspre televizorul care difuza din nou reportajul cu Sue Mickelson.

— Ei bine, doar un lucru…

— Spune-mi.

— Dar nu este confirmat.

— Despre ce e vorba, Lizzie?

A ezitat şi şi-a muşcat buza.

— Haide, zi.

— Există un raport neconfirmat care spune că au fost împuşcaţi în dormitor. În pat.

— La naiba. Am simţit cum mi se scurge sângele din cap.

— Doamne, Nora, eşti albă ca varul. Îmi pare rău. Nu trebuia să-ţi spun. După cum am zis, nu este confirmat.

— Nu, nu. E în regulă. Mă bucur că mi-ai zis. Cine este sursa?

— Nu ştiu. Ben a aflat de la unul dintre oamenii lui. Ascultă, a zis ea agitată. Ar trebui să ai grijă de tine şi să mergi acasă. Ne ocupăm noi de asta. Eu. Ben. Nimeni nu se aşteaptă să te implici. Ben cu siguranţă nu. E îngrijorat pentru tine.

— Serios? Am fost luată prin surprindere.

Lizzie a dat din cap.

— Primul lucru pe care l-a zis a fost: „O să fie greu pentru Nora".

— Dar trebuie să fac *ceva.*

S-a uitat la ceas.

— La naiba. Trebuie să merg acolo şi să fac câteva poze cu drumul blocat şi cu maşinile de poliţie. Şi avem nevoie de declaraţii de la vecini. A luat cafelele. Nora, promiţi să mergi acasă?

— Hmm? am răspuns, ameţită.

M-a privit cu asprime.

— Tu. Acasă.

I-am făcut semn să plece.

— Bine, bine. Aşa o să fac.

Lizzie a plecat. M-am uitat după ea pe fereastra din faţă. Să fi fost adevărat? Cineva chiar îmi îndeplinise fantezia şi îi împuşcase pe Hugh şi pe Helene în pat? Cum să stau pe margine, să aud frânturi de veşti şi să mă uit la imagini care se reiau la televizor, aşteptând ca alţii să-mi spună ce se întâmplă? În timp ce apucam marginile mesei, am simţit un război izbucnind în interiorul meu, cum îmi creşte un păr de lup. Am jurat că nu o să mai spionez niciodată. Mi-am promis.

— Cafea?

— Huh? m-am uitat în sus la chelneriţa care apăruse lângă mine.

— Îmi pare rău că a trebuit să aşteptaţi. Tocmai am pregătit una proaspătă.

— Nu, mulţumesc. M-am ridicat. Tocmai mi-am amintit că trebuie să fiu undeva.

Când am ieşit din Eden pe strada ploioasă, l-am văzut pe domnul Răţoi venind înspre mine şi măcănind empatic.

Am avut impresia că îmi spunea să fug.

*

Ştergătoarele mergeau neregulat. Anvelopele şuierau pe asfalt. Ploaia bătea pe capotă. Conduceam ca într-un fel de transă. Câte excursii nu făcusem eu cu Hugh pe toate felurile de vreme? Conducând pe potop în Anglia sau Irlanda, pe partea greşită a drumului. Înghesuindu-ne pe ceaţă, de-a lungul coastei Oregonului. Mergând înspre Parcul Naţional Zion pe caniculă, cu aerul condiţionat stricat. Străbătând troienele de zăpadă în drumul spre nordul statului, către casa de vacanţă. Eram buni companioni de călătorie, Hugh şi cu mine. „Cine va fi maestrul călătoriei pentru primii 80 de kilometri?", obişnuia să întrebe înainte să pornim la drum, scotocind prin CD-urile aruncate într-o sacoşă. „Sinatra? David Byrne? Patsy Cline? Alege tu".

*

A fost uşor să evit drumul blocat. Am condus înspre sud, pe Old Route 20, dorindu-mi să fi cumpărat cafeaua aia. Am fost nevoită să ţin geamul coborât, chiar dacă ploua, ca să-mi distrag atenţia de la durerea de cap. Am trecut de Van Winkle Lanes şi am continuat să merg dincolo de o zonă de păduri încă nedezvoltate, asigurându-mă că nu era nimeni în spatele meu înainte să fac dreapta în faţa celor doi stâlpi albi înalţi şi a postului de pază din şindrile de cedru, care marcau intrarea în clubul exclusivist Dune Golf.

Terenul Dune se închidea în prima zi din noiembrie, aşa că nu era nimeni acolo care să mă oprească. Nimeni nu avea o listă fără numele meu pe ea din care să reiasă că nu plătisem taxa anuală de 18.000 de dolari. Membrii Dune erau preponderent în vârstă, bogaţi şi conservatori.

Majoritatea îşi petreceau verile acolo şi iernile în Palm Beach. Terenul public era pe partea cealaltă a oraşului. Aproape de groapa de gunoi. Într-o zi o să scriu un articol despre regulile nescrise ale calităţii de membru Dune.

Mamei mele i-ar fi plăcut să fie membră Dune. Pe cât de mult îşi iubea sora ei mai mare moştenirea ruso-evreică, pe atât mama o nega pe a ei, schimbându-şi numele de fată din Sasha Levervitch în Sally Leer. „Sally Leer, pe naiba!", o auzeam pe Lada strigând în timpul certurilor dintre ele. „Mereu ai vrut să faci parte din aristocraţie. Pretinzi că ai rude care au ajuns aici cu *Mayflower,* nu în cala unei bărci de pescuit ton".

Drumul continua să şerpuiască printre curbele terenului de golf, ajuns acum o peluză maronie îmbibată de apă. M-am uitat în oglinda retrovizoare.

Nu era nimeni. Am respirat uşurată şi mi-am umplut plămânii cu aerul sărat de mare. Marea nu era departe de niciun loc din Pequod. În faţa clubului, o pădure de pini şi stejari, aflată la marginea terenului, bloca vederea apei.

Clădirea clubului – o altă construcţie din şindrile de cedru – se întindea sus, pe un deal, la capătul ultimei curbe a drumului. Avea două etaje, se sprijinea pe stâlpi grandioşi şi era împrejmuită de o terasă cu vedere în depărtare, către lac, plajă şi pădure. Muşcatele pe jumătate îngheţate încă mai înfloreau la ferestre, dar acestea erau închise. Aşa cum speram, clubul era pustiu. M-am îndreptat spre parcarea din spatele clubului – care era în buza pădurii – privind din nou în oglindă, agitată.

Împreună cu Grace, obişnuiam să facem drumeţii aici până când am fost descurajate de un accident macabru – săgeata unui vânător străpunsese piciorul unui drumeţ. De atunci, proprietarii clubului Dune au pus semne cu „Accesul interzis". Auzisem că mai erau câţiva vânători curajoşi care continuau să meargă acolo când era clubul închis, dar m-am rugat să nu fie prin preajmă.

Când am ajuns în parcare, m-am mai liniştit. Era goală. Nu se vedea nicio camionetă şi niciun lucrător. Am parcat la margine, lângă pădure, iar când am oprit motorul, am auzit vuietul vântului printre copaci. M-am aplecat să deschid torpedoul şi am scotocit prin dezastrul din interior: ochelari de soare fără o lentilă, hărţi ale oraşului, manualul maşinii şi o lanternă mică. Mai aveam şi o husă de telefon cu nişte bomboane cu espresso înăuntru, acoperite în ciocolată, probabil cumpărate în timpul unei alte crize de cofeină. Le-am băgat în gură.

De la ultima misiune de spionaj, nu mai scosesem de acolo binoclul de operă al mătuşii Lada. Ascuns în fundul compartimentului, binoclul avea lentile capabile să mărească de patru ori, până la o distanţă de 900 m – suficient pentru a vedea expresia facială a unui actor, din cel mai depărtat loc de la Carnegie Hall. Îl moştenise de la străbunicul meu, Lev. Acesta fusese „cârpaci" (cel care iniţiază aplauzele, în idiş) la City Opera din New York. Lev le spusese celor de la Serviciile de imigrări că studiase canto în *shtetl*[3] şi adora muzica, ştia totul despre operă. Aşa că i-au găsit un loc de muncă la operă. În mare, avea atribuţii administrative, dar una dintre sarcinile lui era aceea de a-şi folosi cunoştinţele în timpul spectacolelor ca să aplaude în momentele potrivite.

„Nu a lăsat niciodată o divă în tăcere", zicea mătuşa Lada.

[3] Denumirea oraşelor mici din centrul şi estul Europei, cu populaţie preponderent evreiască, dinaintea Holocaustului (N. red.).

Nici Lada nu mă dezamăgise vreodată. Mereu era acolo când aveam nevoie de ea. Când mama şi tata începuseră să se certe întruna, chiar am fugit să stau la ea în East Village. Nu s-a căsătorit niciodată şi nici nu a avut copii, iar după moartea părinţilor mei, tata neavând fraţi sau surori şi toţi bunicii fiind deja morţi, noi două am rămas singurele rude. Binoclul auriu de operă era cea mai mare comoară a ei şi mi l-a dat mie drept cadou de nuntă. L-am scos din torpedou şi m-am simţit vinovată. Eram divorţată şi îl tratam ca pe un gunoi.

L-am pus în buzunarul hainei, am închis geamul şi am ieşit afară tremurând. Nu mai ploua, dar frigul şi vântul umed îmi pătrundeau prin haine. Faţa şi degetele îmi înţepeniseră. Am privit din nou în spate. Nu era nimeni. M-am uitat în stânga. Liber. Apoi în dreapta. Un croncănit ascuţit a tăiat aerul în spatele meu. M-am întors şi am văzut un pescăruş deschizându-şi ghearele. Pe asfalt a căzut o scoică. Marea pasăre gri cu alb a aterizat lângă bucăţelele sparte de cochilie şi bucata de carne roz, şi s-a uitat la mine, provocându-mă să mă apropii de comoara ei.

— Este toată a ta, am zis tremurând.

Mi-am ridicat gulerul până sub bărbie şi am pornit pe iarba udă înspre pădure, ajungând după câţiva metri la traseul noroios de vânătoare. Am mers înainte, încercând să procesez faptul că Hugh era mort. Mă gândeam la ultima dată când aproape murise şi la cât de înspăimântător fusese. Intrase în stop cardiac în timpul unei operaţii de rutină, de hernie. Pe atunci nu eram soţia lui, aşa că spitalul a chemat cea mai apropiată rudă. Fratele lui Hugh a venit din Virginia pentru a prelua responsabilităţile. Tobias Walker era un creştin renăscut şi o adevărată provocare pentru Hugh. „Un fanatic", spunea el. S-a enervat când s-a trezit şi l-a văzut pe Tobias lângă el.

În timp ce mă străduiam să înaintez, ploaia începuse tare din nou, strecurându-se printre crengile pinilor. Stejarii, care le luaseră locul în apropierea malului, abia ofereau adăpost. Furtuna le jumulise aproape toate frunzele. Apa îngheţată mi se scurgea din păr, pe sub gulerul hainei, şi se prelingea pe gât. Am început să merg mai repede, lovind frunzele uscate şi lăsând urme în noroi. Simţeam că îngheţ, aşa că am băgat mâinile în buzunar. Cu două degete mă jucam cu banda ochelarilor de operă ai Ladei.

Nu ştiam sigur ce mă motiva. Era un simptom al traumei? Făcea parte din reacţia de şoc? Mergeam înainte, uitându-mă cruciş prin ploaie şi mărind pasul, cu o respiraţie greoaie. *Sunt nefericită, dar măcar sunt în viaţă.* Simţeam înţepăturile ploii de gheaţă şi aerul rece săgetându-mi plămânii. Vedeam copacii, auzeam vântul şi simţeam mirosul mării. Ce mai experimentau Hugh şi Helene? Nimic.

„Hugh şi Helene. Hugh şi Helene”. Ce se întâmplase cu „Hugh şi Nora”? Cum de povestea se terminase aşa de urât? Oare însemnase ceva pentru el scurta noastră căsnicie? Ne-am căsătorit la câteva luni după ce Hugh şi-a revenit din operaţie. Însă nu doar pentru ca eu să fiu împuternicită într-o situaţie de criză şi să-l salvez de grija fratelui său fanatic. Pentru asta am fi putut semna o împuternicire. Mereu am vorbit despre căsătorie în raport cu aducerea pe lume a unui copil, iar după întâlnirea lui Hugh cu mortalitatea, acesta s-a întors către mine într-o dimineaţă, în timp ce stăteam în pat, cu ochii umezi.

„Nora, hai s-o facem. Hai să ne căsătorim şi să facem un copil”, a zis.

Am acceptat fericită ambele propuneri.

În sfârşit, desişul de stejari s-a rărit, lăsând loc unei privelişti. Jos pe pantă, la capătul traseului, algele şi stuful adunate într-un strat gros, de culoarea grâului, formaseră un mal zdrenţuit. Dincolo de iarbă, un canal de apă întunecată se învolbura în bătaia vântului. Şi pentru că ştiam exact unde să mă uit, dincolo de toată vegetaţia, am spionat colţul maroniu al unui adăpost mic de vânat, aflat la câţiva metri de marginea apei. Găsisem locul acela împreună cu Grace în timpul uneia din drumeţiile noastre după ce o rafală de vânt culcase iarba la pământ, suficient de mult pentru a expune acoperişul.

Mi-am ţinut capul în jos, încercând să împiedic apa să-mi intre în ochi în timp ce coboram dealul, împiedicându-mă de rădăcini şi alunecând pe noroi. Am pierdut controlul şi m-am împiedicat de pe cărare, alunecând prin iarba înaltă; într-un final, după ce m-am agăţat în mâini, m-am oprit în spatele adăpostului. Am respirat şi m-am verificat; nu eram rănită, doar aveam dureri şi respiram greu. Am împins uşa. Am intrat în micuţa încăpere de lemn, lăsând bâltoace pe podea, îmbibată de apă şi tremurând. *E o nebunie. Pleacă.* Dar nu puteam. Trebuia să văd locul crimei. De parcă asta ar fi fost dovada necesară pentru acea parte a creierului care nu credea că e adevărat.

În interiorul întunecat al adăpostului mirosea a cedru umed şi iarbă dulce. Trei pereţi nu aveau ferestre. Al patrulea era cu faţa înspre apă şi complet deschis, afară de acoperişul prelungit, care nu permitea să se vadă în interior. Asta făcea orice vânător care stătea acolo, invizibil pentru prada lui. Prietenii sau rudele domnului şi doamnei Răţuşcă ar fi putut să zboare de-a lungul coastei, în căldura soarelui, bucurându-se de curenţii calzi, până când… Buum! Cineva care se juca de-a Dumnezeu ar fi decis să pună capăt unei vieţi.

Adăpostul nu avea mobilier, nici nu era iluminat. Niciun dispozitiv de încălzire. Doar o bancă din lemn neşlefuit, cu o pătură veche de armată pusă deasupra. Am scos ochelarii mătuşii Lada din buzunar, mi-am dat jos haina

udă şi m-am înfăşurat cu pătura aspră de lână. M-am aşezat pe bancă şi am încercat să-mi opresc dinţii din clănţănit, încordându-mi maxilarul. Într-un sfârşit, mi-am pus ochelarii în dreptul ochilor şi m-am uitat înspre golf, la început fără să găsesc semnul şi rătăcindu-mi privirea prin apa agitată, înainte să ajung înspre copaci. Şi acolo era, pe malul opus, cocoţată pe malul înalt al mlaştinilor – Pequod Point – cu pereţi de sticlă şi grinzi de lemn, ivindu-se printre pini. Casa lui Hugh.

Nu o mai văzusem la lumina zilei.

*

Nu spusesem nimănui că îi spionasem pe Hugh şi pe Helene. Nici măcar lui Grace.

I-am spionat din prima zi în care am aflat că s-au mutat aici, când Lizzie a intrat în birou cu lista de imobiliare a funcţionarilor de la primărie.

— Pequod Point vândută pentru două milioane şi jumătate, a zis Lizzie, dându-şi jos de la gât o eşarfă palestiniană, negru cu alb, şi punându-şi ghiozdanul jos.

— Dezvoltatorul din Miami care a construit casa vara trecută, ca reşedinţă de vară, nu a mai putut să-şi plătească împrumutul de construcţie. Domnul şi doamna Hugh Walker au cumpărat-o de la bancă. Pun pariu că este vorba despre faimosul artist Hugh Walker.

— Ce? am icnit. Pot să văd lista? Nu mă gândeam că Hugh ar fi fost atât de nemilos încât să adauge o asemenea insultă la durerea mea, mutându-se acolo.

— Proprietatea este perfectă pentru un pictor. Are un studio de artă uriaş, soţia dezvoltatorului avea un atelier de olărit. I-am făcut poze cu urnele ei în forme ciudate. Vă amintiţi? Le-am publicat în secţiunea „Mod de viaţă". A fost articolul principal, dacă nu mă înşel, a zis Lizzie.

— Nu pot să cred asemenea drăcie, am zis holbându-mă la numele lui.

După ce i-am spus ei şi lui Ben despre căsnicia mea şi despre cum s-a terminat, Lizzie părea agitată şi a început să învârtească ciucurele eşarfei în jurul degetului.

— Doamne, Nora, ce poveste teribilă! Adică, ce s-a întâmplat cu metodele de contracepţie? Şi-a pus mâna la gură.

— Îmi pare rău.

— E în regulă, Lizzie. Crede-mă, nu eşti prima persoană care întreabă asta.

M-a privit cu părere de rău.

— De cât timp eraţi căsătoriţi?

— Am trăit împreună ani de zile. Dar ne căsătorisem doar cu 13 luni înainte.

— Crezi că s-a speriat de căsnicie şi de aia te-a înşelat?

Am vrut să-i zic: *Nu-ţi face griji, logodnicul tău nu este Hugh.* Dar mi-a fost ruşine să mai povestesc despre asta, în special în faţa lui Ben, care asculta cu atenţie de la biroul lui, frecându-şi bărbia şi încruntându-se.

Am ridicat din umeri.

— V-aş fi recunoscătoare dacă aţi păstra aceste informaţii doar pentru voi. Vă rog să nu spuneţi *nimănui.*

— Nu voi spune nimic, a zis Lizzie, punându-şi mâna pe inimă.

Ben a avut o reacţie emoţională neobişnuită. Şi-a cerut vehement iertare în numele bărbaţilor.

— Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat asta, Nora. Bărbaţii care fac asemenea lucruri mă fac să-mi fie ruşine.

Având în vedere modul obiectiv de a fi al lui Ben, am fost şi mai uimită că a zis ceva drăguţ înainte de sfârşitul programului:

— Meriţi ceva mult mai bun, Nora. Mult mai bun.

Abia m-am mai putut concentra în restul după-amiezii. Trebuia să lucrez la articolul meu „Câini pentru eroi", despre un program de adopţie pentru animale de companie conceput pentru a ajuta veteranii de război din Irak să se vindece de sindromul de stres posttraumatic. Încercând să adun întrebări pentru un interviu cu unul dintre medicii veterinari, tot ce reuşisem să scriu era întrebarea preliminară „Aţi avut vreodată un câine?". În schimb, am jucat la aparatele virtuale de pe slotsofvegas.com, unde am adunat 63.235 $. Cea mai mare sumă a mea. Mi-aş fi dorit ca jocurile să fie reale şi legale, pentru că economiile mele erau epuizate. Salariul unui reporter dintr-un oraş mic nu avea să le refacă.

Până la şase, toţi ceilalţi din biroul ziarului plecaseră. Era linişte, numai bine pentru a scrie întrebările din interviu. Tocmai când deschisesem fişierul de lucru, am auzit uşa de la stradă închizându-se. Câteva secunde mai târziu, apăru Al Rudinsky. Un scump, ca un urs, tuns periuţă, Al purta tricoul lui albastru şi salopeta cu Tidy Pools, şi era murdar de noroi. Stătea în uşa biroului, ştergându-şi pe covoraş bocancii de muncă, murdari. Gâtul gros şi fruntea lată îi erau acoperite de murdărie şi transpiraţie.

— Am ajuns prea târziu? Am ratat termenul limită? Am adus cash. A zâmbit agitat la mine.

Al era însurat cu Sinead, una dintre colegele mele de la Pilates – Sinead O'Halloran-Rudinsky. Uniunea lor irlandezo-polonă produsese patru copii, iar Al nu avea niciodată bani. De fapt, era în urmă cu câteva luni cu plata pentru reclamele lui. Ben îl păsuise fără tragere de inimă. Dar nu mai accepta pe datorie. Asta era ultima zi în care putea să cumpere un spaţiu în suplimentul „Spaţii verzi şi grădină", o revistă importantă pentru reclamă,

mai ales în cazul serviciilor lui Al pentru piscine, irigaţii şi amenajarea spaţiilor verzi.

— Departamentul pentru reclame nu mai este aici, am spus, arătând înspre uşa închisă din spatele biroului, unde lucrau cei de la contabilitate şi reclame. Au plecat toţi acasă. Dar o să mă asigur că Ben primeşte banii de la tine. Poate o să fie de acord să prelungească termenul, din moment ce ai adus banii astăzi. I-am zâmbit. De fapt, o să-l rog să facă asta.

Al a traversat podeaua cu mersul lui crăcănat şi mi-a dat un plic mare cu mâna lui uriaşă şi murdară. S-a uitat mâhnit la noroiul pe care îl lăsase în urmă.

— Îmi cer scuze, am încercat să-l şterg pe tot.

— Nu e nimic, Al. Nicio problemă. O să curăţ mai târziu.

S-a aplecat şi a început să adune cu mâinile goale bucăţile de pământ ud.

— Poţi să-i spui lui Ben că îmi pare rău, că am încercat să ajung aici mai devreme? Am avut ceva urgent de făcut la Pequod Point, a zis el, ridicându-se.

Am fost luată prin surprindere. Mi s-au ridicat antenele. Oare se referea la casa lui Hugh şi Helene?

— Ah. Despre ce este vorba?

Al a pus noroiul în buzunarul salopetei şi s-a şters pe pantaloni.

— Cea mai mare proprietate pe care am lucrat. Noii proprietari s-au mutat astăzi şi au vrut ca totul să fie gata de ieri. A trebuit să curăţ piscina, să înlocuiesc filtrul motorului şi să dezgrop o ţeavă spartă. Când s-a făcut patru şi jumătate, le-am spus că trebuie să merg undeva urgent, dar că mă întorc să termin, a zis el, arătând înspre plic. Dar doamna a *insistat* să rămân sau să nu mai mă întorc deloc.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am încruntat, neputând să mă abţin.

— Nu a fost drăguţ din partea ei.

Al a dat din cap, confirmând.

— Turişti de vară. Dar soţul este un tip interesant. Un artist. Am mai lucrat pentru artiştii de aici, vara. Le place lumina.

A mai zărit o bucată de noroi pe podea, a luat-o şi a băgat-o în buzunar.

— În timp ce lucram la piscină, l-am văzut despachetând tablouri în studio. Avea multe cu el şi cu soţia lui. Unul dintre ele era chiar nebunesc – cu el dezbrăcat, ghemuit în jurul ei, însărcinată. A ridicat din umeri. Poate că-l inspiră.

— Aşa se pare, am sărit eu.

Din fericire, Al nu sesizase tonul meu.

— Ştii, şi eu obişnuiam să desenez. Mergeam noaptea la cursuri, la Muzeul Brooklyn. Asta a fost înainte de Sinead şi de copii. Acum nu mai am

timp, a zis el melancolic. Ei bine, ar trebui să merg acasă. Mulţumesc că o să încerci să-l convingi pe Ben pentru mine.

A plecat spre ieşire, s-a oprit la uşă şi s-a întors puţin.

— Îmi pare rău pentru podea, Nora.

M-a apucat un fel de convulsie care se amplifica în fiecare oră. Trebuia să văd cum arăta viaţa de 2.5 milioane de dolari a lui Hugh cu Helene. Am aşteptat până la ora 11. Apoi am condus la clubul Dune Golf şi am parcat acolo.

Nu mi-era frică să dau peste cineva. Clubul era închis după apus. Nici vânătorii nu veneau după căprioare până în octombrie. Mergeam sub o lumină de lună plină, atât de puternică încât nu aveam nevoie de lanternă.

Drumul către adăpostul de vânătoare era uşor de urmat, pentru că era marcat de-o parte şi de alta de pietre gri. Ştiam că locul oferea cel puţin o vedere parţială către Pequod Point. Ultima dată când eu şi Grace mersesem către adăpost, văzusem, dincolo de apă, o casă în construcţie. Am mers până acolo, am deschis uşa şi m-am aşezat pe bancă. Casa de pe malul opus era la mai puţin de 70 de metri depărtare, la un zbor de raţă. Probabil un mers obositor de cinci minute prin alge, de-a lungul coastei sălbatice a golfului sau o alergare de două minute, mai sus, pe sol. Se vedea chiar mai bine decât mă aşteptam – o privelişte aproape clară pe deasupra ierbii. Vedeam doar părţile iluminate, dar cu binoclul mătuşii Lada, totul era foarte detaliat. Pe două părţi, pereţii de sticlă lăsau să se vadă o bucătărie deschisă şi o sufragerie cu un şemineu uriaş de piatră. Un tablou de Kooning era pus deasupra şemineului şi unul de Rauschenberg, pe peretele adiacent. Chiar dacă erau cutii în toată camera, era uşor să vezi cât de spectaculoasă era casa.

Era răcoare în acea noapte de mai. Hugh stătea pe canapea în blugi şi hanorac. Helene ieşea din bucătărie cu două pahare de vin. Purta pantalonii scurţi pe care i-am recunoscut ca fiind ai lui Hugh. Se aşeză lângă el şi îşi băură vinul în faţa şemineului. Când l-am văzut încolăcindu-şi picioarele de ale ei, am simţit o lovitură în piept. Cunoşteam căldura şi fermitatea coapsei lui. Pentru prima dată în mulţi ani, mi-am permis să-mi fie dor de atingerea lui Hugh. Se întoarse şi o sărută, şi mi-am amintit gustul lui sărat. Atingerea uşoară a limbii lui. Cum îi plăcea să respire uşor în ceafa mea. Mă durea atât de tare inima, încât am crezut că o să fac infarct. Îi atinse sânii şi nu am putut să nu mă uit. Atât de masochistă eram? Aş fi putut să stau acolo şi să-i văd cum fac dragoste?

Fiica lor m-a salvat. Callie a dat buzna în sufragerie cu pantalonii ei roz, frecându-se la ochi, semn că nu putea să doarmă. Era înaltă şi subţire ca tatăl ei şi avea buclele lui negre. Nu puteam să-i disting trăsăturile din cauza

părului, dar eram sigură că era frumoasă, pentru că ambii ei părinţi erau. Helene o trase aproape de ea. Am privit-o în timp ce îi mângâia părul ca s-o aline şi am început să plâng. Am aruncat binoclul mătuşii Lada şi am căzut în genunchi, îmbrăţişându-mă, bocind şi rostogolindu-mă pe podeaua murdară a adăpostului, de parcă eram posedată.

— Cum ai putut să-i oferi copilul meu? am icnit.

Am plâns atât de mult, încât eram sigură că nu mai am lacrimi.

Am terminat cu asta, în sfârşit, mi-am zis. Sunt vindecată.

Alegerea săptămânii: Hugh Walker

Scene de căsătorie
De Davis Kimmerle

Expoziţia lui Hugh Walker de la Galeria Abbas Masout are toate elementele unei revelaţii. Walker şi-a mai asumat riscuri artistice şi înainte, unele reuşite, altele nu. Autoportretele lui de la începutul carierei, lucrări precum *Autoportrete cu maimuţe,* un omagiu adus Fridei Kahlo, au fost curajoase, dar în esenţă, un fel de copii. *Portretele din New York* au oferit originalitate şi un stil distinct. Prin intermediul autoportretelor care au inclus-o şi pe fosta lui soţie, Nora Glasser – seriile *Nora* –, am văzut un mare artist american, în ascensiune. Dar în *Scene de căsătorie,* prima lui expoziţie după divorţul foarte public de anul trecut, Walker a reuşit să-şi asigure locul în panteon, drept un artist matur, capabil de profunzime şi patos.

Prima încăpere a expoziţiei ne arată prozaica lucrare *Autoportret cu Nora făcând cafea, Autoportret cu Nora făcând baie* şi alte scene liniştite, domestice. De aici, Walker alunecă înspre aspectele mai întunecate ale vieţii sale personale. *Autoportret cu Nora în celulă* este o imagine înfricoşătoare, claustrofobă, a fostei sale muze alături de artist într-un spaţiu întunecat, precum un tunel. Într-o altă lucrare importantă, fără nume, Nora este descrisă, în mod tulburător, pe jumătate ca o bestie mitică ce se apropie ameninţător de artistul care doarme în patul lor conjugal.

Partea din spate a galeriei ne prezintă noua sursă de inspiraţie a lui Walker, ca omagiu adus lui Ono şi Lennon. Triumfătoarea lucrare *Autoportret cu Helene însărcinată* (în mod interesant, nu este de vânzare) are un perete întreg doar al ei. Plasată pe partea opusă, este piesa de rezistenţă a expoziţiei: artistul desenând-o pe Nora, care stă ghemuită pe podeaua studioului său, după ce a descoperit că amanta lui este însărcinată. Walker a numit-o *Autoportret cu Nora ştiind.*

Walker reuşeşte să capteze durerea psihologică interioară şi tumultul care apar odată cu destrămarea unei căsnicii, precum şi speranţa inspirată de o nouă iubire, toate realizate prin forţarea limitelor estetice ale formei de autoportret. Aceasta este o expoziţie magistrală. Nu o rataţi.

Capitolul 3

Două maşini Crown Victoria, albastru închis, cu simbolurile poliţiei locale, parcaseră în faţa garajului. Lângă ele se afla duba albă a medicilor legişti, cu inscripţia „Departamentul de crime". Binoclul de operă al mătuşii Lada oferea o vedere fragmentată a întregii scene, într-o serie de prim-planuri pe care le puteam pune cap la cap pentru a construi imaginea completă. În vreme ce scanam locul de la stânga la dreapta, l-am zărit pe unul dintre ofiţerii de poliţie din Pequod, care păzea intrarea pe alee. Semăna cu locotenentul Crawley, dar era greu de zis dacă într-adevăr era el. Avea gluga de la pelerina galbenă trasă pe cap.

Crawley mă cunoştea mulţumită vizitelor mele săptămânale la poliţie. Pentru că editam rapoartele poliţiei pentru *Courier,* secţia de poliţie Blotter făcea parte din jobul meu. Când mergeam la secţie, de obicei îl găseam citind paginile de sport şi nu-i plăcea să fie întrerupt. În afară de Crawley, am numărat opt ofiţeri de la poliţia locală, cu pălării Stetson gri şi echipament de ploaie negru, patrulând prin pădurea care se afla între proprietatea lui Hugh şi carosabil. Fără îndoială, era locul unei crime.

Ploaia răpăia în acoperişul adăpostului în vreme ce îmi continuam spionajul, iar mâinile îmi tremurau de frig; mişcăm binoclul astfel că vedeam totul ca prin ceaţă. Ar fi trebuit să plec imediat. Din acea noapte de mai, îmi promisesem că nu o să mă mai joc de-a detectivul niciodată. Ce aş mai fi putut afla de acolo? Ar fi trebuit să merg la maşină şi să plec acasă chiar atunci sau să mă duc într-un bar. În schimb, m-am înfăşurat mai bine în pătură şi am încercat să-mi ţin mâinile drepte, în timp ce scanam zona.

Nici măcar vremea aceea urâtă nu putea diminua măreţia casei şi a proprietăţii. Pereţii mari de sticlă ai camerei, înalţi până la vârfurile copacilor, ofereau o privelişte dramatică, de 180 de grade a pădurii seculare şi a golfului. Ceilalţi pereţi erau făcuţi din pietre uriaşe încadrate de cherestea de culoarea mierii, care se potrivea în mod natural în peisaj. Înspre peretele din spate am văzut un hol care ducea în restul casei. Locuinţa era foarte mare, probabil că avea acolo camere peste camere. Separat, la stânga, era un garaj pentru trei maşini. Dincolo de piscină, în dreapta structurii principale, era vizibilă o altă porţiune de sticlă şi lemn. Studioul lui Hugh, am presupus. Era construit astfel încât să surprindă peisajul din jur.

Un bărbat înalt şi chel, îmbrăcat într-un sacou sport maro şi cu cravată, gesticula înverşunat în mijlocul încăperii mari, în timp ce vorbea la telefon. Probabil că era detectivul principal de la Omucideri. În jurul lui, se târau pe podea oameni îmbrăcaţi în salopete albe, cu mănuşi albastre, marcând ceva, măsurând şi punând anumite lucruri în pungi de plastic care se închideau etanş. Ştiam că acestea erau procedurile de criminalistică, dar arăta ca un spectacol de artă.

Când m-am întors spre şemineu, dintr-odată mi-a explodat o lumină albă în ochi. Am scăpat binoclul şi am clipit, văzând doar baloane portocalii pe retină. Au dispărut repede, dar de partea cealaltă a apei au continuat să apară explozii de lumină. Bliţurile aparatelor de fotografiat. Poliţia fotografia locul crimei.

Am luat binoclul de jos şi m-am uitat prin el, la fix pentru a vedea girofarul roşu al unei ambulanţe intrând pe alee. Cine avea nevoie de o ambulanţă? La ştiri nu spuseseră nimic de vreo victimă care să fi supravieţuit. Şi dacă *existau* supravieţuitori, de ce veniseră echipajele de intervenţie aşa de târziu? Mi-a luat ceva pentru a mă gândi că ambulanţa venise la cererea medicului legist. Pentru a-i lua pe Hugh şi pe Helene pentru autopsie. M-am înfiorat la acest gând.

După câteva manevre, vehiculul a întors şi a parcat cu spatele spre casă, dezvăluind insigna ambulanţei de voluntari din Pequod. Portiera şoferului s-a deschis şi a apărut un cap inconfundabil cu un păr stufos şi cărunt. Era Mac, soţul lui Grace, care albise de la 25 de ani. „Consideră urgenţele ca fiind vacanţe", a zis Grace la început, când Mac s-a înrolat pe ambulanţă. După ce renunţase la jobul de pe Wall Street pentru a se muta în Pequod, a început să facă tranzacţii de zi de acasă. Mac suferea de deficit de atenţie şi ca majoritatea persoanelor cu această afecţiune, în situaţiile stresante rămânea calm şi foarte concentrat. De aceea, fusese atras de tranzacţii şi de intervenţiile de urgenţă.

Mac a ieşit din ambulanţă, ridicându-şi gluga. Un alt bărbat a ieşit de pe locul pasagerului. Al Rudinsky. Ştiam că Al era voluntar pe ambulanţă, dar nu cred că-l văzusem vreodată fără salopeta lui albastru deschis, cu Tidy Pool. La fel ca Mac, şi el purta blugi şi o jachetă roşie.

Un al treilea bărbat îmbrăcat la fel a ieşit din spatele ambulanţei. Am fost surprinsă să-l văd pe Stokes, soţul lui Kelly. Când se înrolase Stokes pe ambulanţă? Nu mă aşteptam de la el să renunţe la bowling.

„Visează să aibă sala lui de bowling încă de la petrecerea de 10 ani, pe care şi-a sărbătorit-o aici", mi-a zis Kelly, în dimineaţa când le-am luat interviu pentru articolul despre redeschiderea Van Winkle Lanes. „Este un maniac când vine vorba de bowling", a zis ea despre soţul ei atletic cu faţă de

bebeluș, care abia scotea un cuvânt. „Exersează în fiecare zi. Cel puțin trei ore. Chiar și când nu concurează". Îmi amintesc că mă gândisem că asta ar fi putut explica de ce mâna lui dreaptă era dezvoltată într-un mod ciudat.

Acum, Stokes își folosea puterea considerabilă a corpului pentru a descărca tărgi. Ușa casei s-a deschis și a apărut detectivul care le-a confirmat băieților că pot intra. Mac a împins prima targă singur, în timp ce Stokes și Al au așteptat, aplecați peste cea de-a doua. După ce Mac a intrat în casă, ceilalți doi au împins targa peste prag. Dar Stokes i-a dat drumul. L-a lăsat pe Al să intre în casă cu echipamentul, în timp ce el a rămas în ploaie ca o statuie. De ce se oprise Stokes? Se temea de ce avea să vadă înăuntru?

Am încercat să evit imaginile violente care îmi veneau în minte, imaginându-mi-l pe Hugh lucrând în studioul său. Știam foarte bine această scenă și o puteam recrea cu ușurință. Hugh purta blugi și o cămașă albastru pal, cu mânecile suflecate. La gât avea descheiați trei nasturi și i se vedea părul ușor maroniu de pe piept. Mâinile bătătorite îi erau pătate de vopsea. Ceafa părea a unui adolescent atunci când se uita în jos la paletă, pentru a amesteca vopseaua. Aproape că puteam simți mirosul de terebentină. Dintr-odată, îmi era dor să fiu în studio cu el, pozând pentru tablouri și schițe în timp ce cânta Bach la casetofonul lui vechi și stropit de vopsea. Îmi era dor să fiu muza lui. Îmi era dor să ne facă ceai atunci când luam o pauză. Îmi arăta noile lucrări, emoționat. *Când l-am făcut să se simtă claustrofob? Nu mi-a zis niciodată că se simte așa. A trebuit să aflu asta din recenzia unui critic la un tablou pe care nu l-am văzut niciodată.*

Stokes s-a mișcat, în sfârșit. A băgat mâna în buzunarul jachetei, a scos un pachet de țigări și s-a dus sub o streașină din lateralul casei. Stokes fuma? Ciudat. Kelly nu ar fi fost de acord, fiind așa de preocupată de un stil de viață sănătos și, în plus, însărcinată. Poate că nu știa? L-am privit în timp ce își aprinse țigara, aruncă bățul de chibrit și trase lung, de parcă ar fi fost cea mai adâncă respirație din ultimii ani. Pe când expira, ceva i-a atras atenția și a rotit capul la stânga. I-am urmărit privirea.

Doi bărbați în salopetă ieșeau din casă cu ceea ce părea a fi un tablou uriaș, înfășurat în folie de plastic. Era tabloul lui de Kooning sau cel al lui Rauschenberg? Sau unul dintre tablourile lui Hugh? De ce îl lua poliția?

Bărbații mergeau încet și cu atenție pe lângă cărarea din dreptul lui Stokes. Când au ajuns la dubă, bărbatul care ținea tabloul de partea de jos a folosit o mână pentru a deschide ușa mașinii. Amândoi au înclinat pânza și au început să scurgă apa de pe folia de plastic înainte să o pună înăuntru. Folia de deasupra a căzut și am tresărit imediat. Înainte să o pună la loc, am văzut tabloul *Autoportret cu Helene însărcinată* cu două tăieturi mari în

pânză, pline de ură: una în dreptul inimii lui Hugh şi cealaltă peste burta lui Helene.

M-a străbătut un fior şi am lăsat binoclul jos, simţind de parcă îmi curge smoală prin vene. Chiar şi de la acea distanţă, puteam să resimt furia gestului, nevoia feroce de a distruge. Era un sentiment oribil. Şi cât de nebunesc era că, oricine ar fi comis crimele, avea acelaşi impuls ca mine?

Doar că această persoană reuşise.

Şocată, am ridicat binoclul şi l-am căutat pe Stokes, dar nu mai era sub streaşină. În schimb, i-am găsit pe Mac şi pe Al, aplecaţi sub ploaia puternică, împingând pe cărare spre ambulanţă o targă încărcată cu un sac gri, voluminos. Oare acolo era corpul lui Hugh? Nu suportam gândul că se sufocă în sacul acela fără aer. Am şoptit o rugăminte: „Îl sufocaţi. Deschideţi fermoarul".

N-am mai putut să mă uit şi m-am gândit din nou la un moment din trecut. De data asta eram pe acoperişul apartamentului nostru. Târziu în noapte. Străzile de dedesubt erau goale, nu se vedea decât câte o maşină de gunoi gălăgioasă şi câte un taxi care ieşea din tură. Zgârie-norii din zona de sud a Manhattanului străluceau în jurul nostru precum Oz. O clădire mai veche de cărămidă albă, de peste stradă, avea luminile stinse şi obloanele trase. Lucrătorii de la curăţenie au terminat de aspirat, de spălat pe jos şi dus gunoiul. Hugh are un proiector de 16 mm pe un suport. Montează o rolă de film şi aprinde lampa. Ridică aparatul şi îl îndreaptă spre clădire.

Apar Fred Astaire şi Ginger Rogers. Au cel puţin nouă metri. Ginger străluceşte într-o rochie fără spate, din satin şi pene de struţ; Fred poartă o cravată albă şi frac. Cântă cu o voce de mătase, în timp ce o poartă pe ringul de dans. Obrajii lor se ating. El e în rai, fredonează.

Gunoierii se holbează în sus din spatele camionului. Sunt intrigaţi. Noi râdem, încântaţi. Cântăm. Hugh lasă proiectorul jos şi, în timp ce orchestra cântă, mă prinde şi mă lasă pe spate, apoi fac şi o piruetă.

Îi simt aroma de mosc. E solid şi puternic. Jucăuş. Viu.

Trosc.

Am deschis ochii. Ce-a fost asta?

Trosc.

O creangă care se rupe?

Cranţ. Cranţ.

Frunze uscate?

Cineva era în spatele adăpostului. Un vânător? Poliţia? Cât de ciudat ar fi părut dacă mă găseau spionând locul crimei? Un alt *trosc* – de data asta mai aproape. Dacă era criminalul? Dacă vreun maniac înarmat, învârtind un cuţit, umbla pe acolo?

Inima îmi bătea cu putere, gata să sară din piept; mi-am pus haina, am băgat binoclul în buzunar şi m-am urcat prin partea din faţă a adăpostului. Am mers înspre mal prin iarba înaltă, stând cât mai jos, în timp ce cizmele mi se afundau în noroi şi ploaia ca nişte lame lungi şi ude îmi biciuia faţa şi îmi uda pijamaua şi părul. Dar iarba oferea o acoperire bună, era groasă şi înaltă. Un perete de paie de culoarea grâului. Rămasă fără aer, m-am oprit şi am aşteptat ca orice era acolo să plece. Dacă era un ofiţer de poliţie, ce aveam să-i spun? M-ar fi crezut dacă îi spuneam că încerc să adun informaţii despre crime pentru *Courier?* De acolo?

Dacă ar fi aflat că sunt fosta soţie a lui Hugh?

Încercam să ascult prin clănţănitul dinţilor. Poate auzisem doar ploaia? Sau o căprioară căutând hrană lângă adăpost?

Voiam să mă ridic – mă dureau genunchii şi coapsele de la statul ghemuit. Am dat la o parte iarba şi am analizat locul. Nu era nimeni. Părea că pot merge în siguranţă spre traseu. Am început să mă ridic. Dintr-odată, am simţit cum se mişcă stuful în spatele meu. Mi s-au încordat muşchii. Ceva foşnea foarte aproape. Mi s-a oprit respiraţia şi am auzit o voce interioară spunând: *Fugi!*

Aplecându-mă precum un iepure, am luat-o la goană prin iarbă şi stuf, mânată de adrenalină. Am schimbat direcţia înspre uscat, am fugit în continuare şi într-un sfârşit, am ieşit din porţiunea de iarbă, gâfâind şi transpirând, şi am ajuns într-un mic spaţiu deschis, umbrit doar parţial de nişte tufişuri de cătină. Era la aproximativ 27 de metri de casă.

— Hei, a şoptit răguşit o voce de bărbat.

M-am întors la dreapta. La câţiva metri mai în faţă, ud până la piele, la fel ca mine, era Stokes.

Capitolul 4

— Ce naiba? s-a răstit Stokes. Nu poţi să fii aici.

Uimită să dau peste Stokes, aproape că uitasem de poliţie. M-am lăsat pe vine şi m-am furişat în spatele tufişurilor. I-am făcut semn să mă urmeze.

— Haide. Vino aici.

Stokes s-a uitat dubios la mine.

— Eşti nebună?

Avea dreptate să zică asta. Sigur arătam de parcă scăpasem de la balamuc. Şi abia ne cunoşteam. Îi luasem acel interviu cu Kelly, vorbisem puţin la Thunder Bar şi ne salutam dacă apărea în timpul cursurilor de Pilates. Asta era tot.

— Te rog, am şoptit.

Stokes s-a încruntat şi a venit lângă mine în tufiş. După ce ne-am ascuns bine, m-a certat în continuare.

— Ăsta e locul unei crime. Reporterii nu au voie aici. O să ai mari probleme, dacă îţi bagi nasul în asta.

Deci credea că sunt acolo ca să obţin ştiri pentru ziar. Era bine.

— E în regulă. Nu m-a văzut nimeni.

Fusesem norocoasă. Probabil că patrula făcea verificări pe partea cealaltă.

— Cum ai trecut de drumul închis?

Am arătat cu mâna în spatele meu.

— Am venit pe traseul de vânătoare de la clubul Dune.

S-a întors în jurul meu, a dat la o pare nişte crengi de tufiş şi s-a uitat chiorâş în direcţia adăpostului camuflat.

— E vreun traseu de vânătoare pe aici? S-a întors către mine. Ai jumătate din el în păr.

M-am scuturat de rămăşiţe. Mai multe frunze şi crenguţe. M-am oprit… aceleaşi resturi ca cele pe care le găsisem de dimineaţă. Am trecut la tactica de atac.

— Dar *tu* ce faci aici, Stokes?

— Ce vrei să spui? Fac parte din echipa de pe ambulanţă.

— Atunci de ce nu îţi faci datoria? De ce te furişezi prin tufişuri pe aici?

Faţa lui de flăcău a devenit dintr-odată obosită şi bătrână. Şi-a trecut mâna prin părul ud şi negru şi şi-a coborât privirea. Pentru prima dată, am observat ce gene lungi avea Stokes.

— Nu mă furişam. Este doar a doua mea intervenţie. Mi se făcuse rău de la stomac. M-am gândit că dacă aveam să vomit, să nu o fac în faţa echipajului, a poliţiei şi a celorlalţi oameni.

A scos pachetul de ţigări şi l-a băgat repede înapoi în buzunar, probabil gândindu-se să nu le dea poliţiştilor semnale de fum. S-a strâmbat şi s-a uitat în sus, scuturându-şi capul.

— Când m-au chemat de dimineaţă, habar n-aveam unde mergem. Apoi Mac mi-a spus *cine.* Arăta de parcă urma să plângă. Şi *ce.* A inspirat adânc şi a oftat înainte să vorbească din nou. Este aşa de macabru.

Mi s-a întors stomacul. Mi se făcea şi mie rău. M-am clătinat pentru o secundă.

— Cea zis Mac? am întrebat cu o voce pierdută. Spune-mi ce a zis.

— Hei, ia-o uşor. Ce se întâmplă?

Atât el, cât şi toţi ceilalţi aveau să afle totul foarte curând.

— Era fostul meu soţ.

— Cine?

— Hugh Walker.

— Nuu! S-a dat un pas înapoi. Tu şi Walker aţi fost căsătoriţi?

— Am divorţat acum trei ani. A lăsat-o însărcinată pe Helene când încă eram împreună.

A făcut ochii mari.

— Nu, la naiba. Iisuse! Ea… nu. Fir-ar să fie! S-a holbat la mine cu gura deschisă timp de câteva secunde, înainte să clipească şi să o închidă.

— A rămas gravidă cu el când era însurat cu tine?

Am dat din cap. Părea că îşi pierduse concentrarea şi bâlbâia ceva ce nu înţelegeam.

— Poftim? am întrebat.

— Nimic. Treaba asta este complet deplasată.

— Mie-mi spui.

A mormăit din nou.

— Ce ai zis?

— Mie… îmi pare rău pentru pierderea ta. Cred.

— Deci ce s-a întâmplat mai exact? am intervenit.

Pentru moment s-a uitat în gol. Apoi a părut că-şi vine în fire. A adoptat o voce oficială şi şi-a umflat pieptul.

— Ar trebui să mergi acasă, Nora. Nu pot să-ţi spun nimic. Dacă ar afla cineva că am transmis informaţii, aş putea fi dat afară din echipă. Nu avem voie să vorbim despre misiunile făcute pentru biroul judiciar. Aşa a zis Mac.

— Sunt reporter. Nu îmi dezvălui niciodată sursele. Haide, l-am rugat. Stokes s-a uitat la mine cu o expresie rece.

— Nu ţi-a dat Mac detalii? Au fost împuşcaţi în pat? am întrebat dintr-odată. Eram obsedată să aflu cum au fost ucişi Hugh şi Helene. Ar fi putut Stokes confirma raportul neoficial?

— Uau, s-a încruntat Stokes. Eşti fosta lui soţie şi te furişezi pe aici, să adulmeci detaliile sângeroase ale crimei? Nu-mi pasă că *eşti* reporter. Este greşit.

— Dar eu…

— Mai bine pleci. A arătat în direcţia adăpostului. Acum!

M-am simţit ruşinată. Stokes avea dreptate. Mă comportam ca o ciudată, punând aceste întrebări. Un vampir. Nu aveam ce căuta acolo. Dar devenisem iraţională. Tabloul sfâşiat mă făcuse să-mi pierd cumpătul. Am început să le pun cap la cap. Fantezia mea de a-i împuşca pe Hugh şi Helene în pat. Zgârietura. Frunzele şi crenguţa din păr. Mă chinuia o idee absurdă. *Ne eshee byidi beda sama tibya nadyet.* „Nu iscodi problemele până când problemele nu te iscodesc pe tine", ar fi zis mătuşa Lada, pe bună dreptate.

M-am uitat spre cer. Norii de deasupra noastră se îmbufnaseră şi se întunecase din nou. Oricum, Stokes nu avea să-mi spună ce ştia despre crime. În loc să-mi găsesc pacea venind la Pequod Point, mai mult mă tulburase. Trebuia să plec de acolo. Dacă m-aş fi grăbit, aş fi reuşit să evit următoarea ploaie torenţială. Şi dacă nu mă schimbam de acele haine ude şi reci ca gheaţa, aveam să fac pneumonie, pe lângă faptul că-mi pierdusem minţile.

— Bine, plec. Dar te rog să nu spui nimănui că am fost aici.

A ridicat mâna lui stângă uriaşă şi a jurat.

— Pe onoarea mea de cercetaş.

M-am lăsat în jos şi am luat-o în direcţia adăpostului, sărind prin iarbă. Nu ajunsesem prea departe, când Stoke m-a strigat în şoaptă.

— Nora, aşteaptă.

M-am întors. Arăta tânăr din nou, ghemuit în tufişuri, ca un Elvis care se lăsa în jos, în spirală. Tânăr, inocent şi speriat. Ca un băiat mic care se pierduse în timp ce se juca de-a v-aţi ascunselea.

— Crezi că aş putea merge cu tine pe alee? Mac şi Al nu prea au nevoie de mine. Este aproape 9:45. De obicei, pe la zece deschid sala de bowling.

Ciudat. Pleca aşa pur şi simplu de la datorie? Îi lăsa să se întrebe unde a dispărut? Am dat din cap şi l-am aşteptat să mă ajungă. Dar ploaia nu a aşteptat. Turna cu găleata în timp ce noi fugeam.

*

Am ajuns la maşină gâfâind şi am sărit înăuntru. Mi-am desfăcut haina şi am început să îmi storc pantalonii largi de pijama. Din fericire, poliţia nu văzuse o femeie în pijamale ude fleaşcă furişându-se la locul crimei fostului

ei soț. Ce fusese în mintea mea? Apa tulbure din pijama se aduna sub accelerație. Drumul înapoi spre casă avea să fie dificil, nu doar pentru o mașină cu ștergătoarele stricate, dar pentru oricine nu călătorea cu o barcă. Am pornit mașina și căldura și am ieșit din parcarea clubului Dune. Era de parcă mă aflam la volan, într-o spălătorie.

Stokes părea să nu bage de seamă musonul. A sunat pe cineva de pe mobil.

— Mac? Nu, îmi pare rău. Nu mă simțeam bine. Nu voiam să intru… la… la locul crimei și să mi se facă rău. M-a luat un vecin care era în drum spre biserică. Aș fi sunat mai devreme, dar nu aveam semnal.

Stokes era un mincinos convingător, cu fața lui inocentă.

— Cu siguranță, a zis el.

A închis și s-a holbat pe geam. Avea maxilarul încordat. Devenise distant și ursuz. Am mers fără să vorbim, în timp ce ploaia răpăia pe capotă. Mă tot gândeam la sacii gri pentru cadavre. La tabloul maltratat. La violența bolnavă. La suspiciunea cumplită pe care încercam să o suprim să nu iasă la suprafață. Trebuia să mă concentrez la drumul alunecos și sinuos, altfel mă răsturnam. Pentru moment, ștergătoarele funcționau ceva mai bine, ratau doar o bătaie din patru. Totuși, condusul era oribil. Dintr-odată, a fulgerat și un torent de apă curse pe geamuri. Am tresărit când a tunat.

— La naiba, am zis, aplecându-mă peste volan și încercând în zadar să văd clar drumul.

— Întoarce înapoi, a ordonat doamna de la GPS. Întoarce înapoi.

Asta l-a trezit pe Stokes din visarea lui. S-a încruntat.

— Ce are mașina ta?

— Sindromul Tourette.

— Ce?

— Nimic. Am oftat. Cine a auzit de o furtună cu fulgere la sfârșitul lui noiembrie?

— Știi, luna trecută a fost o tornadă în Catskill. Companiile petroliere vor să credem că este un „ciclu natural”. Pe naiba. Pământul este o ființă vie, ca orice animal sau persoană. Când este amenințat sau atacat, ripostează.

Își încrucișă brațele puternice peste piept și se uită urât în față.

— Până la moarte, dacă e nevoie.

În jurul lui era un nor de mânie și se învârtea de parcă aveam o tornadă în mașină. Ce îl supărase așa rău?

Mă chinuiam să mă concentrez la șofat. Stăteam tăcuți, se auzeau doar bătăile ploii și clicul intermitent și scârțâitul ștergătoarelor. Eram extenuată, stoarsă emoțional. Voiam doar să-l las undeva pe domnul Supărăcios, să merg să-mi înmoi oasele înghețate în cadă și să-mi eliberez mintea de

gândurile tulburătoare. Apoi, pe când treceam de Tea Cozy, ploaia s-a rărit în mod miraculos. În câteva secunde, s-a oprit de tot. M-am rezemat în scaun şi am oprit ştergătoarele. Stokes s-a întors către mine.

— Ai văzut vreodată un cadavru?

— Ce? M-am încruntat spre el. Se uita la mine cu o privire întunecată şi intensă, înrămată de gene de fată.

— Ai văzut vreodată un cadavru?

Speriată, m-am uitat înapoi la drum.

— Nu. Din fericire nu am văzut.

— Eu da. Mi-am găsit socrii în pat. Erau ghemuiţi unul lângă altul, ca doi iubiţi. Arătau aşa de sănătoşi, că la început nu mi-am dat seama că sunt morţi. Aveau obrajii aşa de roz, de parcă tocmai veniseră de la o alergare. Asta face dioxidul de carbon.

Îşi trosni câteva degete. Eu m-am strâmbat de parcă mă durea pe mine.

— Am deschis repede ferestrele şi uşile, dar muriseră de câteva ore. Aşa a zis legistul.

— Probabil că a fost oribil.

— Da, a fost destul de rău. Dar nu prea îmi plăcea de ei. Încă o trosnitură. Ştii ce a fost extrem de ciudat? Că i-am găsit aşa, îmbrăţişaţi. Ei se urau.

M-am uitat repede din nou la el. Îşi încleşta şi descleşta pumnii.

— Îi făceau şi pe cei din jurul lor să fie nefericiţi. Socrul meu era un zgârcit nenorocit. Avea o groază de bani pe care îi făcuse vânzându-şi terenurile unui bogătan. Cred că moartea prin asfixiere a fost… cum îi spuneţi voi? Dreptate poetică. Nu ne-a dat niciodată bani mie şi lui Kelly. Nu ne-a ajutat niciodată. Ticălosul ne punea să plătim şi mâncarea de la cină când mergeam la ei. Ne arăta bonul de la magazin. Iar mama lui Kelly avea acid de baterie în loc de sânge. Nu avea nimic bun de zis despre el, despre noi sau despre oricine altcineva. Dar atunci stăteau acolo, îmbrăţişaţi.

Am fost uimită de cât de bine ajunsese Kelly, luând în considerare detaliile lui Stokes despre părinţii ei. Dar chiar dacă scena crimei îi amintise de momentul când a găsit cadavrele socrilor săi, de ce mi-a fi împărtăşit toate aceste aspecte de familie?

— Presupun că nu ştii niciodată ce fac cuplurile în pat, am zis.

Uşurată să văd aleea sălii de bowling în dreapta, am semnalizat.

— Am ajuns.

Am intrat în parcare şi am oprit lângă semnul mare şi neaprins VAN WINKLE LANES. Stokes şi-a scos centura şi a ezitat. S-a întors şi m-a analizat pentru câteva secunde.

— Ce? am întrebat eu, stânjenită.

— Te superi dacă te întreb ceva personal?

Mă temeam că o să ceară detalii despre aventura lui Hugh şi Helene într-un mod inadecvat.

— Ah, de unde să ştiu dacă nu întrebi?

— Îl mai iubeşti?

— Ah, am oftat.

La asta nu mă aşteptam. Dar după ce Hugh se mutase în Pequod, mă întrebasem şi eu acelaşi lucru. Cum să nu-l iubesc măcar puţin? Stătusem atât de mult timp împreună – îmi petrecusem aproape o treime din viaţă cu el. Aveam atâtea amintiri dulci-amărui. Şi totuşi, de câte ori mă gândeam la cum ne-am despărţit, simţeam o piatră rece şi neagră pe inimă.

— Nu sunt sigură.

— Pentru că în locul tău, cred că eram recunoscător că cineva l-a lichidat, a sâsâit. Şi pe ea. Practic, scuipa cuvintele. Mi-aş fi dorit, a continuat el, ca oricine şi-ar fi bătut joc de mine în asemenea hal, să fie mort.

— E bine de ştiut, am zis, înfiorată de vehemenţa lui.

Stokes a coborât din maşină.

— Mulţumesc că m-ai adus.

A trântit uşa atât de tare că am tresărit. Simţeam că pot să respir în sfârşit când l-am văzut că se îndepărtează şi dispare pe alee.

Eram pe cale să plec când m-a copleşit un căscat uriaş. Am stat acolo, cu ochii cârpiţi şi ameţită, în timp ce se aprindea semnul Van Winkle. Literele roşii sângerii pâlpâiau pe fondul cerului gri. M-am holbat la ele şi m-am gândit la zilele acelea îngrijorătoare din copilărie, când apăruse pentru prima dată acest nivel de epuizare. Zile tulburi, înfricoşătoare, care au început când am înţeles partea întunecată a lumii tatălui meu – un bărbat furios, violent.

De câte ori nu-l ţinusem pe tata de mână în timp ce ne plimbam pe lângă semnele de bowling din neon, dimineaţa devreme? Era îmbrăcat elegant în costum şi cravată, frumos precum Clark Gable, cu părul negru lucios. Atât de multe dimineţi de sâmbătă, în timp ce mama se dichisea la salonul de frumuseţe sau lua lecţii de tenis la club, eu mergeam cu Nathan Glasser să vizităm o sală de bowling din localitatea noastră sau din cele vecine. Beliport Lanes. Bayshore Lanes. Pro-Bowl la Hempstead. Nathan şi caietul lui negru cu numere. Cu maşina Mercury Grand Marquis din ’84, plină de cartoane de ţigări şi bilete de curse.

Toate sălile păreau la fel: clădiri cavernoase din beton, întunecate în interior, cu excepţia unui stand de gustări luminat sau un bar mic. Tăcute în afara zumzetului automatelor de suc, a frigiderelor şi a aparatului de spălat podeaua în nopţile în care administratorul era încă acolo. În anumite ocazii, Nathan pornea o pistă de bowling şi îmi dădea o bilă de copii, albastră

strălucitoare sau roz, ca să o lansez către popice în timp ce el şi proprietarul vorbeau în şoaptă.

„Am duzini de oameni care lucrează pentru mine în tot New York-ul", îi plăcea să se laude. Le spunea tuturor că este preşedintele companiei Nat-o-Matic, un distribuitor de tonomate prezent în tot statul. De fapt, lucra pentru mafie, le aproviziona tonomatele şi sălile de bowling cu ţigări de contrabandă. Mai juca şi la pariuri sportive pentru ei şi oprea o parte din profit pentru el. Era o afacere cu bani gheaţă. Nu credea că şefii lui o să afle. Iar dacă asta avea să se întâmple, le-ar fi dat banii înapoi cu dobândă, din câştigurile lui de la curse. Problema era că acei cai pe care el pariase, pierduseră. Dar a ascuns asta de mine şi de mama. Când am aflat secretele lui, deja era prea târziu, eram toţi faliţi.

Atunci, ambii mei părinţi aveau vieţi secrete. Sally, Viespea de la clubul local, numită şi Sasha, rusoaica evreică din estul New York-ului. Nathan, agentul de pariuri, escroc şi spălător de bani.

Până şi eu aveam o altă viaţă noaptea. Una destul de periculoasă.

Capitolul 5

Întuneric. Stau pe întuneric în pijamale. Simt furnicături în tot corpul, de parcă ar fi un picior amorţit. Sunt confuză. Speriată. *Tată? Mamă?* Unde sunt? Îmi frec braţele şi picioarele ca să opresc furnicăturile, dar am ceva în mâna dreaptă. Un baston de metal. Subţire şi lung. Îl strâng tare. Ce se întâmplă? Ochii se obişnuiesc cu întunericul. Ştiu acest loc. Holul de jos de lângă uşa de la intrare. Dar nu are nicio logică. Cum am ajuns aici? Nu m-a adus nimeni. Probabil că am ieşit din dormitor, am traversat holul, am coborât scările şi am intrat în alt hol. Nu-mi amintesc nimic.

Te-ai trezit şi aveai nevoie la baie. Erai somnoroasă; te-ai pierdut în întuneric.

Dar baia era la doar doisprezece paşi de camera mea. Nu. Nu am fost somnoroasă. Şi nici nu m-am pierdut în drum spre baie. Cred că de fapt chiar *dormeam.* Somnambulism. Şi băţul din mână? O crosă de golf. Geanta cu crose de golf a mamei mele era sprijinită de dulapul din hol. Stăteam la uşa de la intrare cu o crosă de golf în mână. Dar de ce?

*

Aveam aproape 12 ani când au apărut simptomele. În acea dimineaţă de sâmbătă, mama plecase deja la programarea de la salonul de frumuseţe, când tata bătu la uşa dormitorului meu.

— Astăzi nu mergem la săli de bowling, copile. Mergem la film. A apărut *Pantera Roz loveşte din nou.* O să-ţi placă.

Eu şi tata eram obsedaţi de filme. „Orele lui de muncă" erau flexibile, aşa că mă ducea la film după şcoală sau în weekenduri – când avea chef. Săptămâna dinainte văzusem *Top Gun* şi mă îndrăgostisem de Tom Cruise. Mai aveam în comun pasiunea pentru formaţii mari de muzică. Până să împlinesc şapte ani, m-a pus să ascult Benny Goodman şi m-a învăţat să dansez swing. Tata era amuzant şi spontan. Spre deosebire de mama, care era frumoasă, dar rareori destul de relaxată pentru a zâmbi.

Pe drumul spre cinema, am observat că tata conducea cu viteză şi se tot uita în oglinda retrovizoare.

— După ce te uiţi, tată?

— După nimic, copile.

Când am ajuns la cinema, a parcat în spate şi s-a uitat agitat în jur înainte să oprească motorul.

— Serios, după ce te uiţi?

— Hai să ne grăbim, să apucăm să luăm popcorn înainte să înceapă reclamele, a zis el, ignorându-mi întrebarea.

Am intrat în hol şi ne-am aşezat la coadă. Câteva secunde mai târziu au apărut trei bărbaţi. Doi purtau paltoane elegante, ochelari de soare şi pantofi strălucitori. Cel înalt desfăcu frânghia de catifea. Nimeni n-a zis nimic când s-au băgat în faţă, probabil din cauza aerului de golani pe care îl emanau. L-am luat pe tata de mână, speriată.

— Bună, Nathan, a zis cel scund care avea un ziar înfăşurat la subraţ. Capul îi era mic şi ascuţit, plin de păr facial negru şi subţire. Arăta ca un şobolan. De unde îl cunoştea tata pe acest om?

— Bună, Brizzi.

— Te-am supărat noi cu ceva?

— Nu, absolut deloc. Suntem bine.

Brizzi se aplecă până când ajunse cu faţa la câţiva centimetri de a mea. Duhnea a tutun şi avea dinţii murdari de pete maronii. Pe pielea palidă, în jurul mustăţii lui subţiri, avea coşuri mici. Tata m-a strâns tare de mână. L-am strâns şi eu, înfricoşată.

— Crezi că tatăl tău spune adevărul? a sâsâit el.

— Te rog. Nu o implica în asta, a şoptit tata, părând că e disperat, ceea ce m-a făcut să mă sperii şi mai tare.

— Zice că nu e supărat pe noi. Atunci de ce crezi că ne evită? De ce nu ne răspunde la telefon? De ce nu vine la întâlniri? Nu este prea politicos, nu? Oare a uitat că are datorii?

Acum împietrisem.

— E doar un copil. Vă rog.

Brizzi se ridică şi îşi atinse ochelarii de soare. Trase aer printre dinţi, luă ziarul şi îl lovi uşor pe tata în piept.

— Pentru că ne-ai rugat frumos, o să avem doar o discuţie ca între bărbaţi, afară, a zis, indicând cu ziarul spre o uşă de metal marcată cu semnul Ieşire de urgenţă.

Bărbatul înalt, care avea un cap chel şi strălucitor, şi arăta ca un deget mare uriaş, a desprins din nou frânghia de catifea din suport şi i-a făcut semn lui tata să iasă prin acel spaţiu.

— Nora, aşteaptă aici. Tata mi-a dat drumul la mână. Am încercat să-l apuc din nou, dar mi-a făcut semn de la revedere. Vocea îi era mai gravă ca de obicei şi era tras la faţă.

— Doar o să vorbim un minut.

Bărbaţii îl flancau, în timp ce mergeau pe covorul albastru. Mă uitam neajutorată şi inima îmi bătea foarte tare. Înainte să iasă pe uşă, tata s-a uitat înapoi la mine. Avea acea privire, ca a soldatului din *Tarzan* care se

afunda în nisipurile mişcătoare. Când i-a ajuns nisipul la bărbie, a încetat să mai strige şi să se mai agite, dar privirea lui încă mai ţipa – aşa cum făceau atunci şi ochii tatii.

Simţeam că îmi vine să explodez şi să leşin în acelaşi timp. Voiam să-l salvez, dar aveam picioarele ca de plumb. Aveam pielea fierbinte când cineva a stins luminile. Apoi m-am trezit plutind pe spate într-un ocean de covoare albastre, privind în sus la feţe îngrijorate, dar necunoscute. Până când a apărut tata printre ei. A îngenuncheat şi mi-a luat capul în mâini, căutându-mi privirea cu o expresie îndurerată.

— Copile, copile, copile, a zis.

*

În noaptea acelui prim incident, mi-a fost frică să-mi trezesc părinţii. Mi-ar fi pus o groază de întrebări. Asta ar fi însemnat să mărturisesc cât de tulburată eram din cauza acelor bărbaţi oribili. Tata avea deja destule probleme. M-a implorat să nu-i spun nimic mamei despre ce se întâmplase la cinema. Cum aveam să vorbesc despre problema mea fără să-l dau de gol? M-am întors în pat, dar am rămas cu ochii aţintiţi în gol. A doua zi, eram lipsită de vlagă.

În noaptea următoare, m-am trezit în bucătărie. Casa era întunecată cu excepţia luminii strălucitoare a lunii care bătea prin draperiile albe de la ferestre. Era atât de linişte că auzeam greierii de afară şi zumzăitul slab al ceasului de pe peretele cuptorului. Era 1:12 dimineaţa. Un sertar din bucătărie era deschis. Pe blatul de deasupra lui, lucea ceva subţire şi argintiu în lumina lunii. Cuţitul preferat al mamei. Cel mai mare şi mai ascuţit cuţit de tăiat carne. Cineva îl scosese din teaca lui căptuşită cu catifea, din sertar. Tot eu făcusem şi asta? Instinctul îmi spunea că da. Am pus cuţitul la loc şi m-am furişat în pat.

Am stat din nou trează şi eram îngrijorată. Dacă i-aş fi spus mamei, s-ar fi supărat aşa de tare pe tata, că ar fi vrut să divorţeze de el. Poate ar fi trebuit să vorbesc cu mătuşa Lada? În acel weekend urma să stau la ea – una dintre rarele ocazii în care mama o lăsa să aibă grijă de mine. Considera că mătuşa Lada avea o influenţă dubioasă. „Iubitul ăla ucrainean al ei? Lucrează măcar? Şi amândoi fumează ţigările alea dezgustătoare. Balkan Sobranies". „Dumnezeu să binecuvânteze duhoarea Minskului", obişnuia să zică Lada de fiecare dată când aprindea câte o ţigară. Lada nu fusese niciodată la Minsk. Văzuse doar fotografii de acolo făcute de bunicul meu.

Dar nu i-am spus Ladei imediat cum am ajuns – nu poţi arunca aşa o astfel de veste. O *să încerc la cină,* mi-am zis. *Nu. O să zic ceva după ce ne uităm la emisiunile noastre la televizor.* Marele avantaj de a sta cu Lada era că puteam să mă uit cu ea la televizor până târziu.

Sybil. Dintre toate filmele care ar fi putut fi difuzate în acea seară, la televizor era un film vechi numit *Sybil.* Povestea unei femei cu multiple personalităţi. O femeie în interiorul căreia trăiau mai multe persoane care făceau lucruri pe care ea nu ar fi putut să le facă niciodată.

— O să ai coşmaruri. Este *bezumny,* a explicat mătuşa Lada, în timp ce opri televizorul înainte de a doua reclamă – după ce Sybil dăduse cu pumnul într-o fereastră din cauza unui episod de-ale ei.

— Ce înseamnă *bezumny,* mătuşă Lada?

— O nebună. O femeie debilă. Are şoareci care îi aleargă în cap.

Am văzut filmul ca pe un semn. Şi eu eram ca Sybil. Atunci mi-a fost clar. Nu puteam spune nimănui. Eram convinsă că aveau să mă închidă, dacă aflau cât de nebună eram.

*

Mama m-a dus la medic săptămâna următoare pentru a afla care era cauza simptomelor mele îngrijorătoare. Dar nu le-am spus întreaga poveste. Cred că eram prea înfricoşată şi… confuză. Eram tânără.

Stăteam pe marginea mesei de examinare în blugi şi tricou, îmbrăţişându-mă singură. Hârtia albă fâşâia sub mine în timp ce o loveam cu adidaşii.

— Nu te mai agita şi stai dreaptă, a zis mama. A arătat înspre picioarele mele: Cum ţi-ai zgâriat adidaşii aşa?

— Unde?

— Pata aceea neagră de pe margine. Uite acolo.

Se încruntă de pe scaunul ei alb de plastic, de lângă uşă.

— Poţi să păstrezi ceva frumos pentru mai mult de cinci minute? m-a certat.

Acesta era un alt motiv pentru care nu ziceam mereu adevărul. Mama investise mult în perfecţiune. Nu era cea mai potrivită persoană în care să ai încredere când ceva nu era în regulă. Avea o modalitate de a da vina pe tine pentru orice problemă. Fără să-mi dau seama, am început să lovesc din nou masa.

— Nora!

S-a uitat furioasă la mine. Dar părea că neurologul nu era deranjat de nervii mei. Nervii erau ocupaţia lui. Stătea la birou, analizând hârtiile ataşate fişei mele, în mod evident bucuros de rezultate.

— Mă bucur să pot spune că nu există nicio urmă de lovitură la cap. Şi legăturile neuronale ale Norei sunt perfect normale. EEG, EKG. Creierul. Inima. Analizele de sânge. Toate sunt normale. Reflexele. Totul.

— Ce uşurare, a zis mama. Îmi făceam griji că putea fi o lovitură.

Medicul se întoarse către ea. Ea îşi încrucişă picioarele atletice şi îşi netezi fusta costumului de mohair turcoaz, plină de scame, de parcă era un pudel.

— Şi spuneţi că simptomele au apărut acum o săptămână? A leşinat de două ori într-o zi?

Mama aprobă din cap şi trase de perlele de la gât.

— Nu am fost acolo prima dată. Era la film cu tatăl ei. A leşinat din nou când au venit acasă. La început, părea în regulă, în afară de aceste episoade. Dar apoi am observat că este din ce în ce mai obosită în fiecare zi. Epuizată.

— Dureri de cap?

— Nu. Doar obosită.

S-a uitat din nou la fişă şi a scuturat din cap.

— Analizele de sânge sunt normale. S-a uitat la mine. Spune-mi câte ceva despre momentele când ai leşinat, Nora. Ce ai simţit?

— Am ameţit. Apoi am căzut.

— Ai mâncat sau ai băut ceva înainte de asta?

— Nu.

— Ţi-era foame sau sete?

— Nu.

— Te-a speriat filmul?

— Nu văzusem filmul încă.

— Ai ceva neobişnuit să-mi spui?

M-am uitat la mama şi am auzit vocea tatii. O să mă părăsească, Nora. O să plece. Nu vrei să se destrame familia, nu? Îţi promit că o să repar asta.

— Gândeşte-te un minut, m-a îndemnat medicul. Nimic?

— Nu, nu-mi amintesc nimic special, i-am spus doctorului de nervi.

Acesta a continuat să se uite la mine în timp ce vorbea cu mama. Bănuiam că s-au prins că e ceva ce nu vreau să le spun.

— Cum doarme Nora?

De unde ştia el de asta? *Ieşi din mintea mea.*

— Bine. Nu are probleme, a zis ea.

— Nu am probleme, am repetat eu.

Una era să leşin o dată, dar aceste… cum să le spun? Vrăji de zombi?

— Doamna Glasser, vă rog să ieşiţi puţin afară, a zis doctorul de nervi.

— Poftim? Mama părea surprinsă şi puţin încurcată, dar s-a ridicat şi şi-a netezit din nou fusta. Se juca cu agrafele delicate din cocul ei franţuzesc perfect, blond-căpşună.

— Sunt afară, Nora. Chiar pe hol.

Plecă şi închise uşa. Medicul stătea lângă masa de examinare, însă în spatele meu, astfel încât eu să nu-l văd. Ce punea la cale? Chiar dacă mama nu mai era acolo, nu aveam de gând să-i spun secretul meu. Nu voiam să sfârşesc închisă într-o instituţie psihiatrică.

— Ridică mâna, a zis el.

Am ridicat mâna.

— E un test de reflex?

— Nu vorbi, te rog. Doar fă ce-ţi zic. Ridică mâna *dreaptă.*

Am verificat. Da, aveam mâna dreaptă ridicată.

— Nu m-ai auzit? a întrebat nerăbdător. Mâna *dreaptă.*

M-am înroşit la faţă. Eram confuză. Mi-am întins degetele. *Jur credinţă steagului…* Dreapta este pe partea opusă inimii. Asta este cu siguranţă mâna mea dreaptă. Am ridicat-o mai sus.

— Vrei să zici că nu ştii care e mâna stângă şi care e mâna dreaptă?

De ce eşti aşa de răutăcios? Încerc.

— La naiba. Doar fă-o, Nora. Aştept.

Îmi fluturau pleoapele. Luminile fluorescente se estompau. Simţeam o căldură în piept care se extinse în membre. M-am aplecat în faţă, aproape căzând de pe masă. M-au prins braţele medicului.

— E în regulă, Nora. Nu e nicio problemă. Îmi cer scuze. Trebuia să văd dacă îţi pot induce o stare de leşin.

Puse două degete pe lateralul gâtului meu şi cu cealaltă mână mă mângâia pe frunte. Câtă alinare era în atingerea lui. Un balsam pentru starea mea de nebunie.

— Eşti bine acum. Aşază-te aici.

M-a întins pe masă, apoi a mers spre uşă. A deschis-o puţin şi i-a făcut semn mamei.

— Intraţi, doamna Glasser.

— Ce s-a întâmplat, a întrebat mama, speriată să mă găsească întinsă acolo, fără vlagă.

— Nora tocmai a leşinat. Are sincopă neurocardiogenă. Nervul ei vag a suferit un spasm şi a întrerupt fluxul de sânge către creier. Problema se rezolvă de la sine după ce persoana cade şi se echilibrează presiunea sangvină. Cum te simţi acum, Nora?

— Mă simt bine, am zis. Şi chiar aşa era.

— Probabil că asta s-a întâmplat şi la cinema şi apoi acasă. Cel mai mare pericol este să nu se rănească atunci când leşină. Asta este vârsta obişnuită când apare această problemă. Câteodată este însoţită şi de alte simptome precum probleme cu somnul, care ar putea indica o tulburare psihologică mai gravă.

Sybil?

— Dar se pare că Nora are doar acest simptom, a zis el, mângâindu-mă uşor pe braţ.

— Spuneţi-mi că se poate vindeca, l-a implorat mama.

— Se poate, în sensul că, de obicei, copiii scapă de această problemă până ajung la pubertate.

Vrea să spună că asta ar putea continua ani de zile? Am simţit că ameţesc din nou. Am închis ochii şi m-am întins nemişcată pe masă. Părea să ajute.

Mama se juca cu perlele.

— Care este cauza?

— În cazul Norei, stresul. Aveţi un copil foarte sensibil.

Deci nu eram nebună; eram sensibilă. Sensibilitatea era un lucru bun? Avusesem o reacţie la stresul provocat de acei bărbaţi înfricoşători. Tata îmi promisese că o să le plătească datoria şi că nu o să ne mai deranjeze. După ce va fi plătit, puteam fi din nou sensibilă şi normală.

— Există medicamente care să o ajute?

— Mă tem că nu. Cel mai bun lucru este să încercaţi să reduceţi stresul din jurul ei. Nora trebuie să înveţe să-şi recunoască sentimentele înainte ca acestea să o consume. Ajutaţi-o să identifice anxietatea, frica, furia şi aşa mai departe. Unii copii nu ştiu ce simt până când nu sunt complet copleşiţi.

*

Pe măsură ce am învăţat să fiu mai atentă la sentimentele mele, au încetat şi episoadele de leşin. Dar am avut mai multe episoade de somnambulism după ce tata i-a spus mamei totul despre adevărata lui ocupaţie şi au început certurile îngrozitoare. Nici atunci nu le-am spus. Mi-a fost teamă că o să înrăutăţească situaţia. Somnambulismul a revenit în forţă după ce ne-am vândut casa pentru a plăti datoriile tatei către mafie şi în timpul divorţului lor. Apoi a dispărut timp de şase ani. Până în al doilea an de liceu.

Axel Bartlett, iubitul meu încă din primul an, tocmai se despărţise de mine. Îmi spusese că el consideră că am ajuns într-un punct în care ar trebui să nu ne mai întâlnim şi să fim „doar prieteni”. Am fost uimită şi rănită. „Ai pe altcineva”, am plâns eu. El negase cu înverşunare. Dar în acea seară, l-am văzut în sala studenţilor ţinându-şi mâna în jurul unei fete pe care o cunoşteam de la cursul de „Raportarea infracţiunilor”.

Pe atunci, Grace era colega mea de cameră. S-a trezit la ora trei în dimineaţa următoare şi m-a găsit pe podea, în cămaşa de noapte, cu o foarfecă în mână. Între lamele acesteia era un hanorac pe care Axel îl dăduse jos şi insistase să-l port într-o noapte în care îngheţasem amândoi în parcul Washington Square. „Păstrează-l. Eşti sexy în el”, îmi zisese.

— Nora? Ce naiba faci? a spus Grace că m-a întrebat, fără să ştie că eu dormeam. Atunci m-am trezit, confuză şi dezorientată. M-am holbat năucă la inima imensă pe care o decupasem în hanorac, în partea stângă.

— Doamne, sfinte! a zis Grace. Înseamnă că eşti foarte, foarte furioasă pe el.

M-am îngrozit după ce mi-am dat seama ce făcusem. Atunci i-am spus lui Grace despre istoricul meu de somnambulism, îngrijorată că problema apăruse după o pauză atât de lungă şi că acţionasem cu atât de multă agresivitate. Grace nu m-a crezut de la bun început.

— Serios? Dormeai? Dar părea că eşti trează de-a binelea! E înfricoşător. Este extrem de înfricoşător, Nora.

A numit acel episod „Nora-Mâini-de-Foarfece".

A fost ultimul. De atunci nu s-a mai întâmplat nimic asemănător. Medicul avea dreptate. Sfârşitul pubertăţii, sfârşitul problemei. Trecuseră 21 de ani. Dacă mă trezeam vreodată în miezul nopţii, eram acasă, în pat, ca o persoană normală.

Din *Pequod Courier*

Scrisori către editor

S-au întors! Nora Glasser avea dreptate. Turiştii de vară se transformă în turişti de toamnă. A mai băgat cineva de seamă câţi dintre ei ne-au tratat cu grosolănia lor obişnuită în weekendul de Halloween? Un BMW mi-a tăiat calea şi mi-a furat locul de parcare în dimineaţa de Halloween. Am văzut un Mercedes trecând pe roşu pe Pequod Avenue (De ce nu sunt poliţiştii acolo când se întâmplă astfel de lucruri?). Au cumpărat toate bomboanele în formă de boabe de porumb de la Corwin's Market. Înainte să ne dăm seama, o să ne invadeze de Ziua Recunoştinţei şi o să epuizeze stocurile de plăcintă de dovleac. Oare o să fure Crăciunul precum Grinch? De ce nu rămân turiştii de vară unde le este locul, până după Ziua Eroilor? Cum o să ne descurcăm cu ei aici tot anul?

Dawn Murphy
Pequod, NY

Capitolul 6

Furioasă. Tristă. Indispusă. Fericită. Acestea erau cuvintele de „verificare" pe care mi le-a recomandat doctorul de nervi pentru a-mi da seama dacă simt furie, mâhnire, ruşine sau fericire. Nu aveam nimic de pierdut dacă încercam tehnica din nou. Pe drum spre casă, am hotărât că eram fericită. Fericită că după furtună apăruse o dimineaţă de toamnă însorită şi vioaie. O zi eroică. În port strălucea apa albastră. Lumina se juca pe bărcile cu pânze. Unii dintre locuitorii Pequodului îşi plimbau câinii pe debarcader. Lumea se învârtea. Chiar era adevărat. Dar eram şi tristă. Hugh murise de tânăr şi într-un mod oribil. Cine îi luase viaţa? Cine îi ucisese pe amândoi?

Privind chiorâş, am coborât parasolarul, ca să blochez soarele, în timp ce mergeam înapoi, peste pod. M-am uitat din nou în oglindă. Zgârietura se înroşise mai mult. Acea zgârietură misterioasă. *Nu ai mai avut niciodată semne fizice de la somnambulism.* Era acolo. În cele din urmă, mi-am permis să ascult şoaptele minţii. Oare începusem să fiu din nou somnambulă? După 21 de ani fără incidente?

Am înăbuşit acea voce îngrijorătoare, chiar dacă mă rodea sursa inexplicabilă a zgârieturii. La fel se întâmpla şi cu foamea din stomac. Ceasul din bord arăta ora 10:11 dimineaţa. Nu mâncasem din seara anterioară, de când comandasem de la restaurantul chinezesc Mao's creveţi şi brocoli. În ciuda tuturor întâmplărilor, îmi era foame. Am ieşit de pe drumul Crooked Beach pe linia noroioasă care ducea către aleea mea şi abia aşteptam să mănânc ouă prăjite, să fac o baie şi să îmi iau haine curate.

După cum se ştie, locuiam în Coteţ. Un coteţ de pui, alb, din şindrilă. Clădirea – care semăna cu o cutie de pantofi, lungă şi joasă – se afla la marginea unei foste ferme de căpşuni, de lângă o pădure deasă, deţinută de stat. Proprietarii fermei erau turişti de vară de weekend, un cuplu gay care se întorsese în oraşul de reşedinţă la începutul lui septembrie. Casa, o fermă de pe la 1880 recondiţionată, se afla pe partea cealaltă a proprietăţii.

Făcuseră o treabă bună cu ferma, sărind peste lucrările tipice de un milion de dolari pentru extinderea casei şi, păstraseră structura. Instalaseră panouri solare, un acoperiş de cupru şi ferestre uriaşe cu balamale, dar toate astea costaseră mai mult decât fusese prevăzut şi n-au mai avut bani să aranjeze şi Coteţul, aşa cum au plănuit. Fără panouri solare pentru mine. Aveam radiatoare individuale, şemineu cu lemne şi multe ferestre vechi, neizolate, cu rame de lemn şi cu 12 ochiuri, care umpleau Coteţul cu o

lumină limpede de „vodcă”. Chiria era rezonabilă, locul fermecător, cu potențial, dar iarna era teribil de frig.

Când am văzut Priusul roșu în drum, aproape că am întors mașina. Grace folosise copia ei de chei pentru a intra în casă. Oricât de mult voiam să o văd înainte, atunci nu aveam chef de musafiri. Eram epuizată și nu voiam să fiu luată la întrebări. Grace era expertă în luat interviuri; deja simțeam căldura torturii ei. Va fi vrut să știe unde am fost. Nu voiam să recunosc, nici în fața celei mai bune prietene, că am fost să spionez locul crimei lui Hugh și Helene. Și că mă temeam că sunt somnambulă. Și mai rău chiar… Nu, era absurd și refuzam să mă gândesc la asta.

Am parcat și am mers obosită spre intrare. Când am întins mâna înspre clanță, ușa s-a deschis larg. Grace era acolo, vorbea la telefon.

— Tocmai a ajuns aici, Ben. Te sun mai târziu. A închis și a întins brațele către mine: Nora. Am fost atât de îngrijorată. Ai auzit ce s-a întâmplat cu Hugh și Helene?

— Da, am auzit. Este oribil.

Mi-a dat drumul și s-a dat un pas în spate, uitându-se urât la consecințele îmbrățișării noastre: bucățile de noroi de pe haina mea îi decorau tricoul cu NPR.

— Te simți bine? Unde ai fost?

Am ezitat. Să omit adevărul însemna tot să mint?

— Am condus.

M-am uitat în jurul ei, prin sufragerie, și am observat că era aranjată. Îmi lăsasem îndatoririle casnice să alunece odată cu depresia mea. Nu mai erau haine și reviste aruncate pe canapeaua din răchită sau pe podeaua acoperită cu preșuri. Cutiile de mâncare fuseseră luate de pe masa de pin. Mirosul cafelei proaspete se împrăștia în toate camerele.

Grace m-a urmat înăuntru și a închis ușa. Ea făcuse curățenie. Când eram la facultate, reușea să facă o petrecere din statul în casă și spălatul hainelor sâmbătă seara. Bineînțeles, țigările cu marijuana erau întotdeauna de ajutor.

— Ai condus? Serios? M-a analizat sceptică. Asta explică de ce arăți de parcă te-ai târât printr-un canal.

Am evitat să-i întâlnesc privirea.

— Și de unde ai zgârietura aia urâtă de sub ochi?

Mi-am auzit telefonul mobil – singurul meu telefon – sunând în bucătărie. Salvată de clopoțel.

— De când am ajuns aici, ai avut cam zece apeluri, a zis Grace, urmărindu-mă în timp ce mergeam să-l iau. Unul a fost de la Lada, dar nu am răspuns pentru că nu puteam să-i spun unde ești. Sigur e supărată.

Telefonul era pe tocătorul de pe blatul din bucătărie, lângă un morman de scrisori. Scria „Număr necunoscut”. L-am pus pe silenţios.

— Ar trebui să o suni, a zis Grace.

Stăteam cu spatele la ea şi nu putea vedea scrisoarea de la Hugh. Era tot deasupra teancului de plicuri. O citisem de zeci de ori, dar tot nu mă puteam hotărî ce să răspund. Cu siguranţă Grace nu citise adresa expeditorului, altfel ar fi zis ceva. Nu era momentul potrivit să-i arăt o scrisoare supărătoare de la Hugh. Nu mai avea sens să-i zic că mă rănise din nou sau să provoc furie la adresa lui. Am luat plicul şi l-am băgat discret în buzunarul hainei.

— Nora?

— Ce?

M-am întors şi am mers înapoi în sufragerie, iar Grace încă mă urmărea.

— Ar trebui să-i spui că eşti bine.

— Cui?

— Ladei! *Dacă* chiar *eşti* bine. Ai auzit ceva din ce am zis până acum?

M-am aşezat pe canapea şi mă chinuiam să-mi scot cizmele, întorcând şi trăgând ba de una, ba de cealaltă, fără succes.

— Vorbeşte cu mine, Nor.

— La naiba! Am strigat pe când o cizmă a cedat în sfârşit şi am aruncat-o prin cameră. Botul cizmei atinse fotografia înrămată a tatălui meu, care era pe birou, şi o răsturnase, umplându-mi inima de regret. Grace a venit şi s-a aşezat peste mine, cu sprânceana ridicată.

— Lasă-mă pe mine, a zis, arătând înspre cizma rămasă în picior.

Am ridicat piciorul şi a scos-o cu calm.

— Vreau să ştiu totul, a zis.

*

Grace făcea cele mai delicioase ouă prăjite. Ale mele ieşeau mereu ca de cauciuc, dar ea le făcea perfecte, cu albuşurile crocante şi gălbenuşurile zemoase. Iar când le mâncam în cada mea uriaşă, cu picioare în formă de gheare, în timp ce mai sorbeam câte o gură de cafea tare, erau şi mai bune. Cada era lângă o fereastră cu vedere la o grădină mică şi la un câmp deschis, mărginit de o pădure deasă de cedri – o privelişte binevenită, după acele peisaje sumbre din apartamentul meu de oraş, de după divorţ.

Întâia primăvară când am stat acolo, au înflorit trandafiri roz chiar sub fereastră. Dar căprioarele au mestecat petalele ca pe bomboane şi au rămas doar tulpinile ţepoase. Intenţionasem să scot rădăcinile moarte de trandafiri şi să plantez bulbi de narcise înainte să dea îngheţul. Bărbatul de la magazinul de flori îmi zisese că narcisele nu reprezintă un interes pentru căprioare. Dar încă nu reuşisem să scot bulbii aceia din magazie. Câteodată

mă gândeam că sunt ca ei. Latentă. Stau înfăşurată în ceva monoton şi protectiv.

În loc să lucrez în grădină, petreceam o groază de timp îmbibată în acea cadă. Mă uitam la veverițe, gaiţe albastre şi cardinali. Visam cu ochii deschişi pe teme obişnuite: bani, recunoaştere mondială. Dragoste. Îmi imaginam că aveam destui bani pentru a-mi cumpăra propria casă, că aş fi scris un articol măreţ de presă şi aş fi câştigat premiul Pulitzer, că întâlneam un bărbat. Acela ar fi fost un loc romantic de făcut dragoste, dacă l-aş fi găsit vreodată pe cel ideal. Primăvara dinainte încercasem să merg la întâlniri. Cu un fotograf pe care Grace îl ştia din oraş şi care făcea un album cu locuinţele istorice din Pequod. Un tip deştept şi amuzant. După trei întâlniri, am inventat un motiv pentru a mă retrage. I-am spus că o relaţie la distanţă nu ar funcţiona.

În afară de cada excelentă, baia mea albastru pal avea felinare de perete, o masă laterală şi un fotoliu de epocă în colţ – versiunea mea de cameră de zi în stilul Jane Austen. Hugh nu ar fi tolerat un asemenea decor. Am descoperit că unul dintre beneficiile de a locui singură era acela că puteam avea oricâte imprimeuri voiam.

După ce m-a servit, Grace s-a întors în baie cu o cană de cafea pentru ea şi s-a ghemuit în fotoliul cu modele roz.

— Deci, ascult. Cum te-ai murdărit aşa de tare? Unde ai fost?

În ciudat întrebărilor ei, trebuia să recunosc că mă consola timpul petrecut astfel cu Grace. În trecut, aveam un miliard de ore vorbite în baia camerei de cămin.

— Am condus până la plajă şi m-am plimbat mult. Am încercat să procesez ce s-a întâmplat. Am pus farfuria goală pe podea, m-am sprijinit de peretele căzii de porţelan şi m-am scufundat în apă. Uram să o mint pe Grace.

— Şi noroiul?

Am înghiţit în sec şi am spus primul lucru care mi-a venit în minte.

— Când a venit furtuna, am fugit la maşină. M-am împiedicat şi am căzut într-o baltă aproape de locul unde am parcat.

Dintr-un oarecare motiv, faptul că o minţeam pe Grace în timp ce eram dezbrăcată, m-a făcut să mă simt şi mai păcătoasă – ca Eva în Grădină, după episodul cu mărul. Se apropie de mine, ridică farfuria şi se uită în ochii mei.

— Cred că ai fost foarte supărată, a zis, mai blândă. Erai în stare de şoc.

Şoc. Da. Lizzie şi Grace ajunseseră amândouă la aceeaşi concluzie logică. Asta explica gândirea mea iraţională.

— Nu eram în apele mele, am zis.

Grace se întoarse pe fotoliul ei şi puse farfuria pe masa laterală.

— Aş fi vrut să mă suni înainte să dispari aşa.

— Dar te-am sunat. Nu ai răspuns, am zis, uşurată că, pentru moment, spuneam ceva adevărat. Ai vorbit cu Ben? Ştiu mai multe decât se spune la ştiri?

— A încercat să afle ceva de la contactele lui din poliţie, dar încă nu i-au zis nimic. Se gândeşte că a fost o spargere sau un jaf care a sfârşit prost. Oricum, este o nebunie.

O spargere. Un jaf care sfârşise prost. M-am scufundat în apă şi am închis ochii. Mi-au apărut în minte feţele lui Hugh şi Helene. Carne redusă la un terci de masă sângeroasă roşu-purpurie. Rezultatul prafului de puşcă. M-am înecat şi m-am ridicat.

— Ca în cazul familiei Clutter.

— Cine?

— Familia Clutter. Cei împuşcaţi de prădători în capitolul cărţii lui Truman Capote, *Cu sânge rece.* Mi-am acoperit ochii. Pentru prima dată după ce aflasem de crime, îmi dădură lacrimile.

Grace s-a ridicat din nou, a venit la mine şi s-a aşezat lângă cadă.

— Respiră, dragă. Este în regulă. Respiră, a zis ea, mângâindu-mă pe spate.

— Toate lucrurile astea sunt oribile şi de nedescris.

— Da, aşa este.

— Simt că… la naiba! Nu ştiu ce simt.

— Este o traumă pentru tine. M-a mângâiat pe păr. Şi cu toate momentele în care îţi doreai să-i vezi morţi, poate te simţi, nu ştiu… vinovată.

Atinsese un punct sensibil. M-am ridicat şi m-am uitat la ea.

— *Nu* mă simt vinovată, am zis într-un mod defensiv.

— Bine. Îmi pare rău. Linişteşte-te. Am zis aşa doar pentru că… Nu ştiu de ce am zis-o.

Mă ştia aşa de bine. Oare îmi mirosise frica pe care încercam să o răpun?

Grace s-a ridicat, s-a şters pe un prosop şi m-a analizat în detaliu.

— Îmi fac griji pentru tine, Nor. Chiar şi dinainte de acest eveniment. Arăţi epuizată în ultimul timp. S-a dat un pas înapoi, ezitând înainte să întrebe: Nu ai din nou episoade de somnambulism, nu?

Am înţepenit.

— De ce crezi asta? Ştii că au dispărut în urmă cu mult timp. Încercam să mă conving şi pe mine, şi pe ea.

Grace s-a aşezat pe marginea căzii, de data asta cu o privire contrariată.

— Dar eşti aşa de obosită. Nu eşti tu însăţi. Cred că e din cauza depresiei. Ai intrat în depresie de când s-au mutat Hugh şi Helene în Pequod.

Avea dreptate în legătură cu suprapunerea celor două momente. Se auzi soneria de la uşă.

— Aştepţi pe cineva? a întrebat.

— Nu.

— Ar putea fi un reporter.

— La naiba!

— O să scap eu de oricine e la uşă. Apoi o să curăţăm noroiul ală din părul tău. Cred că ai căzut într-o băltoacă foarte împuţită.

Se auzi din nou soneria. Grace a plecat din baie şi eu mi-am trecut mâinile prin buclele murdare. În apă căzură bucăţi de frunze uscate şi o altă crenguţă mică, similare cu resturile pe care le scuturasem mai înainte. M-am scufundat în apă şi m-am uitat la rămăşiţele care pluteau, simţind o nevoie copleşitoare să dorm. M-am stropit cu apă pe faţă.

Din afara băii se auzea o voce masculină, care murmura împreună cu cea a lui Grace. Apoi mi-am dat seama: în general, reporterii nu sună la uşă. Ei sună la telefon, pentru comentarii. Sau aşteaptă pe lângă casă, până când persoana iese afară. Poate era Mac? Să se fi întors de la morgă deja?

În timp ce mă gândeam la asta, o mişcare văzută prin fereastră, la marginea pădurii, îmi atrase privirea. O formă care se ascundea printre trunchiurile pomilor şi printre ferigi. Nu mai eram obosită. Acum eram în alertă, cu muşchii încordaţi. M-am scufundat mai mult în cadă pentru a-mi ascunde trupul gol şi am urmărit forma întunecată de afară, fixând-o cu privirea pentru o secundă, apoi pierzând-o. Cu siguranţă cineva era acolo. M-am întins după prosop, să mă acopăr, dar m-am oprit când am văzut un puf alb fluturând printre cedri. Am respirat uşurată şi m-am relaxat în cadă. Era doar o căprioară – una epuizată, fugind de un cerb în călduri, cu coada ridicată în semn de alertă. Era sfârşitul sezonului de împerechere.

Venise la marginea pădurii, mergând încet cu picioarele ei subţiri. Era înaltă şi elegantă, cu blana groasă şi gri-maronie de iarnă, şi îşi ţinea capul ridicat. Nările negre îi zvâcneau. Ochii maro erau mari şi alerţi.

Ştia că este vulnerabilă. Oare intrase în alertă? Părea că se gândeşte dacă e în siguranţă să meargă să mănânce peticul de iarbă verde care încă mai creştea în soare. Sau ghindele de sub stejar. Oare ar fi putut să ciugulească ultima bucăţică de iarbă dulce înainte ca iarna să vină şi să înceapă zilele amare de foamete? Poate era deja gestantă. Avea nevoie de mâncare în plus pentru pui?

M-am gândit la burta de gravidă a lui Helene din tablou.

Sfâşiată.

Inima lui Hugh.

Scoasă.

Nu erau semnele unei spargeri sau al unui jaf care sfârşise prost. Părea ceva personal. Actul de răzbunare al cuiva plin de ură. *Cum aş fi eu?!*

— Nora!

Cineva de afară sperie căprioara. Îşi întoarse coada şi fugi înapoi în pădure, în timp ce Grace se furişă în baie şi închise uşa, cu o privire îngrijorată.

— A venit poliţia, a zis.

Capitolul 7

— Creaţi o altă situaţie la fel ca în cazul Richard Jewell, am auzit-o pe Grace plângându-se când am ieşit din baie, în halat. Se referea la gardianul acuzat pe nedrept că a pus o bombă într-un container la Olimpiada de la Atlanta, în 1996.

— O să provocaţi o vânătoare de vrăjitoare, a zis ea pe când eu intram timidă în sufragerie. O să porniţi o frenezie mediatică.

În faţa ei era poliţistul chel cu jachetă sport, care conducea investigaţia de la locul crimei. Avea mâinile încrucişate deasupra părţilor intime, acoperite de pantalonii de catifea. Prin fereastra din spatele lui, am văzut pe aleea mea un poliţist stând într-o maşină de intervenţie. Grace şi-a exprimat îngrijorarea că presa o să-i vadă acolo şi o să presupună că eu eram printre suspecţi.

— A, bună ziua, doamnă Glasser, zise poliţistul, peste umărul ei.

— Bună ziua.

Grace se întoarse către mine şi mă întrebă afectată:

— Te simţi bine?

Am dat din cap.

— Detectivul Larry Roche. Departamentul de Omucideri. Mi-a arătat insigna. Tocmai voiam să-i spun prietenei dumitale, Grace, că nu m-a văzut niciun reporter plecând. I-am ordonat reprezentatului nostru media, de la locul crimei, să facă o declaraţie oficială chiar înainte să plec. Erau prea ocupaţi să obţină declaraţii, ca să mă mai urmărească pe mine. Vă promit că presa nu m-a urmărit aici.

Chiar atunci, telefonul lui începu să cânte melodia din *Naşul.*

— Scuzaţi-mă, a zis.

Răspunse la telefon cu o replică tăioasă „Roche" şi îşi trecu mâna rămasă liberă peste capul strălucitor şi neted.

— Spune-i *că eu* autorizez lucrul peste program. Vreau analizele de sânge. Cât mai repede. Se încruntă la oricine era la capătul celălalt. Ei bine, pune echipa de scufundări să se ocupe de asta. Şi dacă tot eşti acolo, află cine le oferă informaţii celor din afară. Închise şi mi se adresă mie din nou.

— Îmi pare rău, doamnă Glasser. Mă întrebam dacă vă putem pune câteva întrebări. Dacă vreţi să cooperaţi, fără nicio obligaţie, bineînţeles. Ne-ar ajuta orice ne-aţi putea spune. Ne cufundăm în întuneric aici.

Deci nu au niciun suspect. Aveau nevoie de ajutorul meu, de cunoştinţele mele cu privire la prietenii lui Hugh şi la asociaţii lui.

— Sigur.

— V-aţi supăra dacă aţi veni la secţia din Massamat pentru un interviu?

M-am albit. Grace s-a setat total pe modul ofensiv, cu mâinile în şold.

— Nu înţeleg, a zis ea. De ce trebuie să vină la Massamat? De ce nu-i puneţi întrebările aici?

Pentru Grace, un interviu era un interviu. Spre deosebire de mine, ea nu era pasionată de emisiuni TV de crimă-dramă. Nu o urmărise pe Helen Mirren în rolul Detectiv inspector-şef Tennison în *Suspect de crimă.* Nu se complăcuse în maratoane de episoade ieftine din *Lege şi ordine.* Aceste seriale mă făcuseră să cred că există ordine şi justiţie în lume, chiar dacă doar pentru o oră. Dacă Grace s-ar fi uitat la atâtea seriale poliţiste ca mine, ar fi ştiut că poliţiştilor le place să ţină interviurile pe propriul teren, pentru a intimida şi a confuza suspecţii. Aceştia speră ca invitaţii lor să se incrimineze sau să mărturisească înainte să „ceară un avocat". Cererea lui Roche însemna că sunt un suspect. Eram cutremurată cu totul, dar încercam să par calmă.

— Un mediu formal, de obicei, ajută oamenii să-şi amintească mai multe, a zis Roche liniştitor. Relaţia doamnei Glasser cu domnul Walker poate constitui o coincidenţă nevinovată care să ne îndrume în direcţia potrivită.

— Dar nu mai aveau niciun fel de relaţie, l-a contrazis Grace.

— E în regulă, Grace, am zis eu. Vreau să-i ajut.

Poate interpretasem greşit şi poliţia chiar avea nevoie de ajutorul meu. Era posibil să deţin informaţii care să-i ajute să se orienteze către alt suspect. În plus, ce alternativă aveam? Dacă aş fi apelat la un avocat sau aş fi refuzat să cooperez, părea că am ceva de ascuns. În afara faptului că vizitasem locul crimei de dimineaţă, nu era nimic. Sau era?

— Mulţumesc, a zis Roche, împreunând mâinile, ca pentru rugăciune, în direcţia mea.

Era aşa de aranjat şi de politicos, parcă ar fi venit într-o duminică să mă ia la întâlnire.

Grace s-a întors îngrijorată către mine.

— Nora, nu ştiu ce să zic despre asta.

— E în regulă, am repetat. Doar să-mi permiteţi să mă îmbrac.

Grace – încercând să pară binevoitoare, cred, sau pentru a face situaţia mai puţin ciudată – îi oferi lui Roche un latte excelent făcut de ea, în timp ce avea să mă aştepte. Roche a refuzat.

Agitată, am mers în dormitor şi am început să mă îmbrac; la început, mi-am pus puloverul cu spatele în faţă. Când am luat ceasul de pe noptieră, am

zărit *Rolul muzei în arta contemporană* de April Krim, deasupra cărţilor de citit. În dimineaţa în care primisem scrisoarea lui Hugh, o comandasem de pe Amazon. Îmi amintesc că citisem o recenzie a cărţii şi voiam să aflu cum s-au împăcat alte muze cu trădarea bărbaţilor care le imortalizaseră. Am devorat-o de cum am primit-o.

Nu voiam să ajung ca Dora Maar, cunoscută ca „femeia plângând" a lui Picasso, trista frumuseţe francezo-croată, cu sprâncenele subţiri, parcă trase cu creionul, şi buze senzuale. Fusese iubita şi inspiraţia lui Picasso timp de mulţi ani, înainte ca el să o înlocuiască. Aceasta nu a mai avut niciodată o relaţie intimă cu vreun bărbat. S-a dedicat catolicismului. „După Picasso, Dumnezeu", a zis ea.

După moartea ei, i-au găsit lucrările lui Picasso în apartament – cadouri pe care el i le oferise şi pe care ar fi putut să le vândă pentru o avere, dar pe care le-a păstrat pentru valoarea lor sentimentală. Portretele cu ea atrăseseră preţuri „oh là là": Sotheby's vânduse la licitaţie *Dora Maar au Chat* pentru mai mult de 95 de milioane de dolari în urmă cu un deceniu. Asta îmi demonstra că profesia de muză era teribil de subevaluată.

Uşa de la dormitor se deschise puţin şi apăru capul lui Grace.

— Nora?

— Vin.

M-am întors în sufragerie. Roche se uita la cărţile din biblioteca mea. Se opri şi se întoarse către mine.

— Sunteţi gata?

Am mers către birou.

— Doar să-mi iau cheile.

— Le-ai lăsat lângă chiuvetă, dragă, a zis Grace, dispărând în bucătărie.

În timp ce îmi ridicam haina de pe spătarul scaunului de la birou, Roche a venit către mine. A insistat să fie un gentleman şi m-a ajutat să mă îmbrac.

— Chiar apreciem că sunteţi de acord să mergeţi cu noi, doamnă Glasser.

Speram să nu observe că-mi tremură mâinile. Nu aveam de ce să mă tem, mi-am spus. Spre deosebire de tatăl meu, care se ascunsese de poliţie jumătate de viaţă. Tata, care ocolise închisoarea, dar care ajunsese să locuiască după divorţ în subsolul cuiva – banii rămaşi ni-i dăduse mie şi mamei. „Ştiu că oamenii mă vorbesc de rău, Nora. Dar ţine minte, am vrut doar ca tu şi mama ta să aveţi ce-i mai bun. Am făcut totul din dragoste".

Tata, care se aplecase şi îmi luase faţa în mâini, în ziua în care s-a mutat, spunându-mi: „Am un sfat pentru tine, copile. Un sfat de viaţă. Lumea este dură şi va încerca mereu să te doboare. Nu o lăsa să-ţi frângă inima".

Am încercat să opresc tremuratul degetelor, cât să-mi închei haina.

— Vreau să găsiţi persoana care a făcut asta, domnule detectiv.

Am spus-o cu toată sinceritatea.

Grace îmi dădu cheile şi Roche deschise uşa de la intrare, făcându-mi semn să ies înaintea lui. Dar întâi am ridicat fotografia tatălui meu. Cu mâneca hainei am şters ochii trişti ai lui Nathan Glasser, stropiţi cu noroi de când îi lovisem mai înainte cu cizma. Apoi l-am pus pe birou şi am ieşit.

— Nu te îngrijora, Nor. Vin în urma ta, a strigat Grace. Nu trebuie să spui nimic nimănui, ai auzit?

*

În timp ce mergeam înspre Toyota mea, detectivul Roche m-a strigat şi a arătat înspre echipajul de poliţie în care aştepta la volan un agent.

— Pot să-mi iau maşina mea? am bombănit.

— Ar fi mai bine să mergeţi cu noi. Vă aducem acasă mai târziu, nu vă îngrijoraţi. Apoi a mers la maşina de poliţie şi a deschis uşa din spate, către locul rezervat de obicei pentru suspecţi.

— Aveţi grijă la cap, a zis, atingându-mi capul cu mâna lui păroasă în timp ce intram în maşină.

De câte ori vedeam un poliţist făcând acest gest în serialele poliţiste, îmi imaginam că o palmă caldă pusă protector pe cap ar fi liniştitoare, mai ales pentru o nevinovată, extrem de speriată şi chiar pentru un criminal în serie ca Ted Bundy. Dar în realitate, pare manipulantă. Tactici psihologice pentru poliţişti. „Suntem prietenii tăi. Vrem ce e mai bine pentru tine. Ne pasă de tine". Un mesaj pervers de la nişte oameni care sperau să te închidă pe viaţă sau să te prăjească într-un scaun electric. Un gard viu împotriva unui proces, dacă te răneşti singur.

— Puneţi-vă centura. Nu am vrea să vă loviţi, dacă punem o frână bruscă. Sau dacă intrăm într-o groapă, m-a atenţionat Roche. Deja am văzut unele destul de mari anul acesta.

— Ar trebui să le raportaţi departamentului de drumuri, am zis.

Auzeam vocea tatei şoptindu-mi în ureche. Copilă, nu fi obraznică! Asta este o treabă serioasă.

Mi-am pus centura, simţind aroma bolnăvicios de dulce şi chimică a maşinii, ca dintr-o toaletă publică, şi scaunul rigid şi inconfortabil făcut din plastic gri turnat. *Probabil este mai uşor de curăţat dacă cineva vomită, urinează sau sângerează aici*, m-am gândit, dezgustată. Ce era cu acel inel argintiu ciudat, fixat în mijlocul podelei?

— La ce foloseşte inelul de metal? am întrebat prin geamul de siguranţă, pe când Roche se aşeza pe scaunul din faţă al pasagerului. Marginea albastră-închis a unui tatuaj care se zărea pe linia gulerului i-a dat de gol aspectul prefăcut de domn de la ţară. S-a uitat pe după umăr.

— Pentru a lega picioarele prizonierilor, a zis.

Rămăşiţele curajului invocat până atunci au dispărut când am plecat în viteză de pe aleea mea, radioul poliţiei bâzâind cu adrese şi coduri. Inima a început să-mi bată tare. Mâinile îmi tremurau din nou. Stomacul îmi frământa. Până şi zgârietura de pe obraz zvâcni pentru o secundă. Oare cum ajunsesem acolo? Apoi…

Poc!

M-am lovit cu capul de capotă.

— A naibii groapă! Sunteţi bine acolo? întrebă Roche.

Nu, nu eram bine. Mă simţeam speriată şi singură.

Voiam să o sun pe mătuşa Lada să mă aline cu vocea ei.

Dar mă temeam că avea să audă cât de speriată eram şi să se îngrijoreze foarte tare.

— Sunt bine, am spus, repetând mai mult pentru mine, decât pentru el. Sunt bine.

Scrisori către editor

Dragă editor,

Mulţumesc rubricii „Sfaturi de viaţă” pentru că a adus ceva umor în faţa greutăţilor pe care le înfruntă locuitorii obişnuiţi. Se vede că doamna Glasser este „de-a noastră”. Probabil că maşina ei e mai veche de doi ani. Cel puţin, mă îndoiesc că deţine o casă de vară de 2.300 de metri pătraţi, pe lângă un apartament la mansardă în Manhattan. Să nu vă faceţi iluzii: în Pequod răsună un război între clasele sociale şi ştiu cine câştigă. Dezvoltatorii imobiliari lacomi care fac profit pe seama poluării mlaştinilor noastre şi desfigurării peisajelor noastre frumoase. Turiştii de vară super-bogaţi care construiesc case de vacanţă gigantice şi apoi vin cu elicopterele ca să ajungă aici mai repede şi să se „relaxeze”, în vreme ce ne asurzesc cu zgomotele lor. De ce nu se mulţumesc niciodată?

Tim McNulty
Pequod, NY

Capitolul 8

În comparaţie cu Pequod, Massamat era un oraş mare. După ultimul recensământ, avea peste 32.000 de locuitori. Dar centrul oraşului era pustiu. Conduceam printr-un oraş fantomă. Măcar în timpul săptămânii puteai vedea oamenii la cumpărături. Sau bărbaţi tineri şi bătrâni stând în faţa vitrinelor magazinelor goale de pe State Street. Stăteau pe bănci colorate cu graffiti sau lăzi răsturnate de lapte, fumând şi bârfind în timp ce aşteptau antreprenorii să treacă pe acolo şi să-i angajeze cu ziua. În ziua aia, toată lumea era la mall, erau reduceri.

Criza financiară, recesiunea prelungită sau sfârşitul marelui experiment capitalist, depinde din ce perspectivă privim, redusese locurile de muncă din centrul oraşului şi crease alte oportunităţi de lucru. Unii dintre foştii tineri din Massamat care ar fi trebuit să meargă la facultate, intraseră în găşti care făceau trafic de droguri. Fundaşul echipei de la liceul din Massamat, Mastiffs, se încurcase cu o astfel de bandă şi fusese arestat pentru vânzarea de Vicodin şi metamfetamină. Anul anterior avuseseră loc trei crime – două dintre ele fiind reglări de conturi între găşti. Al treilea era cazul unui vânzător de la benzinărie, împuşcat în timpul unui jaf. Dar şi aici, poliţia suspecta implicarea unei găşti. La doar 17 kilometri de Pequod, era o cultură a violenţei în dezvoltare.

Dacă venise unul dintre gangsterii furioşi din Massamat şi îi împuşcase pe Hugh şi Helene în timpul unui jaf? Sau poate fusese un rit de iniţiere al unei găşti. Trebuia să omoare pe cineva pentru a deveni membrul unei bande. Poate sfâşiaseră autoportretul artistic al lui Hugh într-un gest final de dispreţ. Da, era posibil. În special dacă Hugh apărea pe radarul lor deoarece cumpăra droguri. Ştiu că în trecut mai consuma. Pe lângă faptul că se împrăştiase în suburbiile din America precum ciuma, în ultimii ani, heroina era din nou la modă în lumea artei, reluând anii ’70, când artiştii trăgeau pe nas în cabinele de toaletă de la Max’s Kansas City şi Mudd Club. Cel puţin, aşa spunea *New York Magazine.* Poate Hugh şi Helene consumau în exces?

Mi-am sprijinit capul de tetiera rigidă a scaunului.

Cu siguranţă mai erau şi alte persoane, în afară de mine, care aveau motive să-i omoare pe Hugh şi Helene. Criminali cu arme. În gândirea mea înceţoşată, omisesem să iau în considerare că dacă raportul neconfirmat era adevărat şi Hugh şi Helene fuseseră împuşcaţi… ei bine, eu nu deţineam o

armă. Nu eram 100% sigură de cum mă vedea poliţia, dar temerile mele ascunse şi ilogice se domoliseră.

Am trecut pe lângă primărie şi am parcat la noua secţie de poliţie aflată, în mod convenabil, lângă tribunal. Spre deosebire de restul clădirilor publice, făcute din cărămidă tradiţională, secţia era suspect de modernă – toată din oţel negru şi geamuri negre, fumurii. O gafă de imaginaţie plasase o „sculptură" dintr-o insignă mare de bronz în mijlocul cărării de ciment din faţă. O bună parte din taxele care explodaseră anul anterior fuseseră direcţionate acolo, când crescuseră valoarea proprietăţilor: nu în formarea profesională sau programe afterschool, ci în aplicarea legii şi construcţia monumentelor. Şi în Pequod, bugetul poliţiei reprezenta un subiect sensibil.

Detectivul Roche veni în spatele maşinii, deschise uşa şi îmi puse din nou mâna pe cap.

— Aveţi grijă, doamnă Glasser.

Flancată de Roche şi de şoferul nostru de mărimea unui golem, pe al cărui ecuson scria „Sgt. Klish", am urcat treptele de marmură ale incintei masive de parcă trăgeam deja după mine lanţurile şi bila de oţel. Eşti mică şi neajutorată şi zdrobită de puterea noastră, parcă spunea clădirea. Aveam un nod în gât, mare cât o nucă. Am intrat în holul imens, înalt de trei etaje, cu podelele făcute din piatră neagră lustruită şi tavan boltit, deasupra.

Detectoarele de metal şi benzile transportoare blocau accesul către o recepţie închisă în pereţi de sticlă. Cel mai probabil anti-glonţ. Decorul semăna cu poarta de securitate a unui aeroport, cu menţiunea că aici nu erau cozi. Eram singura pasageră. Pentru o secundă, m-am întrebat dacă infractorii din Massamat îşi luau liber duminica. Dar bâzâitul constant al radioului de mână al lui Klish îmi zicea că tâlharii erau ocupaţi şi în Ziua de odihnă.

— Iau eu telefonul, a zis Klish ursuz. Articolele de îmbrăcăminte de exterior, poşeta şi pantofii pe bandă. Scoateţi din buzunare chei, rujuri. Orice este de metal. Puneţi-le în tăviţele de plastic.

Mi-am scos haina.

— Şi eşarfa?

Mi-a zâmbit rece.

— Am zis articolele de îmbrăcăminte de exterior.

Dă-i autoritate unui fost student de nota cinci şi-l vei obţine pe Klish. Am făcut cum mi-a zis şi am trecut prin detectorul de metale. Un ofiţer asiatic cu o baghetă mare gri de plastic mă aştepta la capătul celălalt al boitei. Mi-am imaginat că urmează să arunce asupra mea o vrajă protectoare şi m-am simţit pentru o secundă mai puţin agitată. A fluturat bagheta deasupra blugilor şi puloverului meu negru şi atunci mi-am dat seama că de câteva

săptămâni purtam doar negru: blugi negri, colanți de Pilates negri, tricouri negre și pulovere negre. Încă un simptom al stării mele emoționale întunecate.

Când ofițerul a terminat de verificat, m-a îndrumat din nou către Sgt. Klish, care domnea asupra bunurilor mele personale de la capătul benzii. Mi-am reumplut poșeta, mi-am luat haina și eșarfa și m-am aplecat ca să mă încalț cu ghetele negre, fără să bag de seamă că ceva căzuse pe podea, când i-am auzit vocea detectivului Roche din spate.

— Nu uitați de asta.

M-am ridicat și m-am întors. Roche avea în mână plicul crem pe care-l luasem din bucătărie. Aproape că am smuls scrisoarea lui Hugh de la el, dar m-am abținut.

— Mulțumesc, am spus, luând-o cu nonșalanță și punând-o înapoi în buzunarul hainei.

— Celălalt pantof, doamnă Glasser.

— Huh?

— Dacă vă puneți și celălalt pantof, putem pleca. Avem rezervată camera șase. Cea mai bună din secție, zise el. De parcă ne cazam la un hotel de cinci stele.

Mi-am pus gheata și l-am urmat pe Roche printr-o zonă de recepție – un spațiu mai puțin intimidant, decorat cu postere locale de călătorie („Luna peste Festivalul recoltei de la Massamat"), plante în ghiveci și scaune portocalii de plastic. Scaunele erau goale, cu excepția unei femei hispanice ce ținea în brațe un copil care gângurea. Apoi am trecut printr-un coridor lung. Aici nu era niciun element care să ofere blândețe sau căldură. Lumini fluorescente, podele din linoleum bej și pereți albi, goi. Și camera șase era albă. Fără ferestre. Doar o masă gri de metal, trei scaune gri metalice și o ușă gri de metal. Pe masă era un dispozitiv negru, cel mai probabil un reportofon. Peretele cu oglindă din spatele celor două scaune avea o tentă neagră. Geam cu sticlă unidirecțională. Aveam gura uscată ca o bucată de glaspapir.

— Stați jos, aici. Roche arătă către singurul scaun așezat cu spatele spre ușă. Vă e sete? Să vă aduc cafea? Suc? Apă?

Noul meu prieten bun.

— O cafea ar fi minunată, mulțumesc. Neagră dacă se poate.

Roche ridică receptorul unui interfon de pe perete și îi ceru cuiva să aducă în camera șase cafea. Apoi se așeză în fața mea. Era așa de liniște că puteam să-mi aud stomacul fremătând. Mi-am dat seama că strânsesem mâinile în pumni și le-am deschis.

— Așa, deci. Să începem.

A apăsat pe butonul dispozitivului electronic şi s-a aprins un led mic roşu. S-a aplecat în faţă, apoi s-a dat repede înapoi, probabil simţind mirosul respiraţiei mele stresate. După ce a tuşit puţin, a zis: „Interviu cu Nora Glasser efectuat de detectivul Lawrence Roche. Şaisprezece noiembrie. Secţia Massamat. 13:47".

Apoi se opri şi băgă mâna în haină. Scoase o copie împăturită din *Courier* şi o puse pe masă cu ultima rubrică din „Sfaturi", în sus. M-am gândit la remarcile mele caustice despre turiştii de vară şi am înghiţit în sec. Mă plângeam că au aglomerat cursurile de sport. Oare ştia că Helene venea la cursul meu de Pilates?

Roche îşi concentră privirea întunecată şi vicleană la mine.

— Sunteţi Nora Glasser, de pe Crooked Farm Lane, numărul trei, Pequod?

— Da.

— Şi sunteţi angajată ca scriitoare la *Pequod Courier* de aproximativ doi ani şi jumătate?

— Da.

— Hugh Walker este fostul dumneavoastră soţ, doamnă Glasser. Este corect?

Am dat din cap.

— În cuvinte, vă rog.

— Da.

— Când aţi avut ultimul contact cu el?

Scrisoarea lui Hugh se considera, tehnic, un contact? Nu ar fi dat bine pentru mine.

Poţi încerca să renunţi la furia pentru mine? Nu a trecut destul timp?

Poliţia nu avea de unde să ştie de existenţa acelei scrisori decât dacă poştaşul ar fi citit şi memorat adresele expeditorilor. Am presupus că nu făcea asta.

— În urmă cu aproximativ trei ani.

— Nu l-aţi mai văzut de atunci?

— Ei bine, l-am *văzut.* De câteva ori.

— Unde şi când mai exact, a fost ultima dată, dacă vă amintiţi?

— În afara magazinul de ustensile din Pequod. De Ziua Muncii, anul acesta.

— Ce făceaţi acolo?

— Voiam să cumpăr un dezumidificator. Hugh ieşea din magazin. Avea braţele încărcate cu torţe decorative, luate la reducerea de sezon.

— Şi aţi vorbit?

Fusese singura ocazie în care nu îl putusem evita pe Hugh. Probabil că aveam şi martori. Trebuia să spun adevărul.

— De fapt, am greşit. Am intrat în contact.
— A?
— M-a salutat. Mi-a spus că arăt bine.
— Atât?
— M-a întrebat dacă mă văd cu cineva.
— Şi aţi răspuns?
Am ezitat şi mi-am şters buza de sus.
— Doamnă Glasser, aţi vorbit cu Hugh Walker?
— Da. I-am spus să aprindă o torţă şi să şi-o bage ştiţi unde.
Roche a zâmbit timid.
— Nu, nu ştiu, a zis.
M-am înroşit la faţă.
— În fund, am zis încet.
— Pentru aparatul de înregistrat, vă rog.
— *În fund. La naiba.*
— Deci nu eraţi în relaţii bune.
— Nu eram în niciun fel de relaţie.
Roche şi-a stăruit privirea. Şi-a pus palmele pe masă şi şi-a desfăcut degetele.
— Doamnă Glasser. Ştiţi pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău fostului dumneavoastră soţ sau soţiei lui?
M-am relaxat puţin, din fericire schimbasem subiectul.
— Am o idee, am zis.
Roche şi-a tras scaunul mai aproape şi şi-a împreunat mâinile pe masă.
— Vă ascult.
— Un dealer de droguri. Unul care s-a simţit furat sau jignit de ei.
— Vreţi să spuneţi că familia Walker era dependentă de droguri?
Încerca să-mi pună cuvinte în gură?
— Poate nu dependenţi. Dar pun pariu că se drogau destul de mult.
— Ştiţi asta cu siguranţă?
— Nu. Am spus „idee", nu fapt sigur. Îmi întindea o capcană?
Ameţisem. Am încercat să-mi controlez respiraţia. Furioasă. Tristă. Indispusă. Fericită. *Indispusă.*
— Atunci ce vă face să credeţi asta?
— Este o chestie a artiştilor. Când eram împreună, Hugh obişnuia să mai consume. Iar obiceiurile tind să devină vicii în timp, când se înmulţesc banii. Şi Hugh avea cu siguranţă destui bani.
La naiba. Asta sunase răutăcios. Nu eram o femeie acră şi furioasă. Sau eram? Presupun că mă *simţeam* înşelată de Hugh, dar Roche nu trebuia să ştie asta.

— Înţeleg, a zis el, rezemându-se în scaun cu braţele încrucişate. Aceste informaţii sunt interesante, doamna Glasser. Vom face cercetări.

— Chiar cred că ar trebui.

— Avea duşmani? Era cineva foarte furios din cauza comportamentului său?

Sigur se referea la mine. Am încercat să mă gândesc şi să vin cu alternative.

— Ei bine… Îmi amintesc că zicea despre contabilul lui că nu era bun deloc la administrarea taxelor şi l-a concediat. Dar asta este destul de exagerat.

Cine altcineva? Cine altcineva?

— Dar ce ziceţi de menajera lor? Cea care i-a găsit. Poate nu îşi tratau prea bine ajutoarele?

Roche dădu din cap, făcu o pauză de câteva secunde, apoi îşi îndreptă mâinile şi ridică bărbia.

— Înţeleg că Hugh şi Helene Walker au cumpărat casa din Pequod Point primăvara trecută. Îmi imaginez că aţi avut ceva resentimente în legătură cu această mutare.

Mi-am schimbat poziţia în scaun şi Roche a observat.

— Este o ţară liberă, am zis.

Acum păream defensivă. Lucrurile nu mergeau bine deloc. Mâinile îmi străluceau de la transpiraţie.

— Am vrut să spun…

Roche m-a întrerupt.

— Şi unde eraţi între orele doisprezece şi trei dimineaţa?

— Unde eram? Am început să clipesc nervos. Clar mă aflam sub lupă.

A dat din cap.

— Acasă. Dormeam.

— Aveţi martori? Cineva care poate confirma asta?

— Dormeam singură dacă asta vreţi să spuneţi.

— De unde aveţi zgârietura de pe faţă?

Mi-am atins tăietura de sub ochi şi am simţit cum mi se scurge sângele din obraji.

— Asta?

Mă chinuiam să găsesc un răspuns când uşa din spatele meu se deschise brusc, făcându-l pe Roche să se uite încruntat peste umărul meu.

— Ce este?

— Spune că este avocatul ei.

Eram confuză.

— Cine este?

M-am întors şi l-am văzut pe sergentul Klish ţinându-mi cafeaua în mână. Douglas Gubbins, avocatul care avea birourile deasupra sediului *Courier*, stătea într-o parte, în spatele lui. Gubbins purta costum şi cravată, şi avea o servietă de piele. Un bărbat înalt, de aproximativ 60 de ani, cu o cască elegantă de păr maro încărunţit, ochelari cu rame transparente şi pielea palidă – mătuşa Lada i-ar fi spus „nebbish" – făcu un pas în faţă.

— Doamnă Glasser, am venit cât am putut de repede.

Îmi întinse mâna cu palma în sus, de parcă mă ruga să dansez cu el la bal. Roche oftă. Încremenisem. Ce căuta Gubbins aici? Abia îl ştiam – interacţiunile noastre se limitau la saluturi politicoase în holul clădirii *Courier* sau în cafeneaua Eden, unde îl vedeam adesea când lua micul dejun sau prânzul. Dar vocea aceea din cap îmi spunea să nu pun întrebări, ci doar să valsez cu el afară din cameră. Mi-am împins scaunul, m-am ridicat şi i-am dat mâna. Aş fi putut să jur că Gubbins a făcut o plecăciune în faţa mea înainte să mă conducă înspre uşă.

— Până acum, doamna Glasser a cooperat cu bunăvoinţă, domnule detectiv. Şi o sfătuiesc, după cum este şi dreptul ei, să nu mai răspundă la nicio întrebare pentru moment. Mulţumesc pentru timpul acordat.

După asta, l-am auzit pe detectivul Roche înjurând pe când Gubbins mă scotea repede din camera de interogatoriu. După ce se închise uşa în urma noastră, m-am sprijinit pe umărul lui Gubbins pentru un moment. Eram aşa de uşurată.

— Mulţumesc mult. Cine v-a trimis?

Mă luă de braţ.

— Să vorbim din mers, zise el, şi ne-am îndreptat spre zona de recepţie, prin hol. Ben Wickstein mi-a telefonat din partea dumneavoastră. Sper că nu v-a deranjat că am minţit mai devreme.

— Ben v-a sunat?

— Aveaţi imediat nevoie de un avocat. Nu au destule dovezi pentru a vă acuza, dar cu siguranţă sunteţi o persoană de interes într-o crimă pasibilă de pedeapsa capitală.

— O persoană de interes, oficial? Vocea îmi cedă. Nu mi-au spus asta. Doamne!

— Pot să vă reprezint, dacă vreţi, până găsiţi timpul necesar pentru a căuta şi găsi alt avocat, a spus el.

— Staţi. M-am oprit brusc şi m-am întors către el. Îmi crescuse nivelul de adrenalină.

— Nu există probe. Dacă e doar din cauză că sunt fosta lui Hugh, ei bine, asta e prejudiciabil. E… divorţist.

— Poate. Dar asta e situaţia. Şi nu ştim cât de departe sau cât de repede va progresa. Ca tânăr avocat, înainte să lucrez la privat, am acumulat experienţă la biroul procuraturii, şi pot să spun că aceste lucruri sunt imprevizibile. Aveţi nevoie de un avocat.

— Nu cred că se întâmplă aşa ceva, am bombănit.

Dar comportamentul serios al lui Gubbins spunea altceva.

— Să sperăm că vor găsi alţi suspecţi, a zis.

— Ce-ar fi dacă ar găsi criminalul?

Gubbins a dat din cap aşa de tare, că i-au alunecat ochelarii de pe nas.

— Criminalul. Da, bineînţeles.

M-a îndemnat din nou să merg înainte şi pe când ne apropiam de zona de recepţie, am zărit-o pe Grace vorbind la telefon într-un colţ, cu mâna la gură. Ea încă nu mă văzuse. Dar Ben, da. Stătea lângă femeia hispanică şi-i gâdila picioarele copilului. Uşurarea de pe faţa lui a fost evidentă.

Şi-a luat imediat la revedere de la copil, s-a ridicat şi a venit repede înspre noi. M-am înroşit, ruşinată şi recunoscătoare, în acelaşi timp, să-l văd.

— Nora! Eşti bine? M-am ocupat de asta imediat ce mi-a zis Grace.

Am vorbit încet.

— Chiar sunt o persoană de interes? Oficial?

— Da. Dar poliţia este în etapa de investigare. Încearcă să te momească, dar sunt pe cale să fie puşi la punct. A pus mâna pe umărul lui Gubbins. Doug, putem să vorbim puţin?

— Bineînţeles.

Grace m-a văzut şi a venit repede înspre mine în timp ce ei se îndepărtau.

— Nor! Slavă Domnului că ai ieşit de acolo. Cât de rău a fost?

Am aruncat o privire înspre Ben şi Gubbins care stăteau foarte apropiaţi şi şuşoteau într-o manieră care transmitea că lucrurile erau urgente.

— Îţi spun în cel mai apropiat bar. Ştii vreunul pe aici?

A oftat şi părea necăjită.

— Aş fi vrut să ies cu tine. Dar nu pot.

— Ce s-a întâmplat?

— Mac tocmai a sunat să-mi spună că lui Otis îi e rău de la stomac. Întreabă de mine. Trebuie să mă întorc curând.

Bineînţeles că trebuia. Grace petrecuse ore întregi cu mine. Acum Otis avea nevoie de mămica lui. Mă simţeam prost să o ţin departe de el, fie şi un minut în plus.

— Îmi pare rău, Grace. Ţi-am ocupat toată ziua cu mizeria asta. Poţi să mă laşi acasă? Am nişte vodcă în frigider. O să fiu bine imediat ce mă ameţesc.

— Nu te prosti. Vii la noi. Băieţii o să se bucure. Bunica pregăteşte cina pentru seara asta.

— Nu. Otis nu se simte bine. Trebuie să te concentrezi pe el. Şi nu cred că socrilor tăi le-ar plăcea să aduci acasă o… Sufocându-mă, mi-am acoperit gura cu mâna pentru a înăbuşi un icnet. Grace m-a ţinut strâns de cealaltă mână până când am putut să vorbesc din nou.

— Nu cred că le-ar plăcea să aduci acasă un suspect de crimă.

— O persoană de interes, m-a întrerupt Ben, alăturându-se nouă. Prima regulă a reportajului, Glasser. Redă corect faptele. Nu mă face să-mi amintesc câţi jurnalişti nu respectă acest principiu.

*

Ben se oferi să mă ducă înapoi la Coteţ. Am insistat pe lângă Grace să meargă acasă şi să aibă grijă de familia ei, şi pentru prima dată, a fost de acord cu mine. În timp ce Ben plecase spre parcare, eu zăboveam pe treptele secţiei, ascultând sfaturile noului meu reprezentant legal. Pe când Gubbins vorbea, eu mă gândeam cum aveam să-i plătesc onorariul pe oră pe lângă toate celelalte datorii.

— Există nişte reguli, doamnă Glasser. Numărul unu: nu plecaţi din localitate. Nu pentru că legea o interzice, ci pentru că în acest caz, s-ar putea ca poliţia să vă pună sub supraveghere 24 de ore, şapte zile pe săptămână.

— De unde vor şti că am plecat?

— Credeţi-mă că ştiu. Probabil că deja v-au pus sub urmărire cardurile de debit şi GPS-ul maşinii.

— Dar asta nu poate fi legal.

A ridicat din umeri.

— Odată ce încep să vă urmărească non-stop, toate acţiunile dumneavoastră li se vor părea suspecte. Este efectul observatorului. Urmărirea schimbă lucrurile. Numărul doi: nu vorbiţi cu presa.

— Dar Ben este presa.

— Ben este o excepţie – este deja implicat şi a jurat să nu divulge nimic. De fapt, nu vorbiţi cu nimeni care nu este complet de încredere, inclusiv şi în special prieteni şi rude. Nu aveţi idee câte probleme pot cauza. Am avut o clientă acuzată de fraudă în asigurări, a cărei soră a depus mărturie împotriva ei ca să preia afacerea familiei. La fel şi soţul ei. În legătură cu prietena dumneavoastră, Grace, şi familia ei. Aveţi încredere în ei?

Mă sufocam din nou de supărare. Am tuşit şi am dat din cap.

— N-o să bârfească. Cât despre rude, am doar o mătuşă. Nu trebuie să vă faceţi griji din cauza ei.

Nu mai puteam amâna să o sun pe mătuşa Lada. Să nu o sun ar fi fost mai rău decât să o sun şi să audă că sunt speriată.

Gubbins se încruntă.

— Totul stă în discreţie. Îşi scoase cheile de la maşină din paltonul din păr de cămilă. Veniţi la biroul meu mâine după-amiază. Până atunci voi pregăti actele pentru semnat şi vom discuta o strategie.

— Despre asta vorbeaţi cu Ben înăuntru? O strategie?

— A, nu, nu, nu. A zâmbit nervos. Am vorbit despre cu totul altceva.

Nu l-am crezut. Şi m-am gândit că nu este un lucru bun să nu poţi avea încredere în propriul avocat. Dar Ben avea încredere în el şi nu era vreun prost.

— Vă rog, încercaţi să nu vă îngrijoraţi prea mult, a zis Gubbins.

Mi-a strâns mâna şi apoi a coborât repede treptele. Mi se încolăcea stomacul şi m-am aşezat pe zidul de ciment, de pe marginea scărilor. Muşchii încordaţi îmi strângeau dureros gâtul. Cum să nu-mi fac griji? Dându-mi seama că, probabil, mătuşa Lada se agită mai tare cu fiecare minut, am scos telefonul şi am sunat la apartamentul ei din The Cedars.

Acesta era un centru de îngrijire asistată pe care îl găsisem la 26 de kilometri de Pequod. Mătuşa Lada lucrase ca bibliotecar foto pentru Associated Press mult timp după pensionare, dar artrita ei paralizantă în cele din urmă făcuse imposibil mersul prin oraş. The Cedars era mult mai drăguţ decât acele reşedinţe claustrofobe pentru vârstnici, din oraş. Lada părea că e fericită acolo şi proximitatea centrului însemna că puteam s-o vizitez în fiecare săptămână. Singurul dezavantaj era că trebuia să plătesc eu diferenţa dintre preţul cerut, partea acoperită de asigurare şi partea pe care şi-o permitea Lada. Dar mă simţeam bine să ştiu că se afla într-un loc sigur. Se mutase chiar la timp. Începuse să-şi piardă echilibrul.

Telefonul Ladei a tot sunat, până când apelul a fost preluat de recepţie. I-am lăsat un mesaj prin Yvonne, recepţionista, rugând-o să-i spună că sunt bine şi că o voi vizita cât mai curând. Zgomotul puternic al unei motociclete mă făcuse să strig ultimele cuvinte, înainte să închid.

Un motor verde închis, cromat – model vechi – tuna prin parcare şi se oprise la baza treptelor. În mod uimitor, era condus de Ben. Am coborât la el, neîncrezătoare.

— De când conduci tu asta? am întrebat pe deasupra motorului, care mergea la relanti.

Ben ridică vizorul căştii.

— Maşina este la service. Mângâie logo-ul Triumph de pe rezervor. Ăsta a fost cadoul de absolvire al lui Sam. O replică a motorului lui Steve McQueen, din 1992. Avea nevoie de ceva reparaţii, aşa că Sam l-a lăsat acasă în primul semestru. Acum este perfect.

A scos a doua cască din geanta motocicletei şi mi-a dat-o mie.

— Hai sus.

Am ezitat.

— E în regulă. Știu ce fac. Am avut un Harley în facultate.

— Nu asta e problema. Doar că… încă nu sunt gata să merg acasă.

Se uită la mine pentru o clipă lungă, părând să caute nu știu ce.

— Am înțeles, zise într-un final. Ce-ai zice dacă am merge la un bar în Massamat sau ne-am întoarce în Pequod și ne-am opri la…

— The Tea Cozy, am zis în același timp. Am zâmbit. Deja mă simțeam mai ușurată.

Mi-am pus casca și m-am urcat în spatele lui Ben. M-am rezemat de spatele lui lat și am fost surprinsă de cât de ferm era. Mi-am pus brațele în jurul lui. Nu avea burtă de bere. Pentru cei 47 de ani ai lui, era într-o formă destul de bună. Dar mă simțeam ciudat să îmbrățișez un bărbat după atâta timp, și cu atât mai ciudat când bărbatul acela era șeful meu. Eram obișnuită ca Ben să-mi ofere teme pentru articole și note editoriale, nu plimbări cu motorul. Și-a pus mâna peste a mea și m-a apăsat. Am fost surprinsă și liniștită în același timp.

— Ține-te bine, a zis el.

Cu o lovitură de picior a ridicat cricul, motorul s-a lăsat în jos și am plecat cu vuiet și scârțâit de roți. Ben a ieșit din parcare și a luat-o la est spre Pequod, dar nu pe un drum pe care îl cunoșteam. Am făcut slalom pe străduțe rezidențiale, trecând pe lângă case în formă de cutie, peluze cu iarbă netunsă și trotuare deteriorate, năpădite de bălării, până când am ajuns la un drum îngust de țară care înconjura țărmul.

Ben a condus și mai repede pe drumul șerpuit. Mă aplecam odată cu înclinările motorului și mă clătinam în același timp cu el, în timp ce luam curbele, bucurându-mă de mișcări și de vibrația dintre picioarele mele, care era când rapidă, când înceată. Am respirat aerul sărat al mării. Lumina soarelui din după-amiaza târzie pâlpâia printre copacii goi, ademenindu-mă într-o transă plăcută. Corpul lui Ben bloca vântul și-i simțeam căldura pe piept. Doar mâinile goale îmi erau reci; nu mă gândisem să port mănuși.

De parcă îmi citise gândurile, Ben mi-a luat mâna dreaptă de pe talia lui și mi-a pus-o în buzunarul hanoracului. Era intimidant – un gest pe care l-ar face un iubit, iar eu i-am urmat exemplul și mi-am băgat și mâna stângă în celălalt buzunar. Am dat peste ceva de metal. Avea cam zece centimetri, gros de trei sau cinci centimetri, fin pe margini și striat la mijloc. Un cuțit pliat. Unul mare.

Am scos mâna, alarmată, și am simțit corpul lui Ben încordându-se. De ce avea la el un astfel de cuțit? *Calmează-te. Acum ești răvășită și paranoică.* Am băgat mâna la loc.

Până la urmă, am luat-o pe un drum drept care tăia golful în exteriorul Pequodului, o fâșie de pământ plat și nisipos, mărginită doar de alge și apă pe ambele părți. Peisajul părea așa de magic în lumina slabă, roșiatică și portocalie, încât dacă aș fi avut măcar jumătate din talentul lui Hugh, l-aș fi pictat.

Atât de mult talent care-a dispărut, m-am plâns, începând să alunec în melancolie. Hugh nu avea să mai picteze niciodată. Dar mi-am revenit repede, m-am îndreptat și mi-am strâns coapsele în jurul șeii. Am scos mâinile din buzunarele lui Ben și mi-am întins brațele în lateral, încercând să absorb frumusețea uimitoare din jur. Eram perfect echilibrată, datorită cursului de Pilates. Aveam abdomenul suplu și lung. Ben a accelerat și am zburat, lăsând vântul în spate. Pentru câteva momente scurte și extatice, am uitat de toate problemele mele. Apoi un gând negru s-a furișat în minte.

S-ar putea să nu mă mai simt niciodată atât de liberă.

*

Ora „două la preț de unul" tocmai începea la Tea Cozy. Taverna din șindrilă de culoarea merișorului fusese salon de ceai, cu toate că în ceștile lor, Cozy servise mereu băuturi mai tari decât ceaiul. Sub protecția departamentului de poliție mituit de gangsterul Dutch Schultz, fusese cea mai populară locație de pe „Calea romului" deschisă în apropierea coastei, pe timpul Prohibiției. În mare parte, deoarece căpitanul William McCoy, un traficant cunoscut pentru alcoolul lui de mare calitate, îi umplea rafturile. Celor din Pequod le plăcea să încurajeze mitul conform căruia sintagma „adevăratul McCoy" se referea la bunurile comercializate ale căpitanului.

Cozy se ridica la înălțimea denumirii sale („confortabil"). Camera principală avea un șemineu de piatră și tavan pe grinzi de lemn, deasupra pardoselii din plăci mari de pin, și separeuri cu veioze mici, cu lumină slabă, pe mese. Totuși, din momentul în care am intrat, în ciuda șemineului luminos și a decorului cald, am simțit un fior atât de rece, încât am rămas cu haina pe mine.

Kevin Coates, proprietarul afro-american și fostul campion statal la wrestling, ne-a văzut când am intrat în cameră, din capătul celălalt al barului aglomerat. Kevin era un membru cu responsabilități de conducere al micii comunități afro-americane din Pequod. Strămoșii lui erau din vremea când sclavii evadați veniseră în Nord și preluaseră munci periculoase și aspre pe navele de vânat balene, alături de nativii americani și oamenii albi. Kevin era descendentul unuia dintre acei sclavi, care în cele din urmă devenise căpitan de navă. Familia Coates văzuse multe răsturnări sociale și economice în Pequod, de-a lungul a aproape două secole. Voia să vorbească despre crime.

— Aţi aflat ceva neoficial? A fost un jaf cu victime? O spargere? Cineva îi ura extrem de mult?

Eu şi Ben am scuturat din cap. Printr-un acord nevorbit, am simulat o ignoranţă totală faţă de orice nu fusese deja raportat. Cu siguranţă nu aveam să-i spunem lui Kevin că fusesem chemată la interogatoriu.

— Poliţia nu ciripeşte nimic, Kev, a zis Ben.

Kevin a continuat să speculeze în timp ce Ben comandă două vodci tonice.

— Dacă un criminal în serie se află în libertate, trebuie să întemeiem comitete de pază în cartier, aşa cum au făcut în cazul criminalului Zodiac.

O femeie ameţită, care stătea câteva scaune mai încolo, a intervenit.

— Mâine merg la adăpost să adopt un pitbull.

După alte câteva comentarii la fel de îngrijorate, am scăpat şi am mers într-un separeu din spate.

— Oamenii sunt foarte speriaţi, am zis.

Ben s-a întunecat la faţă.

— Da, sunt. Crimele astea vor continua să creeze panică chiar şi după ce ucigaşul va fi prins. E un oraş mic. Simţul de siguranţă personală, de bază, a fost compromis.

Se uită cruciş la mine şi indică spre zona de sub ochiul meu.

— Am tot vrut să te întreb, ce ai păţit la faţă?

Am atins rana, încă sensibilă.

— Nimic. Doar o zgârietură cu unghia.

Dacă aş fi ştiut cu siguranţă că aşa era, aş fi fost mult mai liniştită.

— Nu arată bine. Ar trebui să ai grijă de ea.

— Aşa o să fac.

Pentru un moment, am stat într-o linişte jenantă. Am fost recunoscătoare când Sinead O'Halloran-Rudinsky apăru cu băuturile. Sinead – o tânără irlandeză, osoasă şi musculoasă, într-o uniformă neagră de chelneriţă – avea părul drept şi şaten, tuns castron. Din păcate, o cam făcea să arate ca o supraveghetoare de închisoare. Venise aici din Dublin ca bonă şi se îndrăgostise de Tidy Pool Al în ziua în care el i-a reparat cada angajatorului ei. Cu gemenii care erau deja în facultate şi ceilalţi doi copii mai mici care se îndreptau într-acolo, Sinead lucra în cursul săptămânii la Pequod Savings Bank şi în weekend aici, pentru a câştiga mai mulţi bani. Cumva, încă mai ajungea şi la cursurile de Pilates.

— Bună, Sinead, am spus eu şi Ben în acelaşi timp.

— Seara, Ben, Nora, a zis ea, punându-ne băuturile pe masă. Malefice crimele astea, nu? N-ai fi zis că aşa ceva se poate întâmpla în Pequod.

Întinse mâna şi mă atinse pe umăr.

— Nora, cred că e îngrozitor pentru tine. Chiar şi după rahatul pe care ţi l-a făcut fostul tău. Şi apoi Helene, care s-a înscris la Pilates. Femeia a fost chiar neruşinată. Am vrut să zic ceva, dar ţi-am urmat exemplul. Te-ai purtat ca o doamnă.

M-am înroşit la faţă.

— Deci ştiai cine era Helene când a venit la curs? Ştiai despre ea şi despre divorţ?

Sinead a dat din cap.

— Da. Lizzie Latham mi-a spus după ce familia Walker s-a mutat aici.

M-am întors spre Ben, albă ca varul.

— Ai auzit?

— Uşor, Nora… M-a avertizat Ben.

Am respirat uşor şi ferm.

— Minunat.

— Ce-am spus? a întrebat Sinead, înroşindu-se.

Am ridicat tonul.

— Al naibii, de necrezut.

Ceilalţi clienţi s-au întors spre noi.

— Pentru Dumnezeu, şopti Sinead, în timp ce luă tava şi se furişă înspre bar.

— Nora, dacă aş fi în locul tău, mi-aş păstra calmul.

— Dar v-am rugat în mod expres, pe tine şi pe Lizzie, să nu vorbiţi cu nimeni despre asta.

Ben mă privea tăcut în timp ce îmi revărsam furia.

— Îmi pare rău că ţi-a trădat încrederea, a zis într-un final. De acum încolo, lumea o să vorbească din ce în ce mai mult despre asta. Când soţia mea a murit, oamenii s-au simţit îndreptăţiţi să-mi invadeze spaţiul personal, dar nu se compară cu ce o să se întâmple în cazul tău. Mi-aş fi dorit să nu fi fost aşa, dar presa o să te urmărească.

— Am mai fost un spectacol public şi înainte. Urăsc lucrurile astea.

— Faima şi crima duc totul la un alt nivel. Trebuie să fii mai dură. O să-şi bage nasul în viaţa ta şi o să pună cele mai deranjante întrebări.

Ben avea dreptate. Ştiam că apetitul publicului era de nestăpânit când venea vorba de ceea ce jurnalistul veteran Pete Hamill numea „crime la case bune". De exemplu, nu s-au putut sătura de cazul lui Claus von Bulow şi O.J. Simpson. Investitorul acela bancar, Ted Ammon, care fusese găsit dezbrăcat şi bătut până la moarte în patul lui din conacul din East Hampton. Lumea se hrănise cu povestea aceea luni de zile. M-am simţit trădată de Lizzie, dar trebuia să mă liniştesc şi să nu mai iau totul personal.

— Am înţeles, am zis. Acum am o întrebare pentru tine, Ben.

Luă o gură din băutură.

— Spune.

— Despre ce vorbeai cu Douglas Gubbins la secţia de poliţie? Eu cred că despre mine.

A dat solemn din cap şi mi-a împins vodca mai aproape.

— Nu vrei să bei?

— Vrei să zici că am nevoie de un pahar ca să aud răspunsul?

— Aşa ar fi recomandat.

Am luat o înghiţitură mare din vodca tonică în timp ce Ben verifica să nu tragă nimeni cu urechea. Când s-a convins că suntem în siguranţă, s-a aplecat spre mine.

— Îţi mai aminteşti de sursa mea de informaţii de la biroul procurorului?

— Cel care ţi-a spus despre acuzaţiile de delapidare împotriva inspectorului-şef responsabil de autostradă?

— Acelaşi. Mi-a spus ce ştiu despre crimele Point.

— Crimele Point? Aşa le numesc?

— Mi-a zis ceva neoficial. Care nu va fi divulgat presei. Îmi atinse paharul. Mai bea nişte vodcă. Eu conduc.

Am înghiţit din băutură, dar prea repede. Bulele mi-au ieşit pe nas. Am strănutat în şerveţelul cu emblema ceainăriei.

— Noroc.

— Mulţumesc.

Ben inspiră adânc înainte să vorbească.

— Uşa de la intrare nu a fost forţată. Hugh sau Helene, sau amândoi, îl cunoşteau pe ucigaş. Poliţia încă nu a găsit arma crimei, dar victimele au fost împuşcate de la distanţă mică, cu o armă de calibru 0.22 – ezită puţin – în pat. Făcu din nou o pauză: Şi au fost împuşcaţi în faţă.

Am icnit şi am strâns ochii. Mă simţeam şi uşurată, şi îngreţoşată. Deci, se confirmau împuşcăturile. Era vorba de o armă, iar eu nu deţineam una. Dar nu puteam să-mi scot din minte imaginea cu Hugh stând cu capul pe o pernă albă şi pufoasă, în timp ce dintr-un crater carbonizat şi cărnos, în locul nasului, se scurgea un sirop roşu închis.

— Nu te mai gândi la asta, Nora.

De unde ştia el mereu la ce mă gândeam?

— Trage o perdea peste imaginile astea, îmi zise.

Am încercat să fac asta. În minte îmi apăru o draperie albastră de catifea, precum cea de pe scena liceului Pequod, şi îmi blocă imaginea teribilă de mai înainte. Astfel, dispăru şi senzaţia de greaţă. Am deschis ochii şi i-am întâlnit privirea lui Ben. Simţeam că este atât de prezent. Alături de mine şi foarte implicat. Era chiar *acolo.* Poate mai mult decât un şef, un prieten.

— Asta nu e tot.

Mi-am schimbat poziția pe scaun, îmbrățișându-mă.

— Întâi bea toată vodca, zise.

Am golit paharul.

— Pe peretele din dormitor, era un tablou. Cu Helene Walker și Hugh încolăcit în jurul ei, când ea era însărcinată. Îl știi?

Am dat din cap și mi se strânse stomacul în timp ce îmi imaginam tabloul mutilat.

— Din păcate, da.

— Pânza a fost sfâșiată cu unul dintre cuțitele lor din bucătărie.

M-am prefăcut surprinsă.

— Doamne.

— Și de parcă nu a fost de ajuns că i-a ucis, a ezitat, aveau corpurile puse într-o anumită poziție.

Am înghițit în sec.

— Într-o poziție?

— Da, dezbrăcați. În pat. Pentru a reproduce tabloul.

Simțeam cum mi se face pielea de găină pe antebrațe și cum mi se ridică părul de pe ceafă. Am închis ochii din nou și am văzut scena de parcă eu eram criminalul: trăgeam și împingeam trunchiul și membrele lipsite de viață ale lui Hugh în poziția fătului; îi ajustam capul fără față; îi aranjam părul lui Helene pe cearceaful alb ca zăpada, precum un stilist lucrând la o fotografie macabră de copertă. Sângele, de culoarea celui redat de Pollock, sărea pe peretele din spatele ei. Cum puteam să văd toate acestea atât de clar, dacă nu fusesem acolo? Mi-a scăpat un scâncet.

— Folosește perdeaua, Nora. Pleacă de acolo.

Am tras repede draperia și am ascuns corpurile. Când am deschis ochii, am văzut cât de îngrijorat era Ben.

A zâmbit forțat.

— Ești aici?

— Aha. De unde ai știut de treaba cu perdeaua?

— Obișnuiam să o tot văd pe Judy în minte. În acel pat de spital. Slabă, cheală și plină de tuburi. Trebuia să inventez ceva să nu mă mai torturez singur.

— Încă o mai vezi?

— Doar în locuri mai frumoase. Se uită din nou împrejur pentru a se asigura că nu suntem urmăriți de nimeni. Cineva încearcă să îți întindă o capcană, Nora.

M-am încruntat.

— Dar nu are nicio logică.

— Ba da. Eşti perfectă.

— Cum poate poliţia să creadă că am comis o dublă crimă, apoi am lăsat toate acele indicii ca să mă incriminez şi am rămas în oraş? Probabil mă cred idioată.

— Sau foarte deşteaptă. Încerci să devii un suspect evident pentru ca ei să creadă că eşti *prea* evidentă. Persoana care încearcă să îţi însceneze aceste crime speră ca poliţia să creadă că încerci să-i păcăleşti. Criminalul trebuie să fie cineva care vă cunoaşte povestea. Se uită pe furiş la Sinead. Nu ştim cui le-au mai spus Lizzie şi Sinead povestea ta în ultimele luni. Fără să ne mai gândim şi la cei care au citit în presă despre trecutul tău. Până acum, cred că avem o listă destul de lungă.

Poate Ben avea deja o idee despre ce se întâmpla.

— Chiar crezi că mi se înscenează asta?

— Îmi pare rău, dar aşa arată lucrurile.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

— Dacă vei fi acuzată de procuror, ştiu un avocat excelent din New York care se ocupă de crime. Dar pentru moment este mai bine să rămâi cu Gubbins. Are relaţii. Procurorul îl cunoaşte. Dacă angajezi acum un avocat din oraş, vei părea vinovată.

— Scuză-mă pentru o secundă.

— Sigur.

Am ieşit din separeu şi am mers spre baie, dispărând după uşă şi în grabă către toaletă. Am încuiat uşa, m-am aşezat pe closet şi am respirat adânc cu capul între genunchi. Când m-am calmat, am trecut în revistă informaţiile primite de la Ben: victimele fuseseră omorâte cu brutalitate şi apoi puse în poziţia din tablou, care fusese sfâşiat cu sălbăticie. Ambele fapte transmiteau ideea de răzbunare. Dacă adăugam şi informaţia conform căreia Hugh şi Helene îl cunoşteau pe criminal, totul se îndrepta către mine, suspectul mai mânios decât iadul. Poate că cineva *chiar* îmi înscena crimele.

Mai bine decât să-i fi omorât chiar tu. Dar cine să fie?

Căutam frenetic pe cineva în minte. Dacă Hugh se ţinea de obiceiurile lui din trecut, în ciuda fotografiilor din presă cu Helene, în care păreau cuplul perfect, criminalul ar fi putut la fel de bine fi o altă femeie cu care el se culcase – o nebună geloasă, ieşită din minţi. Ea ar fi putut sfâşia tabloul şi aranja cadavrele. Dar cum rămânea cu ideea de a fi ciopârţiţi de un dealer de droguri? Şi ăsta era un scenariu posibil. Nu eram în mod necesar singura persoană cu intenţii criminale căreia i-ar fi deschis uşa.

M-am uitat în jos şi am observat că îmi căzuse ceva din buzunar. Scrisoarea lui Hugh, din nou. În mod instinctiv, eram sigură că Roche ar fi văzut-o ca pe ceva incriminatoriu.

Când am ridicat scrisoarea, s-a deschis uşa la baie. Am băgat-o repede în buzunar. Zgomotele de tocuri de pe podea s-au îndreptat către o altă cabină de toaletă. M-am ridicat şi am mers la chiuvetă să mă stropesc cu apă pe faţă. Când m-am văzut în oglindă, am devenit şi mai stresată. Nu era de mirare că Ben mă întrebase de zgârietură. Se mărise şi arăta tot mai rău. În mijloc avea un punct mic de puroi – semn de infecţie. Arăta ca o mică erupţie vulcanică. M-am strâmbat de durere în timp ce am tamponat-o cu un şerveţel umed şi mi-am blestemat unghia ruptă.

Şi dacă nu unghia este cea vinovată? Zgârietura, crenguţele şi frunzele ar putea proveni de la o fugă prin pădure noaptea. Când ai fugit de la Pequod Point în somn, în noaptea crimelor. Nu poţi nega complet ideea asta.

Am aruncat şerveţelul la gunoi şi m-am certat singură în oglindă.

Nora. Taie-ţi naibii unghiile alea înainte să te zgârii din nou pe faţă.

Mă simţeam încă fragilă, dar am ieşit din baie şi m-am întors la separeu chiar când vecina lui Hugh, Sue Mickelson, apărea la televizorul de deasupra barului. Nu mai era în pijamale. Stătea pe o canapea albă, enormă, probabil la ea acasă, şi era îmbrăcată provocator în pantaloni negri de călărie şi o cămaşă roşie de mătase. Pe când mă aşezam în separeu, în faţa lui Ben, am auzit-o spunând: „Erau un cuplu aşa de atrăgător şi păreau atât de îndrăgostiţi". Ben se holba la Blackberry-ul lui şi părea necăjit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Tocmai am verificat e-mailul de la *Courier.*

Mi-a dat telefonul şi am citit:

> Dragă „Sfaturi de viaţă",
>
> De ce nu îmi publicaţi scrisoarea? Vă e frică să nu apară mai mulţi cititori care să spună că rubrica asta e de rahat?
>
> Ce obţii dacă râzi de problemele noastre?
>
> Te porţi de parcă eşti mai bună ca noi. Te avertizez din nou. Trebuie să încetezi. Dacă vei continua, vei regreta.
>
> Furios ca naiba

— Două scrisori într-o săptămână. Un adevărat fan, am răspuns pe măsură, chiar dacă eram stresată că *Furios ca naiba* îşi continua campania.

— Am primit trei scrisori de la acest „fan". A făcut o obsesie. Nu-mi place tonul. Anulăm rubrica.

— Dar asta înseamnă că tactica de intimidare a funcţionat, am ripostat eu.

— Este anulată.

— Permanent?

— Vom vedea.

Mă supărasem.

— Chiar o să anulezi rubrica din cauza unui cititor mânios?!

— După cum am zis, oraşul este în tensiune. Nu vom adăuga peste asta o rubrică acidă. În special când inspiră ostilitate la adresa ta în timpul investigaţiei pentru uciderea fostului tău soţ. Scrie o continuare la povestea „Câini pentru eroi". Au trecut aproape şase luni, a zis el, ridicându-se. Te duc acasă. Pari epuizată. Fără comentarii.

Amuzant, dar Ben devenise din nou un şef.

*

Am încălecat pe motocicletă, m-am ţinut bine de Ben şi pe drumul spre casă am simţit colţii frigului prin haină. Era deja întuneric. Soarele apusese, deşi nu era nici ora şase. Plimbarea până acasă de la Tea Cozy a durat doar câteva minute, dar dacă mai mergeam puţin, mi-ar fi înţepenit picioarele pe motocicletă. Am luat-o pe Crooked Beach Lane. Motorul sărea şi se zdruncina pe drumul nepavat. Luna nu răsărise printre copaci încă şi, când am oprit în faţa Coteţului, farul Triumph-ului era singura sursă de lumină de pe stradă. M-am dat jos înţepenită, înapoindu-i casca lui Ben. O puse în geantă.

— Ascultă, în legătură cu „Sfaturile", am zis. Ştiu că încerci să faci ce consideri tu că este mai bine. Pentru mine, pentru oraş. Îţi cer doar să ai mintea deschisă.

A dat din cap. Mi se părea că Ben era preocupat de altceva, dar nu zicea nimic. Nu puteam să-i văd faţa prin vizorul întunecat al căştii.

— Ei bine, mulţumesc pentru tot, am zis. Adică mulţumesc că l-ai sunat pe Gubbins, pentru plimbare, pentru băutură. Şi pentru informaţii.

Nu se întrevedea niciun „Cu plăcere". Se auzea doar motorul torcând în aşteptare, iar Ben stătea acolo arătând precum Darth Vader. Ce se întâmpla cu el?

— Bine, atunci, noapte bună, am zis.

Pornisem spre uşă, dar Ben a întins mâna pe neaşteptate. M-a prins de braţ şi m-a întors din drum. Ce punea la cale? Îşi ridică vizorul şi se uită fix la mine. Aerul dintre noi a început să vibreze. M-a tras mai aproape şi pulsul mi-a luat-o razna. Corpul lui cald tremura. Îi simţeam parfumul aromat. Mi-a ridicat bărbia şi m-a sărutat pe gură. Un sărut lung şi pasional care m-a lăsat fără răsuflare. Îmi plăcea.

— Mergi să dormi, a zis, şi a tras repede vizorul în jos.

A pornit motorul, a ieşit de pe alee şi a dispărut în noapte înainte să apuc să-mi adun gândurile. Nu-mi mai era frig. Am rămas pe alee, roşie la faţă, cu inima bătând extrem de repede, încercând să procesez ceea ce tocmai se

întâmplase. Era şeful meu. Era prietenul meu. Era şeful meu. Era bărbat. Era şeful meu. Avea gust bun.

Ce însemnase acel sărut? De când era atras de mine? Ratasem semnalele? Sau fusese ceva spontan? De ce mă abordase acum, după ce poliţia mă etichetase drept o persoană de interes în cazul crimei fostului meu soţ? Mintea încerca să-mi spună că ceea ce tocmai se întâmplase era greşit, deşi corpul îmi spunea că era bine.

În spatele meu se auzi un zgomot pe pietriş şi m-am întors speriată. Nimic, doar întuneric. Sunetul dispăruse. Am ascultat atentă. Nimic. Apoi se auzi din nou. Am scos cheile şi m-am grăbit să descui uşa. După ce am ajuns în siguranţă înăuntru, am aprins lumina de afară şi m-am uitat pe fereastră. Ceva se mişcase la capătul aleii, în umbră, lângă tomberon. Apoi dispăruse. Probabil era un raton care încerca să mănânce din gunoi.

Am verificat încuietoarea uşii, mi-am dat jos haina şi mi-am scos cizmele. Încă plină de adrenalină, am mers direct la bucătărie, am scos o sticlă de vodcă din frigider, mi-am turnat un pahar şi l-am băut pe tot. Cu mâinile pe buze, am închis ochii şi am retrăit sărutul lui Ben. Uitasem că era posibil ca inima să-mi bată pentru un bărbat. Ochii lui Ben. Ochi blânzi de beagle. Cum de nu îi observasem până atunci?

Stai aşa. Cu sau fără ochi, era complicat. Oare Ben îşi revenise după moartea soţiei lui? Ce încărcătură emoţională mai avea?

Furioasă. Tristă. Fericită. Indispusă. *Zăpăcită.* Aşa mă simţeam. O parte din mine voia să se bage sub pătură şi să viseze la Ben. Dar cealaltă parte opunea rezistenţă. Am mers în dormitor, sperând că, în sfârşit, o să pot să dorm bine.

Poate îl voi visa pe el.

Capitolul 9

M-am trezit dezbrăcată şi înfrigurată, înfăşurată în cearceafuri, cu telefonul vibrând lângă cap. Luminile din dormitor erau orbitoare. Am crezut că le stinsesem. Când am ridicat telefonul, bâzâitul se opri. Număr necunoscut din nou. Să o sun pe Grace? Nu acum. Trebuia să mă uit la ştiri să văd ce spun despre crime.

M-am înfăşurat într-o pătură şi întâi am mers la fereastră, dând perdelele la o parte ca să verific tomberonul. Era ridicat. Nu avea gunoi pe lângă el. Dacă fusese un raton pe acolo după mâncare, nu făcuse nicio pagubă. În timp ce ieşeam din dormitor, mă gândeam la Ben, încă uimită şi confuză de ce se întâmplase.

M-am oprit când am văzut că luminile din hol erau aprinse. Şi în baie. Nu-mi aminteam să le fi lăsat nici pe acelea aprinse. De la oboseală să fi uitat sau… Am strâns pătura mai tare în jurul meu.

Stai.

M-am uitat în oglindă şi erau veşti bune. Crema cu antibiotic pe care îmi *aminteam* că o folosisem înainte de culcare, funcţionase. Zgârietura se vindeca. Am dat jos pătura, am luat halatul din cui şi m-am dus în sufragerie să mă uit pe CNN.

Erau deja în mijlocul transmisiunii *Crimele Point: Reportaj special.* Burtiera informa că femeia latino-americană, minionă, de pe ecran era menajera familiei Walker. Ieşea din propria casă şi vorbea plângând în spaniolă, spunând ceea ce fiul ei adolescent a tradus ca: „Procurorul i-a spus să nu vorbească cu nimeni". Să fi fost posibil ca menajera să-i ucidă pe Hugh şi Helene? Era aşa de mică şi speriată. Părea supărată cu adevărat. Era greu să mi-o imaginez împuşcând oameni în cap şi aranjându-i în anumite poziţii.

Dar pe tine deja te-ai imaginând făcând asta, nu?

Apoi apăru exteriorul de sticlă al Galeriei Masout din Chelsea. Vocea unui reporter spuse că este galeria care îl reprezenta pe Hugh Walker. Urmă Abbas, elegant, dar mâhnit, în faţa clădirii apartamentului său de pe strada West Twenty-Second, flancat de unii dintre artiştii pe care îi reprezenta.

— Sunt foarte trist că mi-am pierdut prietenul. Sunt trist pentru familiile lor şi pentru lumea artei, spuse el. Hugh era foarte talentat. Unul dintre cei mai buni artişti al secolului XXI.

Ce pierdere pentru Abbas. Îl susţinuse pe Hugh în primii ani, cei mai grei. Îl ajutase chiar şi cu chiria. „Practic, Abbas m-a adoptat", spunea Hugh.

După ce reportajul s-a terminat şi a urmat o reclamă la un documentar despre India de sud, am început să mă gândesc din nou la lumini. De ce erau toate aprinse de dimineaţă? Instinctiv, m-am dus repede în bucătărie. De ce nu mă gândisem la asta de ieri? Mi-am verificat cuţitele şi m-am calmat. M-am liniştit să văd că erau toate la locul lor.

Urma cafeaua. Mai era jumătate de ibric de ieri. Dă-o naibii. Mi-am pus o cană plină şi am trântit-o în cuptorul cu microunde.

„Aici Wolf Blitzer pentru reportajul special CNN: *Crimele Point.* În continuare, o să vorbim cu Tobias Walker, fratele decedatului Hugh Walker, care este cu noi în studio".

Tobias. Ultima dată când îl văzusem era la nuntă.

Am luat repede cafeaua şi m-am grăbit înspre sufragerie, doar ca să aştept să se termine reclamele. În timp ce înghiţeam pe nerăsuflate cafeaua amară, mă gândeam la comportamentul lui Tobias la spital, când venise pentru problema de inimă a lui Hugh. Îi pusese o imagine cu Iisus sub pernă şi stătea acolo citind articole din *Creştinătatea de astăzi* şi *Noul ziar baptist* pentru fratele lui semiconştient – audienţă captivă. Apoi a organizat celelalte familii de la terapie intensivă pentru cercuri de rugăciune zilnică, în camera de aşteptare, şi le oferea cărţi de rugăciune medicilor şi asistentelor. Hugh se simţea umilit.

Wolf revenise.

— Mulţumim că aţi acceptat să veniţi la noi, domnule Walker. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, zise el.

— Mulţumesc, Wolf.

Tobias era trist şi avea ochii roşii, stând în faţa gazdei de la CNN. Faţa familiară a lui Tobias îmi transmise un fior de mâhnire. Întotdeauna semănase foarte mult cu Hugh. Doar că Tobias era versiunea mai înaltă, mai slabă şi mai puţin senzuală. Acum că Hugh era mort, vedeam asemănările dintre ei.

— Am înţeles că tocmai aţi venit din Virginia la New York, vineri, pentru conferinţa „Salvaţi familia", zise Wolf. Iar duminică de dimineaţă aţi primit un apel şocant şi aţi aflat că fratele şi cumnata dumneavoastră au fost ucişi.

Tobias înghiţi în sec.

— Aşa este. Ironic, nu?

— Aveţi idee cine ar fi putut comite această crimă oribilă? Sau de ce?

— Nu. Este mai mult decât tragic. Hugh şi Helene aveau toată viaţa înainte. Hugh era un artist grozav şi avea o soţie minunată. Aveau un copil pe care îl iubeau. Nepoata mea, Callie.

— A fost incredibil de norocoasă că era la mătuşa ei în weekend, spuse Wolf.

Tobias a dat din cap.

— Am vorbit cu Hugh sâmbătă dimineaţa, când o lăsa în oraş, la sora lui Helene, înainte să se întoarcă în Pequod. Ne-am plâns că orarele noastre nu ne permiteau să ne întâlnim de această dată. Dacă nu aş fi fost aşa de ocupat cu acea conferinţă, l-aş mai fi putut vedea o dată înainte să…

Tobias s-a uitat în jos. A făcut o pauză apoi a tuşit.

— Oricum. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că nepoata Callie nu era în casă cu ei. A fost un miracol.

— O rază de lumină pentru dumneavoastră în aceste vremuri întunecate, notă grav Wolf.

— Da. Este un copil adorabil.

— Şi sunt sigur că vorbesc în numele tuturor când spun că suntem alături de dumneavoastră.

— Mulţumesc, Wolf.

Wolf îi mulţumi şi el şi emisiunea s-a încheiat, urmând un promo la un meci de box.

Tobias fusese în New York în weekend? Hugh nu s-ar fi „plâns" că nu se poate întâlni cu el. Hugh îl evita pe fratele lui. Abia dacă îl văzuse după moartea părinţilor lor. Avusesem îndoieli chiar şi dacă să-l chemăm la nuntă.

Mi-am amintit cum Hugh mă pregătise să-l întâlnesc pe Tobias pentru prima dată.

„Tobias îşi câştigă traiul predând biologie combinată cu creaţionism la şcoala evanghelică", mi-a zis el, în derâdere. „S-a căsătorit cu o educatoare din zonă. Au un băiat, Gideon, presupun că l-au numit după Biblie. Să nu fi surprinsă dacă va vorbi despre Hristos ca despre un membru al familiei. Sau ca despre cel mai bun prieten al lui, supererou", mă avertizase Hugh. „Am fost botezaţi luterani, însă doar Toby a luat asta în serios. Foarte în serios. Până să plece la facultate, stăteam în aceeaşi cameră, şi îmi ţinea predici noaptea, citind cu voce tare din Biblie. Sau declaraţii ale erudiţilor religioşi. Încă îl mai aud recitând discursurile antisemite ale lui Martin Luther. «Trebuie să-i gonim pe evrei ca pe câinii turbaţi, ca să nu devenim părtaşi la blasfemia lor abominabilă.» «Respiraţia lor duhneşte de pofta aurului şi argintului celorlalte neamuri…» în astfel de religie crede Tobias".

Nu aş fi putut să mă uit niciodată la Tobias fără să mă gândesc la acele cuvinte şi să-l urăsc.

Wolf Blitzer reveni şi prezentă un filmuleţ cu Callie, care o ţinea de mână pe o femeie epuizată, cu părul castaniu, îmbrăcată cu o geacă neagră de motociclist. Spuse că este sora lui Helene. Mătuşa lui Callie. Ieşeau amândouă dintr-un bloc murdar din Chinatown, fugind de paparazzi înspre un taxi. Mica orfană Callie. În sfârşit i-am văzut faţa şi m-am bucurat că nu

semăna deloc cu Hugh în afară de părul negru, buclat. Era aşa de speriată şi palidă. Ce se va întâmpla cu ea? Cine era responsabil pentru toată suferinţa ei? Oricine ar fi fost, trebuia închis pentru totdeauna.

Să fi fost eu?

Mi-am desfăcut halatul. Dintr-odată, camera se încălzise şi rămăsese fără aer.

Reportajul special s-a încheiat şi am schimbat pe alte canale de ştiri. Niciunul dintre ele nu avea noutăţi despre caz. Am auzit din nou telefonul bâzâind în dormitor. M-am grăbit să răspund, fiind dezamăgită că era Lizzie. Am ezitat. Nu voiam să vorbesc cu ea după dezvăluirea lui Sinead, că bârfise despre divorţul meu, dar poate era ceva important de la birou. Am răspuns.

— Bună, Lizzie.

— Unde eşti?

— Acasă.

— Am tot sunat. Erai aşa supărată ieri la Eden. Am început să mă îngrijorez când n-ai răspuns.

— Nu e nevoie.

— Ei bine, e ca la nebuni aici. Oamenii vin să întrebe tot felul de lucruri la fiecare câteva minute. Practic, vor să vorbească pentru că se panichează. Pe Pequod Avenue erau dubiţe cu antene de satelit şi reporterii filmau reacţiile oamenilor. Se pare că au plecat. Dar telefoanele nu se mai opresc. E aşa o nebunie aici, nimeni nu se poate concentra. Ben s-a dus acasă să dea câteva telefoane, să vadă dacă ar putea obţine informaţii de la biroul procurorului înainte să scrie articolul pentru prima pagină. Mi-a dat 750 de cuvinte despre cariera lui Walker, dar nu pot să lucrez nimic…

Am întrerupt-o.

— Lizzie, de asta m-ai sunat?

— Ah. Ei bine, nu. Ben tocmai a telefonat şi a spus să-ţi transmit să nu vii la birou. Ştii tu, să stai să procesezi tot ce s-a întâmplat. Te acopăr eu.

Am simţit un junghi în piept. De ce nu mă sunase pe mine Ben să-mi spună asta?

— Mulţumesc că mi-ai zis, am spus şi apoi mi-a scăpat următoarea replică: Şi mulţumesc că ai bârfit despre statutul meu marital.

— Eu?

— Asta a zis Sinead. De ce ai face asta, Lizzie?

A tăcut preţ de câteva secunde. Apoi a mormăit:

— Cred că am zis ceva, totuşi.

— Dar te-am rugat în mod expres să nu zici nimic.

— Îmi pare foarte rău, Nora. A fost în ziua în care ne-ai spus povestea divorţului tău. În acea noapte, am avut o ceartă prostească cu Danny pe

tema invitațiilor pentru recepția nunții. A plecat furios și eu m-am tot gândit la tine și la fostul tău soț. La cât de mult timp ați stat împreună înainte să vă oficializați relația. La fel ca noi. Și că s-ar putea termina totul atât de urât. Așa, pur și simplu. Eram supărată, am mers la Tea Cozy și m-am amețit puțin. Sinead nu m-a lăsat să conduc. M-a dus ea acasă. Vorbeam și mi-a scăpat. A făcut o pauză. Chiar îmi pare rău. Serios.

Am auzit o mașină încetinind afară.

— Deci nu mă bârfeai așa, intenționat, am zis, mergând la fereastră.

— Nu! Nu aș face asta. Mă simt oribil.

— Sunt mai bine acum, că am auzit asta. Am oftat. Hai să uităm totul. Sper că tu și Danny sunteți bine.

— Da.

— E bine. Ar trebui să fie o ocazie fericită pentru amândoi. Am tras la o parte o perdea. O, nu!

— Ce?

— Presa.

Una, nu… două dubițe albe de televiziune stăteau deja pe marginea aleii și mai veneau încă două mașini.

— La naiba. E o mică armată afară.

Deja ieșiseră din mașini aproape șase persoane. Judecând după hainele lor negre, erau din oraș. Unii aveau la gât camere foto cu obiective lungi. Doi bărbați trăgeau de echipamente video. Unul era de la CNN, celălalt de la FOX.

— Ce-ai de gând să faci? a întrebat Lizzie.

— Nu știu.

Mă simțeam încolțită. Am plecat de la fereastră trăgând înapoi perdelele, frustrată că Hugh reușise din nou să-mi transforme viața într-un tabloid murdar chiar și dincolo de mormânt. Oare de data asta o meritam?

— De ce nu-mi oferi mie exclusivitate? a întrebat Lizzie.

— Exclusivitate pentru ce?

— Un interviu cu tine. O să vin și o să spun că au ajuns prea târziu – avem un contract. Ai voie să-mi răspunzi doar mie la întrebări.

— Nu dau interviuri, Lizzie. Vreau mai puțină publicitate, nu mai multă. M-am uitat pe furiș pe fereastră, eram consternată.

— Dacă nu vorbești cu ei, probabil că vor sta acolo până când poliția va anunța că a prins criminalul.

M-am strâmbat. Lizzie putea fi lipsită de tact.

— Minunat. Atunci o să comand de mâncare.

— Ca să știi, cunosc *ceva* despre ucigaș, a zis Lizzie. Este cineva pe care-l știau.

Doar poliția și biroul procurorului dețineau această informație. Și Ben.

— Ben ţi-a zis asta?

— Nu a fost nevoie. Este evident. Raportul poliţiei nu menţionează nimic de vreun jaf. Idealurile vremurilor nu se potrivesc cu noţiunea de „intră prin efracţie şi omoară bogaţii în vilele lor” – este prea Charles Manson. Suntem în era execuţiilor publice: şcoala Sandy Hook, cinema-ul Aurora. Biserica din Charleston. Trebuie să fi fost cineva pe care îl cunoşteau şi l-au primit în casă. Habar nu aveau că tocmai îşi invitaseră criminalul în locuinţa lor.

Aveam un gând neplăcut. Am încercat să-l ignor.

— Nora? M-ai auzit? Nu crezi că am dreptate?

Oare Lizzie încerca să facă vreo aluzie sau eram paranoică din nou?

— Îl cunoşteau pe criminal, a repetat ea.

Nu m-am putut abţine.

— De ce nu zici direct, Lizzie?

— Ce?

— Crezi că eu sunt suspectul principal.

— Ce? Nu! Asta e o nebunie.

— Este o nebunie atât de mare să crezi că oricine îmi cunoaşte trecutul cu Hugh şi Helene s-ar gândi la această posibilitate? Şi judecând după numărul persoanelor din presă de aici, toată ţara ar putea ajunge la aceeaşi concluzie până la ştirile de seară. Voi fi judecată şi condamnată în tribunalul opiniei publice.

— Ei bine, ca să fiu complet sinceră, e adevărat că m-am gândit că…

— Aveam dreptate, am zis, fără să-mi pot ascunde durerea din voce. Şi de asta vrei neapărat să-mi iei un interviu.

— Nu! Nu voiam să spun că i-ai ucis, ci că oamenii te-ar putea suspecta.

— Ah.

— Îmi pare rău că treci prin asta. Nu este corect deloc.

Trebuia să-mi găsesc echilibrul. Lizzie voia doar să mă ajute.

— Lizzie, nu gândesc limpede. Sunt epuizată. Chiar îmi pare rău că am înţeles greşit. Te rog să mă ierţi.

— E în regulă, a zis ea uşurată. Nu mai eşti supărată, nu?

— Nu, nu sunt supărată. Am auzit un apel în aşteptare. Dar trebuie să închid acum.

— Eşti sigură că un interviu care să evoce simpatia oamenilor nu ar ajuta?

— Fără interviuri. La revedere. Am închis şi am văzut că celălalt apel era cu „Număr necunoscut”. L-am respins.

M-am uitat din nou afară, pe furiş. Reporterii stăteau în maşinile şi dubiţele deschise, vorbind la telefoane şi lucrând pe MacBook-uri. Câţiva dintre ei mâncau gogoşi pudrate cu jeleu de la Eden şi scuturau pudra de

zahăr alb de pe costumele lor negre. Nu se grăbeau să plece nicăieri. Voiam să țip.

În schimb, m-am așezat pe marginea patului și m-am gândit mai bine. Propunerea lui Lizzie avea meritul ei. Putea fi o tactică inteligentă de a interacționa cu presa, dar într-un mod în care eu să dețin controlul. Nu un interviu, o declarație. Una plină de compasiune. Dacă cineva încerca să mă facă să par fosta soție ucigașă a lui Hugh, puteam să îmi creez o altă imagine. Putea fi suficient pentru a scăpa de acei reporteri și ar fi putut elimina orice suspiciune la adresa mea. În ciuda avertizării lui Gubbins, am decis să înfrunt presa.

Blugii erau grămadă la piciorul patului. M-am îmbrăcat cu ei, m-am încălțat cu cizmele UGG și m-am întors în sufragerie. Amintindu-mi cât de palidă eram când mă uitasem în oglinda de la baie, am scos din ghiozdan o gentuță de cosmetice și am acoperit repede zgârietura. Apoi m-am dat cu ruj „Cherry Lush" pe buzele crăpate și am frecat puțin și pe obraji ca să nu arăt ca moartă. Părul înfoiat. Haina pusă. Eram gata. *Pot să fac asta,* mi-am spus.

— Uite-o!

Când am deschis ușa, se împrăștiară ca gândacii. În câteva secunde, s-au regrupat cu aparatele lor, la capătul aleii. Un baraj de camere huruia și pocnea. Strigau frenetic.

— Doamnă Glasser! Aici!

— Ce aveți de spus în legătură cu crimele fostului dumneavoastră soț și soției lui?

— De ce v-a dus poliția la secția din Massamat?

La ultima întrebare, m-am dat un pas înapoi, tresărind. Cineva le spusese despre vizita mea la secție. *La naiba.* Asta doar ar fi ridicat și mai multe suspiciuni. *La naiba.* Ledul de înregistrare de pe una dintre camere lumina roșu intermitent. *Gândește. Reculege-te repede.* M-am concentrat pe adoptarea unei expresii greu de citit și pe o postură perfectă, apoi am mers încet și deliberat înainte, în timp ce inima îmi bubuia în piept. Uitându-mă înspre obiectivele camerei, mă simțeam precum Norma Desmond pregătindu-se pentru prim-planuri. M-am oprit și am inspirat.

— Vreau să-mi exprim șocul și tristețea. Crimele asupra familiei Walker sunt devastatoare. Gândurile mele se îndreaptă către familia lui Hugh. Și către familia soției lui. Este tragic mai ales pentru fetița lor. Nu pot să-mi imaginez cine ar putea face asemenea fapte monstruoase. Poliția spera că dețin informații suplimentare care i-ar ajuta să rezolve cazul. Fac cercetări intense și tot ce le stă în putere pentru a găsi criminalul cât mai repede posibil. Și mă rog să-l găsească.

Cam clișeizat, dar adecvat. Și chiar sincer.

Reporterii au început imediat să mă întrebe o groază de alte lucruri, făcându-mi inima să galopeze. Vedeam ca printr-un tunel – aveam în faţă doar uşa de la intrare. Scuturându-mi capul, am încercat să zâmbesc şi să-i refuz politicos în timp ce mergeam determinată înainte. Am scăpat înapoi în casă. Am aruncat o privire printre perdele. Reporterii rămăseseră la capătul aleii, majoritatea vorbind la telefon. Dar un cameraman îmbrăcat în negru încă mai avea camera îndreptată către Coteţ. Am plecat de la fereastră. După câteva minute, am verificat din nou, şi mai discret. Toţi îşi împachetau echipamentele şi plecau, în afară de el.

Am încercat să ignor faptul că era acolo şi m-am îndreptat către birou, să-mi verific e-mailul şi contul de Facebook. Primisem condoleanţe de la prieteni vechi, dar nimic de la Ben. Telefonul bâzâia de la mai multe apeluri necunoscute. Probabil că erau de la reporterii de tabloid care îmi aflaseră numărul pe căi ilegale. Lăsaseră mesaje vocale. Nu am ascultat niciunul. Mi-au venit în minte nişte fraze sacadate: „Criminalul a fost cineva pe care-l cunoşteau şi l-au lăsat să intre în casă", „Ce reacţie ai avut când ai aflat că s-au mutat aici?" Da, Lizzie avea dreptate. Suspiciunile erau nedrepte. Şi oribile. Şi al naibii de înfricoşătoare.

Am sunat-o pe Grace să văd cum se simte Otis şi să-i spun ultimele noutăţi. Nu a răspuns. M-am uitat din nou pe furiş pe fereastră. Cameramanul singuratic aştepta.

Aparatul de pe umărul lui semăna din ce în ce mai mult cu o armă.

Capitolul 10

Probabil că adormisem. Somnul mi-a prins bine. M-am trezit chiar după prânz, cu mintea mai clară, simţindu-mă mai puternică şi hotărâtă să nu mai fiu prizonieră în propria casă. Paparazzo-ul n-avea decât să mă fotografieze. Amândoi trebuia să ne vedem de viaţă. Am numărat până la trei, am mers la uşă, am inspirat adânc şi am deschis-o. Dar singurele lucruri de pe aleea mea erau Toyota şi tomberonul. Cameramanul plecase.

Uşurată, am închis uşa şi am verificat telefonul. Un mesaj vocal îngrijorat, de la Grace, mă întreba ce fac. Se auzeau strigăte pe fundal. Spunea că Otis îşi revenise şi era la dentist cu ambii copii. Grace era deja ocupată până peste cap, dar ca o prietenă adevărată, mă rugase să o sun sau să merg la ea dacă aveam nevoie de ceva.

Şi Lizzie mă sunase. Probabil că voia să-şi promoveze din nou ideea cu interviul. Era evident că îmi luase în serios sfatul cu privire la insistenţă; îi recunoşteam acest merit, înainte să mă gândesc la ce voiam să fac în continuare, am pornit televizorul şi m-am uitat la ştiri pentru noutăţi.

FOX deja începuse să difuzeze materialul. Trebuia să mă gândesc că aveau să înceapă cu părţile meschine. Fotograful nostru de la nuntă făcea din nou bani pe seama mea. Uite-mă, rezemată de Hugh, cu un zâmbet fericit de mireasă şi o rochie albă de satin, ţinând un buchet de margarete. Vocea reporterului începu povestea:

„Nora Glasser şi Hugh Walker erau practic proaspăt căsătoriţi când relaţia artistului cu Helene Westing a dus la o sarcină…”

M-am simţit jignită şi am apăsat pe „Mut”. Au arătat mai multe imagini de la nunta noastră, intercalate cu romanţa „înfloritoare” dintre Hugh şi Helene, înainte să difuzeze materialul cu mine ieşind din Coteţ. Am pornit sunetul. Au inclus doar întrebarea ultimului reporter: „De ce v-a dus poliţia la secţia din Massamat?”

— Te rog, nu, nu, nu! am implorat ecranul când am văzut titlul de dedesubt: „Fosta soţie a lui Walker adusă la audieri”. Am schimbat pe CNN. „Poliţia o interoghează pe fosta soţie a lui Walker”, rula sub un prim-plan cu mine. Chiar şi mai de blamat, zâmbeam şi aveam mult prea mult machiaj – dâra de bej de sub unul dintre ochi părea vopsea de război. La fel şi petele roşii de ruj mâzgălite pe obraji. Aveam ruj până şi pe dinţi. Nu păream tristă deloc. Păream că sunt nebună cu adevărat. Imaginea finală era fotografia cameramanului cu mine privind pe furiş pe fereastră, ca o fugară încolţită

care se gândea cum să scape. Rezultatul a fost o femeie care părea vinovată. Aproape că mi s-au înmuiat picioarele. Totul avusese efectul invers decât cel scontat.

Primul gând: să o sun imediat pe mătușa Lada. Poate se uită la imaginile astea și se panichează. Stresul i-ar agrava demența. A răspuns aproape imediat, de parcă ținea telefonul în brațe, așteptând.

— Alo?

— Mătușă La…

— Nora! Ești bine? Te-a luat poliția? Ești unul dintre suspecți?

— Sunt bine. Presa a înțeles greșit. M-am dus de bunăvoie, să-i ajut.

— *Beshot lapshe na ooshe,* a zis. Nu-mi atârna tăiței de urechi. „Nu mă păcăli", semnificația din rusă.

— Nu atârn tăiței, mătușă Lada. Ai primit mesajul meu ieri? Nu vreau să te îngrijorezi.

— Da, da. Dar tocmai te-am văzut la televizor. Ce titluri au pus! Și nu arăți prea bine. Ești bolnavă? Umblă un virus de stomac.

— Sunt doar obosită. Serios. Sunt bine.

— Am urmărit știrile, Nora. Este teribil. Atât de teribil. Mă tot gândesc la asta. Hugh și femeia aceea erau niște oameni odioși, dar se meritau unul pe altul, nu zic de asta. Și biata fetiță, traumatizată pe viață.

Avea dreptate, m-am gândit eu cu tristețe.

— Nu te mai uita la televizor, mătușă Lada. Te rog. O să-ți crească tensiunea. Te vizitez mâine. Promit.

Până atunci, ezitasem să merg la The Cedars. Lada putea să-mi ghicească starea chiar și cu creierul ei defect. Și-ar fi dat seama cât de panicată eram. Era mai bine să aștept până mă mai calmam. A simțit că nu aveam poftă să vorbesc și a ales să nu mă preseze.

— Bine. Dar să dormi, mă auzi? Ai grijă de tine, zise.

În secunda în care am închis, a sunat la ușă. M-am uitat pe fereastră și am văzut haina de camuflaj a lui Lizzie și buclele ei portocalii. A sunat din nou. Am deschis ușa, exasperată. Lizzie stătea acolo, strâmbând din nas.

— De ce nu răspunzi la telefon? a întrebat bosumflată.

— Am vorbit serios, Lizzie. Te rog. Nu insista.

— Încerc să-mi cer iertare. Erai îngrijorată că vei fi declarată un fel de O.J.[4] dacă nu vor găsi criminalul, nu? Ei bine, am o idee despre cine ar putea fi.

[4] Cazul O.J. Simpson, caz de crimă judecat la Curtea Supremă din Los Angeles, în care starul de cinema și jucătorul în Liga Națională de Fotbal O.J. Simpson a fost acuzat de o dublă crimă în 12 iunie 1994, pentru uciderea fostei lui soții, Nicole Brown Simpson și a unui prieten de-ai ei, Ron Goldman.

— Ce? Cine?

— Mă inviți înăuntru?

I-am făcut semn să intre și am închis ușa.

— Cel puțin presa a plecat, a zis ea.

— Pentru moment.

Lizzie se așeză pe canapea, își puse mâinile în poală și se uită agitată la mine.

— Care este ideea ta? am întrebat.

— Dacă ceea ce-ți spun se adevereşte, rămâne articolul meu?

— Pentru Dumnezeu, Lizzie, da.

— Ei bine, mi-am amintit că Sinead mi-a spus ceva când m-a dus acasă în noaptea aceea. A zis că mai auzise de familia Walker înainte, dar nu își dăduse seama că tu aveai o legătură cu ei. Auzise de ei de la tipul care a construit Pequod Point.

— Dezvoltatorul din Miami. Bărbatul care a pierdut proprietatea?

Lizzie a dat din cap.

— Domnul Miami a venit la bancă să se întâlnească cu șeful lui Sinead. Ea a auzit toată conversația. Se pare că adunase banii necesari pentru a cumpăra casa înapoi, dar era prea târziu. Banca acceptase oferta lui Walker exact în ziua de dinainte. Tipul era foarte agitat din cauza asta.

Cazul O.J. Simpson, caz de crimă judecat la Curtea Supremă din Los Angeles, în care starul de cinema și jucătorul în Liga Națională de Fotbal O.J. Simpson a fost acuzat de o dublă crimă în 12 iunie 1994, pentru uciderea fostei lui soții, Nicole Brown Simpson și a unui prieten de-ai ei, Ron Goldman. Simpson a fost achitat, iar cazul a fost descris ca fiind cel mai mediatizat proces din istoria Americă (N. trad.).

— De acolo până la crimă, mai e mult, Lizzie.

— Nu, așteaptă. I-a spus șefului lui Sinead că-i contactase pe Walkeri și că le făcuse o ofertă din care le ieșea un profit bun. Le-a explicat că el construise casa aceea pentru soția lui, că ea își adora studioul de olărit și așa mai departe. I-a implorat. Walkerii au refuzat. În ziua următoare, și-au pus avocatul să-l sune și să-i spună să dispară sau vor obține un ordin de restricție.

— Ei bine, *asta* a fost dur, am spus, așezându-mă pe fotoliul de răchită din fața lui Lizzie. Devenea interesant.

— Așa că vine la bancă și-i spune povestea șefului lui Sinead. Întreabă dacă banca poate face ceva pentru a-l ajuta să-și recupereze casa. Era dispus

---

Simpson a fost achitat, iar cazul a fost descris ca fiind cel mai mediatizat proces din istoria Americă (N. trad.).

să plătească. Șeful a zis că-i pare rău, dar trebuie să respecte regulile. Domnul Miami îi înjură pe Walkeri, dă vina pe ei pentru că soția lui intrase într-o depresie serioasă și apoi dispare.

— Bine…

Scoase o hârtie din haină și mi-o dădu.

— M-am uitat pe rubrica de „Stil de viață" pe care am făcut-o cu soția lui. Astea sunt numele lor, chiar aici.

— Diane și Jeffrey Volani și-au petrecut restul anului în Miami Beach, Florida, am citit.

— Le-am găsit numărul în registrul de apeluri. Am avut o bănuială. M-am gândit să sun și dacă răspundea domnul Volani, aș fi zis ceva de genul „Sunt Lizzie Latham de la *Pequod Conrier.* Sursele mele îmi spun că v-au văzut în acest weekend întorcând mașina pe aleea casei pe care ați construit-o la Pequod Point. Este posibil ca dumneavoastră să fi fost ultima persoană care i-a văzut pe Walkeri în viață. Ce comentarii aveți?"

— Inteligent. Îl iei prin surprindere. Să vezi ce răspuns primești.

— Exact. Iar dacă răspundea soția lui, mă prefăceam că sunt interesată de unul dintre aranjamentele ei adorabile pentru nuntă. Aș fi tras-o de limbă. Aș fi încercat să aflu dacă soțul ei are vreun alibi pentru weekend. Dar nu am vorbit cu niciunul dintre ei. S-a rezemat pe spate, mândră de ea însăși.

— Păi ce s-a întâmplat?

A mimat că vorbește la telefon.

— „Bună ziua, pot să vorbesc cu Jeffrey Volani?", am întrebat. A răspuns vocea unui om bătrân: „Îmi pare rău. Jeffrey nu este în oraș". Bingo. Să fie plecat în Pequod? „Ah. Atunci pot să vorbesc cu Diane?" Dar bătrânul a tăcut pentru *muuuult* timp. „Cu cine vorbesc, vă rog?", a întrebat el într-un final cu o voce ciudată. Ceva mi-a zis să nu spun că sunt reporter. „Sunt Lizzie Latham. Vechea lor vecină din Pequod". Nu am mințit în totalitate, corect? S-a înecat. Se pare că bătrânul era tatăl lui Jeffrey și mi-a spus că în weekendul cu Ziua Muncii, Diane Volani s-a sinucis.

— Uaa. Am expirat lung.

— Tatăl lui Volani chiar voia să vorbească cu cineva care îi cunoștea de atunci. A fost puțin neplăcut să-l mint, dar fii atentă: mi-a spus că s-a mutat cu fiul lui deoarece este *„foarte* îngrijorat de starea lui mentală. De povara pe care o poartă".

— Înțeleg unde vrei să ajungi. M-am ridicat și am început să merg prin cameră. Dacă Volani junior deja dăduse vina pe Hugh și Helene pentru depresia soției lui, înseamnă că avea motive. Și dacă se gândea la asta de luni bune, este posibil să fi cedat când ea s-a sinucis. Ar fi putut să o ia razna de-a

binelea… în sfârşit, un suspect viabil. Cineva furios şi pe Hugh şi pe Helene. Cineva dezechilibrat. M-am oprit din mers. Bună treabă, Lizzie.

Aceasta s-a luminat la faţă.

— Serios? Pentru mine înseamnă mult aprecierea ta.

Câteodată, cu tot spiritul de competiţie al lui Lizzie, uit că vrea mereu aprobarea mea.

— Am sunat sus să văd dacă Gubbins poate să adauge ceva la această poveste, dar plecase să ia prânzul, a zis ea ridicându-se. Ascultă, trebuie să mă întorc la birou. O să merg la poliţie cu aceste informaţii după ce vorbesc cu Gubbins. Dacă acest tip Volani se dovedeşte a fi un criminal, voi fi gata să public reportajul înaintea tuturor.

— Nu înţeleg. Ce legătură are Gubbins cu asta?

— El s-a ocupat de achiziţionarea proprietăţii Pequod Point pentru Walkeri.

*

Aveam şanse mari să-l găsesc pe Gubbins luând prânzul la Eden. Şi dacă nu era acolo, aş fi încercat locul acela pe strada Bridge, unde serveau pizza, sau aş fi stat la biroul lui până apărea. Pe Pequod Avenue nu se vedea nicio dubiţă de la televiziune, aşa că eram sigură că nu o să fiu acostată de presă. Am parcat şi am intrat în cafenea, nerăbdătoare să-mi confrunt avocatul. Cum putea să ascundă o informaţie atât de importantă. Cum să am încredere în el?

Gubbins stătea în ultimul separeu de piele verde din spatele camerei, îmbrăcat în costumul lui maro strălucitor şi mânca o bucată de plăcintă. Nu m-a văzut intrând. Îşi împărţea atenţia între plăcintă şi televizorul de pe perete. Ştirile FOX difuzau un reportaj cu o nouă rundă de inundaţii catastrofale din Haiti. M-am oprit pentru o secundă şi m-am uitat la imaginile sfâşietoare cu oamenii rămaşi fără case, cu supravieţuitorii furioşi acoperiţi de noroi şi copiii de neconsolat care plângeau după părinţii daţi dispăruţi. Toate astea puneau lucrurile într-o altă lumină. Am spus o rugăciune în tăcere pentru ei şi am mers în continuare pe podeaua de linoleum, m-am aşezat în faţa lui Gubbins şi am început cu întrebările. Vorbeam încet.

— De ce nu mi-aţi zis că aţi fost avocatul lui Hugh şi Helene?

Gubbins a împins farfuria cu plăcintă de lime şi s-a şters la gură cu un şervеţel.

— Nu era relevant.

— Ba bineînţeles că era. Dar legal? Sau etic?

— Nu eu v-am solicitat, doamnă Glasser. Ben Wickstein m-a solicitat în numele dumitale.

— Știu, dar…

— Am fost avocatul familiei Walker doar pentru o tranzacție imobiliară. Acum sunt morți. Prin urmare, nu mai sunt clienții mei. Dar pentru că au fost odată, era indicat să păstrez confidențialitatea.

— Bine, dar…

— Chiar mă simt jignit de aluzia dumitale.

— Îmi pare rău.

— Dacă preferați să nu fiți reprezentată de mine, este în regulă.

— Nu am zis asta…

— Deci până la urmă doriți să rămâneți clienta mea?

— Ei bine… da.

— Și sunteți de acord să-mi urmați sfaturile?

Am dat din cap. În acel moment mi-l puteam imagina cu ușurință pe Gubbins într-o sală de judecată.

— Am văzut că ați vorbit cu presa, a zis el, arătând înspre televizor. Sper că v-ați potolit acum. Este un teritoriu periculos. Nu sunt sigur că ați obținut efectul dorit.

Mi-am mușcat buza.

— Vreți să spuneți că am înrăutățit situația.

— Într-adevăr.

— Dar am simțit că trebuie să spun ceva. Perspectiva oamenilor asupra mea în acest caz mă neliniștește.

— Încă o dată, vă sfătuiesc să nu mai vorbiți cu presa. Sunt periculoși. Este ușor să creați o impresie greșită.

Avea dreptate. Care era problema cu mine? Dacă puteam să am încredere în cineva, acela era el. Trebuia să-l informez despre Volani. După ce-a făcut semn că vrea nota de plată, m-am aplecat înspre el și am șoptit:

— L-ați cunoscut pe fostul proprietar de la Pequod Point, nu? Omul care a încercat să-și cumpere casa înapoi. Jeffrey Volani?

— Da, am vorbit cu el.

— Poliția trebuie să se concentreze pe el.

Gubbins s-a uitat întrebător la mine.

— Era furios pe Hugh și Helene. A dat vina pe ei pentru că soția lui intrase în depresie din cauza casei pierdute. Ei bine, soția lui s-a sinucis acum două luni. A fost distrus de asta. Și după cum am aflat, nu era în Miami în noaptea crimelor. Era „plecat din oraș”. Ar fi putut să vină aici și să se răzbune… poate.

Chiar și eu aveam rețineri când l-am propus pe Volani drept criminal. Dintr-odată, scenariul părea prea exagerat. De ce ar fi sfâșiat Volani tabloul? De ce i-ar fi aranjat pe cei doi în pat? Dacă încerca să-mi însceneze mie

crimele, ar fi trebuit să-mi cunoască trecutul cu Hugh şi Helene şi trebuia să ştie că locuiesc în Pequod. Dar mă îndoiam că ştia că exist. Sau să fi făcut cercetări despre Hugh şi să fi descoperit relaţia dintre noi? Sau mă agăţam de Volani doar pentru că eram disperată să găsesc un suspect? Mintea îmi fumega de la atâtea argumente şi contraargumente.

Gubbins a oftat.

— Cine v-a spus toate astea?

— Am sursele mele.

— Ei bine, acest scenariu este imposibil. Nu i-ar fi putut ucide el.

— De ce nu?

— Pentru că mi-a trimis un fax din Dubai seara trecută. Construieşte un hotel acolo. A văzut ştirile despre crime şi voia să ştie dacă aveam numele avocatului imobiliar al lui Hugh Walker, ca să încerce să cumpere din nou Pequod Point. E adevărat că domnul Volani este obsedat de casa aceea, dar era în Dubai sâmbătă noapte. Nu poate fi în două locuri în acelaşi timp.

M-am prăbuşit în separeu, bosumflată. O chelneriţă bătrână a adus nota şi a început să debaraseze masa. Gubbins a scos portofelul, a luat o bancnotă de o sută de dolari şi a pus-o pe masă.

— Mulţumesc, dragă, a zis. Sper că nu e dificil să schimbi suta asta. Nu am mărunt.

— Nicio problemă, domnule G.

În timp ce s-a întins să ia banii, mi-a văzut faţa şi s-a mai uitat o dată la mine. Mi-a evitat privirea în mod intenţionat şi s-a dus să-i aducă restul lui Gubbins.

— Aţi văzut? am întrebat.

— Ce?

Am oftat.

— Felul în care s-a uitat la mine. *Chiar* am înrăutăţit situaţia. Parcă totul conspiră împotriva mea. Chiar şi propriile mele eforturi.

— Încercaţi să vă calmaţi, doamnă Glasser.

— Dar sunt îngrijorată. Ştiţi cum au fost ucişi Hugh şi Helene? Înţelegeţi ce se întâmplă aici?

— Da. Gubbins a dat din cap cu o expresie gravă. Criminalul a aranjat lucrurile pentru a vă incrimina.

M-am rezemat pe spate şi m-am mai liniştit. Gubbins avea aceeaşi teorie ca Ben.

— Deci şi dumneata crezi la fel?

— Avem de-a face cu un bolnav mintal, doamnă Glasser. O persoană foarte bolnavă, dar foarte inteligentă a făcut asta. Cineva diabolic.

M-am înfiorat.

— Da.

— *Dar* de vreme ce poliţia nu a venit acasă la dumneata să caute dovezi, cred că şi ei cred în teoria că oricine i-ar fi omorât pe Walkeri încearcă să vă incrimineze. Faptul că poliţia nu a venit cu un mandat de percheziţie la domiciliu este o dovadă bună că poliţia nu vă crede criminalul. Sunteţi o persoană de interes din cauza relaţiei dumneavoastră cu victimele. Dar mă îndoiesc cu adevărat că sunteţi în centrul investigaţiei.

M-am ridicat.

— Asta este excelent, am zis, bătând în masă. M-am abţinut să nu încep să dansez de fericire.

Gubbins s-a încruntat.

— Acum ascultaţi-mă. Ieşiţi din atenţia oamenilor. Staţi departe de presă până când poliţia găseşte criminalul, ceea ce se va şi întâmpla. Este un oraş mic. Cineva trebuie să fi observat ceva care îi va duce în direcţia cea bună.

Optimismul lui Gubbins mi-a redat apetitul. I-am spus că o să vin la el la birou în câteva minute să semnez actele pentru a-l angaja oficial. După ce a plecat, am comandat la casă o porţie mare din legendara supă de scoici de la Eden. În timp ce aşteptam supa, mi-am auzit vocea vorbind la televizor. M-am uitat peste umăr.

Pe ecran, o versiune mai nebună a mea dădea o declaraţie. Voiam să intru în pământ. Ce greşeală prostească am făcut vorbind cu presa. Ceilalţi clienţi din cafenea se uitau uimiţi când la mine, când la televizor. Mi-am coborât privirea şi m-am concentrat pe un bol cu bomboane mentolate de la casă până când chelneriţa mi-a dat recipientul cu supă. Mi-a luat banii tăcută.

— Păstraţi restul, am mormăit şi am plecat repede spre uşă.

Când am ajuns în stradă, o femeie pe care am recunoscut-o ca fiind soţia lui Kevin, proprietarul de la Tea Cozy, a trecut pe lângă mine cu băieţelul ei. S-a prefăcut că nu mă vede şi s-a uitat agitată în altă direcţie.

Paria Pequodului. Asta devenisem. Asta aveam să rămân până când poliţia prindea criminalul. Am plecat capul. Nu fusesem condamnată, dar deja eram izolată. Oare cât timp le trebuia poliţiştilor ca să-şi facă treaba? Judecând după interviul meu cu Roche, nu aveau niciun suspect. Dacă unul dintre locuitorii Pequodului „observase ceva", aş fi vrut să se ducă mai repede să raporteze la poliţie.

Am trecut strada către clădirea *Courier,* plănuind să trec să o văd pe Lizzie înainte să urc la Gubbins să semnez actele. Trebuia să afle că Jeffrey Volani avea un alibi. Intenţionat am mers mai încet să văd dacă-l pot zări pe Ben prin ferestrele din faţă. Nu era la biroul lui. Haina nu îi era pe scaun. Nici motocicleta nu era afară, cu toate că ar fi putut s-o lase în mica parcare din spate. Mă simţeam ca o şcolăriţă îndrăgostită.

M-am oprit la birou. Lizzie era la biroul ei din colţ, tocmai încheia un apel telefonic. Nici urmă de Ben. Probabil că era mai bine aşa. Prima noastră întâlnire după acel sărut avea să fie penibilă. Preferam să nu se întâmple în prezenţa lui Lizzie.

— Tocmai am vorbit cu Gubbins, a zis Lizzie, scuturând dezamăgită din cap. Se pare că Volani era în partea cealaltă a lumii. Păcat. Credeam că l-am prins.

— A fost o investigaţie de prima clasă, Lizzie.

— Mulţumesc. M-a analizat şi s-a încruntat. Aminteşte-ţi ce a zis Ben. Eşti sigură că este o idee bună să fii la muncă astăzi?

Mi-am dat seama de ce voia Ben să stau acasă. Pentru a putea evita disconfortul un timp.

— Nu am venit să lucrez. Am o programare sus.

— Ah. S-a uitat ştrengăreşte la mine. Mergi pe mâna consultantului nostru local. Bună idee. Chiar foarte bună.

Gubbins era într-o conferinţă, aşa că lăsase actele la recepţie. Le-am completat şi am coborât înapoi. Când am ajuns jos, mi-a sunat telefonul.

Era Grace. Am răspuns.

— De ce detectivul Roche nu-şi controlează oamenii? Cineva a vorbit intenţionat de vizita ta la secţie. Ştia că presa va sări pe tine şi te va eticheta drept suspectă. Aş vrea să-l strâng de gât pe cel care a făcut asta. Ai avut curaj să ieşi şi să vorbeşti cu presa, Nora.

— Cum crezi că am părut? Ca o fostă soţie vinovată şi dereglată mintal?

— Păreai… sinceră. Cel puţin din punctul meu de vedere.

— Nu prea ştii să minţi. Ce face Otis?

— Mai bine. Vino la cină.

Eram prea indispusă. Aveam impresia că pot contamina copiii cu disperare.

— Mulţumesc. Altă dată.

— Hai, Nora. Nu te izola, dragă.

— Nu mă izolez. Doar că. Doar că… nu am poftă.

— Bine. Nu te presez astăzi. Dar suntem aici pentru tine. Să ţii minte.

— Ştiu. Sunteţi grozavi.

Am închis. Când am trecut prin dreptul uşii de la *Courier,* l-am văzut pe tatăl lui Lizzie prin panoul de sticlă. Primarul Latham stătea în faţa lui Lizzie, la biroul ei, vorbind foarte animat.

Despre crime, mai mult ca sigur. Numai despre asta vorbea toată lumea. Să mă împuşte cineva, acum!

*

Înapoi la Coteţ, am devorat supa şi mi-am verificat din nou e-mailul. Nimic de la Ben. M-am mustrat că eram naivă. Ceea ce consideram a fi primul nostru sărut, a fost, probabil, consecinţa a prea multă vodcă. În timp ce mă întindeam pe canapea cu laptopul, încercând să mă hotărăsc dacă eram dezamăgită sau uşurată, am primit un e-mail cu subiectul *Funeralii.* Am fost uimită să văd de la cine era: twalker@fundfortheamericanfamily.org. L-am deschis.

Dragă Nora.

Am văzut declaraţia ta la ştiri şi, cu toate că nu am fost niciodată apropiaţi, mâhnirea ta m-a impresionat, împreună cu voinţa ta de a ajuta poliţia. Hristos, în compasiunea lui infinită, îi iartă pe Hugh şi Helene.

Mă bucur să aud că şi tu i-ai iertat.

Am aranjat ca funeraliile să aibă loc la ora 10:00, în această vineri, aici la Capela Charlotte's Cove.

Mai târziu, voi aranja şi o comemorare mai amplă în New York. Cea de acum este doar pentru familie şi câţiva prieteni locali. Îţi trimit acest mesaj, sperând că vei veni şi tu.

Ai reprezentat o parte importantă din viaţa lui Hugh.

Dumnezeu fie cu tine,

Tobias

Cel puţin Tobias nu mă suspecta de crimă; mi-a interpretat apariţia dezechilibrată ca pe o angoasă. Demonstra empatie, comunica. Era o mare schimbare faţă de Tobias cel arogant pe care mi-l aminteam eu. La fel ca mesajul lui emoţional de pe CNN. Oare moartea lui Hugh îl schimbase, cel puţin pe moment? Totuşi, nu eram sigură că se cuvenea să particip. Mă îndoiam că familia lui Helene ştia de această invitaţie. Probabil că nu le-ar fi plăcut s-o vadă pe fosta soţie a lui Hugh la înmormântare.

Mă simţeam epuizată emoţional şi fizic. M-am gândit că un film ar fi liniştitor. Scosesem un DVD din bibliotecă în urmă cu câteva zile, dar nu îl văzusem încă: *Asigurare de moarte,* un film clasic alb-negru cu Fred MacMurray şi Barbara Stanwyck. S-a dovedit a fi o idee proastă să mă uit la el. Cei doi erau aşa de diabolici, aşa de reci şi de calculaţi în încercarea lor de a comite crima perfectă, că m-au stresat şi mai mult. Am oprit filmul la jumătate şi, în ciuda faptului că era încă devreme, m-am îndreptat către pat. Eram aşa de obosită, credeam că voi dormi un an.

Clic. Am stins luminile din sufragerie. Oare „criminalul Point" era la fel de deştept ca cei din film? *Clic. Am stins luminile din hol.* Oare va reuşi planul de a mă incrimina sau se strecurase în el o greşeală? *Clic. Am stins luminile*

din dormitor. Dacă găsești luminile aprinse de dimineață… vei ști. Vei ști dacă înscenarea este varianta fericită. Sau dacă ești din nou somnambulă.

Propune-i acest articol lui Ben după ce se calmează?

Sfaturi de viață

Locuitori din Pequod?
Faceţi-vă datoria civică

~~V ați întrebat vreodată dacă în loc să vă protejeze, poliția locală vrea să vă prindă? Mă refer la acele capcane de viteză împrăștiate prin tot-orașul. Frumos mod a umple vistieria orașului, nu? Unde este poliția când un turist de vară gonește pe o trecere de pietoni și aproape că strivește pe cineva? Stau și pândesc într-ana din capcanele acelea de pe drumurile rutiere, sperând să-l prindă pe unul dintre noi. De ce să nu cumpărăm cafeaua de dimineață și apoi să trecem ușor pe lângă câteva-capcane, să vedem-unde stau polițiștii ascunși? Apoi să parcăm o jumătate de kilometru în față și să avertizăm șoferii cu flashuri. Nicio problemă, dacă suntem prinși spunem: „Domnule ofițer, a fost un scurtcircuit și îmi verific farurile". Trăiască rezistența!~~

CE e în mintea ta? Ai înnebunit?

Capitolul 11

Am închis caietul meu alb-negru de notițe, am lăsat stiloul jos și mi-am terminat cafeaua. M-am trezit liniștită dimineață. Toate becurile erau stinse. Nimic suspect. Nicio zgârietură nouă. Și, pentru prima dată după mult timp, mă simțeam odihnită. Dormisem bine și adânc. Era bine să mă întorc în lumea înconjurătoare simțindu-mă om din nou.

După ce m-am îmbrăcat, am ieșit din Coteț sub un cer însorit de un albastru saturat – nuanța bogată a vechii pelicule Technicolor. Peste curtea din față era așternută o pătură albă. Un alb diafan, strălucitor. M-am oprit și am expirat nori pufoși. Acel strat de dantelă care acoperea peluza era înghețat. Asta însemna că nu mai aveam nicio șansă să plantez narcise – pământul era prea dur și neprimitor. Pachetul de bulbi va trebui să rămână în magazia din grădină până anul viitor. Asta mi-a afectat puțin starea.

În timp ce ieșeam cu Toyota cu spatele de pe alee, a sunat un „Număr necunoscut". Un alt reporter, eram sigură. Câteva momente mai târziu, iar a sunat telefonul. Era proprietarul casei. Oare ce voia? Mă văzuse la televizor? Mă suspecta și el de crimă? Avea să inventeze o scuză pentru care nu mai putea să-mi închirieze Cotețul? Nu am răspuns.

Când am ajuns pe drumul pavat, iar m-a sunat cineva. Era Grace din nou. Am răspuns.

— Ascultă, chiar ai nevoie de o pauză de la stresul ăsta. În după-masa asta merg cu copiii la Ferma Charlotte's Cove să ne plimbăm prin labirintul de porumb și să vedem cum se face cidrul. Asta e recompensa lor pentru că nu i-au mușcat degetele dentistului. Ne e dor de tine. Vino cu noi.

Îmi doream să fi putut merge. Ar fi fost o metodă bună de a-mi distrage atenția de la probleme.

— Mi-ar plăcea, Grade, dar astăzi merg să o văd pe mătușa Lada.

— Ah, mă bucur, Nor. O să fie bine pentru amândouă. Atunci să stabilim întâlnirea pentru Pilates de mâine.

— Nu știu… gândul că dau ochii cu toată lumea de la curs…

— Înțeleg că ești agitată în privința asta. Dar nu poți renunța la sport și să devii o leneșă. În plus, sportul ajută în lupta contra depresiei.

— Păi. Lasă-mă să mă gândesc.

— Femeile de acolo te cunosc. O să te sprijine.

— Sper să ai dreptate. De obicei, Grace știa ce zice.

— Deci vii?

— Bine. Dar să ne întâlnim afară. Vreau să mai vorbim înainte să intrăm.

— La şapte jumătate în parcare?

— O să aduc cafea.

Peste umărul celălalt, l-am zărit pe locotenentul Crawley.

— Trebuie să închid. E poliţia la pândă.

Mi-am lăsat telefonul să cadă în poală şi am adoptat o figură nevinovată când am trecut pe lângă el, cu toate că eram sigură că mă văzuse cu telefonul la ureche. Crawley trăia pentru a prinde şoferii care vorbeau la telefon în trafic, cea mai uşoară capcană în afară de cele pentru viteză. Dar când am verificat în oglinda retrovizoare, am văzut că maşina lui nu se mişcase. Ce frumos din partea lui. Mă lăsa în pace. Ştia prin ce traumă trecusem. Dar până să ajung la pod, am decis că poliţistul Crawley era spion. Poliţia nu monitorizase niciodată vitezomanii atât de aproape de casa mea – nu era destul trafic. Probabil că acesta ţinea socoteala traseului meu pentru detectivul Roche. Dacă aveam dreptate, atunci Gubbins se înşelase crezând că am scăpat de poliţie.

Tulburată, am trecut peste pod şi am condus prin oraş, fără să opresc la Eden pentru micul dejun. Preferam să evit privirile şi eram îngrijorată ca nu cumva să mă întâlnesc cu Ben. Adesea, lua micul dejun aici. Un alt gând supărător îmi trecu prin minte: dacă Ben nu mă sunase pentru că a doua zi se trezise terifiat de sărut, oare avea să mă concedieze ca să nu mă vadă la birou? Nu, nu ar face asta niciodată. Trebuia să găsim amândoi o modalitate de a face faţă disconfortului şi jenei.

Treizeci de minute mai târziu, conduceam pe drumul cu trei benzi din The Cedars, o adunare de clădiri risipite, de piatră, construite pe un deal împădurit. Cea mai mare clădire avea o intrare arcuită precum un castel (în ciuda rampei pentru scaun cu rotile şi a uşilor automate), balustrade şi multe şeminee. Gândiţi-vă la proprietatea Manderley din filmul *Rebecca* al lui Hitchcock. Dezvoltatorii au cumpărat complexul de 32 de acri în 1973, în timpul primei crize de petrol din America. Fusese o mănăstire budistă într-o altă viaţă şi înainte de asta una iezuită. Dar cheltuielile de încălzire descurajaseră până şi călugării austeri care au coborât nivelul termostatelor, glorificându-şi tremuratul.

Ca să ajung din parcarea vizitatorilor la clădirea principală, trebuia să urc dealul pe o cărare de rumeguş de cedru care trecea printr-un pâlc de cedri. Când am vizitat locul de ziua porţilor deschise, tânăra reprezentantă a departamentului de vânzări a insistat extrem de mult pe zona de cedri.

— The Cedars a fost numit după magnificul cedru venerat în Sumerul antic, a zis ea. Am plantat 150 de cedri în jurul clădirii principale. Vrem ca aceşti copaci să fie o sursă de inspiraţie pentru rezidenţii noştri. Adesea, este numit „copacul vieţii” şi poate trăi până la o mie de ani.

— Nu mă aştept ca mătuşa mea să vrea să trăiască nici pe departe atât de mult, am zis.

M-a ignorat şi a continuat cu discursul de vânzări.

— Am construit încă trei clădiri în acelaşi stil arhitectural, însumând în total 120 de apartamente frumoase, toate cu opţiunea de îngrijire la domiciliu. Rezidenţii şi familiile lor pot sta liniştiţi ştiind că avem aici o clinică, un centru de reabilitare şi un sanatoriu.

Totul la 75.000 de dolari pe an. Plus bani pentru clinică, centru de reabilitare şi sanatoriu. Măcar Lada renunţase să mai fumeze Balkan Sobranies, aşa îi creşteau şansele să rămână sănătoasă. Provocarea era să găsesc o modalitate de a o ajuta să plătească pentru longevitatea ei.

Am intrat în hol, o încăpere mare, lambrisată cu stejar, cu o scară curbată de lemn şi două şeminee uriaşe sculptate cu modele încâlcite în care puteai să intri cu totul, dacă simţeai nevoia de a te auto-jertfi.

Yvonne, recepţionista senină şi durdulie din Jamaica, pasionată de accesorii de păr, m-a salutat de la biroul ei. Când mişca din cap, la capătul dredurilor se bălăngăneau mărgele strălucitoare portocalii şi galbene. Pe blat, lângă ea, era un curcan sculptat în lemn care purta o pălărie de peregrin. De gâtul ei era agăţat un însemn pe care scria „Fără limbaj urât". Mă întrebam dacă Yvonne mă văzuse la ştiri şi oare cum va reacţiona.

— A, Nora, ai venit.

— Bună, Yvonne. Ce mai faci?

— Domnul îşi revarsă iubirea asupra mea. Îmi oferă daruri. Dar tu?

Se pare că Yvonne nu era la curent cu drama mea. Probabil că era prea ocupată să se mai uite şi la televizor cu atâtea ore de muncă.

— Bine. Mă simt bine. Mătuşa mea ce face?

— I-a fost dor de tine. E puţin aiurită. În mare, e veselă, dar uneori devine paranoică. Ieri după-amiază, a chemat paza. Spunea că cineva i-a furat deschizătorul de conserve. Până la urmă s-a dovedit că-l pusese în frigider.

În ultimul timp, Lada tot dădea vina pe ceilalţi pentru ce i se întâmpla. Întotdeauna „cineva" misterios era responsabil pentru anumite infracţiuni mărunte comise împotriva ei. Dar până atunci nu se întâmplase nimic alarmant.

— Poftim, copilă. Semnează deasupra liniei, a zis Yvonne, împingând spre mine registrul înainte să sune la apartamentul Ladei.

Nu sunt copil, mă gândeam în timp ce urmăream pata maro de pe mână când îmi scriam numele. Oare era o aluniţă sau o pată de la ficat? De fiecare dată când veneam la The Cedars, frica de îmbătrânire creştea.

— Nu e nimeni acolo. Încearcă la Camera de panică, a zis Yvonne, închizând telefonul.

Aşa au numit rezidenţii zona de relaxare, locul în care mergeau când nu mai suportau să stea singuri în apartamentele lor, dar nici nu aveau energia necesară pentru musafiri.

„Dacă invit pe cineva la mine, trebuie să le dau cel puţin cafea şi ceva de mâncare. Apoi trebuie să strâng după ei", mi-a zis Lada. „Bătrâneţea te consumă, Nora. *Syakomu ovoshchu svoyo vremya.* Fiecare legumă îşi are timpul ei. Al meu s-a terminat. Acum putrezesc în coşul de gunoi".

Mi s-a rupt inima când am auzit-o vorbind aşa. Aş fi vrut să-i pot spune ceva să se simtă mai bine – o povaţă înţeleaptă, câteva sfaturi foarte utile de viaţă. Dar *Furios ca naiba* avea dreptate. Eram superficială. Dacă Ben ar fi postat scrisoarea, iar eu aş fi avut curajul să fiu complet sinceră, aş fi răspuns aşa:

> Dragă Furios ca naiba,
>
> Uite de ce îmi scriu articolele în acest mod:
>
> Pentru a ascunde faptul că nu am nici cea mai mică idee cum să fac faţă realităţii durerii şi fragilităţii oamenilor. Habar nu am cum naiba să-mi tratez propria durere, barem pe a celorlalţi.
>
> Nora Classer, alias O adevărată escroacă.

I-am mulţumit Yvonnei şi am luat liftul până la etajul doi, unde am mers printr-un coridor pe ai cărui pereţi erau decupaje din hârtie decorativă cu amerindieni care zâmbeau şi purtau ornamente pe cap, pelerine şi cornuri ale abundenţei. The Cedars nu erau chiar corecţi din punct de vedere politic. Imediat cum am intrat în Camera de panică, starea de spirit mi s-a îmbunătăţit ca de fiecare dată. Îmi amintea de hotelul Algonquin din New York – lambriurile din lemn închis la culoare, grupuri de scaune edwardiene cu spătare înalte, mese antice de ceai şi canapele de catifea. Când locuiam în oraş, obişnuiam să stau în holul faimosului vechi hotel, pentru inspiraţie. Mi-o imaginam pe Dorothy Parker cu prietenii ei de la *New Yorker* povestind tot felul de întâmplări amuzante la masa lor rotundă de acolo, unde luau prânzul.

Camera de panică era plină de personalitate, dar era şi invadată de duhoarea naftalinei – toate acele pulovere şi şaluri de lână pe care rezidenţii le scoseseră din dulapuri odată cu venirea frigului. În mod surprinzător, proprietarii obsedaţi de cedru nu puseseră şi dulapuri de cedru când renovaseră. A început să-mi curgă nasul de la mirosul dulce-bolnăvicios de naftalină.

Mătuşa Lada şi o altă femeie cu părul alb se jucau cărţi lângă fereastră. Chiar şi din capătul celălalt al camerei, mi-am dat seama că Lada avea o

expresie care transmite ceva despre cărţile ei. În acel moment semăna atât de mult cu mama, încât a trebuit să mă opresc puţin şi să respir adânc. Nu era doar faptul că Lada şi Sally Levervitch aveau frunţi proeminente ruseşti, ochi de felină şi părul ondulat (cu toate că mama îşi vopsea părul blond-căpşună pentru a-şi ascunde originile, iar Lada apucase să-şi vadă părul şaten albind complet), ci şi înălţimea impresionantă la care Lada îşi putea ridica sprânceana atunci când nu-i convenea ceva. Şi mama avea aceeaşi abilitate. Sprânceana Ladei era îndreptată către cărţi şi spunea: „Nu-mi place mâna asta".

— Nora! a exclamat ea, luminându-se la faţă când m-a văzut. Ţi-am zis că vine, i-a zis prietenei ei.

Nu o cunoşteam pe amica Ladei – o femeie asiatică frumoasă, cu brăţări etnice ciudate şi cercei care îi completau părul lung argintiu pe care îl ţinea prins într-un coc. Am presupus că este o rezidentă nouă.

— Nora, ea este Ann Kogarashi. A luat un apartament cu un singur dormitor la etajul al treilea. Este antropolog.

Ann s-a uitat la mine zâmbind.

— Antropolog ieşit de mult la pensie. Mă bucur să te cunosc. Mătuşa ta vorbeşte într-una despre tine, a zis ea. Nici ea nu părea să mă fi văzut la ştiri. Sau era discretă din respect faţă de mătuşa mea?

Se auzi un bâzâit din spate şi Mort opri lângă noi. Mort, care avea 89 de ani, avea un tub în nas conectat la un rezervor de oxigen legat de spatele scaunului său electric.

— Ce mai faci, Mort?

— Încă sunt viu, aşa că nu mă pot plânge, a răspuns el zâmbind.

Mort lucrase în publicitate, pe Madison Avenue. Încă avea mintea ascuţită şi era la curent cu noutăţile.

— Îmi pare rău să aud despre problemele tale cu legea, Nora, a spus el încet. Te simţi bine?

M-am uitat repede la Lada, fiind sigură că asta o să stârnească o discuţie despre crime, dar ea zâmbea de parcă nu auzise nimic. În schimb, Ann mă privea îngrijorată. Am dat din cap către Mort.

— Poate azi mergi la film cu noi? Mai uiţi de probleme, a zis el. Rulează *Intrigi de culise.* John Travolta joacă rolul unei femei. Şi poartă un costum de gras.

Fusesem cu Lada şi Mort să vedem filmul *Nu există ţară pentru bătrâni* cu câteva săptămâni înainte; The Cedars difuzau filme în sala de la parter. Cei doi au adormit după douăzeci de minute. Se ţineau de mână.

— Îmi pare rău, Mort. După prânz trebuie să lucrez. I-am întins braţul Ladei. Trebuie să o fur pe mătuşa mea pentru puţin timp. Mă bucur că te-am cunoscut, Ann. Ne vedem curând, Mort.

Mă aşteptam ca Lada să aducă vorba despre crime imediat ce am ieşit din raza celorlalţi, dar nu a făcut asta. Chiar părea să fie plecată în altă lume.

— Sunt fericită că ai venit, a fost tot ce a zis în timp ce mergeam pe hol înspre lift. Mergea încet, dar, slavă Domnului, încă mai mergea.

Am mâncat o salată în sala de mese, dar Lada n-a zis nimic despre crime nici acolo. Trecea de la un subiect la altul:

— Uite ce mi-a zis Ann. Ştiai că Vladimir Putin este un om foarte bogat? Ann zice că are miliarde. Şi totuşi se poartă ca un babuin care se bate în piept!

Câteva secunde mai târziu:

— Fiica lui Mort este asistentă socială. Era aşa de supărată din cauza unora. Un cuplu şi-a încuiat frigiderul cu lacătul, îşi obligau nepoata de paisprezece ani să plătească pentru mâncare cu banii câştigaţi din babysitting. Lada părea stresată. Sunt mai rău ca staliniştii. Care este problema lor?

Mi-am amintit de povestea lui Stokes în care socrii lui le dădeau bonurile de la alimentară.

— Nu ştiu, mătuşă Lada, am zis, mângâindu-i braţul. În lume există oameni foarte bolnavi mintal.

După ce am terminat prânzul, ne-am întors în apartamentul Ladei şi i-am spălat părul în chiuvetă. Mereu spunea: „Arată mult mai bine când îl speli tu, Nora". Dar adevăratul motiv era altul. Îi plăcea să fie mângâiată. Torcea când îi masam capul cu balsam. Părul argintiu i se făcu moale ca mătasea de porumb. I l-am fixat pe bigudiuri făcute din doze goale de suc de portocale – o metodă verificată de pe vremea recesiunii, la fel de eficace şi de 300 de ori mai ieftină decât un tratament brazilian.

În timp ce părul Ladei se usca, i-am făcut ceai şi m-am întors la dulapul de pe holul de la intrare unde îmi lăsasem haina. Cutia mare de carton, acoperită cu celofan, stătea pe raftul de deasupra cuierului. La fiecare vizită, mă gândeam ce să fac cu ea – era plină de amintiri cu Hugh. Lucruri pe care nu puteam să le arunc, dar nici să trăiesc cu ele. Când am luat-o de la capăt în Pequod, le-am lăsat în grija Ladei.

M-am uitat în sus la cutie, enumerând rănile, aparent infinite, pe care Hugh mi le provocase. Sarcina lui Helene. Divorţul dureros şi public. Mutarea la Pequod cu Helene şi redeschiderea vechilor răni. Acum eram suspectă în cadrul investigaţiei uciderii lui. Ce să mă mai gândesc? Am scos scara din spatele dulapului.

Lada îşi stăruia privirea la cutia acoperită de celofan în timp ce am pus-o pe masa din bucătărie. Avea atât de multă bandă în jurul ei, că era suficientă cât să înfăşor o mumie, de parcă mă temeam ca resturile căsniciei mele să nu scape de acolo şi să mă bântuie.

— Nora.

Dintr-odată prezentă şi conştientă mental, Lada s-a uitat agitată la mine.

— Spune-mi ce s-a întâmplat la poliţie, a zis.

— La poliţie… da.

Credeam că scăpasem de această conversaţie. La naiba. Probabil că era mai bine să nu-i spun întreaga poveste. De ce să o sperii? Nu eram arestată.

— Am vorbit puţin cu ei, nu cred că i-am ajutat prea mult. Unde este foarfecă, mătuşa Lada?

— În sertarul de lângă aragaz.

Am mers la dulapul de lângă aragaz şi am deschis sertarul.

— Ce caută sutienul tău aici?

Înghesuită între presa de usturoi şi foarfecă de pui, era bustiera în stil militar a Ladei. Am luat de acolo sutienul alb de nailon, cu două degete. Lada rămase cu gura căscată când văzu cupele DD bălăngănindu-se şi se întunecă la faţă.

— L-am căutat! Cineva l-a pus acolo. Cineva îmi joacă feste, zise furioasă.

Cineva.

Mi-a smuls sutienul din mână, l-a pus în buzunarul hanoracului şi s-a aşezat înapoi nervoasă.

— Dacă îl puneai în cuptorul cu microunde, mătuşa Lada? Are metal în el. Te aruncai singură în aer.

Nu mai aveam altă soluţie. Trebuia să vorbesc cu cei de la The Cedars să o treacă la îngrijire supravegheată. Dar asta ar fi costat.

Lada a bombănit cuvinte pe care nu le-am înţeles, apoi a tăcut, de parcă trecuse o furtună. S-a ridicat, s-a dus la frigider, a scos un borcan de castraveţi muraţi şi a continuat conversaţia.

— Poliţia crede că tu i-ai omorât?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci e bine.

A deschis borcanul, a băgat mâna în el şi a scos un castravete mare şi gras.

— Au vreun suspect?

— Lucrează la asta. Sigur vor avea unul.

A pufnit şi a luat o muşcătură mare.

— Nu te baza pe asta, a zis mestecând. Nu au investigat niciodată moartea tatălui tău.

— Dar tata nu a fost ucis, am zis eu cu blândeţe. A căzut pe scări în apartamentul acela de la subsol, îţi aminteşti?

— Mănâncă, dragă. Lada mi-a întins borcanul. Sunt delicioşi. Murături. Am scuturat din cap. Ea a ridicat din umeri.

— Cred că l-a împins cineva, a zis.

— Ce?

Acest nivel de halucinaţie era nou şi mă îngrijora. Nu îl împinsese nimeni. Nu o să uit niciodată ziua aceea. Lucram la *New York Spy* când am primit un telefon de la proprietarul apartamentului tatălui meu, care locuia la etaj. Mi-a zis că l-a văzut pe tata venind acasă de la cumpărături. Câteva secunde mai târziu, a auzit o căzătură şi un strigăt. A coborât repede să-l ajute, dar murise pe loc. Şi-a rupt gâtul. Pentru o secundă, când m-am gândit la asta, mi-a tremurat bărbia.

— Ar fi trebuit să facă investigaţii, a zis Lada.

Nu ştiam cum să-i răspund fără să o agit mai mult. Să o provoc? Să o ignor? Dacă era capabilă să gândească atât de logic încât să joace cărţi, nu putea fi *chiar aşa* de dusă. Poate ar fi fost bine să-i aud întreaga fantezie şi apoi să-i judec puterea de raţiune.

— Cine să-l omoare, mătuşa Lada? Cine crezi că ar fi putut face asta?

— Oamenii de la care a furat. Mafia.

— Dar le-a dat banii înapoi. Ştii doar. De aceea locuia într-un subsol. Era falit. Nu mai avea nimic.

— Şi dacă l-au omorât oricum? Ca să se răzbune pe *el.*

— Nu s-a întâmplat asta.

— Aşa sunt unii oameni, să ştii. Nu uită niciodată o trădare.

*

Un tomberon înalt şi maro, din metal, stătea la capătul clădirii principale, aproape de intrarea de la clinică. Dumnezeu ştie cu ce era plin. Conserve de suplimente alimentare. Reviste pentru bătrâni. Recipiente goale de medicamente. Am pus cutia de carton jos, am deschis-o şi m-am holbat în interior la invitaţia de nuntă, la fotografiile de la nuntă şi la margareta presată şi înrămată din buchetul meu de mireasă. Pentru o secundă, l-am văzut pe Hugh la recepţie, râzând în timp ce prietenii mă ridicau în aer cu scaunul şi trena albă de satin a rochiei le acoperea capetele. Apoi am auzit vorbele triste ale tatălui meu.

Uite un sfat preţios, copile. Un sfat de viaţă. Lumea este dură. Va încerca mereu să te doboare.

Ar fi trebuit să fac asta de mult. Am băgat mâna în cutie şi am început să azvârl amintirile de la nuntă peste peretele înalt, maro. Apoi am aruncat fotografiile din vacanţele de vară din Maine şi Noua Scoţie, escapada de

iarnă din Mustique, excursiile artistice din Europa pentru expoziţiile lui Hugh. Am mototolit un şerveţel de hârtie de la Barul Harry din Veneţia şi l-am aruncat împreună cu o cutie de chibrituri de la cina de Sfântul Valentin din Les Halles. Eram nemiloasă, am scăpat şi de inelul din staniol făcut de Hugh în vara petrecută în hangarul din Pequod. Dacă mă vedea poliţia atunci, ar fi crezut că sunt furioasă. Dar nu era adevărat. Trecutul era prea dureros pentru a-l mai păstra.

Nu-i lăsă să-ţi frângă inima.

Am luat ultimul lucru: un caiet cu spiră de douăzeci de centimetri pe treizeci. Pe copertă avea fotografia lui Carrie Fisher în rolul prinţesei Leia, în bikini-ul ei de sclavă. Era genul de caiet pe care l-ar cumpăra un adolescent din secţiunea de papetărie de la Walgreens.

Hugh folosea ocazional caiete ieftine, ca acela, pentru a face schiţe pe ele când începea o serie nouă. Spunea că aspectul lor informai îl făceau să se simtă liber să experimenteze. Pe unele coperte apăreau figuri din muzica pop: Jackson Five, Madonna, Ringo. Avea unele şi cu Ronald McDonald şi Indiana Jones. În total, cred că a umplut zece asemenea caiete şi nu le-a arătat niciodată nimănui. În afară de mine. „Sunt un fel de jurnale", spunea. Cel cu Carrie Fisher conţinea schiţe pentru o serie pe care a numit-o *Iubind-o pe Nora.*

Oare Hugh i-a arătat caietele lui Helene? Făcuse unul şi pentru seria în care a pictat-o pe ea?

Caietul pe care ţi l-am oferit ţie la aniversarea a douăzeci şi opt de ani este de departe cel mai bun.

Mi-am amintit de preţul cu care s-a vândut portretul Dorei Maar făcut de Picasso şi am pus caietul în geanta de umăr. Nu puteam să-l arunc.

Din *Pequod Courier*

Scrisori către editor

Dragă editor,

Presiunea exercitată de ziar pentru ca Departamentul de poliție din Pequod să-și reducă bugetul și fondurile să fie folosite pentru construirea unor piste de bicicletă și iluminat public cu panouri solare nu este decât o campanie politizată în favoarea liberalilor, care pune în pericol siguranța publică. Dubla crimă înfăptuită în această săptămână la Pequod Point este o dovadă că cetățenii noștri au nevoie de mai multă protecție, nu de mai puțină. Dacă nu vreți să vedeți grupuri de justițiari patrulând pe străzile din Pequod, vă sfătuiesc cu ardoare ca ziarul *Courier* să-și schimbe poziția.

Cu sinceritate,

Mona Slattery
Comitetul de supraveghere al cetățenilor din Pequod

Capitolul 12

— Puf!

Pentru o secundă părea împietrit. Apoi a tresărit violent. S-a chinuit să stea ridicat, dar a pierdut lupta şi a căzut la picioarele mele. După câteva scâncete, şi-a închis ochii căprui migdalaţi, s-a moleşit şi s-a întins nemişcat precum o jucărie de pluş. Un câine mort.

— Aten… ţie!

Curajosul Jack Russell a revenit la viaţă şi s-a aşezat în fund. A ridicat laba stângă în dreptul botului alb, pătat, şi a salutat vioi.

— Pe loc repaus, Serpico.

Dând din coadă, Serpico sări în sus şi alergă înspre fotoliu, ca să fie mângâiat de stăpânul lui, înainte să ţopăie înapoi la mine, pe canapea.

— Sunt foarte impresionată de tine, Serpico! am spus, scărpinându-l după urechile lui vioaie şi triunghiulare.

Eram impresionată şi de tânărul robust cu părul ca de nisip din faţa mea, care radia precum un tată mândru. Eric Warschuk se schimbase radical de când îi luasem interviu cu şase luni în urmă, în ziua în care i-a sosit căţelul.

— Este minunat, nu? a întrebat rânjind.

Pe atunci, fostul caporal de marină de 24 de ani era periculos de slab şi nu mă putea privi în ochi. Cadoul de rămas bun al Afganistanului, oferit în luna dinainte ca misiunea lui să ia sfârşit, fusese o bombă care îi retezase piciorul stâng, de sub genunchi. De când venise acasă, se mutase cu mama lui, şoferiţă de autobuz şi mamă singură. Era în depresie, fără serviciu şi se trata de sindromul stresului posttraumatic. Melanie Warschuk aflase de programul *Câini pentru eroi* şi l-a încurajat pe Eric să adopte unul dintre câinii lor salvaţi, care fuseseră maltrataţi şi aveau nevoie de un cămin iubitor. Un câine Jack Russell era un candidat neobişnuit pentru veterani. În mod normal, primeau rase mai mari precum ciobăneşti germani şi labradori, dar acesta era antrenat excelent. Avea inima unui Saint Bernard.

În primele ore alături de noul căţel adorabil, Eric părea letargic. Răspundea monosilabic. Însă de atunci se transformase şi devenise chiar vorbăreţ. Înainte să-şi fi îndreptat degetul, ca o ţeavă de pistol, spre Serpico, provocând scena morţii dramatice de mai înainte, îmi făcuse cafea şi turuise în continuu despre fata minunată pe care tocmai o invitase în oraş şi despre noua lui afacere de dresaj canin. Spuse că Serpico era responsabil pentru tot. Am notat citatul în caietul meu de notiţe alb-negru – mereu îl luam cu mine

să-mi fac notițe când lucram la un articol: „Există elemente declanșatoare: zgomote, mirosuri sau o lumină anume. Acestea mă aruncă înapoi pe drumul din afara Kandaharului. Serpico știe ce se întâmplă. Vine și mă linge pe față. Mă scoate repede din acea stare. L-am botezat Serpico pentru că are grijă de mine. Micuțul îmi salvează viața în fiecare zi".

Am trecut de la scărpinatul urechilor lui Serpico, la mângâiat pe burtă. Oare aveam nevoie să adopt un Serpico pentru a mă scoate din stările mele întunecate? Am fi putut avea grijă unul de celălalt. În loc să-mi caut scopul în viață, puteam să creez unul iubind un cățel.

— Pari o doamnă drăguță, a zis Eric.

M-am uitat la el nedumerită.

— Te-am văzut la știri. Și-a scuturat capul. Trebuie să fie greu pentru tine. Doamne, criminalii sunt peste tot. Nu trebuie să mergi până la Kabul.

Am simțit că persoana intervievată era pe cale să devină intervievatorul. Am încetat să-l mângâi pe Serpico, m-am ridicat și i-am întins mâna.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, Eric. Îți voi spune când vom publica povestea.

Serpico s-a rostogolit pe spate și a început să scoată sunete înalte. Mă implora să-l mai scarpin pe burtă. M-am aplecat și l-am mângâiat de rămas bun.

— Ei nu-i plăceau câinii, a zis Eric.

— Cui?

— Lui Helene Walker. A fost răutăcioasă cu el. A dat din cap către Serpico.

Am ezitat, apoi m-am așezat din nou.

— O cunoșteai?

— Nu.

— Nu înțeleg.

— Încă am probleme cu somnul în unele nopți, așa că merg la Thunder Bar și mă uit la cei care joacă bowling. Înainte să-l primesc pe Serpico, mă îmbătăm acolo. Acum îl iau și pe el și beau câteva doze de Cola. El este precum sponsorul meu de la alcoolici anonimi.

Câinele mă atingea cu laba, cerșind mângâieri. L-am tras în poală și m-am resemnat.

— Oricum, era târziu și locul era gol. Asta se întâmpla la începutul lui septembrie, în jurul Zilei Muncii, cred. Stokes închidea casa. Mi-am plătit nota și eram pe cale să plec acasă când a apărut Helene Walker. I-a spus lui Stokes că avea impresia că și-a uitat eșarfa ei preferată acolo în urmă cu câteva zile, când venise să bea ceva. L-a întrebat dacă își amintea de ea, dacă a găsit eșarfa. Ciudată oră să-ți cauți eșarfa, m-am gândit. În timp ce Stokes

s-a dus să verifice printre obiectele pierdute prin bar, Serpico a mers la ea şi i-a mirosit piciorul. L-a lovit.

— Ce mizerabilă.

— I-am zis că dacă ar fi fost bărbat, mi-ar fi mâncat pumnii. Şi-a cerut scuze, dar se vedea că nu era sinceră. A zis că-i pare rău doar pentru că nu voia să facă o scenă în faţa lui Stokes.

L-am tras pe Serpico mai aproape şi l-am mângâiat pe burtă ca să compensez pentru răutatea pe care a suferit-o.

— Ştii ceva? După un tur în Afganistan, devii destul de bun la citit oamenii atunci când ascund ceva.

— Ce vrei să zici?

— De atunci am mai văzut-o la Thunder Bar de două ori. Era mereu singură şi îmbrăcată destul de sexy. De obicei, plecam acasă înaintea ei. Nu ştiu ea cât mai stătea apoi, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Vrei să zici că Helene… şi Stokes?

— Săptămâna trecută când a venit din nou, eram acolo – de data asta ca să joace bowling cu fostul tău soţ, de ziua lui. Erau împreună cu un alt cuplu. Artişti. Toţi patru se ameţiseră destul de tare şi ba aruncau bila într-un picior, ba o aruncau cu spatele. Clovni de-a binelea. Se simţeau şi atunci nişte vibraţii serioase între ea şi Stokes.

— Eşti sigur că era Hugh Walker? Nu-mi venea să cred. Hugh Walker nu ar fi vrut o petrecere la bowling de ziua lui de naştere.

Mereu îi organizam cinele pentru zilele de naştere la restaurante elegante din New York precum Odeon sau Orso – preferatele lui. Sau comandam mâncare pentru petreceri la apartament. Petreceam săptămâni întregi stresându-ne pentru lista de invitaţi. Dar de fapt, data era corectă – ziua lui Hugh era pe zece noiembrie. Aşa de mult se schimbase Hugh? Sau poate asta îşi dorea dintotdeauna şi eu nu ştiam? Sau nu-l cunoşteam cu adevărat?

— Pari supărată. Îmi pare rău. Poate nu ar trebui să-ţi spun asta, a zis Eric.

— Nu. Nu. Continuă.

— Crede-mă, erau Walkerii cu siguranţă. Eu şi Serpico stăteam la o masă în colţ. După vreo jumătate de oră de când începuse petrecerea, Helene s-a dus la bar. I-a spus lui Stokes că vor mai multe alune. Stokes a început să umple bolul, dar o tot fixa cu privirea în timp ce ea se aplecase peste bar şi… îşi cam sugea degetul arătător. Când i-a dat alunele, ea s-a întors în aşa fel încât să n-o vadă lumea. S-a aplecat şi mai mult şi i-a mişcat mâna ca să-i atingă, ştii tu… zona aceea. Eric arată înspre sânul meu drept. Fostul tău ştia cu siguranţă că ceva e în neregulă. Se tot uita înspre ei. Helene a chicotit, s-a întors la petrecerea de bowling şi s-a aşezat în poala lui Hugh.

Aventura lui Helene cu Stokes putea explica de ce ea stătea aici în timpul săptămânii din extra-sezon: mai mult timp de aventuri pentru ea când Hugh lucra în studioul din New York. Mă întreb ce făcea Callie în acele nopţi. Probabil că avea o bonă.

— Soţul ei, adică fostul tău, tot striga după aia la Stokes: „Hei, copile! mai avem nevoie de bere!" „Ce zici de încă o pizza aici, amice!" „Pizza e rece! Ce-ai zice să o încălzeşti?" De fiecare dată când Stokes apărea cu produsele, domnul Walker îşi apuca soţia de fund sau o săruta. Umilinţa, omule. Este lucrul de care se tem cel mai mult bărbaţii. Îi înnebuneşte. Uită-te la afgani.

— Aşa îi trebuia, am bombănit în timp ce Serpico se rostogoli de sub mâna mea, se ridică şi începu să mă analizeze cu capul înclinat într-o parte. Dintr-odată, a sărit pe pieptul meu şi a început să mă lingă pe faţă.

— Bine, bine.

— Vezi? Serpico ştie. Ştie când intri într-o stare proastă.

*

Pe când ieşeam afară din casa familiei Warschuk în seara întunecoasă, îmbrăţişându-mă în aerul acela tăios, mi se scufundă piciorul în resturile unui dovleac de Halloween, sfărâmat şi mucegăit, ca un terci, din alee.

— La naiba.

Mi-am şters pantoful de peluza îngheţată. Comportamentul lui Hugh şi Helene de la sala de bowling suna la fel de murdar. Incidentul descris de Eric Warschuk era total opusul imaginii de cuplu perfect din fotografiile de presă şi al afecţiunii pe care o arătau atunci când îi spionam. Contrazicea comentariile lui Sue Mickelson de la televizor care spunea despre Hugh şi Helene că erau extrem de îndrăgostiţi. Judecând după cele auzite, se putea oare ca mariajul Walkerilor să fi fost plin de trădare şi dispreţ? Pe lângă o picătură de sado-masochism?

Pe drumul spre casă, mi-am amintit de comportamentul lui Stokes din dimineaţa crimelor. A ezitat înainte să intre la locul faptei şi până la urmă l-a evitat complet, plecând cu mine. A stat chiar acolo, pe locul pasagerului din maşina mea, cu o privire rece şi furioasă, descriind cadavrele socrilor să-i Ce spusese despre Hugh şi Helene? „Mi-aş fi dorit ca oricine şi-ar fi bătut joc de mine în asemenea hal, să fie mort". Probabil că era turbat la gândul că l-au folosit pentru a-şi condimenta căsnicia. S-au jucat cu el într-un mod bolnav. Dar era el capabil de crimă? Şi destul de deştept ca să-mi însceneze mie totul şi să plătesc în locul lui? Se prefăcuse că nici nu ştia că fusesem căsătorită cu Hugh. Dar eram sigură că Helene i-ar fi spus, dacă ar fi avut o aventură.

Dacă nu aş fi fost atât de cufundată în aceste gânduri, aş fi observat mai curând lumina aprinsă ca de OZN care venea din vecinătatea Coteţului. Mi-aş fi dat seama care era sursa ei şi aş fi avut mai mult timp să mă pregătesc. Dar

eram la doar vreo sută de metri de alee când am văzut că locul era luminat precum un platou de filmare, cu jumătate de duzină de reflectoare îndreptate înspre Coteţ şi peluză. Părea că toate luminile din interior erau aprinse. Un poliţist era suit pe scară şi verifica jgheaburile cu o lanternă. Doi poliţişti greblau pământul. Uşa de la intrare era larg deschisă.

Jocul tocmai se schimbase. Mi s-au încleştat dinţii şi mi s-au răsucit maţele. Am avut impulsul de a întoarce maşina, dar ştiam că trebuie să mă adun şi să merg acasă. Când am intrat pe alee, cu o mână am început să-mi caut telefonul prin poşetă, să-l sun pe Gubbins şi cu cealaltă manevram maşina printre echipajele de poliţie şi dubiţe. O poliţistă scundă mi-a bătut în capotă şi mi-a făcut semn să opresc şi să cobor geamul.

— Lăsaţi cheile în contact şi ieşiţi din maşină, vă rog.

— Ce se întâmplă? am întrebat, prefăcându-mă că nu înţeleg.

— Ţineţi mâinile la vedere şi urmaţi-mi instrucţiunile.

— Dar…

— Acum.

Am pus telefonul în poşetă, am oprit motorul şi am deschis portiera.

— Pot să-mi iau poşeta?

S-a uitat la ea şi a dat din cap.

— Cine e responsabil aici? am întrebat, ieşind din maşină.

Înainte să apuce să răspundă, am văzut prin uşa deschisă un poliţist în sufragerie. Îmi punea MacBook-ul într-o pungă de plastic groasă.

— Hei! Nu-mi poţi lua computerul! Toată viaţa mea este acolo.

Din instinct, am încercat să trec peste braţul întins al poliţistei şi să fug în casă. Dar mi-a pus ferm mâna pe piept.

— Hai să intrăm calm împreună, da?

Am respirat adânc, am dat din cap şi m-am îndreptat când un alt poliţist a pus un reflector către maşina mea. Mă aflam în raza lui, paralizată pentru moment, până când însoţitoarea mea m-a ghidat mai departe. Când am ajuns în uşa de la intrare, am ezitat din nou, dezorientată de ceea ce vedeam. Poliţista m-a împins înainte.

— Intraţi, vă rog.

M-am clătinat şi m-am ţinut de tocul uşii în timp ce priveam înăuntru.

Sufrageria arăta de parcă fusese organizată pentru mutare şi bunurile fuseseră etichetate şi scoase la vânzare. Preşul era rulat şi rezemat de un perete. Mobila fusese pusă în mijlocul camerei şi luaseră şi pernele de pe canapea şi de pe scaune. Husele lor albe cu dungi albastre erau puse grămadă pe balansoar. Rafturile bibliotecii erau goale, iar cărţile erau stivuite pe podea. Felicitările de sărbători trimise de organizaţiile de caritate pentru care voiam să fac mici donaţii fuseseră scoase din sertarul biroului şi

întinse pe măsuța de cafea împreună cu extrase de cont, caiete, vederi vechi și o grămadă de diverse instrumente de scris și chei. Tata rămăsese vertical, în rama desktopului, supraveghind bunurile.

Polițistul care îmi luase laptopul era îngenuncheat în dreptul șemineului, scotocind prin cenușă cu un vătrai. Ce naiba căuta acolo? M-am uitat în jos, pe furiș, și am văzut *Moby Dick* deasupra unui morman de cărți exact când Ahab-ul meu personal venea din bucătărie. Purta una din jachetele lui în carouri și mănuși albastre de plastic.

— Iau eu poșeta, a zis Roche.

Polițista îmi ridică poșeta de pe umăr. Eu am tras de ea.

— Hei!

— Nu o să-mi faci probleme acum, m-a avertizat.

I-am dat drumul poșetei, am respirat și m-am recules. Cel mai bun lucru era să rămân calmă și să mă adresez lui Roche ca unui profesionist care își face treaba.

— Presupun că aveți mandat, am zis.

— Chiar aici.

Roche scoase câteva hârtii împăturite din buzunar în timp ce polițista îi dădea poșeta.

— Permisiunea de a percheziționa locuința și proprietățile personale, inclusiv echipamentul electronic și mașina.

— Irosiți timp și banii contribuabililor. Nu veți găsi nimic pentru că nu am ucis pe nimeni, am zis, încercând să par convingătoare.

— Atunci nu aveți pentru ce să vă faceți griji, a zis el, și a intrat înapoi în bucătărie cu geanta de piele agățată de braț.

L-am urmat, mergând printre piesele de mobilă mutate. L-am văzut cum pune poșeta pe masă. Apoi bagă mâna în interior, scoate telefonul mobil și îl pune într-o pungă. Comportamentul meu calm fusese compromis.

— Nu, vă rog, am zis. Nu îl puteți lua. Nu am un telefon fix. Nu voi mai avea niciun telefon.

— Îmi pare rău. E regretabil.

— Am dreptul să-mi sun avocatul.

— Veți putea face asta foarte curând.

Apoi a ridicat caietul de notițe. Oare scrisesem ceva compromițător? Nu puteam să gândesc destul de repede.

— Nu ar trebui să vă uitați în el.

S-a oprit și mi-a analizat fața.

— Serios? Și de ce nu?

— Sunt notițe de la un articol pe care-l scriu. Sunt confidențiale. Dacă le citiți, veți viola drepturile presei.

— Sună atrăgător.

Răsfoia prin caiet în timp ce eu mă uitam agitată prin bucătărie. Uşile dulapurilor erau întredeschise. Cerealele şi pastele erau aliniate pe blat alături de corespondenţă, care fusese pregătită pentru inspecţie. Plicurile erau rupte şi, evident, conţinutul, citit.

— Vă place să vă luaţi de poliţie? a întrebat Roche închizând caietul.

— Ce?

— Trăiască rezistenţa! Capcanele pentru vitezomani.

Am înghiţit nervoasă.

— Era o glumă.

— Aha.

Aparent satisfăcut că nu găsise nimic interesant printre notiţe, Roche puse caietul pe masa din bucătărie. Căută din nou în poşetă şi găsi caietul de schiţe cu prinţesa Leia. Îmi crescu pulsul. Oare cum avea poliţia să interpreteze faptul că purtam după mine caietul cu schiţele lui Hugh cu mine goală? Trebuia să mă gândesc la ceva…

— Mai multe notiţe. Pentru un articol despre schimbările stilurilor de coafură la femei, am zis.

Părea intrigat şi era pe punctul să se uite când veni sergentul Klish. Adusese o pereche de blugi negri şi îi ţinea într-o mână, purtând mănuşi. În cealaltă mână avea o bucată mototolită şi ştearsă de hârtie.

— Am dat lovitura, a zis. Am găsit blugii în uscător. În buzunarul din spate avea un bon de la Mao. A fost spălat, dar se mai vede data şi ora. Sâmbătă noaptea. I-a spălat sâmbătă noaptea.

Nu-mi aminteam să-mi fi spălat blugii. Probabil că am făcut asta când… O, Doamne. Au început să mi se îndoaie genunchii. Credeam că o să vomit.

— Ca să vezi, a zis Roche zâmbind. Pune blugii în pungă şi trimite-i în laborator.

O puse pe prinţesa Leia pe masă. Apoi băgă mâna în sacou şi îmi dădu telefonul lui.

— Acum puteţi să vă sunaţi avocatul, dacă vreţi.

Capitolul 13

Era aproape opt când poliția a plecat din Coteț. Gubbins acceptase să mă aștepte la birou. Am mers pe Crooked Beach Road înspre oraș, depășind limita de viteză, nerăbdătoare să-l văd.

— În 180 de metri, destinația dumneavoastră va fi la dreapta, a zis doamna din GPS. În 180 de metri, destinația dumneavoastră va fi la dreapta.

— Acolo e în mijlocul pădurii, idioata naibii, am zis eu.

Când am ajuns pe cea mai întunecată și pustie porțiune de drum, au apărut de nicăieri niște lumini. Flashuri de un alb intens în oglinda retrovizoare. M-am uitat chiorâș. Șoferul nu-și dădea seama că încă avea faza lungă aprinsă. Enervant. Vehiculul se apropie până când Toyota mea se inundă de lumină. M-am aplecat, încercând să evit ca lumina din oglindă să-mi intre în ochi.

— Hai, prietene. Stinge luminile.

Nu aveam cum să fug de lumini și erau orbitoare. Am încetinit și am mers pe lângă marginea drumului pentru a-i face loc să treacă, dar din sens opus venea altă mașină. Am încercat din nou, mergând pe lângă margine, dar scenariul se repetă. Venea altă mașină. N-a trecut.

— Ați ajuns la destinație. Ați ajuns la destinație.

Când ne-am aflat în preajma podului, urmăritorul s-a apropiat alarmant de mult. Am ținut bine de volan, descurajată.

— *Care* este problema ta?

După ce am trecut de pod, s-a îndepărtat puțin. Am respirat mai ușurată. Dar când am intrat pe Pequod Avenue înspre oraș, a continuat să mă urmărească. Am ajuns la clădirea de la *Courier* și am parcat, apoi am văzut ce era: o dubiță neagră, uzată. Părea că șoferul este bărbat. Oare era un polițist care mă urmărea într-o mașină de poliție nemarcată? Avea nevoie să-și îmbunătățească tacticile de supraveghere sau încerca în mod intenționat să mă intimideze? Sau șoferul era doar un nemernic? Nu puteam să-mi dau seama. În starea mea, orice părea amenințător.

Gubbins m-a lăsat să intru la el în birou. Angajații lui plecaseră deja. Ne-am întâlnit într-o cameră de recepție goală.

— Mulțumesc că m-ai așteptat, am zis, încă devastată. Eram disperată ca el să oprească trenul scăpat de sub control care devenise viața mea. Nu-mi mai păsa că avea părul lui Spock[5], costum strălucitor și maniere servile.

[5] Spock este un personaj din *Star Trek* (N. trad.).

Aveam urgent nevoie de un avocat, iar Gubbins era cea mai bună alegere pentru moment.

— Poliția mi-a devastat casa. Trebuia să plec de acolo, măcar pentru o vreme. Au scotocit peste tot. Mi-au luat telefonul, computerul și blugii.

Gubbins își ridică sprâncenele.

— Blugii?

Am înghițit în sec.

— Da. De la spălat.

Chiar dacă avusesem un episod de somnambulism în noaptea crimelor, asta nu însemna neapărat că am omorât pe cineva. Corect? Să-ți speli hainele nu este o infracțiune.

— Îmi pare rău că poliția a fost așa de invazivă. Ați vrea să stați la Hanul Pequod în această noapte? Pot să-i sun.

Un refugiu scump pentru turiști, singurul hotel din apropierea orașului era un sit istoric – fosta casă a căpitanului de pe vasul de vânat balene. Nu-mi permiteam prețul lor de 300 de dolari.

— Nu, mulțumesc. Mă descurc. Dar uitați, am început să turui, este clar că sunt interesați de mine mai mult decât credeați. Dar nu înțeleg de ce au venit să-mi devasteze casă, însă nu m-au arestat? Nu că aș vrea să merg la închisoare, dar ce se întâmplă?

M-am oprit în fața lui Gubbins și mi-am pus mâinile la bărbie ca să nu mă mai mișc precum o păpușă care dă din cap.

— Dacă este un război psihologic, funcționează.

— Încercați să vă calmați. Probabil că judecătorul a decis că deocamdată au probe doar pentru un mandat de percheziție a proprietății. Dacă ar fi găsit arma crimei în posesia dumitale sau probe care să vă plaseze la locul crimei, ar fi avut motive pentru un mandat de arest.

Știam asta. Nu mai gândeam limpede. Am respirat adânc, am închis ochii pentru o secundă și am încercat să-mi domolesc gândurile.

— Uitați, am o altă idee despre cine ar putea fi criminalul. Nu i-am spus lui Roche. Ar fi crezut că încerc să-i distrag atenția de la mine.

Eram disperată să-mi împărtășesc suspiciunile cu Gubbins, iar acesta să-și folosească resursele pentru a construi un caz. Probabil că avea un anchetator printre oamenii lui care să-l verifice pe Stokes. Unul perspicace, precum Paul Drake, detectiv particular din filmul *Perry Mason.* Dădusem peste el la bibliotecă, printre DVD-urile cu seriale TV din anii ’50. Mason era un avocat de cazuri criminale impunător, cu voce de bariton. Ambii bărbați purtau costume cu pernuțe la umeri. Aflau mereu adevărul și trimiteau la închisoare părțile vinovate.

— Sunteţi agitată. Întâi să vă calmaţi, zise Gubbins, arătându-mi drumul către birourile din interior.

Am intrat într-o cameră de conferinţe impresionantă. Gubbins îmi făcu semn să iau loc într-unul dintre cele şase scaune rotative de piele roşie din jurul unei mese mari de sticlă. Decorul era mai sofisticat decât mă aşteptam: mobilă modernă italiană, lămpi George Nelson. Am pus ochii pe aparatul de espresso de pe barul cu blat de granit. Fusese o zi foarte lungă, epuizantă, şi simţeam că am capul îndesat cu bile de bumbac. Aveam o nevoie imperioasă de claritate mentală dacă voiam să-mi expun teoria.

— Ştiţi, mi-ar prinde bine o cafea. Vă supăraţi?

— E plăcerea mea să vă pregătesc una, zise el.

În timp ce Gubbins puse o pastilă de Arpeggio în aparat, am mers la ferestrele din faţă şi am dat la o parte draperiile de mătase. Magazinul Corwin închisese cu câteva minute mai devreme, dar luminile erau încă aprinse în interior – se vedea semnul COMANDAŢI ACUM CURCANUL DE ZIUA RECUNOŞTINŢEI, de deasupra intrării. Managerul îşi făcea rutina lui obişnuită şi ridicolă de a strânge căruţurile de cumpărături de pe trotuar, chinuindu-se să le ţină pe toate la un loc în timp ce acestea alunecau înapoi înspre bordură.

Mai jos, pe Pequod Avenue, o tânără ieşea de la spălătorie cu o sacoşă de haine. Restul magazinelor vizibile de acolo aveau deja luminile stinse, iar majoritatea locurilor de parcare erau goale. Nici urmă de dubiţa neagră.

— După ce vă uitaţi? întrebă Gubbins.

Încă o dată, avocatul meu a dat dovadă de perspicacitate.

— După dubiţa care mă urmărea mai devreme, am zis, întorcându-mă să mă aşez la masa de conferinţe. A dispărut. Pentru moment, am crezut că era un poliţist care mă spiona. Dar sunt sigură că am fost paranoică. În ultimul timp, parcă am privit lumea prin nişte lentile întunecate. Era doar un tip care se grăbea.

Gubbins s-a încruntat.

— Să-mi spuneţi dacă apare din nou.

Frecă marginile micuţei cești de espresso cu o felie de lămâie, apoi o puse pe masă, alături de farfurioară.

— Beţi asta şi adunaţi-vă gândurile în timp ce eu încerc să-l contactez pe Thomas O'Donnell.

— Thomas O'Donnell?

— Este magistratul care a eliberat mandatul. Ne poate spune ce informaţii noi au determinat percheziţia – cel mai probabil ştiu ceva ce nu ştiau acum două zile şi trebuie să aflăm despre ce este vorba, zise el. Sunt

apropiat de sora lui, Mary, guvernatorul adjunct de stat. Am urmat dreptul împreună.

Douglas Gubbins, omul contradicțiilor. Un avocat dintr-un oraș mic cu relațiile unui mare politician.

— L-am ratat la birou și nu răspunde la telefon. Odată ce ajunge acasă, nu mai preia apelurile. Dar de obicei, se oprește întâi la Massamat Steak and Brew, a zis Gubbins. Vreau să mai încerc o dată. A verificat ora la ceasul de mână. Ar trebui să fie treaz.

Când am văzut ceasul scump de la încheietura lui Gubbins, mi-am amintit de un colecționar bogat pe care eu și Hugh îl cunoșteam și care se îmbrăca numai în trening. Îl purta peste tot – la inaugurări, la cinele cu clienții, la licitații. Nu participa la evenimente care impuneau coduri vestimentare stricte. „Indiferent cât de sărăcăcios se îmbracă un om, poți spune câți bani are după ceas și pantofi", mi-a spus Hugh când colecționarul a apărut la o licitație Christie se în ținuta lui obișnuită și a cumpărat obiecte de artă în valoare de aproximativ două milioane de dolari.

În ciuda costumului său ieftin, Gubbins avea un Rolex și mocasini Ferragamo. După acea sută de dolari fluturată la Eden, ceasul și pantofii, părea că avocatul meu avea mare succes. Mă mai rugam doar să se descurce în instanța penală așa cum făcea pe vremea când lucra la biroul procurorului.

— Uite un telefon, dacă ai nevoie. A indicat înspre unul negru, subțire și fără fir de pe un suport.

— Mă întorc în două minute, apoi poți să-mi zici *totul* despre criminal.

Ce era cu acest ton? Oare Gubbins râdea de mine? Am dat vina pe paranoia.

Espresso-ul era puternic și fin – exact ce recomandase doctorul. Eram tentată să o sun pe Grace și să-i spun despre percheziție, dar ar fi fost revoltată. Ar fi insistat să rămân la ea peste noapte. Ea și Mac vor fi vrut să știe toate detaliile. Ar fi întrebat despre strategia lui Gubbins. Nu mai puteam face față unui alt interogatoriu. Și începusem să mă simt stingherită de rolul meu recurent de prietenă cu nevoi.

Pe masă era un teanc de reviste *Time.* Pe coperta celei de deasupra scria: „Exodul: Criza refugiaților". Avea o fotografie cu un tată ținându-și copilul în brațe, ducându-l într-o călătorie lungă și periculoasă către o țară străină fără certitudinea că vor fi primiți. Dornică să-mi distrag atenția cu ceva, am citit toată povestea până am terminat cafeaua, dar nu puteam să mă concentrez la cuvinte. Am dus ceașca la bar ca s-o spăl. Când am văzut apa limpede curgând pe scurgere, m-am simțit dintr-odată vinovată. Vinovată de risipă. De irosirea unei asemenea resurse prețioase. Erau mii de refugiați în lume

care nu aveau acces la apă potabilă. Nu aveau nici mâncare sau un adăpost deasupra capului, dacă e să ne gândim așa. Trăiau în noroi și mizerie. Mă simțeam vinovată că nu-i ajutam, că nu am adoptat un câine abuzat, că am două picioare, iar Eric Warschuk are doar unul. Vinovată pentru tot ce făceam sau nu, pentru ce eram sau nu. De unde venea atâta vină?

Ai crede că am omorât pe cineva.

Eram nervoasă, alertă. Nu trebuia să beau acel espresso. Mi-a sărit inima când Gubbins a deschis ușa.

— O'Donnell nu a răspuns, dar am vorbit cu Ben. I-am spus să-și contacteze cunoștința de la biroul procurorului și să afle ce a declanșat acel mandat.

Am oftat.

— Chiar trebuie să-l implicăm pe Ben?

Gubbins s-a uitat întrebător la mine.

— Vă asigur că nu se supără dacă ne ajută și avem nevoie de toate resursele posibile. Deci… care este teoria dumneavoastră? Sper că am terminat cu Jeffrey Volani.

— Ar trebui să-l cercetăm pe Stokes Diekmann. Se culca cu Helene.

Evident interesat, Gubbins s-a așezat. Am început să-i împărtășesc suspiciunile mele despre Stokes, spunându-i despre dinamica sexuală dintre el și Helene, și despre reacția lui Hugh la sala de bowling.

— Helene îl folosea pe Stokes pentru a-l provoca pe Hugh și sunt sigură că ambii bărbați știau asta. Eric Warschuk i-a văzut comportându-se vicios la Thunder Bar. El poate confirma aventura lor și tensiunea dintre ei.

Gubbins asculta atent din scaunul de lângă mine, ținea mâinile împreunate ca la rugăciune, sub barbă, și avea ochii distorsionați și mari de la lentilele groase ale ochelarilor. Mari precum ochii muștelor. Era tăcut.

— Stokes a fost și în echipajul de pe ambulanță desemnat să ridice cadavrele Walkerilor pentru procuror. Dar nu a putut să-și îndeplinească misiunea. Nici măcar nu a putut să intre în casă. Și-a abandonat postul. Era foarte agitat. Cred că nu a suportat să-și bage în saci de plastic victimele. Mai ales în fața poliției.

Gubbins mă analiza cu atenție.

— De unde știți toate astea? Cine v-a spus?

Viteza lui de a-mi analiza „mărturia" și de a găsi aspectele suspecte era impresionantă. I-ar putea face concurență lui Perry Mason oricând. Trebuia să am încredere în avocatul meu și să spun adevărul.

— În dimineața crimelor, am fost la Pequod Point. Am văzut totul. L-am dus pe Stokes acasă cu mașina de acolo.

Nu i-am dat lui Gubbins şansa să întrebe *de ce* am fost la locul crimei. M-am lansat în povestirea modului ciudat în care Stokes s-a comportat în maşina mea.

— Voia să vorbească despre cadavre. Despre cadavrele socrilor să-i Aceştia au fost asfixiaţi de un boiler stricat…

— Da. Am citit despre asta în interviul dumitale cu soţia lui. Oribil accident. Aşa au obţinut Diekmannii bani ca să cumpere Van Winkle Lanes. „Un vis construit pe o tragedie", cred că aţi scris.

— Aveţi o memorie excelentă. Aşa este. Visul lui Stokes de a avea o sală de bowling a fost posibil datorită moştenirii soţiei lui.

O, Doamne. Mi-am dat seama că prietena mea Kelly trăia cu un criminal, cel mai probabil. Oare ar putea să-i facă rău şi ei?

— Dar ascultaţi…

Am început să depăn povestea ca pe un basm de fraţii Grimm.

— De atunci, mă tot gândesc… Stokes mi-a zis că el a fost primul care le-a găsit cadavrele socrilor. În pat. Trebuia să fi auzit cum vorbea despre ei. Îi ura. Dacă el a provocat scurgerea de monoxid de carbon ca să le moştenească banii? Dacă el a fost cel care i-a omorât? Şi în cazul în care i-ar fi scăpat ceva, se asigura că este primul la faţa locului. Aşa avea mai mult control asupra situaţiei şi o scuză pentru amprentele sale, ADN şi alte elemente găsite în casă, nu?

— Posibil.

— Şi acum îi avem pe Hugh şi Helene, un alt cuplu cunoscut de Stokes. De asemenea, găsiţi morţi în casă. Coincidenţă? Sau Stokes a ucis din nou? Era amantul dispreţuit al lui Helene. Avea două motive: gelozie şi umilinţă. Sunt sigură că-i ura pe Walkeri. Ar fi putut să-i ucidă pe Hugh şi Helene. Ar putea să-mi însceneze mie asta. Iar acum Kelly ar putea fi în pericol.

Gubbins a dat solemn din cap.

— Deci aţi fost la Pequod Point. De ce?

— Staţi. Ce credeţi despre teoria mea cu Stokes?

— Aş vrea să ştiu de ce aţi fost la Pequod Point.

Simţeam că intru în pământ sub privirea fixă a lui Gubbins.

— Cred că eram curioasă.

— Curioasă?

— Da.

— Ţine-ţi minte, sunt de partea dumneavoastră, doamnă Glasser.

Am oftat.

— Bine. În regulă. M-am ridicat şi am mers spre bar, apoi m-am întors către el ezitând.

— Poate nu o să mă credeți, dar chiar nu știu de ce am fost acolo. Nu mai gândeam limpede. M-am supărat când am auzit de crime. Nu puteam accepta ce se întâmplase. Cred că voiam să văd în realitate.

Gubbins a dat din cap.

— Asta este mai logic.

— Ideea este că Stokes părea vinovat de ceva în dimineața aceea. Nu a vrut să intre în casa lui Hugh și Helene. A plecat de acolo. Zicea că vede cadavre. Părea bântuit de ele. Înnebunit, de fapt.

Gubbins și-a aranjat ochelarii. Nu vorbea.

— Ei bine? Ce credeți? am insistat.

— Se vede că sunteți scriitoare, a zis Gubbins, rezemându-se de spătarul scaunului. Ar putea fi ceva aici. Dar avem nevoie de un martor mai bun decât Eric Warschuk, dacă vrem să mergem cu povestea aventurii la procuror.

— Scuzați-mă, dar Eric Warschuk este un erou decorat de război care și-a sacrificat piciorul pentru țară.

— Da. Îmi amintesc că am citit acum câteva luni în articolul dumneavoastră că a adoptat un câine.

Eram uluită. Oare avea memorie fotografică?

— Un text foarte emoționant. Dar chiar dumneavoastră ați scris că urma un tratament psihiatric pentru sindromul de stres post-traumatic. Ca martor, este compromis.

— La naiba, bineînțeles.

Unde îmi era capul? Legile de bază ale interogatoriului. Îmi spulberasem cazul.

Gubbins și-a frecat bărbia.

— Poate mai știe cineva despre această aventură… probabil cei care erau la bowling cu Hugh și Helene? Cuplul „de artiști”?

— Poate. Dar habar nu am cine sunt.

Gubbins și-a notat ceva.

— O să fac cercetări. Cât despre Kelly, nu mi-aș face griji. Dacă Stokes este omul nostru, va fi cuminte zilele astea ca să nu atragă suspiciuni. Acum… ați zis că poliția a luat blugii de la spălat. I-ați spălat în noaptea crimelor?

— Presupun că da, am zis disperată. Nu voiam să mă concentrez pe blugi.

— Ce-a mai luat poliția?

— Un bon de mâncare chinezească din buzunar.

— Cumva vă amintiți data de pe el?

— Era din aceeași noapte.

Gubbins s-a încruntat și a mai notat ceva.

— Asta confirmă că blugii au fost spălați aproape de ora crimelor, ceea ce pare suspect. Vor testa blugii pentru probe care v-ar plasa la locul crimei.

Tip de sol, fibre de covor, etc. Spălatul nu elimină toate substanţele. Sângele, de exemplu. Acesta este foarte dificil de eliminat complet.

Brusc, am văzut bucăţi dezgustătoare de carne pe cearceafuri îmbibate cu sânge. Simţeam că mi se ridică fierea în gât.

Gubbins s-a oprit puţin, şi-a împins ochelarii pe nas şi de data asta s-a uitat suspect la mine.

— Ca avocatul dumneavoastră, şi asta este important, Nora, trebuie să ştiu exact cu ce o să am de-a face. Nu vă pot ajuta dacă o să am surprize. Vor găsi ceva?

Inima a început să-mi bată tare. Dacă fusesem la Pequod Point în acea noapte? Dacă aveam un tip de sol pe blugi care putea face legătura cu acea zonă…

— Doamne. Ce părere aveţi? Bineînţeles că nu. Categoric nu.

Felul în care s-a uitat la mine în timp ce bătea cu stiloul în masă m-a îngrijorat. Zâmbetul fals care a urmat mi-a întărit suspiciunea: nu mă credea. Oare se gândea că eu i-am ucis?

— Bine atunci, a zis, deschizând dosarul maro de piele din faţa lui. A scos contractul pentru mine.

— Acum despre onorariu. Cu această întorsătură de situaţie, având în vedere că va dura ceva timp să găsim motivul care a declanşat mandatul de percheziţie… începem cu, să zicem, 15.000 de dolari şi vedem apoi?

Aşteptam să spună că glumeşte.

— Nora?

— Aţi accepta să plătesc în rate?

*

Era aproape 21:45. Am coborât să folosesc computerul de la sediul *Courier,* dar întâi am tras cu ochiul prin uşa de sticlă să verific dacă Ben era acolo, lucrând peste program. Pe lângă toate problemele, mă durea şi respingerea lui. Îmi lăcrimau ochii de la efortul de a citi în întuneric. Am ţinut luminile stinse. Nu voiam ca vreun locuitor care mă credea suspectă de crimă să se holbeze la mine prin ferestre.

Mă simţeam ca o mercenară, căutând valoarea curentă a desenelor lui Hugh, dar trebuia să fiu practică. Cifrele din baza de date Artworldprices.com erau încurajatoare; unul dintre desene se vânduse în luna precedentă cu 33.000 dolari. Este adevărat că schiţele din caietul *Iubind-o pe Nora* erau mici, dar acum făceau parte din legenda Hugh Walker, iar scandalul avea să le crească valoarea. Auzisem ce se întâmplase cu lucrările lui Carl Andre. Povestea lui este legendară în lumea artei.

Infamul sculptor fusese achitat după ce îşi ucisese soţia în 1988. A pretins că ea deschidea fereastra uriaşă a apartamentului lor când s-a dezechilibrat

şi a căzut 32 de etaje. Andre avea constituţia unui taur. Iar soţia lui avea 42 de kilograme. Când a ajuns poliţia, avea zgârieturi proaspete pe nas. *Zgârieturi.* A fost declarat nevinovat în ciuda semnelor incriminatoare.

Chiar şi cu o reducere pentru o vânzare rapidă, banii de pe schiţele lui Hugh ar fi trebuit să acopere facturile avocatului, cheltuielile mătuşii Lada şi ceva în plus. Banii ne-ar fi salvat pe amândouă.

M-am deconectat de pe Artworldprices.com. Efectul cofeinei trecuse şi îmi scăzuse energia. Am închis computerul, am pus capul pe birou şi am închis ochii. Doar pentru un moment, mi-am zis. Mirosul aşchiilor de creion şi luciul mobilei mi-au amintit de somnul de la grădiniţă. Probabil că am adormit.

M-a trezit un huruit din spatele biroului. Părea că cineva mişca mânerul de la uşa din spate a clădirii. Sau că o forţează, încercând să intre prin efracţie. Primul meu gând: cel care aruncase cu piatra. Oare se întorsese laşul ăla nenorocit? Sau era un hoţ care voia să ne fure computerele? Apoi mi-a apărut în minte dubiţa neagră.

Am auzit uşa deschizându-se şi am fugit prin întuneric înspre biroul lui Ben. Bâta. Unde era bâta lui de baseball? Am îngenuncheat şi am început să bâjbâi prin întuneric. I-am găsit mânerul fin de lemn. L-am apucat şi am sărit în sus. Ţineam bâta cu ambele mâini, inima îmi bătea tare, şi am ridicat-o deasupra umărului când s-au aprins luminile, în uşa biroului din spate era Ben, încă nu-şi dăduse haina jos şi avea mâna pe întrerupător. S-a înroşit când m-a văzut. Faţa mea ardea. Probabil că eram roşie ca sfecla.

— Nora? Ce naiba…?

Am lăsat ruşinată bâta în jos.

— Credeam că… Credeam că eşti un hoţ. Sau cel care a aruncat cu piatra şi că ai venit să distrugi biroul. Nu ţi-am auzit motocicleta.

— Mi-am luat maşina înapoi de dimineaţă. Îmi pare rău. Nu mă aşteptam să găsesc pe cineva aici. A arătat înspre cutia de Pequod Liquor de lângă piciorul meu stâng.

— Am venit după vin. Am cumpărat o cutie pentru sărbători şi am tot uitat s-o iau acasă. S-a uitat la ceasul de mână. Ce faci aici la ora asta?

— Îmi verificam e-mailul. Poliţia mi-a luat laptopul. Şi telefonul.

— Da, aşa e. Ben s-a uitat în jos, la pantofi. Am auzit.

O tăcere lungă. Voiam să mă târăsc sub birou. Era mai ciudat decât îmi imaginasem să stau lângă Ben. Ar trebui să zic ceva? Să sugerez să uităm de acel sărut? Să dau vina pe drama intensă din acea zi? Am rezemat bâta de perete.

— Ei bine, e târziu. Eu o să plec. Eram agitată. Nervozitatea îmi făcea vocea să pară falsă.

Ben a ridicat ambele palme, în semn de iertare.

— Nora. Te rog. Trebuie să-mi cer scuze. Nu se va mai întâmpla, credemă. Nu aveam niciun drept să fac asta. Am întrecut limitele. A fost lipsit de etică. O mutare în stilul lui Clarence Thomas – un abuz de putere şi un gest în contradicţie cu toate credinţele mele. Când nu ai răspuns, am înţeles că team pus într-o poziţie nedreaptă. Îmi pare rău.

Cum să creadă că nu am răspuns? Atât de ruginită eram? Chiar am participat la acel sărut, dar el credea că eram un peşte rece.

— Oare poţi uita ce am zis în mesajele vocale? a continuat el.

— Mesaje vocale? Nu am primit niciun mesaj vocal de la tine.

— De ieri dimineaţă ţi-am lăsat trei mesaje.

— Nu. Am avut mesaje de la Grace şi de la mătuşa mea. De la Lizzie şi de la Gubbins. Restul erau de la „Număr necunoscut". Probabil tabloide. Nici nu le-am ascultat. Le-am şters.

Ben părea că nu înţelege pentru un moment.

— Stai. Te-am sunat de acasă… Tocmai am primit un telefon nou cu internet. Se relaxase cu tot corpul. Probabil că mobilul tău nu a recunoscut numărul.

Stai. Ben era apelantul necunoscut? Chiar încercase să mă contacteze?

A plecat din uşă, s-a aşezat pe marginea biroului şi a zâmbit.

— Nu mă evitai.

Am scuturat din cap.

— Nu.

Îşi făcuse griji că nu voiam să vorbesc cu el. Credea că m-a jignit. Mi-am dat seama că şi eu zâmbeam.

— Mă temeam că o să-ţi dai demisia, a zis.

Era *foarte* îngrijorat. Am înţeles totul greşit. Mi-a părut rău că l-am judecat.

I-a sunat telefonul din buzunar.

— Stai puţin.

A scos telefonul Blackberry, s-a uitat la număr şi a ridicat degetul arătător.

— E omul meu, a zis, punând telefonul la ureche. Aici Wickstein.

A luat un pix de pe birou.

— Bine. Continuă. A mâzgălit nişte notiţe pe spatele unui plic. „Autopsia confirmă că ambele decese au fost provocate de un singur glonţ în cap, de calibru 0,22".

M-am strâmbat. A încetat să mai scrie şi asculta, întunecându-se la faţă.

— Spune asta din nou. A mai scris ceva.

— Aha. Aha… s-a uitat la mine fără nicio expresie pe faţă. Altceva?

A pus pixul jos și a mai ascultat pentru încă un minut chinuitor.

— Mulțumesc. Îți sunt dator. A închis și s-a încruntat.

— Ce?

— Trei factori au declanșat emiterea mandatului.

— Trei factori.

— Unul, a sosit raportul de la FBI.

— FBI? Când s-a implicat FBI în asta?

— Districtul folosește programul federal când au loc crime multiple. A citit următoarele de pe plic:

— Scena crimei era dezorganizată. Dovadă că ucigașul a fost respins sau umilit.

— Dar asta se potrivește cu el. Inima a început să-mi bată repede.

— Se potrivește exact cu el.

— Cu cine?

— Stokes Diekmann. Se culca cu Helene. Și ea l-a părăsit. Ben și-a încrucișat brațele.

— Serios? Nu m-aș fi gândit niciodată la asta.

— Am aflat de la o sursă de încredere. Aproximativ.

— Aceste informații sunt valoroase. Merită investigat.

S-a îndepărtat de birou și a venit către mine, oprindu-se la câțiva centimetri. M-a privit fix în ochi.

— Profilul ți se potrivește și ție.

Am clipit agitată. Știam asta prea bine. Dar refuzam să cred că Ben mă suspecta. Nici măcar nu știa că sunt somnambulă.

— Da, dar…

— Numărul doi: procurorul are un document păstrat de fostul tău soț care te incriminează.

— Ce? m-am dat înapoi, alarmată. Ce fel de document?

— La sfatul avocatului său, Hugh a păstrat un jurnal din vremea când erați în proces de divorț.

— Nu.

Nu credeam așa ceva.

— Nu a făcut asta.

— În cazul în care lucrurile ar fi scăpat de sub control, și aparent s-a întâmplat asta o dată. Hugh a făcut referință la tine încercând să-i sfâșii tabloul. Același tablou despre care ți-am zis că a fost distrus la locul crimei. Oarecum, nu ai menționat niciodată asta.

— La naiba. M-am uitat în altă direcție.

— Și l-ai tăiat.

M-am întors cu fața la Ben.

— Crede-mă, a fost un accident. A dat din cap.

— Al treilea factor este un martor care te-a văzut la locul crimei la puțin timp după ce au fost înfăptuite.

— Lasă-mă să ghicesc… am înghițit cu dificultate, mi se strâmtase gâtul. Stokes Diekmann.

*

Ben turnă Beaujolais Nouveau în două dintre cănile de pe biroul lui și îmi oferi mie una. Am luat-o, am dat pe gât jumătate din vin și am continuat să merg prin cameră precum o pisică mare într-o cușcă mică. Acum eram complet trează și i-am spus toată povestea, inclusiv întâlnirea mea cu Stokes la Pequod Point și suspiciunile despre moartea socrilor acestuia.

— Cred că Stokes este un tip răzbunător. Probabil că îi ura pe Walkeri. Helene s-a folosit de el. L-a stârnit în fața lui Hugh. Apoi el l-a umilit în fața ei și a prietenilor săi. Cred că Stokes i-a omorât pe Walkeri și a aranjat totul pentru a mă învinui pe mine, exact cum ai spus tu. Apoi, ca să se asigure că totul este conform planului, merge la poliție și spune că am fost la Pequod Point în acea dimineață. Sunt foarte îngrijorată pentru Kelly. Cum să fie în siguranță lângă el?

— Stokes nu s-a dus la poliție. Poliția a venit la el.

M-am oprit din mers.

— Le iau interviu tuturor celor care aveau contact cu Helene și/sau Hugh. Asta include fetele tale de la Pilates, Kelly și Stokes – era și el la sală, ocazional, când aveau loc cursurile, nu?

— Da.

— Stokes le-a spus polițiștilor că te-a găsit… Ben și-a verificat notele. El a zis că te-a găsit „târându-te pe lângă locul crimei”. Minte?

— Nu. M-am uitat în jos și m-am jucat cu mânerul cănii.

— De ce nu mi-ai zis că ai fost acolo? Ai omis o groază de lucruri, Nora. Te-ai prefăcut că nu știai că tabloul a fost tăiat. Nu ai zis nimic de această mică aventură.

M-a durut să întreb asta:

— Chiar crezi că sunt vinovată, Ben?

Voiam ca el să creadă în nevinovăția mea, chiar dacă aveam dubii.

— Bineînțeles că nu. Doar că aș vrea să știu de ce nu mi-ai zis.

Ușurată, m-am întors și am pus cana pe birou, dintr-odată găsind petele de pe lemn foarte interesante. Am trecut cu degetul peste ele. Era înfricoșător să mă simt atât de vulnerabilă cu el.

— Mi-era rușine, am zis, într-un sfârșit.

Am simțit că Ben m-a privit mai multe momente înainte să-mi vorbească. A tușit.

— La început, obișnuiam să merg la cimitir în fiecare zi, înainte și după serviciu. În capul meu, știam că Judy murise, dar nu puteam să fac să pară real. A trebuit să stau acolo pe pământ lângă piatra ei funerară în fiecare zi, de două ori pe zi, pentru a procesa acest lucru. Nu am spus asta nimănui.

M-am oprit din joaca cu petele de pe birou și m-am uitat la el.

— Poate și în cazul tău a fost ceva asemănător, a zis. S-a uitat la mine așteptând, cerându-mi o confirmare cu ochii lui căprui emoționali.

— Probabil că asta a fost cauza, am zis.

Nu i-am zis că i-am spionat pe Hugh și pe Helene și când trăiau, iar dacă aș fi avut laser în ochi, i-aș fi ars bucuroasă.

— Înțeleg, a dat din cap. Nu fi dură cu tine.

Și-a notat ceva în telefon.

— O să vorbesc cu editorul de la *Catskill News* și o să-l rog să analizeze materialul despre moartea părinților lui Kelly, să vedem dacă găsim măcar o urmă de înșelăciune. Și nu cred că trebuie să ne facem griji deloc pentru Kelly. Dacă Stokes este criminalul, va fi cuminte acum că poliția este mereu prin apropiere.

— Asta a zis și Gubbins. Presupun că e logic. M-am apropiat intenționat de biroul lui.

— Ar fi foarte util să verificăm povestea din Catskill. Apreciez efortul.

Chiar voiam să continui această poveste?

— Ben?

— Da.

— Ce spuneau?

— Cine?

— Mesajele vocale.

S-a uitat în cana cu vin de parcă ar fi fost un oracol care îi prezicea viitorul. Apoi a pus-o jos și mi-a întâlnit privirea. Simțeam că-mi tremură tot corpul.

— Sigur vrei să știi?

Am dat din cap.

— În primul am zis că nu pot să te scot din minte.

Mi-am suprimat un mic suspin. Deci era la fel pentru amândoi. Sărutul însemnase ceva.

— În al doilea am zis că îmi pare rău dacă te-am șocat, dar am fost atras de tine din prima zi în care ai intrat în birou. Apoi, când am auzit că ai probleme… ei bine, mi-am dat seama că e ceva mai mult decât o simplă atracție. Am înțeles cât de mult îmi păsa.

„Ce naiba mai aștepți, Ben?", m-am întrebat. „Spune-mi ce simți". A făcut o pauză.

Da, te rog. Nu te opri. Spune-mi ce simți.

— Și în al treilea spuneam că am o mare problemă.

M-am bosumflat.

— Ah.

— Îți ceream ajutorul.

— Cu ce?

— Cum să te cunosc mai bine. După atâta timp, nu este ușor pentru mine… S-a retras.

M-am apropiat de el. Simțeam cum căldura corpurilor noastre se amestecă. Ce era mirosul acela? Era o aromă familiară, fericită, care mi-a amintit de mersul la film. Bomboane cu aromă de lemn dulce. Asta era. Ben mirosea a bomboane cu aromă de lemn dulce. L-am adulmecat.

— Din experiența mea, când încerci să rezolvi o problemă, cel mai bine este să nu te gândești prea mult la ea, am zis.

— Bun sfat.

— Trebuie să faci ceva relaxant, apoi apare și răspunsul. Sau măcar o parte din el.

— Așa, pur și simplu?

— Nu, așa. M-am aplecat și l-am sărutat ușor pe buze.

*

Eram străbătută de fior după fior. M-am arcuit de spate pentru ultima dată și am căzut epuizată de o dulce durere plăcută. Gambele îmi erau străbătute de șocuri electrice pentru că îmi întinsesem vârfurile picioarelor precum Anna Pavlova[6]. Ben s-a dat jos de pe mine. Gâfâiam amândoi.

— Acum înțeleg de ce francezii o numesc o moarte mică, am spus uitându-mă la stele prin luminatorul de deasupra patului său.

— Categoric am ajuns în rai.

Ne-am întors unul cu fața la celălalt. Ben m-a mângâiat de la talie până la buze.

— Ești frumoasă, a șoptit. Hai să ne ținem în brațe. Nu am mai ținut pe nimeni de ani de zile.

În timp ce Ben s-a înfășurat în jurul meu, m-am uimit la ce dezastru făcusem în dormitor din cauza delirului nostru: hainele zburaseră pe mobilă și prin colțurile camerei, noptiera se răsturnase. O lampă din sticlă transparentă, plină cu scoici ajunsese pe preșul din piele de oaie – cel puțin nu se spărsese. Un tablou în acuarelă cu portul Pequod atârna strâmb pe peretele de care mă sprijinise Ben. Ne năpustisem unul asupra celuilalt cu

[6] Anna Pavlova a fost balerina principală din baletul Imperial rus și din baletul rusesc al lui Sergei Diaghilev. Este cunoscută pentru baletul Moartea Lebedei (N. trad.).

atâta poftă şi abandon. Nu ştiam că este posibil să mă simt atât de vie din nou. Simţeam furnicături în tot corpul. Trecusem din ger, în soare. Am zâmbit; Ben era aşa de pasional, deghizat atâta timp într-un porc spinos.

Chiar şi în timp ce apreciam legătura dintre noi, mă luptam cu demonii. Asta nu va duce nicăieri. Nu era bine. E cel mai prost moment posibil de a regăsi pasiunea. Nu ştiu dacă am făcut ceva teribil sau nu. Pe podea am zărit un ceas cu alarmă lângă uşile de sticlă de la balconul lui Ben. În câteva ore, mă voi întoarce la lupta cu statusul meu de suspectă de crimă.

— Doamne, e aproape trei dimineaţa, am spus.

— Trebuie să ajungi undeva?

În ciuda anxietăţii mele, am râs.

— Nu.

— Nora?

— Aha.

— Faci asta des?

— Dacă mă culc cu bărbaţi?

— Nu, eu… îmi pare rău… nu este treaba mea.

— Eşti primul după divorţ, am zis oftând. De ce am impresia că tocmai ţi-am zis că sunt virgină?

Mi-a luat mâna şi a strâns-o.

— Sunt flatat.

— Dar tu?

Deja regretam că am întrebat. Oricare ar fi răspunsul, nu ar da bine. Voiam ca Ben să fie pasional şi viguros. Dacă mă gândeam că a trăit ca un călugăr ani de zile, nu mai era excitant. Era în regulă ca mie să-mi crească pânze de păianjen între picioare, dar lui nu. Ştiu, era un standard dublu, dar aşa simţeam. Pe de altă parte, nu mi-ar fi plăcut să fiu doar una dintre multele femei cu care fusese de când murise soţia lui. Nicio variantă nu era câştigătoare.

— Am avut câteva întâlniri, a zis el. Dar nu au fost aşa.

— Poţi să defineşti „aşa”?

Inima a început să-mi bată repede, anticipând răspunsul. A aşteptat ceva până să răspundă.

— Aveam o uşă imensă în interiorul meu şi era închisă. Am stat împreună, noi doi, în faţa ei şi am deschis-o. Pe partea cealaltă era un ocean întreg. Am sărit drept în el.

Am simţit în spatele meu cum se excită şi am făcut dragoste din nou. De data asta, foarte încet şi am rămas în pat. Apoi ne-am întins tăcuţi şi ne-am ascultat respirând. Pentru câteva minute, m-am simţit mai fericită decât fusesem în ultimii ani. Şi atunci mi-am amintit. Mă uitam la luminiţele mici şi

albe ale unui avion care clipeau pe cer într-o călătorie şi îi invidiam pe călătorii nocturni de la bord. Îmi doream din toată inima ca eu şi Ben să fi fost în acel avion şi să zburăm departe, departe. La mii de mile de problemele pe care le aveam.

— Ben, spune-mi că toate astea o să se rezolve. Poliţia va găsi criminalul şi mă va lăsa în pace.

Nu a răspuns. M-am întors şi mi-am văzut noul iubit deja adormit. *Şi tu eşti frumos, modul în care firele argintii de păr reflectă lumina, felul în care bărbia este perfect împărţită în două de acea gropiţă. Cum de am stat la câţiva centimetri unul de altul în fiecare zi, fără ca asta să se întâmple mai devreme? Sincronizarea este totul, nu-i aşa?* Am închis ochii epuizată. Mâine o să mă trezesc lângă Ben şi o să-mi spună că totul va fi bine. Acum serios, cum să nu fie totul bine, până la urmă?

*

Mâinile mă usturau şi îmi pulsau. Agonia m-a trezit dintr-un somn adânc. Îmi curgea apă fierbinte pe degete şi le-am tras instinctiv către mine. Unde eram? Era întuneric. Apa cădea şi formase o băltoacă fierbinte în jurul picioarelor mele. Mirosea a lămâi. Stomacul îmi era frământat de un sentiment bolnăvicios, familiar. *La naiba. La naiba.*

Încă dezorientată, m-am dat înapoi în timp ce ochii mi se obişnuiau cu lumina slabă. În faţa mea am văzut o chiuvetă. Apa curgea de la robinet şi ieşea din chiuvetă, pe podea. Eram într-o bucătărie. Bucătăria lui Ben. M-am panicat şi pulsul mi-a luat-o razna.

M-am aplecat şi am oprit repede apa. Cum am ajuns aici? Nu. Nu poate fi adevărat. După atâţia ani. Dar ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că adormisem lângă Ben, iar acum eram dezbrăcată în bucătăria lui şi mă spălam pe mâini. De fapt, era mai mult decât un simplu spălat. Le frecam violent. Era real. M-am uitat la detergentul de vase cu aromă de lămâie de pe mâini. Ce înseamnă asta? a şoptit vocea aceea mică din capul meu.

Oare vor mai fi vreodată curate aceste mâini?

Ce?

Încă mai miros a sânge.

Lady Macbeth. Aşa se plângea Lady Macbeth.

Nici toate parfumurile Arabiei nu vor îndulci această mână mică.

Vinovata Lady Macbeth a încercat să se spele de sânge. Amândouă aveam aceeaşi problemă. Somnambulismul. *Respiră. Respiră, la naiba.*

Articol de jurnal

După întâlnirea de ieri cu avocatul meu, la sfatul acestuia, păstrez un jurnal oficial cu toate acţiunile agresive ale soţiei mele, Nora Classer. Trebuie să spun, ca să fie clar, că eu nu găsesc plăcută această activitate. Avocatul meu a insistat, după ce a aflat că Nora a încercat să sfâşie autoportretul cu Helene însărcinată şi m-a tăiat la mână, dintr-un accident, cred eu. („Domnule Walker, cariera dumitale depinde de acea mână.") Dacă vor mai avea loc accidente, acesta mă sfătuieşte să obţin un ordin de restricţie. Singurul eveniment din această săptămână care merită notat este: Nora a venit să-şi mai ia din lucrurile din apartament. A dărâmat o fotografie înrămată cu mine şi s-a spart sticla. Un alt accident, a zis ea.

Capitolul 14

Cel puţin Ben nu se trezise. Probabil că dimineaţa nu i se vor părea suspecte prosoapele de bucătărie puse la uscat pe raft sau mototoalele de hârtie îndesate în coşul de gunoi de sub chiuvetă. În timp ce îmi ţineam mâinile sub jetul de apă rece, pentru a calma pielea iritată, mă gândeam ce să fac. Nu avea rost să încerc să adorm din nou sau să mă aşez lângă Ben, dacă eu vibram ca un diapazon. Şi dacă adormeam şi făceam din nou acelaşi lucru? Sau ceva mai distructiv?

Aveam viziuni cu un copil care strânge în mână o bâtă de golf din oţel. O mână care ridică cuţitul pentru sculptat al mamei şi strălucirea lamei în lumina lunii. Am văzut mâna, acum mai mare, înarmată cu o foarfecă ascuţită şi înjunghiind un hanorac. Ţinând strâns un cuţit X-ACTO. Toate erau mâinile mele. Mâini care comiseseră acţiuni furioase, violente.

În cap mi se învârteau întrebări bolnăvicioase. Oare eu, femeia care jurase să nu se lase distrusă de furie, primeam un mesaj din subconştient care îmi spunea că furia învinsese? Fusesem atât de chinuită de conştiinţă, încât am plecat să-mi spăl mâinile de sânge precum Lady Macbeth? Oare avusesem un episod de somnambulism în noaptea în care Hugh şi Helene fuseseră ucişi? Oare sângele pe care mi-l imaginam era al lor?

Citisem despre somnambulism. În dimineaţa după ce i-am decupat inima lui Axel Bartlett din hanorac, am mers direct la subsolul bibliotecii Bobst de la Universitatea New York. Pitită într-un separeu întunecos dintr-un colţ al imensei clădiri a bibliotecii, am citit ore întregi din *Jurnalul American de Psihiatrie, Scientific American* şi zeci de publicaţii medicale stocate pe microfilme dinaintea erei Google.

Somnambulii (denumirea suna ca un număr de circ: „Doamnelor şi domnilor, să primim cu aplauze somnambulii zburători!") acţionau aproape întotdeauna în prima oră de somn, înainte de faza REM şi de vise. În cazul copiilor, somnambulismul poate fi declanşat de anxietate, privare de somn sau oboseală. Cel mai mare pericol îl reprezintă căzăturile şi ciocnirile de obiectele din jur. În general, copiii care sufereau de somnambulism nu mai manifestau episoade după optsprezece ani – vârsta la care eu am avut ultimul episod. Un mic procent din cei afectaţi nu se vindecau.

Somnambulii adulţi nu mai erau doar nişte pui obosiţi şi agitaţi. Sigur, erau inofensivi, se holbau în gol şi abia dacă mergeau dintr-o cameră în alta să mute mobila, să aprindă luminile sau să caute îngheţată în frigider. Dar un

număr destul de mare de somnambuli adulţi aveau probleme medicale serioase sau sufereau de boli mintale. Beau mult sau luau medicamente care declanşau comportamente periculoase, uneori letale, în timpul somnului.

Termenul în apărarea juridică era „automatism nonpsihotic". Avocaţii apărării susţinuseră că acţiunile involuntare precum „somnambulismul la volan" pot fi declanşate de consumul de alcool şi/sau droguri. În aceste cazuri, cei afectaţi dau accidental peste oameni sau intră cu maşina într-un stâlp utilitar. „Sexomaniacii" se trezeau în timp ce făceau sex cu necunoscuţi. Şi, cei mai înfricoşători dintre toţi, „somnambulii criminali" ucideau în mod subconştient.

Oare eram şi eu una dintre ei? Oare băusem prea multă vodcă sâmbătă seara şi devenisem „somnambulă la volan" înspre Pequod Point? Dar de unde să fi luat o armă?

Erau şi cazuri în care nu era nevoie de băutură sau medicamente. Criminalii fuseseră achitaţi prin intermediul unei „apărări pe baza somnambulismului". Un tată somnambul şi-a izbit de perete bebeluşul care plângea: „Eram sigur că era o bestie sălbatică". Un pompier somnambul şi-a bătut soţia cu o lopată, crezând că este un intrus. Un studiu important a demonstrat că adulţilor somnambuli le era greu să facă faţă agresiunii, în general. Oare eram şi eu unul dintre ei?

Am fost prea îngrozită pentru a lua atitudine atunci. Nu i-am spus nici măcar lui Grace despre informaţiile răscolitoare pe care le aflasem. M-am rugat doar ca somnambulismul să înceteze. Ea m-a sfătuit să fiu foarte atentă după atacul asupra „inimii hanoracului" şi să merg la consiliere dacă mai aveam vreun episod. Grace dormea neobişnuit de uşor şi am fost de acord că orice activitate din timpul nopţii ar fi trezit-o cu siguranţă. Nu a mai avut loc niciun incident. M-am calmat, vrând să cred că fusese un eveniment singular, ultima manifestare a afecţiunii pe când încă mai eram adolescentă.

Dar după ce am oprit apa în bucătăria lui Ben şi mi-am uscat mâinile rănite, a început să mă bântuie un caz foarte cunoscut despre care citisem la biblioteca NYC.

Kenneth Parks condusese către casa socrilor săi, în somn. I-a asfixiat şi i-a înjunghiat, ucigând-o pe soacra lui. Mai târziu, a intrat clătinându-se pe uşa unei secţii de poliţie, fără să ştie de ce venise. Avea încheietura retezată, dar nu simţea durerea. Nu era treaz. Pe baza antecedentelor lui de somnambulism şi a faptului că „îşi adora socrii", a fost achitat.

Au existat experţi în somnologie care au emis teoria conform căreia actul violent al lui Parks a fost rezultatul unei tulburări neurologice şi că atunci când socrul lui l-a găsit în afara casei în timpul unui episod de somnambulism şi a încercat să-l reţină, i-a cauzat activarea amigdalei –

creierul primitiv. Parks s-a luptat cu el, apoi a ucis-o pe soacra lui fără să clipească (la propriu). Sau cel puțin așa a susținut avocatul său.

Oare aveam și eu aceeași tulburare?

Stăpânește-te, Nora. După cum spune și Ben: „Ești reporter. Ia în considerare doar lucrurile certe".

Bine. Lucru cert: nu-mi părăsisem niciodată locuința în timpul unui episod de somnambulism. Lucru cert: cel mai grav delict al meu a fost gaura din hanorac, iar în seara asta eram vinovată că am lăsat apa să curgă din chiuvetă. Cel mai important, nu am avut niciodată acces la o armă, nici trează, nici în somn. Aspectele certe spuneau „nu, nu este posibil".

Dar era adevărat și că începusem să fiu din nou somnambulă. Nu-mi aduceam aminte să fi spălat blugii din noaptea crimelor și nici să fi lăsat luminile aprinse, cum le-am găsit în dimineața aceea. Și cum rămânea cu zgârietura, crenguța și frunzele? Totuși, nimic din toate astea nu însemnau că eram o criminală.

Ține minte: fără armă, nu sunt vinovată.

Mi-a trecut un fior prin corpul dezbrăcat. Am mers repede în sufragerie, la Ben, să-mi caut haina și pe spătarul unui fotoliu de piele am găsit o pătură pufoasă de mohair. Am luat-o și m-am înfășurat în ea. Lâna moale era precum o îmbrățișare caldă și pentru moment nu-mi mai venea să ies din propria piele.

Apartamentul lui Ben avea vedere la port. Lumina lunii intra în casă prin peretele de ferestre și ilumina două canapele albe, pufoase, puse în fața șemineului, un pian și un covor oriental ca de pluș. Am mers la fereastră. În ultimele zile, marinarii scoseseră din port ultimele bărci din acel sezon. Lumina sclipea până la orizont pe apa întunecată, sub o lună aproape plină. O priveliște dureros de romantică pentru cineva bine dispus.

M-am întors și m-am uitat la fotografiile înrămate de pe șemineu. O poză cu Sam tânăr, cu strungăreață. Semăna cu tatăl lui. Altă poză cu soția lui Ben la cârma de lemn a unei bărci cu pânze, zâmbind încrezătoare, cu părul în vânt. Tot ce știam despre navigație învățasem în timpul unei excursii de observat balenele în Insulele Canalului cu Hugh: pentru rău de mare, mestecă niște rădăcină de ghimbir. Oare Ben mă comparase cu ea în seara aceea? Fusesem măcar pe aproape la fel de bună? Nu-mi permiteam să-mi irosesc timpul gândindu-mă la asta. Aveam lucruri mai importante de lămurit, cum ar fi de ce s-a reîntors această afecțiune ciudată și cum s-o opresc.

Conform tuturor informațiilor citite, tratamentul standard erau medicamentele pentru paralizia mușchilor. O idee oribilă. Dacă se ivea o situație de urgență în timpul nopții? Un incendiu? Aș fi moartă, dacă n-aș

putea să mă mişc. Şi dacă aveam nevoie să merg la baie? Nici măcar un singur articol nu oferea un remediu real, deşi un studiu clinic despre somn promitea tehnici utile de biofeedback. Îmi era frică să apelez la o clinică. Dacă Gubbins avea dreptate şi poliţia chiar îmi urmărea GPS-ul? Dacă ar fi descoperit că mă duc acolo pentru tratamente de somnambulism, ar fi folosit asta împotriva mea, dacă nu ca probă directă, atunci ca indiciu al unei femei tulburate de o conştiinţă vinovată.

M-am trântit pe canapea. Mi-am pus capul pe perne şi aproape imediat am simţit un miros subtil, dar incontestabil. Fursecuri. Fursecuri cu fulgi de ciocolată. De unde venea acel miros delicios de fursecuri? M-am ridicat. În mijlocul mesei de cafea, era o lumânare mare şi maro. M-am aplecat, am tras-o spre mine şi am mirosit-o.

Lumânare cu aromă de fursecuri cu fulgi de ciocolată.

Ben avea o lumânare cu aromă de fursecuri cu fulgi de ciocolată în sufragerie.

Dacă n-aş fi fost atât de distrusă, m-aş fi putut îndrăgosti de un asemenea bărbat.

*

Ben nu m-a simţit când m-am furişat în dormitor. Nici când mi-am adunat hainele sau când m-am împiedicat de ceasul de pe podea şi l-am făcut să sune precum o sonerie de bicicletă pentru o secundă sau două. I-am invidiat capacitatea de a dormi buştean. Stătea pe o parte, cu mâinile în jurul unei perne, la fel cum mă îmbrăţişa pe mine. După ce m-am îmbrăcat, am îngenuncheat lângă pat şi l-am privit în timp ce dormea. Nu mai rămăsese nicio urmă din morocănosul Ben. Avea o expresie dulce, cu colţurile gurii ridicate puţin, de parcă zâmbea gândindu-se la ceva frumos. Am rezistat tentaţiei de a-l săruta. *Este un om bun: un tată bun, un prieten bun. Loial şi onest. Şi-a pierdut iubirea vieţii şi încearcă să o ia de la capăt. Şi-a deschis inima în faţa mea.* Dar inima mea voia să fugă şi să se ascundă. Cum ar reacţiona Ben dacă ar afla că sunt somnambulă?

Îi spusesem lui Hugh despre istoria mea supărătoare cu somnambulismul şi originea ei: „În aceeaşi noapte, m-am trezit ţinând în mână o crosă de golf. În noaptea următoare, un cuţit. Cred că încercam să ne protejez". Ruşinată de cât de răzbunător părea, nu i-am spus şi de cum i-am mutilat hanoracul lui Axei câţiva ani mai târziu.

Hugh a fost compătimitor, chiar puţin intrigat, şi a încercat să mă liniştească.

— Probabil că acei nenorociţi te-au speriat îngrozitor de tare, săracul copil. Asta explică ceva.

— Ce?

— Întotdeauna ai părut că ai un mister întunecat. Am crezut că de vină sunt rădăcinile tale ruseşti.

Însă şi Hugh îşi ascunsese propriile sentimente întunecate. Acel tablou „supărător", cu „bestia Nora" care veghea deasupra lui în timp ce el dormea, cel despre care citisem în recenzia pentru expoziţia lui *Scene dintr-o căsătorie*? Acela era Hugh care spunea: „Asta este fosta mea soţie, duşmanul somnambul odios".

Probabil că şi Ben ar simţi o repulsie faţă de mine, dacă ar afla că sunt somnambulă. Probabil că ar privi toate lucrurile diferit. Ar avea dubii referitor la teoria conform căreia ucigaşul mi-a înscenat crimele. M-ar putea suspecta că i-am omorât pe Hugh şi pe Helene. Cum să mă aştept ca el să aibă încredere în mine când şi eu aveam probleme cu asta?

Pleoapele lui Ben au început să se mişte. Oare visa? Eram şi eu cu el în vis? Deschideam amândoi uşa către ocean, trecând pragul şi cufundându-ne în adâncuri? Îmi doream să înot cu el de-a lungul recifului de corali şi să descopăr peşti şi plante despre care nici nu ştiam că există, să explorez cu el peşterile de sub apă şi epavele vechi. Nu voiam ca minunata noastră aventură să se termine înainte să fi început. Dar nu puteam să am o relaţie înainte să dovedesc că nu sunt suspectă de crimă.

Am scos încet un pix din poşetă şi am mers înapoi în bucătărie, fiindu-mi teamă că s-ar putea trezi la zgomotul făcut de o pagină ruptă din caietul meu de notiţe. M-am întors, am îndreptat noptiera şi am pus caietul pe ea.

*

Luna strălucitoare îmi lumina calea. Valul lovea stâlpii de lemn ai docului gol în timp ce mergeam pe marginea apei cu poşeta de umăr pusă de-a curmezişul pieptului, precum o bandulieră. O frânghie se freca de un catarg. Aerul rece şi sărat îmi înţepa faţa, făcându-mi ochii să lăcrimeze. Plămânii îmi erau înjunghiaţi de pumnale de gheaţă. Mă îndreptam către *Courier.* Am plecat la apartamentul lui Ben cu maşina lui, iar a mea rămăsese în faţa biroului. Cu toate că îmi zvâcneau timpanele şi îmi şuiera pieptul, am continuat să merg prin dimineaţa glacială. În mai puţin de o oră, va fi lumină şi mă voi întâlni cu Grace la Van Winkle Lanes. O să-i spun totul. O să aibă ea o idee salvatoare. Mereu a avut.

În curând aveam să fac stânga pe Pequod Avenue şi să mă îndrept către lumina aurie a unuia dintre stâlpii cu panouri solare din Pequod. L-am văzut şi m-am oprit dintr-odată. Stătea la câţiva metri în faţa mea, sub prelata de la librăria Pequod, ronţăind varza ornamentală din ghiveciul de la fereastră. Un cerb cu coada albă. Pe fiecare parte a capului se ridica câte o pereche de coarne nobile şi elegante. I s-au mişcat urechile şi şi-a ridicat botul. S-a

întors şi s-a holbat la mine, încă mestecând la frunzele de varză. Mă provoca să fac ceva.

Era neînfricat, încrezător. Aveam nevoie de caracterul lui pentru a face faţă lucrurilor ce aveau să urmeze.

Scrisori către editor

Dragă editor,

Nu doar ucigaşul din Point scapă nepedepsit pentru crimele lui în Pequod. Ce ziceţi de noua cameră de luat vederi de lângă semaforul dinspre ieşirea pe autostradă? Poliţia mi-a trimis o amendă de 100 de dolari pentru că am trecut acolo pe roşu, săptămâna trecută. Dar eu nu am făcut asta. Ei spun că au „probe fotografice". Nu ştiu de unde au mai scos-o şi pe asta, dar nu sunt singurul căruia i s-a întâmplat. Cer o investigaţie.

Nick Lyons
Strada 12 Conklin
Pequod

Capitolul 15

Înainte să observ ceva, am auzit scârţâitul roţilor.

— Ce naiba?

Pe când intram în parcarea de la Van Winkle Lanes, dubiţa neagră apăruse din colţul din spate al aleii. Am frânat brusc şi termosurile de cafea de pe scaunul pasagerului au căzut pe jos. Dubiţa s-a înclinat, a intrat pe Old Route 20 şi a dispărut în viteză cu motorul turat, lăsând în urmă o dâră de fum gri-albastru din ţeava de eşapament. Tremurând, am parcat aproape de semnul neaprins cu Van Winkle Lanes. Mă întâlnisem cu această dubiţă de două ori în mai puţin de zece ore. Era clar că, de data asta, şoferul nu mă urmărea pe mine. Dar tipul era periculos. Nechibzuit. De ce se grăbea aşa mereu?

Am reuşit să citesc logo-ul aproape şters de pe panoul dinţat din lateralul maşinii: DISTRUGĂTORII DE MIZERIE DIN MASSAMAT. NOI TE CURĂŢĂM. Era posibil ca şoferul să lucreze ca administrator aici. O s-o întreb pe Kelly când vine.

M-am aplecat să iau termosul de sub scaunul pasagerului şi când m-am ridicat am văzut botul maşinii lui Kelly, un Mini albastru, parcat în spatele clădirii. Ceasul de bord indica 7:13, mult prea devreme pentru Kelly. De obicei, venea cu cinci minute mai devreme de începerea cursului, ca să ne deschidă uşile. Mi s-a oprit respiraţia. Ceva nu era în regulă… felul în care dubiţa ieşise în viteză din parcare. Am oprit motorul şi, cu o presimţire rea, am mers să verific.

Din spatele clădirii răsuna muzica. Era vocea răguşită şi înăbuşită a lui Amy Winehouse. Uşa de metal de la Thunder Bar era descuiată. Am deschis-o cu grijă şi am intrat, înăuntru, muzica era dată atât de tare, parcă la un nivel de tortură CIA, încât îmi bubuiau urechile. Un miros greu de amoniac îmi înţepa nările. Am pipăit peretele în căutarea unui întrerupător, am găsit unul şi l-am apăsat, dar nu s-a întâmplat nimic. Trebuia să mă mulţumesc cu lumina slabă venită prin uşa deschisă de la intrare.

— Kelly? am strigat.

În zadar. Cum ar putea cineva să audă ceva în vacarmul ăsta? Mi-am băgat degetele în urechi şi am mers prin întuneric de-a lungul peretelui, până în hol, unde basul îmi pulsa sub piele.

Singura sursă de lumină din Thunder Bar venea de la un bec cu abajur colorat. În spatele barului, un perete cu oglindă reflecta o parte din lumină

înspre zona cu mese, cu lambriuri de lemn. Pistele de bowling, care umpleau restul spaţiului imens şi gol, erau ascunse în întuneric. La o analiză rapidă am văzut casa închisă, pahare curate pe blat şi sticle de băutură aranjate în ordine pe rafturi. În afară de muzica asurzitoare, nu mai era nimic suspect. Dar unde era Kelly? Am găsit casetofonul într-un dulap, lângă mini-frigider şi l-am oprit. Binecuvântată linişte! Apoi, din colţul din spate, un scâncet slab.

— Kelly?

Scâncetele s-au transformat în bocete ce-mi răscoleau sufletul. Veneau din adunătura de mese de cafea din spatele Thunder Bar. Cele mai îndepărtate nu se vedeau din cauza întunericului. Am găsit alt întrerupător şi am aprins lumina, în colţul din spate, am zărit o gambă bine proporţionată, care se bălăngănea pe bancheta de vinii roşu.

— Kelly!

Am fugit din spatele barului şi m-am dus la ea. Era tolănită pe banchetă, în colanţi scurţi, mov, şi un hanorac mov asortat. Bluza era ridicată şi i se vedea burta bombată şi buricul uriaş, ca un tortellini. Jacheta ei roz era înfăşurată în jurul capului, de parcă cineva încercase să o asfixieze cu ea.

— Eşti bine?

De dedesubtul pufului roz s-a auzit bombănind o voce abia perceptibilă.

— M-a rănit, Nora. Suspina şi tremura.

— M-a rănit şi pe mine şi pe copil.

— Doamne. Mi-am pus mâna la gură. M-am uitat repede în jur după urme de sânge, dar nu am văzut nimic.

— Nu te mişca. Sun la ambulanţă. Panicată, am început să-mi caut telefonul, apoi mi-am amintit că nu-l mai am.

— Unde îţi este telefonul?

Kelly s-a ridicat uşor. Jacheta i-a căzut de pe cap şi acum i se vedea coada ciufulită, ajunsă deasupra urechii. Avea ochii înroşiţi de plâns.

— Sunt bine. Nu am nevoie de ambulanţă.

— Ba da. Eşti rănită. Dă-mi telefonul tău.

Era posibil să nu simtă nimic din cauza adrenalinei. Cum s-o conving?

— Chiar dacă te simţi bine, trebuie să verificăm bebeluşul.

— Nu m-a rănit fizic.

— Eşti sigură? Am analizat-o din nou, căutând urme de violenţă. A dat din cap.

— Slavă Domnului. Dar tot trebuie să sunăm la poliţie.

— De ce?

— A încercat să te atace.

— Cine?

Nu mai înţelegeam nimic. Oare se lovise la cap?

— Bărbatul din dubiţă. Am arătat către jacheta ei. A încercat să te asfixieze.

Kelly s-a uitat la jachetă, confuză pentru o secundă. Apoi a scuturat din cap.

— Nu. Nu. Doar încercam să mă ascund de lumină. Şi acela era Al. Al nu m-a atacat.

— Al?

— Al, soţul lui Sinead.

— Al Rudinsky? Al Tidy Pool?

A dat din cap.

Eram confuză.

— Ce căuta aici?

— Spală sala vinerea.

M-am aşezat lângă Kelly, încercând să procesez toate astea. Al era maniacul din dubiţă? El a fost mereu aşa de dulce, timid şi blând. De când lucra aici? Dacă Al muncea aici în zori ca administrator, asta însemna că el şi Sinead aveau împreună patru locuri de muncă. Probabil că o duceau cu banii mai rău decât credeam. În plus, creşteau adolescenţi. Nu puteam să-mi imaginez cât efort depuneau.

— Cineva joacă bowling în capul meu, a scâncit Kelly apoi a început din nou să plângă.

— Îţi aduc apă.

M-am dus repede la bar, am pus apă într-o halbă de bere din dozatorul de suc şi i-am dus-o. S-a ridicat, a luat halba şi mi-a dat-o înapoi după câteva înghiţituri.

Apoi s-a aruncat pe mine şi a început din nou să plângă. Am îmbrăţişat-o.

— Stokes avea o aventură, a bombănit.

— O, Doamne, am icnit, încercând să mă prefac cât mai bine. Îmi pare aşa de rău, am spus, sinceră.

— Noaptea trecută am venit să dorm aici. Nu mai puteam să stau în casă cu el nicio secundă.

A continuat să plângă în timp ce o mângâiam pe părul murdar şi încercam să o liniştesc. Ştiam din proprie experienţă cât de trădată şi de îngrozitor se simţea.

— Îmi pare aşa de rău, am repetat. Foarte rău.

Într-un final, Kelly s-a ridicat şi s-a frecat la ochi. Am luat un mănunchi de şervеţele din suportul de pe masă şi i le-am dat. Într-unul şi-a suflat zgomotos nasul şi cu celălalt şi-a şters ochii.

— Se culca cu Helene. Helene Walker.

Asta era confirmarea poveştii lui Eric Warschuk de către o altă sursă. Una incontestabilă. Acum Gubbins putea să folosească această informaţie.

— Nu se poate, am spus cu o voce mai înaltă decât de obicei. Mă simţeam vinovată de atâta prefăcătorie.

A dat din cap şi coada i s-a destrămat de tot. Acum faţa îi era acoperită de păr negru ca unei păpuşi troll. I-am dat o parte din el de pe ochi.

— Femeia asta nu se mai opreşte din dăruit, nu? Cum ai aflat?

— Mi-a spus Stokes. A zis că vrea să-mi spună înainte să mărturisească poliţiei. L-au interogat ieri. Atunci nu a zis nimic despre aventură, dar acum îi era teamă că o să se afle. Că o să pară suspect, dacă nu le spune.

O mutare preventivă. Inteligent din partea lui Stokes. Mi-aş fi dorit s-o pot întreba dacă a fost acasă în noaptea crimelor. Dar nu era momentul potrivit. Începuse să plângă din nou.

— Nu credeam că o să-mi facă asta. Că o să ne facă asta.

I-am dat alt şerveţel şi s-a şters cu el. Am îmbrăţişat-o.

— Simt că mi-am pierdut cel mai bun prieten.

Îmi amintesc acel sentiment. Total abandonată şi singură după ce am aflat de Helene. Gândul insuportabil că nu eram de neînlocuit pentru Hugh. Dar când am auzit-o pe Kelly vorbind, mi s-a deschis o altă perspectivă. Eu şi Hugh nu fuseserăm niciodată cei mai buni prieteni. Hugh a stabilit termenii relaţiei noastre. Termeni care-i permiteau să aibă aventuri. Ori îi acceptam, ori plecam. Sau aveam o opţiune mai subtilă: să mă prefac că nu se întâmpla nimic, ceea ce a funcţionat până când a făcut ceva imposibil de negat – un copil.

— Am fost atât de idioată, suspina Kelly. O învăţam cum să-şi tonifice burta moale şi să-şi întărească fundul lăsat, încercam să o fac sexy, în timp ce eu mă transformam într-un balon.

— Încetează. Ai un corp minunat. Eşti o femeie frumoasă, voluptuoasă.

Acum câţiva ani eram disperată să am o burtă rotundă şi fertilă ca a ei. Dar acum am înţeles că *dacă* rămâneam însărcinată, trebuia să fac faţă infidelităţii lui Hugh şi unui nivel de stres toxic la fel de mare precum vulnerabilitatea mea. Cu asta se lupta Kelly. Aş fi avut două opţiuni: fie aş fi divorţat de Hugh şi aş fi devenit o mamă singură, fie rămâneam cu el şi creşteam copilul într-o căsnicie plină de neîncredere şi ură. Nu o invidiam pe Kelly. Pentru prima dată, mi-a trecut prin cap că scăpasem uşor cu Hugh.

— Crede-mă, dacă ştiam că Helene ţi-a distrus căsnicia, nu o primeam niciodată la cursul de Pilates, a pufnit Kelly. Am lăsat vulpea la coteţul de găini. Am greşit, am… Oricum, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Sau poate m-ar fi înşelat cu altă femeie. Nu ştiu. Sunt aşa de confuză. Nu mai ştiu cine este Stokes.

Am luat-o de mână. Ce rost avea să-i spun că Helene era cu Stokes din septembrie, cu mult înainte ca aceasta să vină la curs? Acum era mai important să atenuez impactul posibilităţii devastatoare pe care aveam să i-o prezint.

— Câteodată, oamenii pe care-i iubim au o parte pe care nu vrem s-o vedem, pentru că este prea dureros. Putem merge somnambuli… Eram agitată. Putem merge somnambuli printr-o relaţie, Kelly. Dar vine o vreme când trebuie să ne trezim. Kelly clipea la mine şi a făcut ochii mari.

— Încerc să zic că, la suprafaţă, Stokes poate părea într-un fel, dar, de fapt, poate fi o persoană foarte distructivă.

A izbucnit în plâns şi s-a aruncat din nou pe banchetă.

— Ai dreptate. A omorât tot ce aveam împreună. Nu cred că pot să-l iert vreodată.

— Nu. Vreau să zic…

Am auzit uşa de afară deschizându-se.

— Nora? a strigat Grace.

— Aici.

Grace a intrat în bar cu hanoracul ei portocaliu şi salteaua. S-a uitat întrebătoare la mine.

— Credeam că am ajuns prea devreme, a zis ea, îndreptându-se către masă, dar se opri la mijlocul drumului. Doamne. Suntem în Oz! Stătea acolo, holbându-se la pieptul meu de parcă mai văzuse un al treilea sân.

— Despre ce vorbeşti?

— În sfârşit porţi ceva colorat!

M-am uitat în jos, la corpul meu. Câteva ore mai devreme, în timp ce umpleam la loc unele dintre sertarele golite de poliţie, am dat peste hanoracul roşu-cireaşă pe care mi-l cumpărasem singură drept cadou anul trecut, la reducerile de Ziua îndrăgostiţilor de la mallul din Massamat. În mod surprinzător, aveam poftă să-l port.

— Ce se întâmplă? a întrebat Grace, îngrijorată. O văzu pe Kelly ghemuită pe banchetă, frecându-se la cap.

— Nu mă simt prea bine, a mormăit Kelly.

Grace ridică din sprânceană.

— Umblă un virus de 24 de ore prin oraş. Otis s-a îmbolnăvit. Şi încă doi copii de la grădiniţa lui Leon. Se întoarse către mine.

— Ar trebui să o ducem acasă.

— Nu e un virus, am zis.

— Eşti sigură?

Kelly se rostogoli.

— Cât e ceasul? Trebuie să mă pregătesc pentru curs.

Grace se uită la faţa ei plânsă şi se aşează lângă ea, pe partea opusă de mine.

— Ce te-a supărat aşa?

Oare Kelly avea să-i spună?

— Nimic. Începu să caute ceva sub masă.

— Unde este salteaua mea?

Oare ar trebui să-i spun eu?

— Lasă salteaua. Spune-mi ce s-a întâmplat. Şi dacă nu te simţi bine, lasă-ne să te ducem acasă. Trebuie să avem grijă de tine şi de copil. Nu-i aşa, Nora?

Nu ar fi trebuit să meargă acasă. Era posibil ca Stokes să fie foarte furios pe Kelly pentru că plecase. Mă temeam pentru ea şi copil, chiar dacă ar fi riscat enorm să se atingă de ea acum că poliţia ştia despre aventura lui.

— Nu vrea să meargă acasă, am ripostat eu.

Grace se uită nelămurită la mine, apoi se întoarse către Kelly.

— Kelly?

— Nu mă întorc acasă la un mincinos şi un infidel.

— Stokes te înşală?

— Se culca cu Helene, mi-a scăpat.

Grace se holbă la mine, împietrită. Apoi lovi cu pumnul în masă, făcând să sară în sus sarea şi piperul.

— Al naibii, de necrezut. Femeia aia era o devoratoare de bărbaţi.

— Nu vreau să-l mai văd niciodată, smiorcăi Kelly.

— Bineînţeles că nu vrei. Îţi respect decizia, zise Grace, îmbrăţişând-o pe Kelly. Dar în astfel de situaţii, nu poţi fi cea care cedează terenul. Îmi aruncă o privire.

— Lasă-l pe *el* să-şi găsească alt loc de stat, zise ea, fermă. Eşti însărcinată. Nu poţi trăi într-o sală de bowling.

— Dar nu pot să mă întâlnesc cu Stokes. Nu sunt pregătită.

— Poţi sta la mine, am zis. Apoi mi-am amintit imediat de dezastrul lăsat de poliţie şi am regretat oferta.

Kelly dădu din cap, neconvingător.

— Stai puţin, spuse Grace. În Coteţ se face cam frig, Nor. Are nevoie de condiţii mai umane. Noi avem o cameră de oaspeţi disponibilă şi ce persoană mai potrivită să aibă grijă de tine decât un tehnician medical de urgenţe? Îl sun pe Mac şi îi spun că vii la noi, Kelly. Ajung şi eu mai târziu, după emisiune.

— Cred că Grace are dreptate, am spus. O să pun un afiş în care o să scriu că s-a anulat cursul. Ar trebui să mergi acasă la Grace şi să-i laşi să *te* răsfeţe.

— Sunteţi minunate. Mulţumesc, a mormăit Kelly.

— Crezi că poți să conduci? a întrebat-o Grace.

— Aha.

— Bine. O să te ajut să te aranjezi, zise Grace, luând-o de mână. Hai, dragă.

După ce Grace o conduse pe Kelly la baie, m-am dus în spatele barului să caut o hârtie. Peste câteva clipe, ușa de la intrare scârțâi din nou.

— Cine e acolo?

Nu răspunse nimeni.

— Am întrebat cine e acolo!

Tot niciun răspuns. Mi s-au încordat umerii. Oare era Stokes? Venise după Kelly? Instinctiv, m-am întins după o sticlă și am apucat-o de gât. M-am relaxat când în prag a apărut forma voinică a lui Sinead. Purta pantaloni de trening și, ca de obicei, avea la ea un umeraș cu hainele pe care urma să le îmbrace pentru jobul de la bancă, salteaua pentru exerciții și o pungă mică de hârtie, maro. Sub bretonul drept, avea cearcăne la ochi.

— De ce sunteți toate aici cu noaptea-n cap? a întrebat.

— Aș putea să te întreb același lucru, am zis, punând jos sticla cu nonșalanță. Kelly nu se simte bine. Pun un afiș să anunț că s-a anulat cursul.

Sinead se apropie și puse bagajele pe bar. M-am gândit la Al Tidy Pool și la cele patru locuri de muncă ale lor și am regretat că am ridicat tonul la ea la Tea Cozy.

— Sinead, îmi cer scuze pentru seara trecută. Pentru felul în care am vorbit cu tine. Am fost o nesimțită de prima clasă.

— Nu te agita. Era o situație neobișnuită. Erai într-o stare proastă. Detectivul acela Roche care ne-a interogat ieri, m-a întrebat cum cred că te-au afectat crimele și am spus așa: „Chiar dacă Hugh Walker a fost un ticălos nenorocit, a împărțit același pat cu el ani de zile. Ar trebui să aibă apă înghețată în vene ca să nu fie devastată de ce i s-a întâmplat".

M-am clătinat puțin și m-am ținut de bar ca să rămân dreaptă. Asta însemna că Roche îi întreabă pe toți despre starea mea emoțională pentru a-și construi cazul. L-ar considera pe Stokes măcar o posibilitate?

— Cea mai întrebat detectivul Roche?

— Dacă am observat ceva ce îi poate ajuta, dar nu a fost cazul. Ce părere aveam despre Helene. Aici, i-am spus câteva.

Am încercat să-mi reprim anxietatea și să mă concentrez pe Sinead.

— Presupun că nici voi nu sunteți într-o situație prea bună. L-am văzut pe Al plecând de aici de dimineață cu dubița Distrugătorilor de Mizerie.

Sinead lăsă privirea în jos.

— Nu voia să știe nimeni. Apoi se uită în sus și ridică bărbia înspre sticla de Jameson. Aș bea una mică.

Am luat un pahar de shot din bar şi, ezitând, am mai scos unul. Am turnat whisky în amândouă. Am ridicat paharele, am ciocnit şi le-am băut. Lui Sinead îi dădeau lacrimile.

— Of, Sinead. Aşa de rău e?

Dădu din cap.

— Una era să cureţe piscine şi să sape diguri de irigaţii, a zis. Dar toalete… A pierdut atâţia clienţi anul acesta, că a fost nevoit să lucreze noaptea aici şi tot nu ne ajung banii. Cu preţurile crescute din oraş şi cu taxele pe casă care tot cresc…

— Nu ştiam.

— După ce a pierdut Pequod Point, situaţia a devenit din proastă şi mai proastă. Era cea mai profitabilă lucrare. Înainte să vândă casa Walkerilor, proprietarul era client Tidy Pools. Aparent, l-au înlocuit cu un tip nenorocit din Massamat pe care l-a recomandat agentul lor imobiliar.

— Walkerii l-au concediat pe Al?

A dat din cap.

— Urăşte să fie administrator. Devine răutăcios. Este nervos tot timpul. Este furios ca naiba. Aşa zice de când a început să lucreze aici noaptea.

M-am dat un pas înapoi. Ce zicea?

— Era aşa de blând. Dar acum zice: *Sunt furios ca naiba pentru că trebuie să curăţ mizeria altora; sunt furios ca naiba fiindcă mama ta vine la noi de Ziua Recunoştinţei; sunt furios ca naiba că trebuie să muncesc jumătate de zi ca să-mi fac plinul la maşină.* Este atât de epuizat, că abia mănâncă. Mereu fuge de la un loc de muncă la altul.

Mă uitam cu gura căscată la ea, iar Sinead dădu pe gât restul de whiskey.

— Am vrut să-i fac o surpriză şi să-i aduc micul dejun înainte să plece, a zis, atingând punga maro. I-am adus mâncarea lui preferată: sandviş cu ou şi cârnat. Dar presupun că l-am ratat. Se şterse la ochi. Scuze, nu am vrut să fiu aşa smiorcăită. Hei… A arătat înspre pieptul meu.

— Ce? am întrebat, ieşind din starea mea de uimire.

— Uită-te la tine. Porţi ceva colorat.

*

Mă gândisem la Stokes ca la o persoană plină de mânie, capabil să-i omoare pe Hugh şi pe Helene. Acum mai era şi Al cu un topor pe urma Walkerilor. Nu, ideea era ridicolă. Timidul şi agitatul Al Rudinsky, tipul care se îngrijora că lasă noroi pe podea? Nu ar fi putut să omoare pe nimeni şi cu atât mai puţin pentru că fusese concediat. Sau ar fi putut? Singurul lucru de care eram sigură, pe când ieşeam toate patru în dimineaţa luminoasă şi vioaie din întunericul din Thunder Bar, era că *Furios ca naiba* trebuia să fi fost el. Folosise această sintagmă în mod repetat şi conducea ca un nebun.

Dar de ce nu venise direct la mine să-mi spună că se simţea jignit? De ce a fost nevoie să-şi exprime furia sub un pseudonim?

După ce m-am gândit la asta pentru o secundă, răspunsul a fost evident. Ruşine. Umilinţă. Probabil că ce spusese Eric Warschuk era adevărat: „Este lucrul de care se tem cel mai mult bărbaţii".

— Nici femeile nu se dau în vânt după asta, am mormăit.

— Ce-ai zis? a întrebat Grace.

Grace, Kelly şi Sinead stăteau în uşă, în soare, mijind ochii precum moliile.

— Nimic.

Kelly tremura în pantalonii ei scurţi şi se ţinea de Grace. Pielea de pe gambele ei superbe se făcuse ca de găină. Grace a băgat-o repede în Mini-ul ei, i-a dat indicaţii de drum şi cheia de la casă, în timp ce eu lipeam pe uşă afişul *Curs anulat.* Scrisesem pe spatele alb al unui suport de pahar imprimat cu mesajul: „Din cauza tăierilor bugetare, lumina de la capătul tunelului a fost stinsă".

Grace se întoarse, scuturând din cap.

— Ce situaţie de înfruntat când eşti însărcinată. Mă mir că nu a făcut avort spontan. Nu credeam că Stokes era tipul lui Helene.

— Nu ştii nici măcar jumătate din poveste, Grace. Am un milion de lucruri să-ţi spun.

Grace şi-a băgat bărbia în piept şi a început să-şi cureţe hanoracul de scame invizibile.

— Şi eu am ceva să-ţi spun. Detectivul Roche a venit la noi seara trecută.

Am dat din cap şi mi s-a strâns stomacul.

— A întrebat de mine, nu? Mi-au percheziţionat casa. Mi-au luat telefonul, computerul.

Grace a ridicat repede capul.

— La naiba!

— Gubbins lucrează să le recupereze. Ce te-a întrebat Roche?

— Dacă eşti stabilă emoţional. Am zis că eşti precum o stâncă. Că ai trecut prin iad din cauza lui Hugh, dar că ai rămas puternică. Doar că în ultimul timp ai fost cam deprimată.

— Şi ai simţit nevoia să-i spui asta, am sărit indignată.

Grace s-a apărat repede.

— Nu am vrut să audă de la altcineva şi să creadă că am vrut să ascund asta.

— El cum a reacţionat?

— A vrut mai multe detalii. „Se poartă ciudat? Petrece mai mult timp singură? Este mai secretoasă?" I-am zis că doar îţi lipsesc culorile, atât. Apoi l-am pus la punct. „O cunosc de 23 de ani", am spus. „Este un om bun şi naşa

copiilor mei. Nu vă irosiţi timpul investigând-o pe Nora Glasser. Un criminal periculos este în libertate. Găsiţi-l".

După cum am zis, loială precum Lassie.

— Nor, mai este ceva. Despre programul meu de astăzi…

— Stai. Stokes ar putea apărea aici în orice moment. Hai să vorbim la radio.

Grace găzduia emisiunea *Zvonurile localnicilor* în direct, la ora 10:30, iar directorul de la radio umplea de obicei frigiderul cu mâncare. Nici nu-mi mai aminteam când mâncasem ceva ultima dată.

*

Conduceam pe drumul dintre Pequod şi Massamat iar mintea îmi sărea dintr-o grijă în alta, precum un greiere care fuge de maşina de tuns iarbă. Îmi făceam griji că o să fiu arestată, că Stokes o să rămână în libertate, că sunt din nou somnambulă şi nu mai ştiu ce. Îmi făceam griji până şi pentru Al că spăla toalete toată noaptea. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât ştiam că Al nu era un criminal. O simţeam. Eu pariam pe Stokes. El era acela. Oricât de furios ar fi fost Al pe rubrica mea, ameninţările lui erau inofensive. Era o victimă frustrată a economiei în schimbare. Îl înţelegeam.

Era bine că nu aveam telefon, pentru că voiam să-l sun pe Ben şi să-i spun că Al Tidy Pool a scris scrisorile. Probabil că nu era indicat să vorbesc cu Ben înainte ca acesta să aibă timp să proceseze mesajul pe care i-l lăsasem. Speram că va înţelege. Nu eram reticentă din cauza lui. Ci doar din cauza mea.

Grace dispăru prin uşa radioului în timp ce eu am parcat pe un loc de vizitatori de la WPQD. Ora mea amărâtă de somn începea să-şi spună cuvântul. Înainte să dau buzna în clădirea de cărămidă de mărimea unui depozit – un fost magazin cu articole de petrecere – am ieşit din maşină şi am bătut din picioare ca să-mi alung starea de somnolenţă. Locuitorii din Pequod nu mai sărbătoreau din cauza greutăţilor economice. Petrecerile intraseră pe linie de plutire.

ŞI WPQD era afectat – subvenţiile federale fuseseră decimate, veniturile din reclame scăzuseră. Jumătate din timp, o gazdă demoralizată spunea monoton numărul de telefon pentru campania de adunare de fonduri şi în schimbul donaţiilor oferea sacoşe din cânepă sau CD-uri cu Bruce Springsteen. Când am intrat, cânta Uptown Funk. În zona îndepărtată a holului, şeful lui Grace, Monty Beers, cânta din biroul lui de sticlă odată cu melodia. Când m-a văzut, a adoptat o expresie serioasă, a ridicat degetul mare în sus şi mi-a strigat: „Bravo, fato!", înainte să dea muzica mai încet şi să înceapă ştirile.

— Bună dimineaţa. Aici Monty Beers cu revizuirea ştirilor săptămânale de la WPQD. Pequodul încă este cuprins de panică, în timp ce poliţia caută în continuare criminalul lui Hugh şi Helene Walker. Este ultima săptămână din sezonul de cules mere. Şi un raport financiar emis ieri prevede că economia anului 2018 va fi „bunuţă". Acestea şi mai multe în continuare. Rămâneţi conectaţi. Puse un anunţ de interes public şi, de data asta, ridică ambele degete mari în sus.

Oare de ce mă tot felicita Monty? Probabil că mă văzuse la ştiri. Părea că îmi crezuse declaraţia şi încerca să-şi arate sprijinul emoţional – felicitându-mă că am rămas puternică în ciuda evenimentelor traumatice din acea săptămână. Eram recunoscătoare pentru încurajarea lui. Am mers la bucătărie să iau două căni şi un iaurt cu piersici din frigider.

*

Stilul lui Grace de a lua interviuri era eficient. Aşa cum Barbara Walters făcea oamenii să plângă, Grace îi făcea să spună lucruri pe care nu le-ar fi spus în mod normal. Avea anumite calităţi care determinau oamenii să se deschidă în faţa ei: foarte pasionată, măgulitoare şi o ascultătoare empatică. Înainte să-şi dea seama, invitaţii lăsau garda jos şi dezvăluiau secrete sau opinii pe care apoi le regretau. Grace era aşa de bună, că ar fi putut lucra la un post de radio naţional. Dar ambiţia nu era punctul ei forte. „Locul meu este fix în Pequod", spuse odată când discutam despre posibilitatea de a aplica la un post liber de la NPR, din Washington.

Eram în afara studioului ei mic şi izolat fonic şi o priveam în timp ce se pregătea pentru emisiune. Stătea pe unul dintre cele două scaune de metal de la masa lungă de lemn, cu MacBook-ul ei, un carnet şi un stilou, două microfoane de masă şi două seturi de căşti. Pe scaunul gol era o pernă roz pe care scria cu litere roşii cusute „Harul este un dar de la Dumnezeu"[7]. Mi-am dat seama că ezitam să intru. Era timpul să-i spun totul lui Grace, inclusiv că revenise problema cu somnambulismul. Mă temeam să fac asta. Dacă îi spuneam acum, însemna că admiteam că o minţisem. Ar fi fost intolerabil pentru mine să fac faţă lumii fără încrederea lui Grace.

Am intrat. În studioul ei era la fel de linişte ca în strana pentru confesiuni – Grace opri microfoanele. Am pus cănile pe masă, împreună cu termosul de cafea pe care-l adusesem. Apoi m-am aşezat pe pernă şi am început să mănânc iaurtul.

— Monty tocmai m-a felicitat de parcă urmează să particip la un triatlon, am spus, încă evitând subiectul dificil. Am apreciat. Aveam nevoie de încurajare.

[7] Joc de cuvinte, în engleză, „Grace" înseamnă „graţie, har". (N. trad.).

Chiar dacă nu era nevoie, Grace reglă microfoanele şi laptopul. Evită să se uite la mine.

— Grace?

— El crede că ai venit pentru un interviu despre Hugh.

M-am oprit din mâncat şi am pus lingura jos.

— Am vrut să-ţi spun înainte, la sala de bowling. Monty m-a rugat să fac o emisiune despre Hugh astăzi. Vrea să-ţi iau ţie interviu ca invitat principal. A zis: „Se numeşte *Zvonurile localnicilor* şi despre ea vorbeşte lumea".

— Şi tu ai acceptat?

Poate nu era aşa de loială.

— Am zis „categoric nu" în ceea ce te priveşte, dar am aranjat interviuri la telefon cu reprezentaţii artei – Abbas Masout şi Davis Kimmerle, criticul. Este dificil pentru mine să evit subiectul cu totul. M-am gândit că nu o să te superi aşa tare având în vedere că Hugh este, ştii tu… mort. Dar dacă nu eşti de acord, anulez.

M-am uitat în ochii albaştri şi limpezi ai lui Grace şi mi-am dat seama că era sinceră. Chiar avea să anuleze emisiunea, dacă aşa voiam eu. Nu aveam niciun drept s-o împiedic să-şi facă meseria; Hugh a fost o figură culturală majoră şi a locuit în această zonă.

— Nu pot participa. Dar bineînţeles, ar trebui să continui cu ceilalţi invitaţi. Fă ceea ce trebuie să faci, am zis.

Grace mă mângâie pe braţ.

— Mulţumesc, Nor.

Am respirat adânc.

— Bine, este rândul meu să fac mărturisiri. Şi te rog să nu pui întrebări înainte să termin.

Era dificil pentru Grace să nu mă interogheze, dar reuşi să mă lase să vorbesc. Am spus totul, repede. I-am zis că Ben şi Gubbins cred amândoi că mi s-au înscenat crimele. Tabloul sfâşiat, cadavrele puse în acea poziţie.

— Ce naiba?

I-am spus despre jurnalul nenorocit al lui Hugh din timpul divorţului în care scria despre atacul meu asupra aceluiaşi tablou.

— Aduna probe împotriva *ta* pentru divorţ? Asta da noutate.

— Mi-ai promis că nu mă întrerupi.

I-am dat lista mea cu posibilii suspecţi: un dealer furios de droguri, o amantă părăsită de-a lui Hugh şi, la final, Stokes. Am construit un caz solid împotriva lui, prezentându-l ca pe un criminal în serie motivat de umilinţă.

— Socrii lui l-au înjosit. I-a asfixiat şi a pus mâna pe banii lor. Apoi Helene şi Hugh l-au umilit şi de data asta a fost şi o ofensă sexuală la mijloc. S-a răzbunat pe ei.

Grace se juca cu stiloul.

— Nu ştiu. Nu cred că Stokes Diekmann are mintea necesară pentru a orchestra un scenariu care să te incrimineze.

— Este un tip foarte furios. Este înfricoşător, crede-mă. E bine că ai luat-o pe Kelly la tine. Acum te rog să nu mă mai întrerupi. Mai am ceva de zis.

Apoi i-am zis că m-am culcat cu Ben.

— Mă rog, am dormit doar o oră.

A făcut ochii mari.

— Ai găsit în sfârşit pe cineva şi e Ben al naibii Wickstein. Uau. Cum a fost?

— Stai. Nu am terminat.

— Hai, Nor.

— A fost minunat. Dar cam copleşitor…

— Bineînţeles, a trecut ceva timp. Dar asta e grozav. Mă bucur pentru tine. Pentru amândoi.

— Te rog să nu faci mare lucru din asta. Probabil că a fost doar o aventură de-o noapte.

Grace s-a încruntat.

— De ce zici asta?

M-am uitat la ceasul de pe perete. Aproape 9:45. Cel mai probabil Ben era la întâlnirea săptămânală de la *Courier,* unde ar fi trebuit şi eu să fiu. Cum am putut să plec de lângă el? Mă simţeam prost. Laşă. Mică. Încă mă crispam la gândul de a-i spune că sunt somnambulă. Am respirat adânc din nou.

— Grace. Am avut din nou episoade de somnambulism.

— Ce? a înţepenit. Dar te-am întrebat. Mi-ai zis că nu mai ai.

— Nu eram sigură. Apoi s-a întâmplat din nou noaptea trecută la Ben. Şi cred că şi înainte de asta. M-am oprit. Nu aveam de gând să mă eschivez acum.

— Nu. *Ştiu* sigur că s-a mai întâmplat şi înainte.

Grace se holbă la mine, devenind din ce în ce mai îngrijorată. Oare la ce se gândea?

— În dimineaţa crimelor… Nora, aveai tot noroiul acela în păr. Şi zgârietura de pe faţă. Ai spus că ai fost la plimbare şi ai căzut. M-ai minţit? Ai fost somnambulă?

— Sunt aproape sigură că da. Doar că nu ştiu unde am fost.

— La naiba. Probabil că eşti îngrozită, a zis. Îi simţeam stresul din voce.

Îşi dădu scaunul înapoi şi se aplecă. Era o mişcare subtilă, dar ştiam ce înseamnă. Mi s-a umplut inima de mâhnire. Nu mai văzusem niciodată o privire mai gravă la Grace. Am început să-mi frec mâinile, agitată.

— Crezi că eu am făcut-o.

Grace tresări.

— Crezi că eu i-am omorât pe Hugh şi Helene.

M-am cocoţat în scaun, zdrobită.

— Termină cu prostiile. Grace se ridică şi scutură cu vehemenţă din cap.

— Te cunosc. Nu ai putea face aşa ceva. Sub nicio formă. Nu eşti o astfel de persoană.

— Dar… sunt atâtea aspecte care se potrivesc, am zis. Cum poţi fi sigură? Îţi aminteşti de Axel? Nora-Mâini-de-Foarfece?

— Ăla era un hanorac. Aici vorbim de fiinţe umane. Este absolut imposibil. Nici într-un milion de ani. Înţelegi? Niciodată. M-a apucat de umeri şi m-a privit în ochi.

— Repetă după mine: niciodată.

Mă simţeam de parcă tocmai fusesem scoasă din prăpastie.

— Niciodată.

— Bine. Ben ce părere are despre asta?

Am evitat să-i întâlnesc privirea.

— Nu i-am spus.

— Trebuie să-i spui.

— Dar nu pot.

— Ba poţi.

M-am uitat din nou la Grace, rugătoare.

— Dacă va crede că eu i-am omorât?

— Atunci nu este bărbatul potrivit pentru tine. Trebuie să-i spui.

— Nu. Am înţepenit şi mi-am încrucişat mâinile. Oricât de empatică ar fi fost, Grace nu ştia în ce situaţie eram. Cât de expusă şi lipsită de apărare mă simţeam.

— Eşti încăpăţânată, zise cu severitate.

— Şi tu eşti autoritară.

Îşi dădu părul pe spate şi se aşeză. Ne-am uitat una la cealaltă, fără să clipim.

— Mai vorbim, a spus Grace. Între timp, trebuie să mergi la o clinică. Nu ai încercat asta.

— Poliţia mă urmăreşte. Şi aici nu avem asemenea clinici. Gubbins a zis că dacă ies din district, mă vor urmări. Nu-mi permit să afle despre tulburarea mea. O clinică nu este o opţiune viabilă acum.

— Bine. Atunci trebuie să găsim o soluţie pentru a-ţi reduce nivelul de stres. Pun pariu că din cauza asta au apărut episoadele.

— Crede-mă, ceea ce m-ar ajuta ar fi ca poliţia să găsească criminalul şi să nu mai fiu un suspect.

— Da, aşa e.

Grace luă stiloul şi începu să noteze ceva.

— Cât despre asta, putem exclude din prima două persoane.

— Pe cine?

— În primul rând, pe dealerul de droguri nervos. Dacă Hugh şi Helene ar fi consumat droguri, s-ar fi văzut la autopsie. Sursa lui Ben de la biroul procurorului n-a zis nimic de droguri, aşa-i?

— Nu, am zis mâhnită.

De ce nu mă gândisem la asta?

— Şi al doilea, după cum am spus, nu cred că Stokes a pus la cale acest plan pentru a te incrimina pe tine. Îşi petrece jumătate din viaţă jucându-se bowling. E cam încuiat.

— Iar tu eşti cam snoabă. Doar pentru că Stokes este obsedat de bowling, asta nu înseamnă că e prost. Asta e un stereotip. Face pe prostul. Dar este destul de inteligent. Şi de diabolic. Sunt sigură că Helene i-a spus că am fost căsătorită cu Hugh, dar s-a prefăcut că nu ştia. De parcă eu eram ciudata de la locul crimei…

Grace îşi mijì ochii.

— Poate. Sau poate i-a omorât Kelly. Dacă ştia de aventură şi se preface că tocmai a aflat? Poate a căutat-o pe Helene pe Google şi a citit despre trecutul tău. Şi-a dat seama că ai fi suspecta perfectă. A icnit.

— La naiba. Acum este la mine în casă cu Mac.

— Nu. Nu. Nu. Uită de asta. Nu e Kelly. Am fost dezamăgită că Grace nu credea în teoria cu Stokes.

— Ar fi putut să-i biciuie cu coada din păr. Dar să-i împuşte? Şi de ce l-ar fi omorât şi pe Hugh? Ea o ura doar pe Helene.

Grace se gândi la asta pentru un moment şi se relaxă.

— Ai dreptate. Şi chiar este o dulce.

— E Stokes, am insistat. Stokes îi ura pe amândoi.

— Ar putea fi… A început să mâzgălească pe carneţel.

— Dar dacă… Părea că desenează o pereche de ochi încrucişaţi.

— Dar dacă ce? am întrebat nerăbdătoare.

— Dacă Hugh avea din nou aventuri? Probabil s-o fi culcat cu vreo nebună. Una geloasă patologic. „Bang, bang" – Hugh şi Helene. „Hâşt, hâşt" – tabloul.

A mâzgălit ochii.

— Dar poate chiar *este* Stokes.

Am început să-mi masez tâmplele, copleşită de toate aceste posibilităţi.

Grace a continuat:

— Nu este ciudat că Helene a fost atrasă de Stokes? Nu este deloc tipul ei – un jucător de bowling din Catskill?

— Iar începi. Stereotipuri.

— Dar Stokes nu are milioanele lui Hugh.

Grace desenă semnul de dolar. M-am uitat la el. Mi-am aruncat privirea în altă parte, apoi m-am uitat din nou la el. Creierul a început să-mi bâzâie şi să clipească precum o maşină de pinball. Cum de am ratat asta? Mi-am aruncat scaunul şi am bătut în mod repetat pe carneţel în timp ce încercam să-mi adun gândurile care o luaseră razna. Grace era alarmată.

— Ce?

— Bob Woodward şi Carl Bernstein[8], am spus.

Grace a pus jos stiloul şi am spus amândouă în acelaşi timp:

— Urmăreşte banii.

Cuvintele au căzut cu greutate.

— Callie reprezintă banii. Ea va fi moştenitoarea lui Hugh. Acum că el este mort, tablourile lui valorează chiar mai mult. O avere, de fapt. Cincisprezece milioane? Mai mult? Ea e doar o copilă. Cineva trebuie să aibă grijă de ea, să devină tutorele ei legal.

— Ai dreptate, a zis Grace.

— Acea persoană va avea o influenţă uriaşă asupra milioanelor în următorii ani. Şi asupra felului în care ea va administra banii când va creşte. Vrei să punem pariu că aceste persoane vor fi unchiul Tobias şi soţia lui, Ruth, care au depus cerere să devină tutorii lui Callie?

Grace duse mâna la bărbie, reflectând la teoria mea.

— Nu ştiam că Tobias este interesat de aspectele materiale.

— Îţi aminteşti când ţi-am zis că a pus bazele unei fundaţii religioase? De două ori i-a cerut lui Hugh nişte donaţii generoase, ne-a invitat la o strângere de fonduri în Virginia, dar nu am fost niciodată. Hugh era de părere că fundaţia promova „fascismul creştin" şi nu a dat nici măcar un cent. M-am aşezat din nou şi am încercuit semnul dolarului, cu stiloul lui Grace.

— Dacă Tobias i-a ucis pentru bani? Am arătat către laptopul ei.

— Pot să-l folosesc?

— Te rog.

— Ştiai că Tobias a fost în New York pentru o conferinţă „Salvaţi familia" în weekendul în care au avut loc crimele? am întrebat, intrând pe e-mailul meu.

— Ei bine, *asta* chiar este o coincidenţă suspectă, a zis Grace.

---

[8] Carl Bernstein este un jurnalist de investigaţie şi scriitor american. În timp ce lucra pentru Washington Post, în 1972, acesta a fost pus în echipă cu Bob Woodward; cei doi s-au ocupat de mediatizarea scandalului Watergate, care a dus la numeroase investigaţii guvernamentale şi, în final, la demisia preşedintelui Richard Nixon (N. trad.).

— Ştia şi că fetiţa stătea la sora lui Helene şi nu era acasă. I-a spus lui Wolf Blitzer. Era singur şi la o distanţă mică de Hugh şi Helene. Nimeni nu stătea să-l urmărească. Ar fi putut să închirieze o maşină, să meargă din oraş la Pequod, târziu în noapte şi să-i împuşte înainte să se întoarcă la hotel. Nu ar fi ştiut nimeni că a plecat. Şi Tobias ar fi ştiut cum să aranjeze locul astfel încât să pară că eu am comis crimele.

— Poliţia sigur îl suspectează şi cercetează toate astea.

— Cred că poliţia este prea ocupată cu mine.

Grace trase cu ochiul peste umărul meu pe când redeschideam e-mailul de la Tobias.

— Te-a invitat la funeralii?

— Era creştinesc să mă invite, nu? Îşi consolidează imaginea de sfânt.

Grace şovăi puţin, apoi miji ochii.

— Spune-i că şi eu sufăr şi că aş vrea să merg cu tine, a zis ea.

Necrologuri

– Continuare de la pagina 11 –

Nora Glasser, angajată la *Courier,* a fost prima soție a lui Hugh Walker și ea l-a adus pe artist în această zonă. Ambii decedați s-au mutat la Pequod Point la începutul acestui an. Fratele lui Hugh Walker, Tobias Walker din Lynchburg, VA, este ruda în viață a acestuia. Rudele în viață ale lui Helene Walker sunt mama, Dinah Westing, și sora, Margaret Westing. Moștenitoarea lor este Callie, fiica acestora.

Capitolul 16

Eram într-o misiune. Am plecat de la WPQD şi am mers la magazinul Reynolds Discount Electronics din Massamat. Era timpul să cumpăr un telefon de unică folosinţă sau, în jargonul infractorilor, o „cartelă". Voiam să sun la agenţiile de închirieri auto şi să aflu dacă Tobias rezervase o maşină sâmbătă seara. Dacă da, ar fi înregistrat distanţa parcursă. Cu puţin noroc, dacă maşina închiriată nu fusese spălată temeinic, poliţia ar mai fi putut găsi urme de sol din Pequod Point pe covoraşe sau pe anvelope. Sau fibre de covor pe tapiţerie. Sau chiar sânge. Era o idee bună şi să cumpăr un laptop ieftin ca să-mi verific e-mailurile şi să termin articolul „Câini pentru eroi". Nu puteam să chiulesc. În ciuda tuturor întâmplărilor prin care treceam, trebuia să-mi îndeplinesc obligaţiile de la locul de muncă.

M-am gândit la lucru şi am avut din nou îndoieli despre Ben. Oare procedasem bine să-l îndepărtez? Să nu-i dau oportunitatea să reacţioneze la situaţia mea? Trebuia să renunţ la aceste îndoieli neobosite şi să mă concentrez pe planul de acum.

Conduceam şi mă gândeam la toată discuţia cu Grace. Acum aveam doi suspecţi principali. Stokes avea un motiv temeinic, dar la fel şi Tobias. Era Cain pentru Abelul lui Hugh. Sigur era invidios pe fratele lui mai mic. Talentul lui Hugh i-a adus milioane, iubirea publicului şi o blondă sexy. Tobias avea un salariu modest de profesor şi trăia cu o femeie demodată. Dacă Hugh ar fi donat măcar un tablou fundaţiei fratelui său, probabil că i-ar fi adus mai mulţi bani decât ar fi putut spera Tobias să adune în toată viaţa. Probabil că în spatele evlaviei şi preocupărilor lui, Tobias ascundea resentimente puternice. Dacă Nathan Glasser ar fi fost în viaţă, ar fi pariat că Tobias a pus la cale un mod de a-i ucide pe Walkeri, de a da vina pe mine şi de a se îmbogăţi personal şi profesional.

Împreună cu Grace am făcut un plan. Deja îi scrisesem lui Tobias de pe computerul ei, spunându-i că accept invitaţia şi rugându-l să o lase şi pe Grace să participe. Draga de Grace îşi asumase la nuntă rolul de a face situaţia mai puţin penibilă şi de a le oferi atenţie lui Tobias şi soţiei lui, aşa că mă îndoiam că o să refuze. La funeralii, avea să-l abordeze din calitatea de mamă îngrijorată ce era şi va fi încercat să afle ce intenţii are în ceea ce o privea pe Callie. Grace mai sugerase o posibilitate.

— Nu putem respinge ideea ca Hugh să fi avut o iubită geloasă. La fel ca pedofilii, şi cei care înşală au un nivel ridicat de recidivă. Există o şansă ca această iubită să apară la funeralii.

— Ar atrage prea multă atenţie, fiind străină, am obiectat. Ar fi prostește din partea ei să rişte să se bucure în persoană de victimele ei. Şi cum să afle de funeralii? Tobias nu le face publice.

— Dacă nu este o străină? Dacă este printre cei invitaţi de Tobias? O prietenă.

M-am gândit la asta pentru un moment şi mi-a venit o idee.

— Sue Mickelson, vecina. A fost prima la faţa locului, după menajeră. Este foarte atrăgătoare. Mă întreb…

— Spun doar că nu ar trebui să eliminăm această posibilitate.

Am convenit că dacă aflam ceva util, îi spuneam imediat lui Gubbins.

Până am plătit pentru telefon şi computer la Reynolds Electronics şi m-am întors la maşină, *Zvonurile localnicilor* aproape se terminase. Ratasem tot interviul cu Abbas. Grace încheia cu Davis Kimmerle de la *New York Journal.*

— Şi apoi, avem autoportretul genial al lui Walker cu fosta lui soţie ilustrată drept o figură bestială, deformată, care pluteşte deasupra lui în timp ce el doarme. Portretul evocă atât stilul neprelucrat, cât şi cel sofisticat. Este contemporan, dar cu bazele în tradiţii clasice din multe culturi. De aceea, Hugh Walker va influenţa profund generaţiile următoare. De fapt, a creat singur calea către revizuirea neo-primitivismului.

— Este fascinant, Davis. Perspectiva ta asupra viziunii lui Hugh este impresionantă, zise Grace. Trebuie neapărat să scrii o carte.

— Mulţumesc. Recunosc, m-am tot gândit la asta.

— O, trebuie s-o faci. Fantastic. Promite-mi că vii în emisiune după ce apare cartea, să ne vorbeşti despre ea.

— Voi fi acolo.

— Din nou, mulţumim că ai vorbit cu noi astăzi şi că ne-ai explicat atât de elocvent semnificaţia tablourilor lui Hugh. Acum, că el nu mai este printre noi, este trist că nu vom mai putea vedea lucrări noi şi nu te vom mai auzi vorbind despre ele.

— E păcat, ştiu. Dar curând *veţi* putea vedea câteva tablouri de-ale lui neexpuse până acum. Mi-ar face plăcere să vorbesc despre ele la emisiune.

— Serios?

— Da. Galeria Abbas Masout chiar a pus la punct o retrospectivă cuprinzătoare pentru această primăvară, înainte ca toate astea să… O, Doamne, îmi pare rău, Grace. Tocmai am spus ceva confidenţial. Încă nu este o informaţie publică. Poţi să tai acest fragment?

— Mă tem că este o emisiune în direct, Davis.

Exact despre asta vorbeam când am zis că Grace obținea informații. Se pare că funcționa cu toată lumea.

*

Nu era nici măcar amiază, dar m-am surprins trecând de mijlocul carosabilului de mai multe ori în drum spre casă. Apelurile către agențiile de închirieri auto vor trebui să aștepte. Acum mă gândeam doar la cum să-mi pun capul pe pernă și să închid ochii. Am ajuns la Coteț, prea obosită ca să mai aranjez ultimele lucruri răvășite de poliție: de pus pe jos prețul, cărțile de pus pe raft și de organizat biroul. Cu puțina energie care îmi mai rămăsese, am adunat lucrurile din bucătărie: trei tigăi, două oale mari de supă și două cratițe mai mici.

Acum, că aveam certitudinea că eram din nou somnambulă, știam că se poate întâmpla oricând dormeam, chiar și în mijlocul zilei. Voiam să mă asigur că umblam doar prin casă, așa cum făcusem și în trecut. Oalele și tigăile vor fi funcționat ca un sistem de alarmă simplu. O barieră zgomotoasă care m-ar fi trezit, dacă aș fi încercat să plec. Le-am pus în fața ușii de la intrare, apoi am ezitat. Chiar voiam să mă testez? Dacă alarma s-ar fi declanșat, însemna că m-aș fi putut duce la Pequod Point în noaptea crimelor.

Răspunsul era da. *Trebuia* să știu.

M-am dus în dormitor și m-am schimbat în pijamale. Apoi m-am târât în pat, i-am lăsat lui Grace un mesaj cu noul meu număr și am sunat-o pe mătușa Lada. Nu era în cameră. Apelul a mers către Yvonne, la recepție.

— Bună, Yvonne. Știi cumva unde este mătușa mea?

— Se ascunde.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii de la tabloide au găsit-o. Așadar, ai fost măritată cu bărbatul care a fost ucis împreună cu soția lui? Te-a înșelat și i-a făcut un copil?

— O, Doamne.

— Au tot deranjat-o pe mătușa ta. De ieri o sună zi și noapte. Mi-a spus că-și închide telefonul.

M-am ridicat.

— Vin acolo.

— Nu e nevoie. E bine. Stă în pat. Zice că trebuie să se odihnească.

— Tot cred că trebuie să vin.

— Cred că o să fie jenată că te-a făcut să te simți prost.

— Bine… dar ascultă, am un număr nou de telefon. Poți, te rog, să te asiguri că îl primește? Și să o rogi să mă sune?

— Sigur. O să urc la ea diseară înainte să plec.

I-am dat Yvonnei numărul şi i-am mulţumit.

— Nora?

— Da?

— Ai grijă de tine.

Am închis, simţindu-mă protejată de mătuşa mea şi, în acelaşi timp, furioasă pe presă că-i invadaseră intimitatea. Mă gândeam să merg la The Cedars în ciuda sfaturilor Yvonnei, dar muream de somn. Probabil că adormisem imediat, fiindcă atunci când s-a auzit soneria de la uşă, m-am trezit cu telefonul pe piept.

Aparent, nu dormisem foarte mult – pe la capătul draperiilor din dormitor încă mai intra lumină. Telefonul spunea că este 14:06. M-am rostogolit din pat, am mers la oglindă şi am icnit când am văzut maşina lui Ben pe alee. Nu puteam să mă prefac că nu sunt acasă; maşina mea era chiar lângă a lui. În plus, nu m-ar lăsa inima să-l resping. Tocmai crescuseră două mâini mici din ea şi se întindeau către el. Ambivalenţa le-a tras repede înapoi. Problemele pe care le enumeraserăm noaptea trecută nu dispăruseră, încă eram somnambulă. Poliţia încă mă suspecta de crimă. La un anumit nivel, încă mă suspectam şi eu de crimă. Nu vedeam cum Ben nu m-ar suspecta şi el.

Sună din nou la uşă.

— O secundă! am strigat, fugind în baie.

M-am uitat în oglindă. Aveam o faţă somnoroasă, dar oarecum sexy. *Stai puţin, Nora. Respiră.* Am reuşit să mă calmez înainte să intru în sufragerie, cu cât mai multă nonşalanţă posibil. Am dat la o parte oalele cu piciorul. Cum să le explic prezenţa acolo? Când am deschis uşa, restul s-au împrăştiat pe podea şi au zăngănit. M-am strâmbat. Ben auzi zgomotul şi se dădu puţin înapoi.

Avea un buchet de trandafiri roşii. *Total de modă veche. Sincer. Adorabil.* Ben nu era ambivalent.

— Eşti ocupată? Am nimerit prost?

S-a uitat la mine întrebător şi fix. Aveam fluturi în stomac. Am stat acolo pentru câteva secunde, pulsând de o energie electrică. În ciuda tuturor lucrurilor petrecute, aş fi vrut să mă sărute.

— Nora, ascultă. Vreau să ştii că-mi dau seama la ce stres eşti supusă din cauza acestei investigaţii nenorocite. Dar trebuie să vorbim. Pot să intru?

M-am dat într-o parte, să-l las să treacă. A închis uşa şi a văzut colecţia de oale de la picioarele lui, derutat. Ar trebui să risc. Ar trebui să-i zic de somnambulism chiar acum. Mintea mea era plină de argumente pro şi contra şi m-am blocat la „o să creadă că sunt vinovată". Dacă aş putea să

merg undeva să mă gândesc. Am deschis gura, apoi am închis-o, apoi am deschis-o din nou.

— Am făcut o afacere bună cu chiria, dar curge apă din acoperiş, am spus, dezamăgită de mine. Era neplăcut să-l mint.

— Păcat. S-a uitat prin sufragerie şi a dat din cap.

— Casa ta e drăguţă. Eclectică.

Mi-a dat trandafirii, înfăşuraţi parţial în celofan transparent şi legaţi cu o fundă roşie.

— Sunt pentru tine, a zis, uitându-se din nou fix în ochii mei.

— Mulţumesc.

Când i-am luat, agitată, un spin m-a înţepat la degetul arătător.

— Au. M-am strâmbat.

— Îmi pare rău.

Am început să sug sângele din vârful degetului.

— Stai! Lasă-mă pe mine, s-a oferit Ben, punând buchetul la subraţ. Mi-a scos degetul din gură şi l-a analizat. Atingerea lui m-a zăpăcit. Am simţit cum mi s-au înmuiat genunchii şi m-am clătinat puţin.

— Hai să-l punem sub apă rece. Unde este o chiuvetă?

Aveam nevoie de un duş rece. Ben îmi ţinea degetul sângerând şi eu l-am condus în bucătărie. Aroma subtilă de citrice de la aftershave-ul lui mi-a inundat nările, amestecându-se cu mirosul de lemn dulce. Această combinaţie era un afrodiziac instantaneu. S-a aplecat peste mine, ca să pornească apa, şi tot corpul mi s-a inundat de căldură.

— Ţine-l acolo pentru un minut, a zis, trăgând de deget sub jetul rece. Simţeam că apa îmi domolea rana care pulsa. Dar deodată mi se încleştă maxilarul când mi-am amintit de noaptea anterioară, dezbrăcată în bucătăria lui Ben, cu mâinile pulsând.

— Ai o vază? a întrebat.

Am arătat cu bărbia spre dulapul de lângă frigider, de teamă că vocea avea să-mi dea de gol supărarea.

— Aici?

Am dat din cap. Ben deschise dulapul şi găsi borcanul de castraveţi muraţi pe care-l golisem după ce terminasem murăturile pe care mătuşa Lada mi le dăduse când fusesem la ea în urmă cu câteva săptămâni. L-a pus pe blatul din bucătărie.

— Şi unde este coşul de gunoi?

Tot tăcută, am indicat către un dulap de jos. S-a încruntat la mine, nedumerit.

— Bine, Harpo.

M-a dat uşor la o parte, a luat gunoiul şi apoi a scos din buzunar cel mai mare briceag elveţian pe care îl văzusem vreodată. Era cuţitul pe care-l descoperisem când ne-am întors cu motocicleta de la secţia de poliţie. A observat că mă uitam la el.

— Este talismanul meu norocos. Cadou de Ziua tatălui, de la Sam. Se numeşte Campionul. Are cuţite pentru cabluri, un fierăstrău mecanic, o lupă… Doar când zbor cu avionul nu-l iau cu mine, însă e păcat, probabil ar fi util la repararea unui 747.

Deschise compartimentul cu foarfecă şi începu să taie ţepii în gunoi. Era liniştitor să-l văd pe Ben cum mânuia trandafirii – modul relaxat şi încrezător în care se mişca. Eram impresionată că tăiase tulpinile oblic pentru a le permite să absoarbă apă mai uşor. Îmi plăcea că purta un talisman norocos de la fiul lui. Deocamdată, îmi plăcea totul la el.

— Deci noaptea trecută ai dispărut şi acum nu mai vorbeşti cu mine. Puse trandafirii în vază. Cum să interpretez asta?

Am închis apa şi am tuşit.

— Presupun că nu ai citit mesajul pe care l-am lăsat.

Ben puse în borcan trandafirii care nu mai aveau loc în vază. Băgă mâna în celălalt buzunar, scoase o bucată de hârtie împăturită şi o deschise.

— Te referi la *„Dragă Ben. Nu sunt pregătită. Îmi pare rău”.* Mototoli hârtia şi o aruncă în coş, frustrat.

— Nu pot accepta asta. Asta e doar introducerea. Unde este restul poveştii?

La fel de tăcută, i-am evitat privirea şi mi-am analizat degetul umflat şi încreţit. Ustura ca naiba.

— Nora.

Oare puteam să am încredere în el? Aveam un istoric prost la ales bărbaţi demni de încredere. Am răspuns cu o ridicare de umeri, fără tragere de inimă, şi m-am uitat în sus.

Ochii lui ardeau când îmi vorbea.

— Crezi că mie mi-a fost uşor noaptea trecută? Să-mi deschid sufletul? Crezi că nu voiam să fug? Ba voiam. Dar mi-am zis că nu pot să ratez ocazia asta fiindcă sunt speriat să nu pierd din nou pe cineva. De data asta este special.

— Ben, eu…

— Mi-a luat ore întregi să-mi fac curaj să vin să vorbim. Să-ţi spun că nu accept mesajul tău cu „Dragă Ben”. Nu mai bat din nou la poarta castelului ca să ajung la tine, Nora. Nu-ţi ofer sărutul magic care să te trezească. Trebuie să contribui şi tu, de-a binelea, altfel…

Nu voiam să aud continuarea acelei fraze. Nu voiam să-l pierd.

— Shhh, am zis, presând degetul rănit peste buzele lui. Şi apoi ne-am sărutat şi am început să înotăm din nou în ocean.

*

Când am terminat, corpurile noastre pluteau pe valuri întunecate. Stăteam acolo întinşi, lăsând curentul să ne ducă uşor la mal în timp ce ne ţineam de mână, epuizaţi total. Într-un final, Ben se întoarse şi îmi dădu părul de pe faţă.

— Cred că ai dreptul să ştii că am avut fantezii elaborate cu tine, cel puţin în ultimele şase luni, a zis rânjind.

— Asta e cam pervers, l-am tachinat.

— Crezi?

— Şi realitatea a corespuns fanteziilor?

— A fost de departe mult mai bună.

M-a sărutat. Dar când buzele ni s-au despărţit, am simţit că atmosfera se schimbă.

Apăru umbra unui caz de crimă. Nu o puteam evita. Ben se ridică şi aprinse lampa de pe noptieră.

— Deci ce ai mai aflat de la Gubbins despre caz?

— Nimic încă. Dar Kelly a confirmat că Stokes şi Helene aveau o aventură. Spune că o să le mărturisească poliţiştilor înainte ca ei să afle singuri.

— Are motive. Asta ar trebui să-l determine pe Roche ca măcar să-l analizeze mai în detaliu.

— Grace spune că Stokes nu e destul de deştept ca să orchestreze o înscenare.

— Dacă am învăţat ceva în 25 de ani de jurnalism, este că oamenii sunt precum cepele. Au multe straturi.

Eu cu siguranţă mă încadram aici.

— Deja ai scos unul şi ai descoperit adulterul. Cine ştie ce se mai ascunde dedesubt? Îşi scutură capul, îngrijorat.

— Contactul meu de la *Catskill News* nu a găsit nimic încă despre moartea socrilor lui. Aş vrea ca poliţia să găsească arma aia nenorocită. O amprentă de pe ea ar fi extrem de utilă.

Eram pe cale să-i spun lui Ben noua mea teorie despre Tobias şi planul făcut cu Grace, dar se uită la ceasul de la mână şi rămase şocat.

— La naiba. Este aproape şapte seara.

— Ce se întâmplă?

— Sam vine acasă în vacanţa de Ziua Recunoştinţei. Îl iau de la aeroport. Aterizează la 20:05. Îmi ia mai mult de jumătate de oră să ajung acolo, chiar şi fără trafic. Am pierdut noţiunea timpului.

— Atunci ar trebui să pleci.

Părea nesigur.

— Sunt bine. E în regulă. Nu-ți face griji, am zis.

De fapt, eram uşurată că Ben trebuia să plece şi nu trebuia să inventez o scuză penibilă ca să-i spun că trebuie să meargă acasă înainte să adorm. („Nu e vina ta, Ben. Nu am putut niciodată să împart patul cu cineva")

Sări din pat şi începu să se îmbrace în grabă. Apoi ezită.

— Nora, îmi pare rău că fug.

— Mergi. Mergi. Mergi, l-am îndemnat.

— Ce idee voiai să-mi spui? m-a întrebat când îşi punea blugii.

— Poate să aştepte.

Îşi băgă şosetele în buzunar şi se încălţă cu mocasinii.

— De la aeroport, mergem în Manhattan să o vizităm pe bunica lui Sam pentru două zile. Ne întoarcem vineri după-masă. Ce zici de cină vineri seară?

— Nu şi cu Sam, nu? am întrebat agitată.

— Nu, doar noi. Bineînţeles, aş vrea să vă cunoaşteţi. Dar nu vreau să te grăbesc.

— Bine. Sigur.

Mi-a dat telefonul lui.

— Şi notează-mi numărul cartelei tale, bine?

Am dat din cap şi i-am scris numărul în timp ce el îşi încheia cămaşa.

Ben se aplecă şi mă sărută din nou. Apoi îşi luă telefonul şi jacheta.

— Dacă vorbeşti cu proprietarul tău despre scurgerile din sufragerie, poţi să-i spui că ziarul *Courier* face un reportaj despre proprietarii speculanţi din oraş.

— Chiar facem?

— Nu, dar ar putea grăbi lucrurile. Mi-a făcut cu ochiul, apoi a devenit serios.

— Şi fă-mi o favoare. Verifică de două ori ca la noapte să ai uşile şi ferestrele încuiate.

Am început să dau din cap, apoi m-am oprit.

— Stai aşa. Sunt confuză. Dacă mi s-au înscenat crimele, nu sunt în pericol. Criminalul are nevoie ca eu să fiu în viaţă şi să-mi asum vina.

— Asta e teoria noastră. Şi probabil că este adevărată. Dar nimic nu este sigur 100% până când nu o să-l prindă pe maniacul ăsta. Aşa că te rog să încui totul. Şi nu deschide, dacă nu ştii sigur cine este.

Aşa cum au fost siguri şi Hugh şi Helene?

*

Înainte ca maşina lui Ben să iasă de pe alee, am început să am îndoieli dacă să mă mai întâlnesc cu el. Nu era clar ce fel de relaţie aveam. Trecusem

Rubiconul[9] în această după-amiază şi începusem o relaţie de bună credinţă? Ben spusese că nu vrea să mă grăbească. Şi eu trebuia să găsesc curajul să-i spun despre obiceiurile mele ciudate din timpul nopţii înainte să avansăm prea mult. Credinţa că nu-mi va pune la îndoială nevinovăţia. De când cu fiascoul cu Hugh, curajul şi credinţa nu erau punctele mele forte.

Descurajată, mi-am pus halatul şi am mers să pun la loc oalele din uşă. Ăsta nu era un mod normal de viaţă – să adun un morman de oale de fiecare dată când mă culcam. Trebuia să existe o soluţie mai bună. Am decis să pregătesc o cafea şi măcar să caut câteva clinici experte în somnologie. După rezolvarea acestor crime, după ce puteam să merg la tratament fără să ridic suspiciuni, aveam să-mi fac o programare.

Când am intrat în bucătărie, am văzut talismanul norocos al lui Ben pe marginea chiuvetei. L-am luat de acolo. Pe mânerul roşu de plastic avea gravat: „Cel mai bun tată din lume". Nu era de mirare că-l ţinea mereu la el. S-ar fi supărat să vadă că nu-l are. Aparent, deja îşi dăduse seama că-i lipseşte; i-am auzit maşina parcând pe alee.

Nu ar fi fost frumos ca Ben să întârzie la aeroport din cauza mea. M-am grăbit la uşă cu briceagul în mână, dând din nou oalele la o parte. Când am deschis uşa, feţele sobre ale lui Crawley şi Roche mi-au dat o lovitură virtuală în piept. Crawley era în uniformă, iar Roche era îmbrăcat, ca de obicei, în jacheta lui din tweed, de data asta cu un palton albastru închis peste.

— Am vrea să vorbim puţin, doamnă Glasser.

Mi-am revenit repede.

— Nu fără avocatul meu, am zis, strângând cuţitul lui Ben în mână.

— De fapt, este despre vecinul dumneavoastră.

— Vecinul meu?

— Avem câteva întrebări despre proprietatea din apropiere, în legătură cu cazul de crimă. Se uită peste umărul meu în Coteţ.

— Văd că aproape aţi aranjat totul la loc. Îmi cer scuze pentru deranjul provocat.

Apoi văzu oalele de pe podea şi păru nedumerit.

— Am făcut noi asta? Încercăm să nu facem mai multă mizerie decât este necesar. Mă tem că nu reuşim mereu.

Am ezitat. Oare un refuz m-ar pune într-o lumină proastă? Cu ce ar strica să vorbesc cu ei cinci minute despre un vecin? Mai ales dacă ar ajuta la soluţionarea cazului. Le-am făcut semn să intre. Crawley rămase în uşă precum o santinelă. Roche se îndreptă către masă, trase un scaun, îl roti şi se

[9] Un râu din nordul Italiei care în trecut marca graniţa dintre Italia şi Galia Cisalpină (N. trad.).

aşează cu picioarele desfăcute, ca un cowboy. Îmi făcu semn să mă aşez lângă el, dar am văzut cu coada ochiului fotografia tatălui meu de pe birou. Ochii lui îmi spuneau să nu merg lângă Roche.

— Prefer să stau în picioare, am zis. Cum pot să ajut?

Înainte să vorbească, Roche îşi scărpină bărbia.

— Am auzit că plănuiesc o expoziţie mare cu lucrările lui Hugh Walker în New York. Sper că asta nu vă deranjează prea mult.

Ai avut dreptate, tati. Trebuie să fiu precaută.

— Parcă spuneaţi că o să vorbim despre vecinul meu?

Roche ridică o palmă.

— Voiam doar să fiu empatic, doamnă Glasser. Dacă eram în locul dumneavoastră, expoziţia mi-ar fi trezit o groază de sentimente. Dar *chiar* am venit pentru vecinul dumneavoastră. În această după-amiază, sergentul Crawley a primit un telefon în legătură cu o clădire de la celălalt capăt al proprietăţii dumneavoastră. O fermă.

Am dat din cap.

— Probabil vă referiţi la locuinţa lui Jack Mance. El este proprietarul.

— Am înţeles că este o casă de vacanţă, nelocuită de la începutul lui septembrie. Este corect?

— Da.

— Se pare că tipul care citeşte contorul a venit în dimineaţa asta şi a găsit o fereastră spartă în spate, aproape de locul unde vine în fiecare lună.

— Un jaf?

Roche îmi ignoră întrebarea.

— Compania de electricitate l-a contactat pe Mance. El a încercat să vă sune, să verificaţi pentru el, dar n-aţi răspuns.

— Asta pentru că mi-aţi luat te… m-am oprit. Nemernicul se juca cu mine.

Roche zâmbi.

— Aparent, a încercat să vă contacteze şi la începutul săptămânii. Era puţin îngrijorat pentru dumneavoastră, având în vedere cele întâmplate. Oricum, a vorbit cu sergentul de aici, de faţă, şi a raportat spargerea. Sergentul Crawley a făcut investigaţii. Domnul Mance ne-a dat o listă cu lucrurile de valoare din casă. Locul fusese jefuit cu siguranţă, dar lipseau doar câteva lucruri mărunte. Unul în mod special l-a determinat pe sergentul Crawley să mă contacteze. Ca detectiv de district, nu mă implic în jafuri locale, dar credem că acest lucru are legătură directă cu cazul.

— Ce au luat?

— O casetă de metal încuiată.

*

— Nora? Aici Jack Mance. Proprietar şi *bon vivant.* Eu şi David am invitat nişte prieteni în weekend. Treci pe la noi. Vino după-amiază să bem ceva. Să asociem numele cu o persoană.

Vineri după-amiază, în weekendul cu Ziua Memorială. Începutul sezonului în primăvara când mă mutasem în Pequod. Nu îi întâlnisem niciodată pe Jack Mance şi partenerul său. Un agent imobiliar de la „Proprietăţi din oraş şi district" îmi arătase Coteţul şi se ocupase de acte. Acela era primul weekend în care Mance venea în casa din Pequod de când devenisem chiriaşa lui. Părea foarte jovial şi drăguţ. Şi amuzant. Era timpul să ies şi să socializez cu oamenii noi din Pequod. Grace, Mac şi copiii erau un cerc prea limitat.

— Sunt încântată, am zis. Ce să aduc?

— Farmecele tale şi un borcan de măsline, dacă ai. La magazinul Corwin s-au terminat.

M-am gândit că poate, dacă îi plăcea de mine şi de măslinele mele, pe care chiar le aveam, vom negocia mai uşor următorul contract.

Mergeam pe câmpul plin de iarbă dintre Coteţ şi casa cu panouri solare şi auzeam fragmente din Sondheim plutind odată cu briza caldă de început de vară. Pe alee, erau parcate maşini – două Jeepuri, un Mercedes gri şi un Aston Martin. Am păşit pe veranda circulară şi am auzit râsete. Uşa de la intrare era deschisă, aşa că am intrat.

Vreo şase bărbaţi bronzaţi şi atractivi erau adunaţi în jurul unui birou alb, din colţul sufrageriei aerisite. M-am uitat în jur la luminatoare, la ferestrele uriaşe şi la podelele de lemn decolorat. Mobila modernă era de culoarea ciocolatei, albastru pal şi multe nuanţe cremoase. Un bărbat înalt şi bronzat, îmbrăcat în blugi şi o cămaşă albă de in, am presupus că era Jack Mance, stătea în mijlocul grupului şi îi distra.

— L-am găsit când făceam curat împreună cu sora mea în studioul tatălui nostru, ca să pregătim casa de vânzare. Habar nu aveam că deţinem unul.

Încă nu mă văzuse nimeni. Erau ocupaţi să-l asculte pe Jack şi să admire obiectul pe care acesta îl arăta.

— Îl înregistrez pe numele meu şi îl păstrez din motive sentimentale, dar rămâne aici. Nu pot să-l iau în oraş. Aş fi prea tentat să-l folosesc pe Picioare-Mari, vecinul meu de sus. Sau pe tipul care seamănă cu Tony Soprano şi distruge strada din faţa apartamentului meu cu picamărul la şapte dimineaţa.

Bărbaţii au râs. Jack ridică un pahar de martini la gură. Într-un final m-a văzut la capătul camerei.

— Ah, aceasta trebuie să fie Nora Glasser, chiriaşa mea. Este jurnalistă la ziarul local. Rezidenta noastră Joan Didion[10].

— Mulţumesc. Sunt foarte flatată, dar exagerezi.

— Intră. Intră.

Îmi făcu semn cu cealaltă mână să intru, mâna în care ţinea un pistol, şi, instinctiv, m-am apărat acoperindu-mi faţa cu borcanul de măsline.

— Jack! Lasă naibii aia jos din mână, a strigat cel pe care l-am identificat drept partenerul său, David.

— Îmi pare rău. Un martini şi devin Annie Oakley[11], a zis Jack, sfios.

Lăsă arma şi paharul de martini jos, deschise o cutie gri de metal de pe biroul alb şi puse pistolul acolo.

*

— Doamnă Glasser, m-aţi auzit?

— Ce? Îmi pare rău.

— Am observat că deveniţi absentă în mod frecvent.

— Da, ei bine, nu am dormit suficient în ultimul timp.

Roche zâmbi fals.

— Se poate întâmpla când aveţi prea multe pe cap. M-a analizat.

— Am zis că acea cutie conţinea o armă de calibru 0,22, adică exact calibrul gloanţelor din investigaţia noastră.

Am simţit o senzaţie ciudată, de parcă mi se târau şerpi prin stomac.

— Credeţi că aceeaşi persoană care a furat arma a folosit-o ca să comită crimele?

— Da, este o posibilitate pe care o luăm în considerare.

— Cum ar fi scos arma din cutie?

— Nu era greu. Oricine deţine câteva unelte de bază putea să o deschidă.

S-a uitat la cuţitul elveţian din mâna mea. Amândoi ne-am uitat. L-am pus în buzunarul halatului.

— Doamnă Glasser, tremuraţi.

— Da? *Este* răcoare aici. Trebuie să aprind şemineul, am zis, şi mi-am înfăşurat mâinile împrejur.

— Ne întrebam dacă aţi văzut sau aţi auzit ceva neobişnuit pe proprietate între 18 octombrie, să zicem, ultima citire de contor, şi 14 noiembrie, noaptea dinaintea crimelor.

Din câte ştiam, nu fusese nimeni pe proprietate în afară de mine şi de poştaş.

— Nu.

---

[10] Joan Didion (născută pe 5 decembrie, 1934) este o jurnalistă americană, autoarea unor romane, scenarii de filme şi lucrări autobiografice (N. trad.).

[11] Annie Oakley a fost o trăgătoare americană de elită. (N. trad.).

— Pentru că sunteţi cel mai apropiat vecin, speram să fi observat ceva.

Ochii lui Roche treceau prin mine. Am clipit prima şi el a zâmbit triumfător.

— Ei bine, mulţumesc pentru timpul acordat. Sunaţi-mă, dacă vă amintiţi ceva. Chiar şi cel mai mic detaliu poate fi de ajutor.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă către uşă.

— Detective?

Se opri.

— Dacă este posibil, aş vrea să-mi primesc telefonul şi computerul înapoi, vă rog.

Nici nu se deranjă să se întoarcă.

— Ne-ar plăcea să le mai păstrăm.

Imediat ce maşina poliţiei a ieşit de pe alee, mi-am despachetat noul meu laptop roz Acer Aspire, l-am instalat şi am intrat pe Google. Erau cel puţin 15 căutări pe acest subiect. Se pare că nu ai nevoie de nicio unealtă ca să deschizi o astfel de cutie. Un videoclip de pe YouTube arăta cum s-o deschizi cu o agrafă de hârtie în mai puţin de un minut.

Capitolul 17

— Yvonne!

Fugeam pe hol, ocolind scaunele goale cu rotile și tărgile aliniate lângă perete. Un turban galben deschis cu dungi negre apăru de lângă postul asistentelor medicale, ca un fel de bondar din desenele animate.

— Uaa. Pune frână, fato, zise Yvonne, ridicând palma, ca un polițist din trafic, când m-am apropiat de ea.

— Cum se simte? am întrebat printre gâfâieli.

— E bine. Medicul a plecat, dar zice că mătușa ta o să fie bine. Nu te îngrijora.

M-a îmbrățișat și nasul mi s-a lovit de unul dintre cerceii ei de mărimea unei brățări. Mi-a dat drumul după ce m-a bătut întâi pe spate. Probabil că păream încă extrem de șocată, pentru că m-a luat de umeri și m-a scuturat.

— O să fie bine. Mă auzi?

Am dat din cap.

— Deci ce s-a întâmplat mai exact?

Yvonne mă luă de mână și mă îndrumă către șirul de scaune de plastic din hol. Se prăbuși pe unul dintre ele și bătu în cel de lângă ea. M-am așezat.

— Era ora opt când am urcat să-i dau mătușii tale numărul tău de telefon, așa cum am promis, și am auzit-o țipând. Dar nu răspundea la ușă. Am chemat paza să deschidă și am găsit-o în cadă, tremurând de frig. Era prea slăbită ca să se ridice. „De ce nu ai scurs apa rece, să umpli cada din nou cu apă caldă?" am întrebat-o. Dar mintea ei nu mai gândește normal. Așa că stătea acolo să înghețe. Medicul a zis că a suferit un mini-infarct. Din fericire, nu a făcut pneumonie. Medicul a fost aici de dimineață.

M-am rezemat de scaun și am expirat lung.

— Infarctul. Cât de grav?

— Nu foarte grav. Aș zice trei din zece, dacă la zece ar fi murit.

M-am rugat ca „trei din zece" să nu implice o dizabilitate permanentă.

— Dar este și deshidratată. De asta e amețită. Apoi scutură din cap neîncrezătoare.

— Stătea într-o cadă plină cu apă și era deshidratată.

— Mulțumesc că ai stat, Yvonne. Lasă-mă să-ți dau ceva bani, te rog. Am scotocit după portofel, dar și-a pus mâna pe mâna mea.

— Treci prin vremuri grele. Păstrează-i pentru tine şi pentru mătuşa ta. Îşi luă haina neagră de piele şi poşeta asortată de pe celălalt scaun şi se ridică.

— Tratează-o cu iubire pe fata asta, Marie, îi spuse tinerei asistente de noapte, care trăgea cu urechea de dincolo de fereastra postului. Săptămâna asta a fost bătută de soartă. Se întoarse către mine şi înclină capul.

— Ai unde să mergi de sărbători?

Ziua Recunoştinţei. Nu mă gândisem la Ziua Recunoştinţei. Era săptămâna următoare. Între starea Ladei şi situaţia mea legală compromisă, nu-mi puteam imagina să-mi fac planuri de sărbători. Probabil că urma să le petrec în spital sau în închisoare.

— Nu m-am gândit încă.

— Eşti binevenită la mine acasă, se oferi Yvonne.

— Mulţumesc. Este foarte frumos din partea ta. Pot să-ţi dau de veste?

— Sigur. Doar dacă nu eşti genul care mănâncă Tofurky[12]. În cazul ăsta, nu te pot ajuta. Dar am comandat o pasăre mare. Avem destul cât să hrănim parada Macy, echipa New York Knicks şi pe oricine altcineva. Tu doar sună-mă.

Mă strânse de braţ şi apoi plecă spre ieşire bălăngănindu-se. M-am uitat după ea, impresionată de oferta de a-şi împărtăşi sărbătorile cu noi. Realitatea dură pe care o înfruntam se îndulcise pentru un moment.

Asistenta de noapte, Marie, se uită compătimitoare la mine şi îmi spuse unde era camera Ladei. A fost uşor s-o găsesc – clinica era mică – doar zece camere pe etaj. Partea de sus a unei fişe medicale etichetate „Levervitch" ieşea din suportul de plastic de pe peretele dinspre hol. Am deschis puţin uşa, ezitând. Luminile de deasupra capului erau stinse şi draperiile erau trase. Oare în ce stare era?

Mi s-a întors stomacul când am păşit precaută în camera întunecată, lăsând uşa pe jumătate deschisă, ca să nu fie nevoie să aprind becurile. Lada dormea rezemată de perne. Un monitor care bipuia îi monitoriza semnele vitale. Arăta ca Yoda – printre şuviţele dezordonate de păr i se vedeau zonele chele din cap. Avea un tub de oxigen fixat la nas, iar pe antebraţul subţire, unde avea pusă perfuzia, apăruse o vânătaie pe pielea ei palidă şi subţire. Oasele încheieturii păreau la fel de fragile ca ale unei păsări.

M-am scufundat în scaunul de lângă perete şi mi-am luat capul în mâini. Am început să plâng încet. M-am gândit că suntem nişte creaturi aşa de sensibile. Cel puţin Lada nu murise şi nici nu devenise o legumă. Era tot

[12] Denumirea unui brand american de înlocuitor vegetarian pentru curcan, pregătit dintr-un amestec de tofu organic şi proteine de grâu (N. red.).

Lada. Dar cum aveam să continui să contribui la cheltuielile ei dacă mă trimiteau la închisoare? Dacă nu plătea, o transfera de la The Cedars la unul dintre căminele de stat, de unde putea să facă răni de la stat în pat şi să ia ploşniţe. Mi se făcea rău doar gândindu-mă şi nu mai aveam mult timp. Laţul se strângea. Aşa îmi spusese Gubbins când îl sunasem după vizita detectivului Roche.

— Mă tem că acest aspect le face cazul şi mai puternic. Cel mai convingător argument pentru nevinovăţia dumneavoastră – faptul că nu aveaţi o armă – tocmai a fost eliminat, a zis el.

— Dar nu eu am luat arma, am protestat cu vocea tremurândă. A fost doar o întâmplare. Ştiţi că în această vară au avut loc mai multe spargeri decât de obicei. Jaful a fost o coincidenţă.

Trebuia să fie o coincidenţă. Trebuia. Nu puteam să mă gândesc ia cealaltă opţiune.

— Una inoportună. Nu aveţi alibi. Şi un motiv destul de bun.

— Nu are niciun sens. De ce i-aş fi omorât acum, după atâţia ani? Răspundeţi la asta.

Te rog, domnule Gubbins, dă-mi un motiv să nu mă gândesc la alternativă. Te rog.

— Procurorul va spune că atunci când s-au mutat aici, Hugh şi Helene au redeschis rănile trecutului.

— S-au mutat aici în mai, anul trecut. Acum este noiembrie. De ce aş aştepta? am bombănit.

— Helene te-a scos din minţi când a venit la cursul tău de Pilates. Resentimentele şi ura ta au scăpat de sub control. Procurorul va încerca să demonstreze că ai aflat cumva de expoziţia fostului tău soţ cu tablouri vechi – cea pe care tocmai au anunţat-o astăzi la radio, la emisiunea prietenei tale.

M-am gândit la scrisoarea lui Hugh. El îmi spusese de expoziţie.

— Erai furioasă că povestea ta va fi din nou în centrul atenţiei publicului, a zis Gubbins.

— Dar crimele au făcut asta!

— Ai dreptate. Putem folosi acest argument.

— Să-l folosim acum, înainte să fie prea târziu, l-am rugat.

— Îmi pare rău, Nora. Dar trebuie să te sfătuiesc să-ţi laşi lucrurile în ordine. Trebuie să ne pregătim pentru posibilitatea unui mandat de arestare în zilele următoare.

Mi-am îndepărtat instinctiv telefonul de la ureche.

— O, nu. Nu. Nu. Nu spune asta. Nu vreau să aud aşa ceva.

— Nora. Trebuie să te concentrezi. Încearcă să respiri.

Am apropiat telefonul, încă panicată, dar convingându-mă să ascult.

— Dacă se ajunge acolo, vor exista costuri când depun cererea pentru cauțiune, așa că am nevoie de acei 15 mii de dolari cât mai curând.

— Doamne. Cauțiunea. Cât o să fie? Este o acuzație de crimă.

— Dublă crimă, m-a corectat. O să facem un împrumut. Cunosc oameni… Mai este un lucru pentru care vreau să te pregătești.

— Care? Ce-ar mai putea fi?

— Un test poligraf. Judecătorul este cel care hotărăște, dar procurorul poate cere unul.

*

Lada se mișcă în pat, speriindu-mă. Mi se întorcea stomacul când mă gândeam la conversația cu Gubbins. Ar trebui să o sun pe Grace. Să-i spun de starea mătușii Lada. Și de arma dispărută a vecinului meu. Dacă vestea asta i-ar clătina încrederea în nevinovăția mea? Nu aș putea suporta asta acum. Nu aș putea.

Mă agățam de lucrurile certe care erau de partea mea. A) În timpul fostelor episoade de somnambulism nu plecasem niciodată din locuință. *Dar cum rămâne cu frunzele și crenguța din păr? De unde au apărut?* B) Mereu m-am trezit în mijlocul episoadelor, așa că nu puteam să intru în casa lui Mance și să fur arma. Sau să comit două crime la mile depărtare de patul meu. *Dar cum rămâne cu blugii spălați și luminile orbitoare din Coteț în acea dimineață? Cu siguranță am fost somnambulă și nu m-am trezit.*

Îmi veneau în minte doar gânduri teribile. Gânduri despre somnambuli criminali. Kenneth Parks care își măcelărise socrii. Acel tată care își izbise copilul nevinovat de perete. În mine trăia un ucigaș; fanteziile mele vicioase erau dovada. Dar oare demonul îngrozitor omorâse într-o criză de furie în timp ce latura mea umană dormea? Avusese un acces de sete de sânge?

Mi-am amintit că încă mai erau și alți suspecți. Tobias. Stokes. O iubită necunoscută. Dar chiar și cea mai mică urmă de neîncredere putea provoca suficientă anxietate pentru a declanșa un detector de minciuni. Serialele de televiziune m-au învățat asta. Iar eu aveam un glob uriaș de îndoială în stomac. De parcă se desfășura acolo un întreg film horror.

Orice s-ar fi întâmplat, aș fi avut repede nevoie de un cufăr de război pentru a-mi plăti cheltuielile legale și ceea ce, în curând, ar fi constituit o mică armată de îngrijitoare pentru Lada, fără să iau în calcul și factura de la clinică. M-am decis ca ziua următoare să sun la casele de licitații Sotheby's, Christie's și Phillips și să ofer caietul de schițe celei care stabilea cel mai ridicat preț de pornire. Îmi făceam griji că până și o vânzare rapidă ar fi putut dura mai mult timp decât aveam la dispoziție.

M-am adunat și m-am uitat prin camera Ladei după un șervețel. Am găsit o cutie lângă caloriferul de la fereastră. M-am ridicat să iau unul.

— Nora? a gâfâit Lada.

Am mers repede lângă ea. Încă nu deschisese ochii.

— Bine ai revenit. Cum te simţi?

— Îmi pare rău că-ţi fac atâtea probleme, a şoptit.

— Nu are de ce să-ţi pară rău. Am mângâiat-o pe braţ.

— Sunt o maşină veche. Piesele mele au ruginit. Locul meu este la cimitirul de maşini.

— Nu spune asta. Retractează, i-am cerut, având o voce ascuţită de frică.

Deschise ochii. Erau goi. Vocea îi era monotonă.

— Nu pot să mai am grijă de mine. *Vashna nee to kak dolga tuy prozsheel, a kak horoshow zsheel.*

— În engleză, te rog.

— *Diferenţa o face cum trăieşti. Nu pentru cât timp.* Nici nu mai pot ieşi din cadă. Ce fel de viaţă e asta?

Se întoarse cu spatele la mine, cu bărbia tremurândă. Mi s-a frânt inima.

— Ai nevoie doar de puţin ajutor. Aici sunt persoane care te pot îngriji, mătuşă Lada. Voi găsi pe cineva.

— Şi cu ce plătim?

— Lasă-mă pe mine să mă gândesc la asta. I-am mângâiat mâna rece, osoasă.

— Lada?

— Ce?

— Am auzit un zvon.

Adora zvonurile. Se întoarse din nou cu faţa la mine. Pentru un moment, ochii ei verzi s-au însufleţit.

— O să difuzeze *Nopţi albe* la cinemaul de aici. Mikhail Baryshnikov şi Gregory Hines, dansând balet şi step. Dezertori şi spioni în Moscova şi Saint Petersburg.

— Dragă, nu îi spune Saint Petersburg. Este Leningrad. Pentru mine va fi mereu Leningrad.

Dacă până săptămâna viitoare putea să se ridice din pat, le spuneam să închirieze filmul. Sau îl închiriam chiar eu.

*

Lada adormi din nou datorită medicamentului dat de asistentă. Sforăia liniştită când am ieşit din cameră să merg în curtea clinicii, pentru a-mi verifica telefonul – regulile clinicii cereau ca telefoanele să fie oprite în interior. Ben sunase de două ori şi lăsase şi un mesaj.

— Hei. Voiam doar să-ţi aud vocea şi să-ţi spun că sunt fericit când mă gândesc la tine. Sună-mă. Ben. O, Doamne. Mi-aş fi dorit să ascult acel mesaj adorabil la nesfârşit şi să fiu fericită cu el. Acum situaţia era mult mai

proastă decât înainte să plece la aeroport. Chiar dacă i-aș fi spus despre somnambulism, nu puteam să-i spun cu mai mult de 50%-60% siguranță că eram nevinovată. Telefonul începu să-mi vibreze în mână. Era Ben, din nou. Mi se opri inima. Ce să fac? Nu-l puteam lăsa să se îngrijoreze. Am înghițit în sec și am răspuns.

— Alo?

— Nora. Ce bine-mi pare că te-am prins. Devenisem agitat.

— Îmi pare rău. Mătușa Lada a avut o problemă medicală, dar acum este bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Un infarct mic.

— La naiba. Probabil că ești necăjită. Pot să te ajut cumva? Pot să vin înapoi în seara asta.

— Nu, nu. Ești foarte generos. Dar e în afara pericolului. Și aproape bine. Am început să mă sufoc, gândindu-mă că ar fi putut să se întâmple altfel.

— Ben?

— Sunt aici.

Voiam ca lucrurile să fie simple. Măcar pentru un minut. Să ne prefacem că suntem doi oameni normali care încep o relație. Să mă gândesc la el ca la cel care o cunoștea pe femeia la care țineam atât de mult și să se întâlnească.

— Sper că nu va muri curând, pentru că vreau să o cunoști.

— Bineînțeles. Și am de gând să o întreb cum erai în copilărie.

— Îți va împuia capul.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le știu despre tine. De exemplu, care este culoarea ta preferată?

Am zâmbit.

— Verdele jad.

— Mâncarea?

— Budinca de orez.

— Ce părere ai despre alimentele modificate genetic și compania Monsanto[13]?

Îmi plăcea că încerca să mă înveselească.

— Păi… eu…

— Am glumit.

— Cum ai ajuns o persoană atât de integră? am întrebat.

— Din cauza iubirii unei femei bune.

Încă puteam să percep durerea cauzată de pierderea soției lui.

[13] Monsanto este o corporație internațională care lucrează în domeniul agrochimie și al ingineriei genetice (N. trad.).

— Bineînțeles.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să zic…

— Nu, este în regulă. Judy a fost specială. Înțeleg. Ai fost un bărbat norocos.

— Am fost norocos de două ori.

Simțeam că Ben a spus asta cu sinceritate. Dar ce se zice că este norocul? „Când oportunitatea întâlnește disponibilitatea". Mă temeam că el ar putea fi o oportunitate pe care aș putea s-o ratez.

— Mi-e dor de tine, a zis Ben.

— Și mie mi-e dor de tine.

Dacă nu schimbam subiectul, începeam să plâng.

— Ai întârziat la aeroport?

— Aproape o oră. Dar era cufundat în noul lui iPhone și nu s-a supărat.

— Te rog să nu-ți faci griji pentru mine. Bucură-te de timpul alături de el… Ah. Aproape uitasem. Ți-ai lăsat cuțitul aici.

— Știu. Ai grijă de el pentru mine.

— Așa o să fac.

— Ne vedem vineri la cină.

Dacă nu eram la închisoare până atunci.

— Nora?

— Da. Vineri.

— Sper să te văd mai curând de atât. În visele mele. Și dezbrăcată.

Măcar de-am fi putut să ne întâlnim acolo.

— Noapte bună, am zis.

A început să plouă. M-am întors în camera Ladei să văd ce face înainte să plec acasă, dar nu am putut s-o las singură. Am decis să risc să dorm într-un scaun lângă patul ei. Dacă aveam să fiu somnambulă, cel mai prost scenariu era să fiu prinsă prin clinică, de o asistentă. Dar când m-am trezit de dimineață, nu erau semne că aș fi „golănit", un termen pe care Lada îl folosea pentru a-mi descrie ieșirile în club după miezul nopții din timpul facultății. Câteodată, când stăteam toată noaptea în oraș cu prietenii la dans, mergeam la ea la micul dejun. Se trezea mereu înainte de 5:00, încântată să facă clătite și să-mi asculte aventurile.

A trebuit să beau butoaie de cafea slabă de la postul asistentelor ca să ajung la nivelul meu funcțional de cofeină. Apoi am petrecut următoarele ore ținând-o pe Lada de mână în timpul unor serii de analize. Medicul a venit și ne-a oferit un pronostic optimist, dar precaut, și a cerut mai multe teste după-amiază. Ziua mohorâtă de afară se scurse într-o bulă medicală. De fapt, era o ușurare să mă concentrez pe Lada în loc de crime. Am reușit să las mesaje la casele de licitații, dar pentru asta a trebuit să stau afară în

ploaie. După ce amicul Ladei, Mort, ne-a vizitat, a ieşit soarele. Mătuşa a zâmbit în sfârşit şi părea să fie în apele ei. Mi s-a îmbunătăţit şi mie starea de spirit.

La miezul nopţii am plecat acasă, grăbindu-mă pe cărarea de cedri în aerul înviorător al nopţii, înspre locul de parcare. Deasupra mea, o mulţime de nori gri înconjurau luna galbenă, uriaşă. Părea ochiul unui lup. Mi-am ridicat gulerul, mi-am strâns haina mai bine şi am alergat până la maşină.

După ce am trecut podul Harbor, în faţă era o bucată de drum întunecat. Nu se vedea nicio maşină. Nici faruri în spate. Maşina sergentului Crawley nu era parcată în colţul unde aştepta înainte, dar asta nu însemna că poliţia nu veghează. Crooked Beach Road, această bucată de drum părăsită, oferea multe locuri secrete, bune pentru stat la pândă – de ambele părţi erau păduri groase şi întunecoase. Poliţia se putea ascunde acolo noaptea.

Când am ajuns la Coteţ, norii acoperiseră luna. Învăluită de umbră, clădirea lungă şi joasă şi grădina mică stăteau ghemuite sub doi pereţi înalţi de arbuşti de cucută. La capătul câmpului din spate se ivea pădurea întunecată. Uitasem să aprind lumina de afară când plecasem în grabă la clinică, aşa că am fost nevoită să caut chiorâş cheia de la casă printre multe altele de pe lanţ. Într-un sfârşit, mi-am amintit că pot să folosesc lumina de la telefon.

În pragul uşii am simţit un miros puternic de tutun şi marijuana. Am înţepenit, m-am uitat în jur şi am scanat aleea şi arbuştii cu lumina telefonului.

Nu se vedea nimeni. Liniște. M-am întors uşor cu faţa la uşă şi am simţit din nou mirosul. Am îndreptat lumina înspre picioare şi am văzut două chiştoace de ţigări mototolite pe preşul din sisal. M-am gândit că poate s-a întors poliţia să-mi pună mai multe întrebări. Dar mi-am amintit că nu-i văzusem pe Roche sau pe Crawley fumând. M-am aplecat, am luat un chiştoc şi l-am apropiat de telefon. Am recunoscut imediat insigna cu aripa de vultur de pe hârtie şi am rămas nemişcată.

American Spirits.

Ceva mişca arbuştii groşi de lângă casă. Am tresărit şi am scăpat telefonul. O lumină puternică îmi bătu fix în ochi, iar telefonul sări de pe treapta de beton şi ajunse în pietriş.

— Hei, Nora. Te-am aşteptat atât de mult aici, că a trebuit să merg în arbuşti să-mi fac nevoile.

Lumina mă făcea să clipesc într-una şi aproape că nu vedeam nimic, dar am recunoscut vocea.

— Stokes?

— Ai venit târziu. Ai fost la o întâlnire? a întrebat el. Avea un ton ironic care nu-mi plăcea. Hormonii de stres mi-au invadat venele.

Rămâi calmă. Vorbeşte în continuare.

— Mi-am vizitat mătuşa, am zis, întinzându-mi discret piciorul pe jos să găsesc telefonul. Ce faci aici? Şi unde îţi este maşina? N-am văzut-o.

Lumina se îndreptă acum spre magazie.

— Am venit cu bicicleta.

Pentru un moment, vedeam doar pete galbene în faţa ochilor, dar apoi am putut să disting forma unei biciclete rezemate de magazie.

— Lanternele astea de mineri sunt grozave, dar nu vreau să consum bateria. Se auzi un clic, apoi totul se întunecă la loc.

— Am luat bicicleta ca să nu o trezesc pe Kelly, să nu mă audă plecând. Doamne, cât a trebuit să mă rog de ea să vină acasă. Voia să rămână la Grace.

La naiba. Oare îi făcuse ceva?

— Presupun că ştii de ce a plecat, a zis.

L-am auzit venind înspre mine. Mi s-a ridicat fierea în gât. Picioarele îmi pulsau de tensiune, ca ale unui alergător la linia de start. Singurul lucru pe care puteam să-l văd era forma întunecată şi mare a lui Stokes.

— S-a întors, dar mi-a zis că trebuie să dorm pe canapea. Nu am putut să dorm. Vocea aia nemernică nu se mai oprea. O tot auzeam în cap, a zis.

Am făcut un pas în spate. Nu aveam unde să mă duc – uşa de la intrare era încuiată.

— Nu voia să înceteze. Mă tot bătea la cap. Nu mă lăsa să dorm. „De ce ai făcut asta, Stokes?" Cum ai putut să faci aşa ceva? Eşti un nemernic degenerat.

Tendoanele îmi pulsau pe ambele părţi ale gâtului. Dacă puteam să evadez înspre câmp şi să fug repede ca vântul, aş fi putut scăpa de el în pădure. Dar dacă el era mai rapid? Am început să-mi aranjez cheile printre degete. Totul părea că se mişcă cu încetinitorul. Mi-a luat o eternitate să le plasez într-un pumn ţepos.

— Poţi ajunge să urăşti persoana pe care odată ai iubit-o. Nu-i aşa, Nora? Tu ai simţit acea ură, nu?

A mai făcut câţiva paşi. Era atât de aproape că puteam să-i miros tutunul din haine. Şi alcoolul din respiraţie. Duhoarea puternică a transpiraţiei. Am înghiţit în sec. Aveam limba grea, ca de plumb.

— Sigur, am zis.

— Probabil că nu suportai să-l vezi pe Hugh. Ce jigodie a fost. Probabil că te rugai să i se întâmple lucruri rele. Îţi imaginai că-l răneai chiar tu, nu? Voiai să te răzbuni. Nu-i aşa?

Mi-am încleştat pumnul ghimpat. Încă un pas, domnule. Şi vei face cunoştinţă cu fata gladiator.

— Nu-i aşa?

— Da.

— La naiba!

L-am auzit plesnindu-şi blugii, întorcându-se şi îndepărtându-se, mergând apăsat.

— Deci spune-mi ce naiba pot face ca să schimb asta, Nora!

— Ce?

— Kelly mă urăşte. Vrea să divorţăm. Spune că speră să-mi putrezească penisul. Şi dacă nu se întâmplă asta, s-ar putea să-l taie ea precum femeia aceea din Virginia. Care este numele ei… ştii tu… Lorna?

Eram aşa de aiurită de uşurare, că a trebuit să mă gândesc ceva.

— Lorena Bobbitt?

— Da, ea. Dar nu am iubit-o niciodată pe Helene. Am iubit-o doar pe Kelly dintotdeauna. Ajută-mă, Nora. Te rog. Eşti singura căreia pot să-i cer ajutorul. Tu ai trecut prin asta. Ce ar fi putut Hugh spune sau face ca să te convingă să-l ierţi? Spune-mi ce vrea ea să audă.

Părea aşa de sincer şi de frustrat. M-am aşezat pe prag şi am început să râd.

— Ce e aşa amuzant?

— Nimic. Doar că… Sunt uşurată. M-ai speriat. Ştii că umblă un criminal pe aici, Stokes.

— O, la naiba. Îmi pare rău. Am luat-o razna cu asta.

— Intră să vorbim. Este prea frig aici. Dar întâi fă-mi o favoare. Aprinde frontala şi ajută-mă să-mi găsesc telefonul.

*

Părul îi strălucea de unsoare. Nu se mai bărbierise de zile întregi. Avea unghiile negre de noroi. Blugii arătau de parcă ar fi putut să meargă singuri. I-am pus o bere şi eu am luat vodca din congelator. Se juca cu frontala şi îmi evita privirea. Îşi scoase pachetul de ţigări.

— Te rog, ai putea să nu fumezi în casă?

— Îmi pare rău, a zis, ascunzându-le. Am început să fumez după ce Kelly a rămas însărcinată. Cred că m-am speriat de toate schimbările. Kelly nu mai era interesată de sex. Ne băgăm în pat şi voia doar să vorbim despre cât de tare o dureau sânii şi gleznele. Dar Helene… ştii că îşi epila zona intimă?

Am tresărit. Nu era o imagine pe care să fi vrut să o am în minte.

— Doamne, nu, nu ştiam.

— Am făcut nişte lucruri sălbatice. Evaluate cu trei de X. Lucruri la care Kelly nici nu s-ar gândi.

Asta era? Hugh mă înşelase cu o nimfomană? Îl plictiseam în pat? De aceea m-a înşelat cu Helene şi cu altele?

— Oricum, nu contează. Helene doar mă folosea, acum ştiu asta. Am fost un idiot. Supus penisului meu. Acum o vreau pe Kelly înapoi şi atât. O iubesc. Nu pot trăi fără ea. Vreau să fim o familie împreună cu bebeluşul nostru. Trebuie să-mi spui cum s-o fac să mă iubească din nou.

Îşi ieşise din minţi din cauza remuşcărilor narcisiste. Ce puteam să-i spun? *Deci, soţiei tale i-a scăzut pofta de sex pentru că este însărcinată. Are un disconfort fizic. Avea nevoie de mai multă dragoste şi atenţie pentru a se excita, poate de un film porno? În schimb, tu i-ai dat un şut. Te simţeai neglijat din punct de vedere sexual şi i-ai frânt inima. Sau erai aşa de speriat că devii tată, încât te-ai purtat ca un copil egoist?*

Dar întrebarea lui m-a făcut să mă gândesc dacă Hugh ar fi putut spune ceva care să-mi schimbe sentimentele faţă de el. Oare l-aş fi iertat, dacă nu o lăsa gravidă pe Helene? Nu ştiam. Presupun că i-am iertat aventurile fără să-l confrunt. Nu. Nu a fost iertare. A fost negare. Tăcerea mea i-a fost complice. Precum Hillary Clinton şi multe alte femei care au rămas cu bărbaţii lor chiar dacă le înşelau, mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Totul se reduce la încredere, am zis, punându-mi încă un shot. Trebuie să-i câştigi încrederea din nou. Şi nu va fi uşor. Va dura foarte mult.

— Crezi că am vreo şansă?

Am dat din cap. Cine eram eu să zic că nu? Unii oameni iartă mai uşor.

— Uite ce zic eu. Ia-o uşor cu Kelly. Să nu fi surprins dacă se îmblânzeşte şi apoi o ia razna din nou. Nu răspunde la nicio întrebare „exactă" despre aspectele sexuale ale aventurii tale. Te va întreba, dar dacă răspunzi, o vei răni aşa de tare, că nu-şi va mai reveni. Asigură-te că-i spui mereu că ai fost un idiot. Şi arată-i că vrei să fii un tată bun. Mergi cu ea la cursurile pentru părinţi. Dacă îţi iubeşti soţia cu adevărat şi vrei să salvezi această căsnicie, este posibil să reuşeşti.

Stokes îmi mulţumi atât de intens, de parcă îi scosesem degetul blocat din bila de bowling. Ba chiar se oferi să-mi aprindă focul în şemineu. Pe când beam al treilea shot de vodcă şi mă uitam la Stokes pregătind lemnele, eram aproape sigură că nu el îi omorâse pe Hugh şi Helene. Nu ştiam cum procurase Tobias o armă, dar sigur găsise una. Da, Tobias trebuie să fi fost cel care i-a ucis, mă gândeam cu disperare.

Pentru că, pe moment, singura alternativă rămasă mai eram eu.

Capitolul 18

M-am trezit speriată. Cât era ceasul? Îmi simţeam capul ca pe un balon cu apă. Nu-mi aminteam ultima dată când băusem atât de multă vodcă. M-am rostogolit şi am luat telefonul de pe noptieră – bateria era consumată. L-am pus la încărcat şi a vibrat aproape instant. Grace. Funeraliile. La naiba.

— Nora? Sunt la capelă. Unde eşti? şopti ea.

În pat. Dar nu-mi amintesc când m-am culcat.

— Ai mers… ştii tu… la o plimbare noaptea trecută?

— Nu ştiu, am recunoscut, aruncând cearceafurile la o parte. Nu cred. Ţine-mi un loc. Vin acum, am zis, verificând să văd dacă am noroi prin păr, în timp ce m-am dat jos din pat şi m-am grăbit să verific restul casei.

— Ascultă, seara trecută Kelly a plecat acasă. Nu am putut să o opresc. Dar nu te îngrijora. L-a lăsat pe Mac să meargă cu ea şi să-l avertizeze pe Stokes că trebuie să aibă mare grijă de ea. Chiar dacă Stokes este criminalul, nu se va atinge de ea.

Luminile din bucătărie erau stinse.

— Stokes a trecut pe aici aseară, am zis.

— Serios? Grace era suspicioasă. De ce? Eşti bine?

M-am oprit brusc în sufragerie. Oalele nu erau în faţa uşii de la intrare. Erau împrăştiate pe podea. La naiba.

— Voia doar să vorbim. Sunt bine. Îţi povestesc mai târziu, am zis.

— Spune-mi ce se întâmplă acolo?

Oare pusesem oalele la loc după ce plecase Stokes? Eram aşa de ameţită că nu puteam să-mi amintesc.

— Am ajuns mai devreme şi am vorbit cu Ruth Walker. Aveai dreptate. Deja au depus o petiţie pentru a deveni tutori legali. Sigur eşti bine?

— Absolut. Vezi?! Ştiam eu.

Mi-am apăsat palma pe inimă. Erau veşti bune. Tobias începea să-şi facă mutările. El putea fi vinovatul.

— După înmormântare, pleacă acasă după-amiază şi o s-o ia şi pe Callie cu ei, a zis Grace. Şi mai e ceva… Tobias a menţionat Fondul pentru familia americană. A spus că regretă că trebuie să plece imediat la Lynchburg, dar are o întâlnire foarte importantă despre acest fond, cu avocatul.

— Vrea să vadă cum să-l finanţeze cu banii lui Hugh, fără îndoială.

— La asta mă gândeam şi eu, a zis Grace. Aşa că grăbeşte-te şi vino aici.

— Presa e pe acolo?

— Nu încă. Îţi ocup un loc în spate, a spus şi a închis.

Deşi eram mahmură, am pus repede patru linguriţe de cafea instant într-o cană cu apă şi am înghiţit-o cu două aspirine. Am dat iama în dulap şi am scos o fustă creion, neagră, un pulover negru pe gât şi cizme negre. În casă era mai frig decât de obicei, ceea ce însemna că afară era ger, aşa că am luat căciula de blană – în stil sovietic – primită de la Lada de ziua mea, acum zece ani, şi fularul negru de lână. M-am îmbrăcat, mi-am dat cu tuş de ochi şi ruj, am sunat-o pe Lada să văd ce face şi în 15 minute am ieşit pe uşă. Speram să nu ajung ultima la biserică şi să se uite toată lumea la mine, dar un lucru era important: să-l văd pe Tobias în carne şi oase. Nu ştiu de ce, dar aveam intuiţia profundă că aveam să ştiu sigur dacă-l omorâse pe fratele lui după ce îl priveam în ochi.

Ziua era umedă şi rece, iar cerul era acoperit de nori grei şi gri. „Gri metalic, de armă" m-am auzit spunând când am deschis maşina. Aveam numai arme în cap. Mai ales pe cea furată de la Mance. Neîncrederea în mine însămi încă mă măcina. *Trezeşte-te şi miroase cafeaua, Nora. Aminteşte-ţi de briciul lui Occam[14]. Explicaţia cea mai simplă este că erai somnambulă şi ai furat pistolul vecinului. Eşti o somnambulă ucigaşă.*

Ba nu. Nu sunt.

Aerul mirosea a zăpadă. Din punct de vedere istoric, un „efect de coastă" împiedica zăpada să cadă în Pequod până după Crăciun, dar părea că aveam să vedem fulgi cât de curând. Am înfăşurat eşarfa în jurul gulerului ridicat al hainei şi am îndesat căciula de blană peste urechi. *Spune-mi Masha*, m-am gândit, uitându-mă în oglinda retrovizoare. Hugh ar fi vrut să picteze această vulpe rusească misterioasă din oglindă. Şi să facă sex cu ea, bineînţeles.

Crawley aştepta la colţ, îmbrăcat în alb şi negru, pe Crooked Beach Road. Nu mai încerca să se ascundă. După ce am trecut, a ieşit pe asfalt şi m-a urmărit.

— Întoarce înapoi, a zis doamna de la GPS. întoarce înapoi.

— Poate de data asta ai dreptate, am zis.

Am condus cu mult sub limita de viteză, determinată să nu-i ofer lui Crawley ocazia să mă amendeze. Pentru a-mi distrage atenţia, am pornit radioul, cu toate că ştiam că nu o să prind multe posturi. Pe WPQD se auzea doar un bâzâit. Postul clasic trosnea cu nişte sunete înalte. Dar postul creştin se auzea clar ca aghiazma: „De ce să nu cerem ca oficialii aleşi să dea legi în conformitate cu valorile noastre creştine? Avortul este doar una dintre crimele sancţionate de ateii de la Washington", a zis sfidătoare gazda

[14] Briciul lui Occam, sau principiul parcimoniei, este folosit pentru a justifica anumite afirmaţii ştiinţifice. Lui William de Occam i se atribuie principiul conform căruia este preferată cea mai simplă explicaţie pentru un fenomen (N. trad.).

emisiunii. „Adulterul este alta. Conform Bibliei, acesta este pedepsit cu moartea”.

Am închis radioul. Unii oameni erau aşa de radicali – un fel de versiune americană a talibanilor. Oare Fondul pentru familia americană promova astfel de mesaje religioase radicale, care duceau la violenţă? Bănuiam că Tobias angajase deja avocaţi să găsească o portiţă care să-i permită să folosească o parte din moştenirea lui Callie. Se putea să fie nevoit să aştepte până când împlineşte 18 ani ca să pună mâna pe o parte mai mare. Oare până atunci o va fi spălat pe Callie pe creier şi o va convinge să doneze milioane pentru cauza lui?

Urma bifurcaţia pentru Charlotte’s Cove. Tobias alesese o capelă luterană neobişnuită, aflată într-o zonă de ferme la câţiva kilometri spre sud – în apropiere de Pequod, nu se afla nicio biserică evanghelică. Capela Charlotte’s Cove se afla la marginea uneia dintre cele mai vechi ferme de familie. Vara, rândurile de porumb se întindeau de la marginea curţii lor până la mal. Congregaţia fusese ademenită de biserici mai mari construite lângă oraşe, aşa că episcopia a închis capela şi a început să o închirieze ca sală de evenimente. Am fost aici la o adunare de fonduri pentru salvarea animalelor. Locul nu mai avea un preot pentru că nu mai făcea parte din biserică. Ai fi crezut că Tobias şi-ar fi dorit o slujbă creştină formală pentru Hugh – poate că era el un criminal, dar era unul religios. Oare bisericile active erau prea mari pentru adunarea modestă la care se gândise? Erau toate ocupate?

Apărură în faţa mea turlele albe. Crawley a încetinit şi a oprit. A parcat lângă o altă maşină de poliţie de la marginea drumului şi m-a lăsat să merg singură. Pe ambele părţi ale străzii erau parcate maşinile celor îndoliaţi. La naiba! Presa aflase de slujbă – trei dubiţe cu antene de satelit pe capotă parcaseră în poziţii ciudate în faţa capelei. Un cârd de reporteri fremăta sub stejarii fără frunze de pe marginea unei cărări care ducea înspre treptele capelei. A merge acolo era echivalent cu a trece pe sub furcile caudine.

Lizzie era în stradă şi purta o căciulă neagră şi palton albastru închis. Avea aparatul foto agăţat de gât şi stătea lângă unul dintre cele două dricuri negre. Părea că vorbeşte cu şoferul. Deşteaptă fată. Va obţine nişte poze teatrale când vor scoate cadavrele afară. Dar în zece secunde aveau să mă vadă şi ea şi restul presei.

Am văzut un gard verde înalt dincolo de capelă şi mi-am amintit de parcarea din partea aceea. Acolo mai era o intrare, mai ferită de ochii presei. M-am lăsat în jos, mi-am acoperit jumătate de faţă cu eşarfa şi am tras gluga peste sprâncene. Cu colţul ochiului am văzut cum reporterii s-au întors să se uite după maşina mea în timp ce am trecut în viteză pe lângă dricuri şi am

intrat în parcarea de după colţ. Aici erau Prius-ul lui Grace şi alte două maşini. Am parcat şi am urcat în grabă treptele capelei înainte să fiu prinsă de cameramani.

În interior, vestibulul mirosea a luciu de mobilă şi biblii vechi. Un radiator mare zăngănea şi şuiera pe perete. Acoperea cuvintele unei femei care vorbea dincolo de uşile duble de lemn. Am verificat ora: probabil că slujba începuse de treizeci de minute. Mi-am dat seama că intrarea în sanctuar era prea apropiată de amvon. Dacă intram pe acolo, întrerupeam discursul şi atrăgeam prea multă atenţie. Mai bine deschideam puţin una dintre uşi, să ascult fără să mă vadă cineva. Am tras de mâner, sperând ca balamalele să fie unse bine.

Sue Mickelson stătea la capătul celălalt al stranei, ascultând-o cu atenţie pe cea care vorbea şi pe care eu nu puteam s-o văd – nici nu auzeam prea multe din cauza zgomotului făcut de radiator. Sue avea pe umeri o haină de blană. Buclele blonde îi atârnau până în dreptul perlelor de la gât care se terminau în decolteul rochiei negre de mătase. Parcă era scoasă dintr-o reclamă sexy la haine scumpe de blană. Nu era greu să îl văd pe Hugh cu Sue. Dar când o priveam în timp ce îşi ştergea o lacrimă cu o mână, am văzut că şi-a pus discret cealaltă mână sus pe coapsa femeii de lângă ea. Era roşcată, îmbrăcată cu un costum negru masculin, cu părul scurt şi negru şi cu ochelari pătraţi negri. Limbajul corpului m-a convins că Hugh nu se culcase cu Sue.

Mi-am schimbat poziţia să văd mai bine în naos şi am fost nevoită să mă ţin bine când am văzut cele două sicrie impozante. Cutii mari de ebonită, acoperite cu crini albi. Hugh era într-unul dintre ele, fără îndoială îmbrăcat într-un costum pe care nu l-ar fi purtat niciodată şi plin de formaldehidă. M-am întristat imediat pentru el, din toată inima. Nu aş fi simţit această mâhnire dacă l-aş fi omorât eu. Corect?

Dincolo de sicrie, sora lui Helene vorbea de la amvon. Am recunoscut-o de la ştiri. Părea să aibă în jur de treizeci de ani. Avea mulţi cercei într-o ureche, purta ghete negre lungi până la genunchi şi o jachetă de motociclist peste o rochie neagră, lungă până la mijlocul coapselor. Avea obrajii murdari de mascara întinsă. O parte din părul ei gros şi castaniu îi căzuse peste ochi. Îl tot dădea la o parte cu dosul palmei, lăsând să se vadă mulţimea brăţărilor de argint de la încheietură.

În spatele ei, era un ecran de proiector mare – din poziţia mea, vedeam doar o parte din el. Am riscat crezând că nu o să bage nimeni de seamă şi am deschis uşa mai mult. În sfârşit puteam să o aud.

— Presupun că ceea ce vreau să spun este că îmi admiram sora mai mică. Ştiţi, a avut o copilărie grea.

Când a făcut o pauză să ia un şerveţel din buzunarul jachetei şi să-şi sufle nasul, m-am lăsat în jos să văd mai bine ecranul din spatele ei. Era o imagine foarte mare cu Hugh şi Helene dând noroc în faţa camerei de fotografiat la o inaugurare de la Galeria Masout. Imaginea se schimbă cu una în care Hugh şi Helene o ţineau în braţe pe Callie într-o canoe la Pequod Point. Mai era una cu Hugh şi Helene în halate albe şi ochelari de soare zâmbind în timp ce se relaxau pe şezlonguri în faţa unei piscine infinite. Diapozitivele erau o amintire dureroasă a fericirii lui Hugh de după despărţirea noastră.

— Mama noastră nu este aici astăzi. Probabil pentru că era prea beată ca să se urce într-un avion. Nu mai ştim nimic de tata de când a plecat de acasă, Helene avea zece ani – de atunci mama s-a apucat de băut. Eu eram deja la facultate, aşa că sora mea a trebuit să crească singură. Poate de aceea a ajuns o femeie uimitor de ambiţioasă şi determinată. Îi tremura vocea.

— Ea îmi spunea Maggot – asta era porecla mea – pentru că nu-l putea pronunţa pe „r" când era mică, zise Margaret, pierzându-se cu firea şi făcând o pauză.

Trecutul dificil al lui Helene era o surpriză. Întotdeauna mă gândisem că acţionase aşa, fără să se gândească la durerea pe care o provoacă, pentru că era răsfăţată şi obişnuită să obţină tot ce voia.

După un moment, Margaret s-a recules.

— „Maggot, trebuie să ai o viziune asupra vieţii tale", îmi spunea sora mea mai mică. „Trebuie să vezi lucrurile în mintea ta şi apoi să le faci să se îndeplinească. Trebuie să te *manifeşti".*

Pe ecran apăru unul dintre tablourile lui Hugh – pe care nu-l mai văzusem până acum – şi rămase acolo, într-o imagine ştearsă. Era un omagiu de prost gust adus lucrării *American Gothic,* în varianta Hugh şi Helene în salopete. Helene ţinea o furcă într-o mână şi cu cealaltă îşi atingea burta bombată.

— Modul surorii mele de a face lucrurile nu i-a adus prea mulţi prieteni. Dar eu pot s-o văd doar ca acea fetiţă îndârjită. Când a crescut, era determinată să aibă copii. Cel pe care l-a adus pe această lume este incredibil.

Margaret a cedat de tot şi a început să bocească. Agonia ei era sfâşietoare.

— O iubesc pe Callie. Şi o iubesc şi pe sora mea. Nu pot face asta. N-o pot îngropa.

Un bărbat chel într-un costum negru o luă de acolo şi o duse înapoi în primul rând din stranã. La început nu l-am recunoscut; lipsa lui de păr m-a luat prin surprindere. Nu era chel; să răsese în cap. Era tras la faţă şi avea cearcăne mov sub ochi. Şi de când apăruse la televizor, slăbise şocant de mult. Tobias arăta de parcă tocmai ieşise din închisoare. Oare vinovăţia îl mânca de viu? Oare lipsa părului era un semn de penitenţă sau de mâhnire?

Când s-a întors înapoi la amvon, a rămas tăcut. Şi-a dedicat ceva timp analizând persoanele prezente acolo. Apoi a ridicat Biblia şi a vânturat-o deasupra capului.

— Nu trebuie să fiţi criminali ca să fiţi păcătoşi, fraţi şi surori. După cum este scris, nimeni nu este drept, nu, nimeni. Epistola lui Pavel către romani 3:10. Toţi suntem creaturi supuse poftelor. Iubitori de carne, slabi şi indulgenţi. Toţi suntem precum un lucru necurat, iar onestitatea noastră este precum un preş murdar… Toţi suntem păcătoşi, toţi. Supuşi manipulării viclene a diavolului.

A pus Biblia înapoi pe amvon şi a lovit-o înainte să continue să vorbească.

— Şi care este scopul nefast al diavolului? Să închidă porţile raiului şi să ne ţină închişi în iad. Avea o privire sălbatică. O cruzime înfricoşătoare.

— Să ne condamne la un chin nesfârşit. Dar există o cale sigură de întoarcere în graţiile Domnului. Acceptaţi-l pe cel care a murit de bunăvoie pe cruce ca să fiţi mântuiţi. Primiţi-l pe Iisus ca Salvatorul vostru.

Se opri şi îşi lăsă în jos capul ras.

Dintr-odată, mi-am dat seama de ce Tobias rezervase această capelă „răspopită". Voia să facă pe preotul în faţa unui alt public captiv. Să stea acolo sus şi să se simtă important şi drept. Îşi îndreptă capul şi se îndepărtă de amvon, oprindu-se între cele două coşciuge.

— Fratele şi sora mea de aici? A bătut uşor cu mâna pe capace.

— Erau nişte mincinoşi. Râvnitori. Adulterini. Gândurile şi faptele lor poluau cu lăcomie şi carnalitate.

Auzeam mulţimea murmurând şi fremătând deranjată de acest manifest dezagreabil. Speram că nu auzea asta şi Callie. M-am uitat prin stranele din dreptul meu. Nu am văzut-o. Dar am observat alte câteva feţe îndurerate.

— Venerau altarul diavolului. Dar totuşi, trebuie să-i iertăm. Au început această viaţă ca toţi copiii lui Iisus.

Cu simţul teatral al unui om de spectacol de prost gust, se aplecă şi sărută capătul unui sicriu, apoi al celuilalt, şi se întoarse din nou înspre mulţime.

— Nu putem şti dacă la sfârşit s-au întors la El. Mă rog din toată inima să se fi întâmplat aşa. Pentru a nu suferi chinurile iadului. Şi pentru a se odihni în braţele iubitoare ale Domnului şi a se bucura de eternitate în Regatul său glorios.

Îşi împreună mâinile.

— Rugaţi-vă cu mine. Rugaţi-vă pentru ei. Şi pentru Callie, fiica lui mică. Ea nu este astăzi cu noi – este mult prea mică pentru a procesa această pierdere.

Am fost uşurată pentru Callie. Tobias închise ochii şi tăcu pentru câteva momente. Când îi deschise, luceau de mândrie. Şi de putere.

— Lăudaţi-l pe Domnul. Ridicaţi-vă.

Hainele foşniră din nou. Stranele scârţâiră. Am băgat capul şi mai mult pe uşă ca să arunc o privire asupra celor îndoliaţi. Capela era doar pe trei pătrimi plină. Am presupus că majoritatea prietenilor lui Hugh şi Helene trăiau în New York şi aveau să meargă la slujba de acolo.

— Căci plata păcatului este moartea, iar darul lui Dumnezeu este viaţa veşnică prin Iisus Hristos, Domnul nostru. Aici începe iertarea. Amin.

Se auzi un cor de „amin" în crescendo, apoi se stinse uşor când a început o înregistrare cu „Precious Lord". Tobias apucă un mâner de la un sicriu şi le făcu semn cioclilor să-l ajute. M-am retras în vestibul şi am închis uşa. Zgomotul radiatorului acoperea imnul religios, dar nu şi gândurile mele haotice. Se loveau unul de altul precum maşinile tamponate. Simţeam că explodez.

Tobias Walker era un nemernic nebun şi ipocrit care ţinea o slujbă despre păcate, în faţa cadavrelor. Se folosea de funeraliile lor ca să-şi satisfacă nevoia de ridicare în slăvi. Oare se va folosi de copilul lor? Îi măcelărise pe propriul frate şi pe cumnata lui ca pe nişte animale ca să obţină banii lor? Îmi distrusese mie viaţa înscenându-mi crimele ca să mă fac vinovată?

Şi Helene. Săraca Helene. Mama ei era o beţivă, iar tatăl un fugar. Fusese neglijată, abandonată şi cel mai probabil abuzată emoţional. În ciuda a ceea ce îmi făcuse, îmi părea rău pentru ea.

Stai… de ce să-mi pară rău pentru Helene? Nici copilăria mea nu fusese floare la ureche şi nu umblasem cu bărbaţii altor femei ca să mă lase însărcinată. Şi după ce-i distrugeam viaţa acelei femei, nu o urmăream ca s-o ruinez din nou când încerca să se refacă. Şi uite cum a distrus-o pe Kelly. Kelly urma să aibă un copil, dar nici asta nu a împiedicat-o pe vrăjitoarea aia egoistă. Nu. Îmi părea bine că Helene şi Hugh erau morţi. Eram recunoscătoare că nu mai trebuia să am de-a face cu niciunul dintre ei vreodată. Fericită că nu mai erau pe această planetă.

Doamne. O, Doamne. Ce este în neregulă cu mine?

Oare Tobias îi omorâse pe Hugh şi Helene sau eu?

Eram epuizată şi voiam doar s-o găsesc pe Grace şi să plecăm acasă. Am deschis din nou uşa de la vestibul. Unii dintre participanţi deja ieşiseră din capelă, urmând sicriele către dricuri. Am intrat în sanctuar şi am rămas în umbră lângă perete, căutând-o cu privirea pe Grace. Trandafirul alb de mătase de pe pălăria ei cu boruri mari ieşea în evidenţă dintr-o mare de negru de lângă uşă. Urma să intre în circul media de afară, iar eu nu aveam de gând să o urmăresc.

Sue Mickelson şi prietena ei rămăseseră la locurile lor, vorbind în şoaptă. S-au ridicat, în sfârşit, şi s-au aşezat la coadă, în spatele menajerei latino-

americane a lui Hugh şi a fiului ei. În afară de Grace, Tobias şi soţia lui, doar pe ei i-am recunoscut. Unde era Abbas? Cu siguranţă ar fi venit aici pentru acest eveniment. Unde erau restul oamenilor? Se pare că Tobias se ţinuse de cuvânt când spusese „doar familia şi câţiva prieteni locali". Dar nu cu mult timp în urmă, i-aş fi cunoscut pe toţi. Era de parcă viaţa pe care eu şi Hugh o împărtăşisem timp de 12 ani nu se întâmplase niciodată. Fusese ştearsă.

Sue Mickelson, cocoţată pe tocurile ei înalte, se uita absentă prin încăpere după prietena ei şi mă observă. Am văzut cum a început să clipească şi i s-a schimbat expresia feţei. S-a aplecat şi i-a zis ceva partenerei ei, care se întoarse să mă privească. Apoi s-au întors şi menajera şi fiul ei. Cuplul din faţa lor începu să vorbească în şoaptă, uitându-se pe furiş înspre mine. Zvonul se împrăştie la toţi cei din coadă. Pe când se întorceau din ce în ce mai multe capete, m-am înroşit la faţă şi lacrimile mi-au tulburat privirea. Tremuram de furie. Voiam să strig: „Măcar îl cunoştea cineva pe Hugh? Ar fi urât aceste funeralii. Nu era religios!"

Dar nu am zis nimic. M-am întors şi am ieşit pe uşile din vestibul ca s-o aştept pe Grace în parcare. M-am oprit brusc pe trepte, încă tremurând. Se auzeau voci care strigau – probabil presa care le punea tuturor întrebări.

Crawley îşi mută maşina chiar peste drum şi mă urmărea prin gardul viu. Nu aveam de gând să-l las să se mai holbeze. Am mers sfidătoare către maşină, m-am aruncat înăuntru şi am trântit uşa.

Uitându-mă sălbatic înspre capătul capelei, am pornit căldura şi radioul. Muzică înfricoşătoare de orgă. L-am oprit.

În liniştea, care a urmat, am auzit o voce familiară torturând limba engleză.

— Mă auzi acum?

Era chiar el. Abbas Masout trecuse de colţul cărării care ducea din faţa capelei până în parcare. Vorbea la telefon în timp ce se apleca şi se învârtea, căutând un semnal mai bun.

— Mă auzi acum?

Purta un pulover negru pe gât care arăta ca jacheta neagră de lână a unui pictor, şi o eşarfă neagră de caşmir. Omul era elegant.

— Da, vino la comemorarea de mâine, la galerie. Ora trei. Ne vedem atunci.

Bineînţeles că Abbas avea să ţină comemorarea la galerie. Era logic.

— Scuze, mai am un apel. Trebuie să închid. Ne vedem mâine.

Abbas puse telefonul la cealaltă ureche şi îşi întinse gâtul.

— Alo, Anina? Anina, ai primit mesajul meu? Am încercat să te contactez. Îmi pare rău, sunt în Pequod acum. Da. O slujbă mică. Şi fratele lui Hugh vrea să ştie cât valorează tablourile lui, aşa că rămân şi în această după-amiază.

Tobias deja încerca să afle cât valora Hugh. Scandalos. Dar mai multe dovezi incriminatoare.

— Da. Mulţumesc, Anina. Fac tot posibilul. Cum să nu? Dar vii mâine la comemorarea de la galerie? Bine. Apoi plec la Londra pentru câteva săptămâni. Ne reprogramăm întâlnirea după ce mă întorc.

Se înclină prea mult la dreapta şi era gata să-şi piardă echilibrul.

— Alo? Anina? Alo? Ah, la naiba.

Abbas continuă să înjure apelul pierdut, până ce mă văzu pe mine prin parbriz.

— Nora!

Am apăsat pe buton şi am lăsat geamul în jos.

— Bună, Abbas.

— Doamne, Nora.

Veni pe partea şoferului. Apoi se aplecă în dreptul geamului să mă vadă mai bine prin aburul respiraţiei noastre. Îmi părea bine să-l văd.

Mă întrebam oare ce părere avea despre acel elogiu brutal.

— Fată dragă, ai venit. Nu te-am văzut înăuntru. Şi-a scuturat capul.

— Fratele. Discursul lui a fost teribil, nu?

— Oribil, am aprobat.

— Trebuie să vii în oraş mâine. Vom organiza ceva frumos la galerie, la ora trei.

A început să mă analizeze aşa cum îl văzusem de multe ori în trecut evaluând o lucrare de artă. Cu buzele încreţite. Ochii mijiţi şi privirea pătrunzătoare, măsurând efectul tabloului asupra lui. Analizând în ce segment de pe piaţă s-ar încadra şi cât profit ar avea după urma lui.

— Arăţi minunat astăzi. Precum o prinţesă cazacă.

— Mulţumesc. Nu am putut să mă abţin să nu zâmbesc pe interior. Chiar şi la funeralii, şovinismul lui Abbas era de nestăpânit.

Ridică o sprânceană.

— Bănuiesc că ai un alt bărbat.

Ben. Cina noastră era în seara aceea şi aveam atât de multe să-i spun. Speram să-mi găsesc curajul.

— Da, am.

— Mă bucur pentru tine, Nora. A oftat.

— Ştii care este părerea mea. Hugh nu ar fi trebuit să te părăsească niciodată. Ar fi trebuit să aibă un copil cu tine. Erai potrivită pentru el.

Deci aşa gândea. Presupun că nu o plăcea prea mult pe Helene. Dar oare Hugh era bun pentru mine?

— Mulţumesc… Totuşi, *eu* am fost cea care l-a părăsit pe *el.*

— A, bineînțeles. Oricum… Părea absent și trist. Se frecă la ochi. Începea să plângă.

— Atât de mult trecut. Mă uit la tine și-mi amintesc. Cât de mult timp am petrecut împreună, cât de mult ne plăcea să ne contrazicem pe sporturi. Cât îi plăcea baba *ganoush*-ul făcut de mine. A clipit, încercând să se lupte cu lacrimile.

— Vorbeam de trei, patru ori pe săptămână. De trei, patru ori pe săptămână în toți acești ani. În mintea mea, încă mai vorbesc cu Hugh tot timpul.

Am deschis torpedoul, am scos un șervețel maro reciclat și i l-am dat. Sentimentele lui pentru Hugh mă impresionau. Dar eram și puțin invidioasă că Abbas putea să-l jelească pe Hugh fără ambivalență. Pe el nu-l trădase.

Abbas își suflă nasul.

— Acum nu mai este. Și de ce? Cine a făcut lucrul acesta oribil?

— Aș fi vrut și eu să știu.

Am avut impulsul să-i spun că bărbatul pe care l-a ajutat astăzi era, cel mai probabil, ucigașul lui Hugh. Dar m-am abținut. Trebuia să dau acele telefoane la companiile de închiriat mașini și să adun dovezi clare pe care să le prezint poliției. Stai… dacă Tobias i-a spus ceva compromițător lui Abbas?

— Deci astăzi vei evalua tablourile lui Hugh? La studio?

Își înclină capul.

— Cine ți-a spus asta?

— Te-am auzit la telefon adineauri. De ce atât grabă, dacă nu te superi că întreb?

Abbas a devenit defensiv.

— Tobias mi-a cerut ajutorul. Trebuie să ia decizii financiare pentru copilă. În această după-masă se întoarce acasă, chiar după înmormântare, cu soția și cea mică. M-a rugat să rămân și să evaluez tablourile din studioul lui Hugh înainte să plec la Londra. Voi lipsi aproape o lună.

I-a sunat telefonul și s-a uitat să vadă cine este.

— Trebuie să răspund. Vii la cimitir acum?

— Nu.

— Atunci trebuie să vii la comemorarea de mâine, fată dragă. Trebuie să vorbim mai mult. Se întinse, îmi luă mâna și o sărută, apoi puse telefonul la ureche.

— Anina? Anina? Mă auzi acum? striga, îndepărtându-se.

A traversat parcarea în lupta cu telefonul și până la urmă cedă frustrat și se urcă în BMW-ul lui verde închis. Pe când Abbas ieșea cu spatele din parcare, cineva îmi deschise portiera de pe partea pasagerului. Grace se urcă lângă mine. Am ridicat mâna înainte să poată spune ceva.

— Sunt aproape sigură că este Tobias. Se pare că deja numără banii.

*

Imediat cum am plecat de la capelă, au început să cadă fulgi mari şi pufoşi. S-a dus „efectul de coastă"; încălzirea globală a distrus şi tiparele sezonului rece. Când am ajuns acasă la Grace şi Mac, o casă din mijlocul secolului XIX, aflată pe una dintre cele mai frumoase străzi din Pequod, peluza era deja acoperită cu un strat gros de zăpadă. Mac, Otis şi Leo erau afară, cu căciuli negre de lână şi paltoane, aruncând primii bulgări de zăpadă din acea iarnă. Scena semăna cu o litografie de Currier şi Ives – trebuia doar să decupezi ambulanţa de voluntari din Pequod parcată pe colţ astfel ca Mac să poată pleca în orice moment.

I-am salutat pe băieţi şi am intrat în casă. Dincolo de exteriorul tradiţional, interiorul casei era neconvenţional. Pereţii erau decoraţi cu o mulţime de tablouri cu flori, luate de la antichităţi – trandafiri, tufănele, floarea-soarelui – tot felul de soiuri. Pe canapelele crem aveau perne colorate şi pleduri. Pe varietatea de covoare turceşti vibrante erau aşezate piese de mobilier eclectice şi etnice.

Grace s-a dus în bucătărie să pregătească o gustare, insistând ca eu să mă odihnesc.

— După cum arăţi, cred că trebuie să te întinzi, a zis ea.

M-am tolănit pe şezlongul de lângă fereastră şi m-am uitat la rafturile din faţă, pline de cărţi şi fotografii de familie, oprindu-mă asupra pozei de la nunta lui Grace şi Mac. Mă uitasem la ea de atâtea ori în trecut. Dar acum o analizam. Mac, elegant şi cu părul grizonant, stătea în spatele miresei cu mâinile lui puternice înfăşurate în jurul taliei ei. Ea era rezemată de el, cu mâinile peste ale lui, prinse pe mijlocul ei. Amândoi radiau de fericire şi erau emoţionaţi cu adevărat.

Fără să vreau, îmi apărură în minte imagini de la nunta mea. Leon, fiul cel mare al lui Grace, mergea cu paşi mici înspre altar şi din când în când arunca cu petale de trandafir. Petice de lumină intrau pe ferestrele apartamentului nostru şi cădeau pe cupele de şampanie. Feţele zâmbitoare şi nerăbdătoare ale invitaţilor care asistau la ceremonia de căsătorie civilă.

Dar oare chiar zâmbeau? Sau doar aşa mi le aminteam eu? Pentru că în minte mi-au apărut expresii îngrijorate pe faţa lui Grace, Mac şi mătuşii Lada. Ştiau ei că Hugh o să-mi provoace atât de multă nefericire? Îi suspectau infidelităţile? Privind înapoi, chiar şi mirele părea smerit. Oare Hugh fusese nesigur la altar? Îi lipsise curajul de a anula nunta? Atunci când ai un partener care minte şi înşală, problema este că te face să pui totul la îndoială.

Douăzeci de minute mai târziu, încă mai ningea. Leon şi Otis se jucau afară, făceau îngeraşi în zăpadă. Grace vorbea în bucătărie cu sora ei la telefon. Mac, cu deficitul lui de atenţie, se plictisise de lupta cu fulgii de zăpadă. Intrase în casă să se uite la *Deadliest Catch* pe TiVo în camera în care îşi aranja momelile de pescuit şi urmărea bursa, toate în acelaşi timp.

I-am spus lui Grace despre infarctul Ladei, despre vizita disperată a lui Stokes şi, cu o oarecare reţinere, despre apariţia detectivului Roche în legătură cu arma furată.

— Un alt jaf la o reşedinţă de vară? Chiar peste drum de tine? Şi au furat o nenorocită de armă. Iisuse, nu mai poţi lua o pauză! Nu se îndoi de nevinovăţia mea nici măcar pentru o secundă.

Când i-am spus că avocatul Gubbins m-a sfătuit să mă pregătesc pentru arest în următoarele zile, a insistat cu îndârjire să stau cu ea şi Mac. Am spus că ar trebui să merg să o văd din nou pe Lada cât mai curând, dar Grace nu a fost de acord.

— Este pe mâini bune. Şi tu ai nevoie de ceva afecţiune.

M-am întins pe şezlong şi am sunat la companiile de închirieri auto în timp ce-i priveam pe băieţi pe fereastră. Mirosea a cafea proaspătă, amestecată cu aroma de negrese care îmi lăsa gura apă. Ar fi fost o după-amiază tipică la Grace şi Mac, cu excepţia zăpezii care cădea afară. Şi a maşinii de poliţie de peste drum. Şi de faptul că adunam informaţii pentru investigarea unei crime duble.

Ultimele cinci minute am stat în aşteptare, în timp ce la compania Avis cânta „Rapsodia albastră" de Gershwin. Până la urmă, agentul răspunse. Am tuşit.

— Bună! Lucrez la Lynchburg Media. Şeful meu a închiriat o maşină de la voi weekendul trecut, din New York. Din păcate, se pare că a pierdut chitanţa. Încerc să obţin o copie pentru raportul de cheltuieli. Numele lui de familie este Walker. Prenumele este Tobias. V-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi ajuta.

Mi-a crezut povestea.

— Sunt sigură că putem să o găsim. S-ar putea să dureze un minut, zise. M-a pus din nou în aşteptare şi Rapsodia continuă.

Grace a venit cu o tavă de pătrate delicioase de ciocolată. Le-a pus pe o masă mică de bambus, lângă şezlong, împreună cu un pachet de şerveţele.

— Ia câteva. Nu vreau ca cei mici să mănânce prea multe. Ai găsit ceva până acum?

— Nimic la Hertz. Acum vorbesc la Avis. Dacă Tobias nu a închiriat o maşină de aici, mai rămân încă şase companii de cercetat.

Grace se întorcea în bucătărie. Dintr-odată, am simţit o greutate apăsătoare în piept. Am luat-o de mână şi abia mai puteam să vorbesc.

— Grace. Câteodată mi se pare că nimic din toate astea nu este adevărat. Nu poate fi. Este prea deplasat.

— Ştiu.

— Dacă mă gândesc la Hugh, la ce i s-a întâmplat, la ce simţea chiar înainte ca arma să se declanşeze. Dacă întâi i-a privit omorând-o pe Helene sau…

— Nu te mai gândi.

Grace îmi strânse mâna. Am respirat adânc.

— Dacă nu-l vor găsi niciodată pe criminal? Dacă ajung la închisoare sau chiar mai rău? Chiar dacă nu voi fi condamnată, oamenii se vor întreba mereu dacă nu cumva eu i-am omorât. *Eu* mă voi întreba mereu.

Mă simt aşa de neputincioasă, am zis.

— Eşti nevinovată, Nora. Grace se aşeză pe braţul şezlongului, încă ţinându-mă de mână.

— Vom face tot ce este necesar pentru a dovedi asta.

Nu mă puteam baza pe propria mea credinţă, aşa că mă agăţam de a ei.

— Chiar aveam nevoie să aud asta. Tu eşti sprijinul meu, Grace.

— O, dragă.

Grace mi-a dat drumul la mână şi m-a mângâiat pe cap. Ne-a întrerupt vocea lui Mac.

— Cred că ar fi bine să merg la magazin să iau o pungă cu sare pentru alee, a zis el.

M-am ridicat şi m-am recompus pe măsură ce Mac intra în cameră.

— Negresele sunt deja gata? Veni drept la ele şi luă una.

— Conform avertizării meteo, se aşteaptă ca până dimineaţă să se depună un strat de 35 de centimetri. Batem recordul. Să comand şi mâncare de la Mao, pentru cină, dacă tot ies? Muşcă din negresă.

— Mmm. Excelent. Avem destule cât să-i duc una şi lui Crawley?

— De ce ai face asta? am întrebat, ofensată.

— Mi-e milă de el. Are o responsabilitate de rahat, zise în timp ce împacheta o negresă într-un şerveţel. Este marginalizat aici, pus să te urmărească pe tine, iar ceilalţi colegi ai lui vânează criminalul. Merse la cuier şi luă haina şi căciula.

— E doar o chestiune de timp până pun mâna pe ucigaş şi săracul Crawley o să piardă toată acţiunea.

Eram impresionată. Şi el avea încredere în mine.

— Dacă iau un DVD de la bibliotecă? Sau ce ziceţi de mâncare thailandeză în loc de chinezească? Sau italienească mai bine? a întrebat, înfăşurându-se pentru furtună.

Grace ridică din umeri, obişnuită cu întrebările cu alegeri multiple ale lui Mac.

— Orice alegi, e bine, a răspuns.

— Şi de ce eşti aşa de sigur că vor prinde criminalul, Mac? am întrebat.

— Ajută să gândeşti pozitiv. A mers la Grace şi a pupat-o pe obraz.

— Hei, dacă nu mai comand mâncare şi gătim chili împreună? Mă pot opri în piaţă… Rămâi la cină, nu, Nora?

Nu. Ieşeam la cină cu Ben în seara aceea şi îl voiam de partea mea cu disperare, alături de Grace şi Mac. Eram determinată să spun adevărul despre somnambulism. Aveam să-i spun şi despre armă şi mandatul de arestare. Grace ştia tot şi credea în nevinovăţia mea. S-ar putea ca şi Ben să mă creadă. Grace zisese că nu are ce căuta în viaţa mea dacă nu mă crede.

— Mulţumesc, dar iau cina cu un prieten.

Pentru un moment, am fost liniştită, apoi m-am uitat pe fereastră la ninsoarea deasă şi viscolită. S-ar putea ca Ben să nu se poată întoarce.

— Asta dacă vremea nu face acest lucru imposibil, am zis.

Mac s-a oprit la uşa de la intrare.

— Iar începi. Nu fi aşa negativistă. Ben are un Land Rover. O să ajungă.

M-am întors încruntată spre Grace.

— I-ai spus de Ben?

S-a uitat jenată la mine şi a îndesat o negresă în gură.

— Conversaţia dinainte de culcare.

— Eu cred că este minunat, a zis Mac. Iau Jeep-ul. Mă întorc într-o oră, aşa. Dacă vrei să mai iau ceva, mă suni. A ieşit afară, strigând:

— Ţine minte, Nora. Gândeşte pozitiv.

Nu ştiam dacă gândirea mea era pozitivă sau negativă, dar am decis să mănânc o negresă, presupunând că agentul de închirieri o să revină la telefon în momentul în care iau o muşcătură. A funcţionat. Am înghiţit repede.

— În regulă, doamnă. Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi. Am…

— Alo? Da?

Grace se aşează pe braţul şezlongului, nerăbdătoare să audă.

— Alo? Alo? Alo! M-am prăbuşit în şezlong şi m-am holbat la telefon.

— La naiba!

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am fost deconectată.

Uşa de la intrare se deschise brusc şi băieţii dădură buzna înăuntru, aducând cu ei un val de aer rece.

— Mamă! Mătuşă Nora! strigă Leon. Am făcut un diavol de zăpadă. Are şi coarne!

— Fantastic, am spus, încercând să-i încurajez.

— Negrese! strigă Otis.

— Nu primiţi negrese până când nu vă daţi jos ghetele şi vă schimbaţi în haine uscate, a zis Grace.

Îi ajută cu ghetele şi hainele, apoi se duse cu ei în dormitor. Eram pe cale să reiau apelul când mi-a sunat telefonul. Am răspuns.

— Aici Gubbins. Mă tem că am veşti proaste.

M-a trecut un fior. M-am ridicat, încurajându-mă singură.

— Vă ascult.

— M-a sunat Thomas O'Donnell, din curtoazie. Biroul procurorului pregăteşte mandatul de arest. Îl vor duce la judecător în câteva ore. Puteţi să vă aşteptaţi la arest până la apus şi la o audienţă pentru cauţiune de dimineaţă.

— O, nu. O, Doamne. Nu.

— O vom scoate noi la capăt, Nora. Te vom scoate pe cauţiune cât mai curând posibil, m-a asigurat. Cred că va fi mai bine dacă te vor lua de la mine de la birou. Voi linişti atmosfera. Şi îmi pare rău că insist, dar dacă poţi, te rog să aduci şi cecul acela.

Am închis disperată. Ştiam că asta va urma. Ştiam. Dar tot nu eram pregătită. Cum ar putea cineva să se pregătească pentru asta? Ce aveam să fac? Întâi, aspectele practice: trebuia să fac rost de bani să-l plătesc pe Gubbins, factura de la clinică pentru Lada şi chiria de la Cedars, ca să nu mai zic de chiria mea din săptămâna următoare. Dar nu puteam să negociez cu casele de licitaţii, pentru schiţele lui Hugh, din închisoare. Să le cer un împrumut lui Grace şi Mac? Aveau un buget destul de restrâns. Ştiam că vor încerca să adune cât pot, dar probabil vor fi fost nevoiţi să ipotecheze din nou casa. Asta ar fi luat timp, pe care eu nu-l aveam şi, în plus, nu puteam să le cer asta. Dar Ben? Oare să-l rog pe el? Numai gândul ăsta mă făcu să-mi doresc să mă usuc şi să dispar.

Eram ameţită, mă holbam fără cea mai mică poftă la farfuria cu negrese, când Otis se întoarse în sufragerie, fugind în lenjerie intimă. Flutura un caiet.

— Mătuşă Nora! Uite ce am desenat ieri. E o maimuţă care îşi doreşte un curcubeu, zise, luând o negresă şi aruncând caietul deschis la mine în poală.

M-am uitat la desenul în creion: un rotund maro şi păros, cu o faţă zâmbitoare şi picioare ascuţite, care stătea lângă un arc multicolor.

— Foarte frumos, Oatsie, am mormăit, ciufulindu-i buclele moi şi şatene, dându-mi seama că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

A zâmbit cu dinţii plini de firimituri. Oare ce va crede despre mine dacă voi fi condamnată pentru crimă? Voi deveni o poveste înfricoşătoare pentru prezentarea de la şcoală. „Criminalul Point a fost naşa mea". Nu. Nu era un subiect de glumă. Ar fi traumatizat. Şi-ar putea pierde capacitatea de a avea încredere în oameni. Ar fi o moştenire groaznică pentru el şi fratele lui în timp ce eu mi-aş irosi viaţa într-o celulă de închisoare.

Otis lua ultimele două negrese, câte una în fiecare mână mică şi pufoasă, când Grace se întoarse în sufragerie.

— Iepuraş! Nu mânca atâtea.

Am închis caietul lui Otis şi am văzut imaginea de pe copertă. O poză cu Big Bird din serialul pentru copii *Sesame Street.* M-am holbat la ea. Rotiţele din cap au început să se învârtească din nou. Cât era ceasul? M-am uitat la telefon; 14:16. Trebuia să mă mişc repede. Dar cum să plec de acolo fără să fiu urmărită de Crawley? M-am uitat la Grace. Îi curăţa degetele lui Otis de ciocolată, cu un şerveţel. *Gândeşte, Nora. Gândeşte.* Ce ar face *Nathan Glasser?*

— Grace?

— Hmm?

— Am nevoie de o favoare.

Se uită în sus.

— Orice.

— Trebuie să te împrumut pentru câteva ore. Şi pentru binele tău, nu pune întrebări.

*

Am ieşit afară, chiar sub nasul lui Crawley, dând din cap şi făcând cu mâna. A lăsat geamul în jos şi a strigat: „Mulţumesc pentru negresă!"

O urmări pe Grace cum îşi curăţă Priusul de zăpadă, îmbrăcată la fel ca la capelă. Doar că eu eram Grace. Purtam haina ei cu gulerul ridicat. Eşarfa neagră şi lungă, de lână, îmi acoperea jumătate din faţă, iar părul era ascuns sub pălăria neagră cu trandafirul roşu de mătase. Borurile mari îmi ascundeau restul feţei. După ce am luat lucrurile din ele, am făcut schimb şi de poşete. Geanta mare, rectangulară şi neagră de piele a lui Grace era pe umărul meu.

Crawley deja îl văzuse pe Mac plecând. Ideea era ca el să presupună că Nora Glasser rămânea aici, să aibă grijă de copiii prietenei ei. Nu suspectă nimic când m-am scuturat, am urcat în maşină şi am aruncat peria de zăpadă pe bancheta din spate. Pasul unu funcţionase. Speram ca Mac să nu se supere prea tare pe Grace fiindcă mă ajutase şi îmi fusese complice.

Ceasul maşinii arăta 14:33. Undeva, deasupra viscolului de zăpadă, soarele încă era sus pe cer. Nu avea să apună în următoarele două ore. Aveam destul timp să-mi aplic planul. Îmi era cald cu eşarfa şi mă înţepa la gură în timp ce ieşeam de pe alee, dar am păstrat-o precaută până când am părăsit raza vizuală a lui Crawley. Şi lumea era deghizată. Zăpada transformase arbuştii în perne şi peluzele în paturi de fulgi. Păreau să cadă cu încetinitorul pe străzile tăcute în vreme ce conduceam spre centrul oraşului.

Pequod Avenue avea o energie complet diferită, aproape frenetică în timpul furtunilor, când oamenii se îmbulzeau în magazine să cumpere provizii. Doar spălătoria închisese mai devreme. Pe pod, Priusul a început să alunece pe drumul îngheţat şi crescut. Frumuseţea viscolului îi ascundea pericolele. O bucată de zăpadă se desprinse de pe capotă şi căzu pe parbriz, împiedicându-mă să văd drumul, până când ştergătoarele o dădură jos. Am ţinut bine volanul de atunci înainte. În ciuda vremii, am ajuns acasă destul de repede, am parcat şi mi-am croit drum până la Coteţ, prin zăpada virgină. M-am dus direct în dormitor, fără să-mi pese de urmele albe de pe preşuri şi podele.

M-am schimbat în blugi, un pulover şi şosete calde – fusta nu era potrivită pentru această aventură – apoi am răscolit prin dulap şi am găsit a doua cutie de pălării. În ea era o altă căciulă de blană, identică cu cea pe care o lăsasem la Grace. Aceasta era cadou de la mătuşa Lada, de anul trecut de la ziua mea – uitase că îmi mai dăduse una. O ascunsesem pentru că nu voiam să-mi amintească tot timpul de demenţa ei.

Am înlocuit pălăria inconfortabilă a lui Grace cu acea căciulă de rezervă şi mi-am pus cizmele la loc; în loc de hanorac, m-am îmbrăcat din nou cu haina lungă şi neagră a lui Grace – era mult mai călduroasă decât ale mele. Şi aveam nevoie de ea pentru ce urma. Apoi am ridicat colţul saltelei, m-am aplecat şi am luat caietul de schiţe al lui Hugh.

Capitolul 19

Cu căciula aceea rusească de armată şi cu haina neagră şi lungă de lână aş fi putut fi un personaj din *Doctor Jivago* în drum spre casa de la ţară prin pădurile dese, ascunzându-mă de bolşevici. Era atât de linişte. Cu excepţia propriei mele respiraţii şi foşnetul pungii de plastic îndesată la talia blugilor. Băgasem acolo caietul lui Hugh, ca să-l păstrez uscat. În loc să conduc spre intrarea principală a casei Pequod Point, am decis să o iau intuitiv, în cazul în care poliţia ar mai fi fost la pândă pe drumul către Hugh. Era posibil să nu fie aşa de uşor să-i păcălesc ca pe Crawley.

Ştiam că era o aventură riscantă. Nu m-ar fi ajutat cu nimic să fiu prinsă întorcându-mă la locul crimei. Mi-am îndesat căciula în jos, peste sprâncene, ca faţa să nu-mi mai fie biciuită de cristalele de gheaţă. *Golova nyet, shopka nye nooshno. Cine nu are cap, nu are nevoie de pălărie. Golova nyet, shopka nye nooshno.* Oare făceam o prostie? Era un act de pură inconştienţă?

Slavă Domnului că parcarea de la clubul Dune era goală. Zăpada ar fi putut atrage vânătorii. Le oferea un avantaj, fiindcă prada nu-i mai auzea şi nici nu-i mai putea mirosi. Înainte de accidentul macabru de vânătoare, când mă plimbam cu Grace pe aici, vedeam mai mereu bărbaţi în haine de camuflaj. Se abăteau de la traseu în perechi, sau singuri, purtând pe umeri arbalete care arătau ca cele medievale. Dar această furtună ciudată de zăpadă probabil că i-a obligat să-şi cureţe aleile sau să meargă să cumpere sare, cum făcuse Mac.

Parcarea era pustie. Eram singura care avea să traverseze pădurea.

Am mers tropăind, scuturându-mi zăpada de pe obraji şi amintindu-mi de sfatul lui Mac de a „gândi pozitiv". Oare era aşa de diferit de decretul lui Helene pentru „manifest"? Dacă ea putea să se manifeste, eu de ce să nu pot? Voi manifesta vânzarea caietului cu schiţe şi arestarea lui Tobias. Voi manifesta o mare petrecere cu trei filme ruseşti, pentru mătuşa Lada şi prietenii ei. *Scripcarul de pe acoperiş, Anna Karenina, Roşii.* De ce să nu facem şi un bufet cu blini, borş şi varză umplută – preferatele Ladei? De fapt, voi manifesta în fiecare an Festivalul anual de film rusesc Lada Levervitch.

În ciuda situaţiei mele crunte, încercam să fiu optimistă. Chiar eram. Dar în timp ce înaintam mai adânc în pădure, stomacul începu să mi se încolăcească din nou, din cauza anxietăţii. Un fapt era sigur: aveam să-mi petrec noaptea aceea în închisoare, şi nu într-una confortabilă, de tipul Marthei Stewart. Dacă aveam un episod de somnambulism în închisoare?

Aproape că îmi auzeam colega de celulă bătându-şi joc de mine: „Hei, gardianule. Este un zombi ciudat aici!" Asta dacă nu mi-ar fi înţeles greşit mişcările şi întâi m-ar fi bătut măr.

Am încercat să-mi îndrept atenţia către peisajul cu zăpada imaculată – pământul alb, copacii albi şi aerul alb. Pur şi frumos la suprafaţă. Dar nu puteam să mă gândesc decât la ce ascundea acest alb. Mucegai şi putrezeală şi insecte. O lume întunecată şi diabolică. Mă simţeam mai ameninţată cu fiecare pas.

Când am făcut o curbă pe traseu, la capătul pantei a devenit vizibil adăpostul – o casă de turtă dulce decorată cu glazură albă. M-am apropiat uşor să nu alunec pe cărarea îngheţată şi până la urmă am ajuns la uşă. Am împins, dar nu se deschidea. Am lovit-o cu umărul. Am împins din nou. Nu a funcţionat nimic, până când m-am dat în spate şi am lovit-o cu piciorul, în stilul *La Femme Nikita.* Zgomotul loviturii s-a auzit precum o împuşcătură în pădurea tăcută.

În interior, prin peretele deschis intrase zăpada. Podeaua era acoperită de troiene. Pătura de armată încă era împăturită frumos pe bancă şi mi-am şters faţa cu suprafaţa ei aspră. Am presupus că puteam să evaluez situaţia din adăpost, dar o perdea groasă de fulgi de zăpadă acoperea vederea către Pequod Point. Răzbeau doar luminile din casă, dar nimic mai mult. Fusese imposibil să-mi iau din maşină binoclul de operă al Ladei pentru că mă urmărea Crawley şi nici nu eram sigură că m-ar fi ajutat cu ceva. Trebuia doar să mă îndrept în direcţia luminilor şi să sper că Abbas era singur.

— Protejează-mă, Campionule. Adu-mi noroc, am şoptit, atingând cuţitul lui Ben din buzunar, înainte să mă întorc şi să ies din adăpost. Îl luasem cu mine ca să i-l înapoiez lui Ben seara, în caz că nu aveam timp să trec pe la Coteţ după ce-i duceam maşina lui Grace.

Algele de pe marginea golfului se transformaseră în movile uriaşe ca de bezea şi puteam să mă ascund după ele când mergeam de-a lungul malului. Frigul îmi înţepa pielea, dar m-am încurajat. În câteva minute, m-am oprit şi m-am uitat peste troienele de zăpadă. Marginea peluzei era chiar acolo. Pequod Point era la mai puţin de 14 metri în faţă, cu toate luminile aprinse şi strălucind de la cristalele de gheaţă – palatul de gheaţă al unei regine din poveste.

Prin peretele de sticlă am văzut sufrageria luminată şi bucătăria. Nu era nimeni înăuntru. BMW-ul verde închis al lui Abbas, îmbrăcat într-un strat alb de zăpadă, era parcat pe alee, aproape de cărarea care ducea la studioul lui Hugh. Dar o altă maşină acoperită de zăpadă se afla în faţa garajului – un Ford Sedan roşu cu un abţibild de la compania de închirieri Dollar Rental pe

plăcuța de înmatriculare. La naiba. Mai era cineva aici în afară de Abbas. Dar cine?

Înainte să intre în zona luminată, silueta lui Tobias apăru în mijlocul sufrageriei. *Ce?* Credeam că Tobias trebuia să fie într-un avion în drum spre Virginia. *Zăpada. Probabil că zborul a fost anulat din cauza zăpezii.* În timp ce stăteam acolo înghețând și gândindu-mă la ce să fac în continuare, m-am mustrat: De ce nu am sunat întâi la cea mai ieftină companie de închirieri? Trebuia să mă gândesc că Tobias nu avea prea mulți bani.

Intră în bucătărie, se opri în dreptul insulei cu blat de marmură și se uită în direcția mea, vorbind la telefon. Încă eram ascunsă de peretele de iarbă, dar nu aveam cum să ajung la studioul lui Hugh fără să fiu văzută traversând peluza. Era 15:39. Tot mai aveam mai mult de o oră până să se întunece. Mi-am înfășurat brațele în jurul pieptului și am băgat mâinile la subraț, să le încălzesc. În privința feței și a degetelor de la picioare nu aveam ce să fac. Am început să merg pe loc, ca să nu înghețț.

— Haide, nemernicule. Pleacă. Sau măcar du-te în altă cameră, am zis cu voce tare.

Părea că trecuse o eternitate până când Tobias a încheiat apelul și și-a schimbat poziția. A început să cotrobăie prin dulapurile din bucătărie, dar încă era prea aproape de ferestre ca să încerc să trec. A găsit o sticlă de lichior, a deschis-o și a luat o gură. Apoi alta. Ce ipocrit. Cu câtă îngâmfare ținuse predica despre viciile fratelui său cu doar câteva ore mai înainte. Apoi s-a dus la frigider și a umblat pe acolo. Și a scos… ce era? Un baton de salam. Nu-și mai nega apetitul.

Ce naiba făcea acum? Încerca să rupă folia de plastic de pe salam, cu dinții. Nu putea fi atât de beat deja.

— E prea greu să iei un cuțit, Tobias? E chiar acolo, în sertarul din mijloc al insulei.

Fiorul care mă trecu nu era de la frig. Erau cel puțin o duzină de sertare în bucătăria aia. De unde știam în care dintre ele sunt cuțitele? Probabil că îi văzusem pe Hugh sau pe Helene luând un cuțit de acolo în timp ce îi spionam. Am încercat să-mi amintesc. Da, asta era. Helene venise în bucătărie pentru vin. Probabil că… Nu. O văzusem luând un cuțit din sertar sau nu?

Sau căutasem un cuțit după ce i-am împușcat pe amândoi, ca să distrug tabloul lui Hugh și să-i omor de două ori?

Dintr-odată, se auzi un șuier prin vârfurile copacilor, în câteva secunde, se transformă în vuiet. O rafală puternică de vânt spulberă zăpada într-o spirală, apoi o trânti iar la pământ. A început să bată din toate direcțiile în același timp, învăluindu-mă într-un haos de gheață. Mi-am acoperit ochii și

m-am uitat chiorâș înspre casă; abia-l puteam vedea pe Tobias prin vijelia albă, dar părea că este întors cu spatele. M-am rugat să fie adevărat. Pregătită. Pe locuri.

Acum.

*

— Doamne, Nora. Ce faci aici, fată dragă? Cred că ai înghețat!

Uimit, Abbas mă însoți în studio. Când am dat de căldură, fața a început să mă ardă, de parcă fusese stropită cu acid. Când a închis ușa, m-am uitat afară. Nu era nimeni. Trecusem de Tobias fără să mă vadă.

— Trebuie să-ți arăt ceva și nu am mult timp, am zis cu respirația tăiată.

— Intră. Intră. Să te încălzești. Abbas îmi făcu semn spre capătul celălalt al camerei, către focul care ardea în spate, într-o vatră mare de piatră, între două ferestre mari.

Am scuturat zăpada de pe ghete, mi-am scos mănușile ude fleașcă și am încercat să evaluez încăperea. Era cel puțin de două ori mai mare decât studioul din New York și arăta mai mult ca o galerie. Podelele erau din beton lustruit și tavanul extrem de înalt, cu luminatoare acoperite acum de zăpadă. Un șezlong din piele de zebră și o canapea din piele neagră de la Eames erau așezate lângă șemineu. Ferestrele mici de pe toți pereții ofereau o priveliște înspre pădurile înzăpezite și golf. Autoportretele lui Hugh erau peste tot. Atârnate și sprijinite de pereți și de mobilă. Arăta precum altarul unui egocentric.

Unul dintre tablouri ieșea în evidență. Era pus pe un șevalet în mijlocul studioului, probabil pentru a fi evaluat de Abbas. Îl înfățișa pe Hugh ca pe un satir.

Avea un zâmbet afectat pe fața de țap și o erecție neacoperită, mult exagerată. M-au trecut fiorii când am văzut-o. M-am întors repede cu spatele.

— Hugh mi-a dat asta cadou de ziua mea, am zis, deschizând haina lui Grace și scoțând punga de plastic de la talie. Încă aveam mâinile înghețate și stângace. Caietul alunecă din pungă și căzu pe podea. L-am ridicat cu grijă și i l-am întins lui Abbas.

— Vreau să-l vinzi pentru mine. Cât de repede poți.

Nu l-a luat. Se holba la poza cu Carrie Fisher, confuz.

— O carte cu benzi desenate din *Star Wars*?

— Nu. Mai mult de atât.

Am dus caietul pe masa de desenat a lui Hugh. Aceeași masă făcută la comandă pe care o folosea și în oraș. Își păstrase și paravanul japonez. Era în spatele studioului, acoperind o zonă retrasă – probabil îi ascundea dezordinea. Era aproape nostalgic.

— Pentru Hugh era un fel de joacă. Din când în când folosea caietele astea ieftine ca să schițeze viitoarele serii, majoritatea în cărbune și creion colorat sau negru, am explicat, punând caietul pe masă. Dacă poți să-l vinzi repede, îți ridic comisionul la zece procente. Crezi că poți?

Abbas își țuguie buzele, analizându-mă pentru un moment. Apoi veni lângă mine și deschise caietul. Examină primul desen: eu când eram mai tânără, cu picioarele răsfirate, dezbrăcată pe foile șifonate, cu o mână pe sân și cu brațul peste ochi. Hugh dormind cu fața în jos, în stânga mea. Tabloul era menit să se concentreze pe corpul meu, moale și voluptuos, precum un nud de Pissarro. Titlul *Iubind-o pe Nora* era mâzgălit în josul paginii. Abbas răsfoi prin restul portretelor nude, fascinat. Ochii lui de expert calculau lacomi. M-am înroșit în timp ce se ospătau cu mine.

— Nu mi-a arătat niciodată acest caiet, a zis, scuturând din cap.

— După cercetările mele, valorează aproape jumătate de milion de dolari, am zis. Acum, că este mort.

Abbas mă privi cu dezaprobare.

— Poate, a mormăit și a răsfoit paginile din nou. Într-un final, puse caietul jos.

— De ce îmi faci o ofertă atât de bună?

— Știu că ești ocupat. Este un stimulent pentru a-l face o prioritate. Trebuie să-l vând chiar acum.

— De ce? Ai așteptat atâta timp, dar acum e grabă, grabă, grabă? Ce se întâmplă?

M-am uitat agitată la ușă. Punea prea multe întrebări. Trebuia să-i activez instinctele de competiție.

— Uite, dacă nu vrei să mă ajuți, îl duc la una dintre casele de licitație.

— A, da, casele de licitație, zise cu amărăciune. Acele temple de artă. Abbas își încrucișă brațele și miji ochii.

— Cred că ceva este în neregulă. Cred că ai probleme.

— Mătușa mea este bolnavă, Abbas. Îngrijirile pentru ea sunt scumpe.

— Ah. Îmi pare rău să aud asta.

— Deci avem o înțelegere sau nu?

Abbas se gândi puțin, apoi bătu în caiet.

— Dacă poți să demonstrezi că deții acest caiet.

— Ce înseamnă *asta*?

— Am nevoie de un act de cumpărare.

— Ți-am zis, a fost un cadou.

— A fost listat în acordul de divorț?

— Nu. Hugh mi l-a dat cu ani buni înainte de divorț. De ziua mea. Nu a făcut parte din acord.

— Ai un martor? Cineva a văzut că Hugh ţi l-a dat ţie? Este dispus să declare asta în scris?

— Un martor? Nu. Mi l-a lăsat sub pernă, ştii tu, în pat. Care este problema?

Abbas se încruntă.

— Am văzut multe cazuri de divorţ ale artiştilor. Soţiile fură. Aşteaptă. Apoi încearcă să vândă lucrările ani mai târziu ca să nu fie prinse.

— Abbas. Mă cunoşti. Eram uimită.

— Nu pot să cred că te-ai gândi că l-am furat. Jur că este al meu.

— Nu zic că eşti o hoaţă, fată dragă. Dar trebuie să dovedeşti că nu face parte din proprietatea lui Hugh. Avocaţii lui vor urmări o astfel de vânzare.

— Stai. Am o scrisoare. O scrisoare de la Hugh. Mi-a zis că mi l-a dat mie. Stai să văd. Nu o am la mine…

Cu colţul ochiului, am văzut ceva mişcându-se pe fereastra de lângă uşă. O siluetă întunecată se apleca împotriva vântului şi zăpezii şi se îndrepta către studio.

— La naiba. M-am uitat disperată în jur.

— Vine Tobias. Te rog să nu-i spui că sunt aici.

— De ce nu?

M-am întors şi am fugit către paravanul japonez.

— Ce se întâmplă, Nora? Spune-mi!

— Mai târziu. Te rog.

M-am ascuns după paravan, aproape lovindu-mă cu şoldul de o masă plină cu munţi de hârtii, cărţi, cârpe şi tuburi de vopsea. Pitită între un şevalet acoperit cu o pânză şi o chiuvetă, am încercat să respir când se deschise uşa şi intră un val de frig.

— Domnule Masout, a zis Tobias, scuturându-se de zăpadă şi închizând uşa. Cum merge treaba?

Linişte. Abbas nu răspundea. Mi-am ţinut respiraţia. O, Doamne. Avea să mă dea de gol. Până la urmă, am auzit pe cineva tuşind.

— Aproape am terminat, a spus Abbas. Cred că mai durează o oră.

Am putut să respir din nou. Dar mă gâdila nasul. Cred că era din cauza chimicalelor: recipientele cu diluant, terebentină şi spray de lăcuit duhneau pe rafturile din spatele meu. Mi-am muşcat limba ca să nu strănut.

— Am crezut că pot să stau cu dumneata până când termini, dar trebuie să mă întorc la han. A sunat Ruth. Mă tem că nepoata noastră nu se simte bine. Este chiar rău.

— Biata copilă, a zis Abbas. Mi se rupe inima.

— Este într-o stare oribilă. A plâns toată după-amiaza. Pierderea este copleşitoare. Ştiu că trebuie să fie greu şi pentru dumneata. Să te uiţi la toate

aceste tablouri, chiar astăzi. Trebuie să-ţi mulţumesc din nou pentru ajutor, mai ales pe vremea asta.

— Dacă îi va fi de folos lui Callie, o fac cu bucurie.

— Sigur va fi.

Am auzit paşi prin cameră.

— Doamne. De când pictează Hugh pornografie?

— Poftim?

— Bestia cu erecţie.

— Aceea este artă, domnule Walker.

— Serios? Şi cât valorează această piesă de „artă”?

— Cam unul virgulă doi.

— Milioane?

— Da.

— Şi restul?

— Nu am terminat de estimat, dar incluzând şi lucrările nevândute de la galerie… cam 35 de milioane, cred. Sau mai mult.

Eram copleşită. Ştiam că valoarea netă a lucrărilor lui Hugh crescuse de la moartea lui, dar suma asta era de două ori mai mare decât estimasem.

— Sunt impresionat, a zis Tobias.

— Ar trebui să fii. Fratele dumitale a fost un artist de succes.

Au tăcut amândoi. Îmi venea atât de tare să strănut că a trebuit să-mi muşc limba *şi* să mă trag de urechi. Până la urmă, Tobias a zis ceva.

— Adică 35 de milioane minus comisionul dumitale, corect?

— Da, bineînţeles.

— Domnule Masout, eşti un om religios?

— Nu sunt. Am văzut prea multe nenorociri înfăptuite în numele religiei.

— Dar Dumnezeu? Crezi în Dumnezeu?

— Nu există.

— Îmi pare rău să aud părerea dumitale. Cred că Dumnezeu a avut motivele Lui să permită ca fratele meu şi soţia lui să fie ucişi, domnule Masout. Iar acum m-a chemat pe mine să fiu tutorele şi custodele lui Callie. Prin urmare, voi lua decizii financiare în numele ei.

— Bineînţeles.

— Voi începe cu aceasta: dacă vrei să îi reprezinţi în continuare „arta”, va trebui să iei în considerare opţiunea de a dona o parte din comisionul dumitale cauzei Lui. Am o fundaţie care face munca Domnului. Poate că aceste tablouri pot răscumpăra existenţa lor. În caz contrar, sunt sigur că există case de licitaţii dornice să-şi negocieze taxele – dacă înţelegi ce vreau să spun.

Apoi urmă o pauză lungă până când Abbas spuse:

— Înţeleg.

— Bine.

Paşii s-au retras către ieşire. Înainte ca Tobias să vorbească din nou, se auziră o serie de bipuri electronice.

— Am sunat la compania de pază şi am schimbat codul de alarmă. Dacă ai nevoie de acces pe viitor, trebuie să mă contactezi pe mine. Te rog să apeşi pe „Securizat” când pleci. Şi încă ceva…

— Da?

— Eşti drăguţ să-ţi muţi maşina? Blochează aleea.

S-au auzit mai mulţi paşi şi zornăitul cheilor de maşină. Uşa s-a deschis şi s-a închis. Plecară amândoi.

Aşadar, Tobias credea că Dumnezeu voise ca Hugh şi Helene să fie asasinaţi şi L-a ales pe el să le crească fata. Tot Dumnezeu îl rugase şi să-l ameninţe pe Abbas? Să ducă tablourile lui Hugh în altă parte, dacă nu azvârlea un sac de bani înspre cauza lui? Tobias tocmai îşi asigurase un flux generos de fonduri pe lângă ce avea să obţină de pe urma lui Callie. Era posibil ca Abbas să vrea să meargă la poliţie şi să povestească despre acea conversaţie, dacă l-aş fi convins să creadă în teoria mea. Şi împreună cu o chitanţă de la compania de închirieri auto şi graba lui de a o adopta pe Callie, am fi putut să avem suficiente dovezi – circumstanţiale, dar aşa erau şi cele împotriva mea – pentru a-l împiedica pe Tobias să urce în avion. Poate suficiente chiar şi pentru a nu mă aresta pe mine, în timpul în care poliţia ar face mai multe investigaţii.

Trebuia să-i spun lui Gubbins ce se întâmplă. Am scos telefonul, dar bateria era consumată din nou după toate acele apeluri către companiile de închirieri.

Trebuia să fie un telefon prin studio, pe undeva. M-am sprijinit de şevalet şi m-am ridicat din poziţia ghemuită, ridicând accidental pânza care-l acoperea. Când am văzut imaginea de pe pânză, m-am blocat.

Abbas stătea pe un scaun vechi de lemn, de bancher, cu faţa către privitori. Purta un costum şi puloverul lui caracteristic, pe gât. Stilul tabloului sugera subtil un portret de Lucian Freud, dar spre deosebire de el, aici, artistul transmitea violenţă. În partea dreaptă a pieptului lui Abbas, fusese ruptă în sacou o gaură zdrenţuroasă prin care se vedea carnea împunsă şi sângerândă. Tabloul nu era terminat – în spatele lui era schiţa unui bărbat fără faţă. Ştiam că acel bărbat trebuia să fie Hugh. El picta doar autoportrete.

Eram uluită: Hugh folosea adesea imagini sexuale în lucrările lui, dar precum Freud, niciodată carnagiu. Oare era furios pe Abbas? Poate acesta îi criticase noua direcţie adoptată cu satira lui grotescă? Sau era nemulţumit

de expoziția în retrospectivă organizată de Abbas? Nu puteam să-mi imaginez ce i-ar fi inspirat această imagine teribilă. M-am uitat pe masă după un telefon, prin dezordinea de acolo, cotrobăind prin toate acele lucruri. Nu am găsit niciunul. Poate ceva de prin acele teancuri de hârtii putea să explice ce a provocat acel tablou sadic.

Am găsit facturi de transport, o carte despre Marc Chagall și apoi am observat țestoasele verzi de prost gust – țestoasele Ninja mutante adolescente, ascunse pe jumătate sub un catalog de licitații de la casa Christie's. Am dat catalogul de o parte și țestoasele rânjeau mecanic de pe coperta unui caiet ieftin cu spire. L-am deschis. Hugh scrisese titlul pe prima pagină:

Părăsindu-l pe Abbas.

Erau multe imagini ireale, toate desenate în creion de grafit și creioane colorate. Capul lui Hugh ieșind din carapacea unei țestoase imense; Hugh ținând în mână un craniu, precum groparul din *Hamlet*; Hugh călărind un cal la apus, într-un peisaj de desen animat, din vestul sălbatic. La jumătatea caietului, am descoperit imaginea completă pentru tabloul neterminat pe care-l găsisem pe șevalet: Hugh stătea în spatele lui Abbas, strângându-i în mână inima sângerândă, de parcă tocmai i-o smulsese din piept.

Șocată, am încetat să mă mai uit la paginile următoare. *Părăsindu-l pe Abbas.* Asta însemna că Hugh plănuia să-l părăsească pe dealerul de artă care îl ajutase și îl sprijinise în toți acești ani. Omul care contribuise la cariera lui fulminantă. Plecarea lui Hugh ar fi însemnat că Abbas era în declin. Ceilalți artiști i-ar fi mirosit eșecul și ar fi plecat și ei. Așa funcționau lucrurile în afacerile de artă. Abbas avea să piardă o avere. Cu siguranță nu știa nimeni despre asta, altfel s-ar fi dus zvonul în toată lumea artistică.

Probabil că Hugh și-a dat seama că acest act de trădare le-ar fi pus capăt urât relației de prietenie. Tabloul de pe șevalet era dovada: îi smulgea inima. Dar Abbas încă vorbea cu dragoste despre Hugh. Nu dăduse semne că ar fi știut despre intenția lui Hugh de a-l părăsi. Probabil că Hugh a murit înainte să arunce bomba.

Am dat la ultima pagină. Desenul final era cu o față familiară. Hugh stătea pe un șevalet. Îl picta pe Abbas, care era făcut ghem pe podea. Era o variație a tabloului pe care Hugh îl făcuse cu mine, după ce am descoperit că Helene era însărcinată. Acestuia îi dăduse un titlu similar:

Autoportret cu Abbas știind.

Stai. *Oare* Abbas știa că Hugh avea de gând să-l părăsească? Dacă ar fi *știut,* și-ar fi dat seama și că moartea lui Hugh ar fi însemnat un câștig pentru el. Abbas Masout, mult-iubitul dealer al lui Hugh, ar fi fost custodele legendei lui Hugh Walker și ar fi făcut mai mulți bani de pe urma tablourilor

lui Hugh decât făcuse vreodată. Începeam să procesez durul adevăr şi îmi înfiora sufletul.

Banii. Urmăreşte banii.

Se deschise uşa.

— Nora?

M-am învârtit panicată. Am lovit paravanul cu braţul şi a căzut zgomotos. Am rămas acolo paralizată, iar Abbas mă privea insistent din uşă.

— Tu ai fost? am întrebat înmărmurită.

— Tu i-ai omorât, nu-i aşa? Cu sânge rece, am zis răguşită, pentru că frica îmi luase vocea. Tu i-ai omorât pe Hugh şi pe Helene.

— Ce să fiu?

Abbas închise uşa şi veni spre mine.

— Eşti supărată, fată dragă. Ce s-a întâmplat?

Mi-am revenit, am băgat mâna în buzunar şi am scos Campionul, chinuindu-mă să-l desfac.

— Nu te apropia, l-am avertizat, tremurând şi îndreptând cuţitul înspre el, clătinându-l. Rămâi acolo.

Abbas se opri la marginea paravanului căzut. Avea faţa udă. Zăpada topită i se scurgea de pe părul argintiu pe eşarfa neagră de caşmir. I-am văzut ochii privind la şevalet şi procesând imaginea cu el cu o gaură în piept. Ochiul drept începu să-i zvâcnească.

Abbas se încruntă.

— Şi de ce i-aş fi omorât, Nora? De ce mi-aş omorî prietenul meu bun şi soţia lui? Un om pe care-l adoram şi-l reprezentam de ani de zile. Era precum copilul meu. Nu aveam niciun motiv în lume să fac asta.

— Pentru că Hugh voia să te părăsească. Ştiai că va pleca. Şi asta însemna că aveai să fii ruinat.

Abbas dădu din mână dispreţuitor.

— Cine ţi-a spus prostiile astea?

— Ai condus până aici şi i-ai împuşcat în pat. Apoi le-ai aşezat corpurile şi ai sfâşiat tabloul. Încerci să dai vina pe mine pentru crime. Toate dovezile sunt în caiet, am zis, uitându-mă către masă.

Nu! De ce i-ai zis de caiet?

— Ce caiet?

Îmi urmări privirea. Văzu Ţestoasele Ninja.

— Acel caiet? făcu alt pas înainte.

— Am zis să te opreşti!

Am împuns aerul cu cuţitul, încercând să par ameninţătoare. Ce era să fac? Aveam cel puţin 30 de ani mai puţin ca Abbas. Oare puteam să iau caietul, să fug pe lângă el şi să ies pe uşă? Aproape înainte să-mi termin

gândul, băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase o armă mică, argintie. O îndreptă înspre pieptul meu.

— Lasă cuţitul şi mergi încolo, zise, indicându-mi să mă îndepărtez de masă, înspre rafturi.

Credeam că o să-mi sară inima din piept; aşa de tare bătea. L-am ascultat şi m-am retras. Am auzit frumosul paravan japonez rupându-se sub picioarele lui Abbas care mergea pe el către caietul cu Ninja.

— Eşti o mare problemă, Nora, a zis, ţinând pistolul îndreptat fix către mine în timp ce răsfoia paginile caietului.

M-am uitat cu frenezie în jur, simţind bătaia inimii şi în ochi. *Nu pot muri aici,* m-am gândit. *Nu aici, pe podeaua studioului lui Hugh, dominată de erecţia lui de ţap.* Incredibil, dar era primul gând care-mi trecea prin minte. Următorul – un sfat de la un psiholog oarecare dintr-un serial de crime. *Cea mai bună şansă de a rămâne în viaţă. Contactul vizual. Arată empatie. Trebuie să vadă o fiinţă umană în faţa lui.*

— Ce s-a întâmplat, Abbas? Care a fost problema între voi?

Abbas se uită în sus. Am făcut contact cu nişte ochi reci ca gheaţa.

— Damien Hirst.

— Ce legătură are Damien Hirst cu asta? am întrebat, confuză.

Artistul Damien Hirst şocase lumea artei cu câteva decenii în urmă pentru că pusese un cap putrezit de vacă într-un recipient mare, făcut din sticlă şi oţel. Pe lângă cap, venise cu nişte larve care se transformau în muşte şi zburau direct într-un dispozitiv cu electricitate din apropiere. Apoi a expus un rechin secţionat în vitrină. Lucrările lui îndrăzneţe şi moderne şocaseră şi îl făcură atât de bogat şi de faimos pe cât ar fi putut ajunge vreodată un artist.

Abbas arătă cu mâna liberă înspre tablourile din studio.

— Am organizat o expoziţie mare pentru Hugh la galerie, primăvara următoare. Una de şase luni, care avea să se schimbe în fiecare lună – lucrări vechi, noi, în progres. O idee măreaţă. Nimeni nu a mai făcut asta pentru o galerie în retrospectivă. Am fi anunţat presa la târgul de Art Basel din decembrie.

Abbas se îndepărtă de masă. Se apropie de mine. M-am dat înapoi din instinct.

— Dar sâmbăta trecută, de dimineaţă, Hugh a dus-o pe Callie la mătuşa ei în oraş, să-şi petreacă weekendul acolo. Cred că făcea asta pentru că se certa cu Helene – aveau nevoie să stea singuri aici. Apoi a venit la galerie. Şi a zis „Abbas, m-am gândit. Mai ţii minte că Damien Hirst a lăsat casa de licitaţii Sotheby's să-i vândă lucrarea în 2008? Nu şi-a folosit dealerul". Mi-a zis că Sotheby's a făcut o expoziţie mult mai impresionantă pentru Hirst decât cea

pe care i-o pregăteam eu. Că au adus colecţionari din toată lumea şi că Hirst a vândut lucrări de peste două sute de milioane. „A bătut recordul lui Picasso. Pentru Hirst a funcţionat să nu aibă agent". A zis că vrea şi el să facă acelaşi lucru. „Cred că vreau să rămân solo, Abbas". Aşa a zis. „Cred că vreau să rămân solo".

Abbas se dădu în spate, cu arma încă îndreptată spre mine. Inima îmi bubuia în timp ce el, tăcut, analiza din nou caietul. Apoi pocni deodată din degete. Am tresărit.

— Uite aşa, a zis. Sunt una dintre muştele moarte ale lui Hirst.

Am clipit, procesând ce se întâmpla.

— După tot ce ai făcut pentru el, te-a aruncat, am zis. Ce nemernic.

Abbas nu părea să mă fi auzit; ajunsese la ultimul desen. Am tresărit din nou când a scos un sunet zgomotos, gutural şi a aruncat caietul pe podea.

— Aşa mă picta el pe mine? a zis mârâind. Ca pe un animal slab şi supus la picioarele lui? Şi îl numeşte *Abbas ştiind*?

A scuipat pe caiet. Mi s-a ridicat părul pe ceafă.

— Uite ce ştie Abbas: când nimeni nu-l voia pe Hugh Walker, i-am oferit o expoziţie la galeria mea. Când nu avea bani, îi plăteam chiria. Când era singur, îl luam acasă la mine, să stea la masă cu prietenii mei. Am crezut în el. I-am construit o carieră. Şi el mă goneşte de parcă sunt un flăcău care munceşte în grădină. Abbas se opri şi începu să se frece din nou la tâmpla dreaptă.

Am încercat să mă concentrez la stabilirea unei conexiuni cu el, dar eram copleşită.

— Te-a trădat. Ştiu cum este.

— Tu nu ştii ce înseamnă trădarea. A pufnit în dezgust.

— Când un bărbat se poartă ca un bărbat, când vrea să guste şi alte arome, femeile numesc asta trădare.

Tactica mea nu mergea cu el. Trebuia să rămân calmă şi să mă gândesc. Să mă gândesc la ce puteam să fac. Dar era imposibil cu Abbas, care mă privea ameninţător.

— În timpul războiului din Beirut, trebuia să trădezi ca să supravieţuieşti. Trădarea însemna mâncare. Însemna apă. Însemna lemne şi ulei pentru încălzit iarna. Era diferenţa dintre a putea să cumperi medicamente de pe piaţa neagră sau a muri de dizenterie.

Se tot freca sub ochi.

— Deveneai un artist al trădării. Îi trădai pe cei care aveau încredere în tine şi aceştia nu suspectau nimic. Prietenii tăi. Vecinii. Câinele.

Câinele?

— Ai mâncat vreodată carne de câine?

Am scuturat din cap şi parcă mi s-a întors stomacul. Nu mi-am imaginat în toţi aceşti ani că era capabil de aşa ceva. Trebuia să fug de aici. Dar cum?

— După ce am ajuns în această ţară, m-am chinuit să uit ororile războiului. Am devenit om din nou. M-am comportat cu onoare şi loialitate. Dar dacă asta înseamnă să supravieţuiesc, folosesc din nou vechile metode.

Strâmbându-se, îşi apăsă sprânceana cu podul palmei, iar eu am analizat repede camera. Nu mai exista nicio altă ieşire. Oare avea o tumoare pe creier? De aceea înnebunise aşa? Sau poate era pe cale să facă un infarct sau un anevrism? Singura speranţă era să trag de timp, apoi să folosesc elementul surpriză şi să fug.

— Ai vorbit cu Hugh? Măcar ai încercat să-l convingi să stea?

Abbas pufni.

— Nu sunt un cerşetor. I-am cerut doar să-mi acorde nişte timp. Până găseam o strategie pentru a diminua efectele pierderii. Să nu meargă la Sotheby's şi să nu vorbească cu nimeni până când nu discutam cu PR-ul meu. „Îmi datorezi măcar atât", i-am spus. „Lasă-mă să-mi păstrez respectul pe care-l merit".

— Dar aveai alt plan, nu-i aşa?

Ochii începură să-i lăcrimeze. I se subţiară ca nişte lamele şi i se deformă faţa. Deschise gura larg. Arăta precum unul dintre preoţii care ţipau în tablourile lui Francis Bacon şi începu să strănute incontrolabil.

— Hapciu! Hapciu! Hapciuu! Hapciu!

Acum! Asta este şansa ta. Fă-o! Ocoleşte-l şi fugi.

Strănuturile se opriră brusc. Era prea târziu. Abbas luase o cârpă de pe masă.

— Da, aveam un plan.

Mirosi cârpa şi i se făcură ochii mici. Probabil că reacţionau la substanţele chimice. Şi cârpa era îmbibată cu aşa ceva. Cârpele murdare ale lui Hugh emiteau chimicale toxice, iar Abbas era extrem de sensibil la ele. Strănută violent şi aruncă jos cârpa. Pulsul mi se accelerase.

Chimicalele toxice din recipientele de pe raft.

— Nu aveai să vorbeşti cu PR-ul tău, nu? am zis.

Încet, cu grijă, m-am poziţionat astfel încât să-mi pot mişca mâna dreaptă în spatele meu în timp ce Abbas se ştergea la ochi.

— Trăgeai de timp.

Trage de timp.

— Ai condus până aici sâmbătă noaptea, am continuat, în timp ce pe nevăzute exploram raftul, cu mâna tremurândă.

Nu dărâma nimic.

— Ai venit aici neanunțat și i-ai zis lui Hugh că ești foarte supărat și că vrei să vorbești cu el, nu? Știai că te va primi în casă. Foarte inteligent, Abbas.

— I-am mai dat o șansă. Doar una. Fără să mă rog de el.

— Și când a răspuns?

Abbas inspiră și îndreptă arma către un Hugh imaginar.

— I-am zis să se ducă în pat.

— I-ai pus să se așeze în acea poziție înainte să… M-am înfiorat.

— Și apoi ai sfâșiat tabloul să fii sigur că poliția se va gândi la mine. O, Doamne.

— Am crezut că te vor aresta mai repede, zise, încruntându-se. I se umflau ochii.

— Acum ce să fac cu tine?

Toate îngrijorările lui prefăcute. Fusesem doar un „instrument" pe care îl folosise în schema lui.

L-am văzut cum se uită înspre mine și se gândește pentru câteva secunde. Aproape că-l auzeam făcând un plan. Apoi începu să se frece din nou la ochi cu mâneca hainei. Am făcut un pas mic la stânga și am continuat să caut frenetic până când am găsit cu degetele o canistră. Era înaltă și rotundă. Binecuvântate să fie obiceiurile dezordonate de lucru ale lui Hugh: capacul nu era pus. Într-un final, Abbas lăsă brațul jos și se uită din nou la mine. Alertă.

— Mergi acolo, înapoi spre ușă. Departe de tablouri, mi-a zis.

Dacă îl ascultam, îmi pierdeam singura șansă de a ieși de aici în viață. Am rămas pe loc, înfiorată.

— Ce-ai de gând să faci? Nu poți scăpa cu o altă crimă, am zis.

— Nu?

Gândește. Gândește.

L-am provocat, disperată.

— Cum vei motiva că m-ai omorât?

Se opri din nou, gândindu-se la continuarea planului.

— Am vorbit în parcare, la funeralii. Știai că voi fi aici. M-ai urmărit, neinvitată, și ai vrut să-mi vinzi un caiet pe care l-ai furat de la Hugh. Arătă înspre caietul cu schițe, cu prințesa Leia, de pe masa din mijlocul studioului.

— Am refuzat. Am zis că te raportez la poliție. Își scutură capul și făcu un zgomot cu limba. Te-ai supărat foarte, foarte tare, Nora. Ai luat-o razna, fată dragă. Ai recunoscut că i-ai omorât pe Hugh și Helene și m-ai amenințat că mă vei omorî și pe mine. Apoi ai scos un cuțit și m-ai atacat.

Flutură arma.

— Trebuia să mă apăr.

Gândeşte. Gândeşte. Gândeşte!

— Acum mişcă-te, zise, ameninţător.

— Dar ai folosit arma asta ca să-i împuşti pe Hugh şi Helene, am zis, apucând bine canistra. Vor recunoaşte gloanţele.

Abbas zâmbi.

— Arma *aia* este pe fundul râului Hudson. *Asta* este legală şi nu e de calibru 0,22.

Se aplecă să ia caietul cu Ninja.

— Trebuie să-ţi mulţumesc că ai găsit asta, zise. Acum pot să-i dau foc.

Părea că nu mai respiram. Sângele îmi inundase urechile. Totul încetinise, cu excepţia gândurilor mele: dacă încercam să fug, mă împuşca; dacă nu fugeam, iar mă împuşca. Nu aveam nimic de pierdut. *Acţionează.*

M-am aplecat, am fugit cu capul înainte şi l-am lovit pe Abbas în stomac, doborându-l la pământ. Arma se descărcă deasupra mea, cu un sunet asurzitor, şi mirosul puternic de ars îmi invadă nările. Am ridicat mâna şi am apăsat pe duza spray-ului cu lac, îndreptându-l către ochii lui. Abbas începu să urle. Am apăsat din nou. A ţipat şi a tras din nou cu arma, spărgând un geam de prin studio, apoi a scăpat pistolul pe jos. A dat drumul şi caietului şi a început să se frece la ochi, strigând:

— Te omor, nenorocita!

Am apăsat din nou pe spray.

— La naiba, a ţipat. La naiba!

Am aruncat spray-ul, am luat caietul cu Ninja de pe podea, m-am ridicat repede şi am fugit ca vântul.

*

Am ţâşnit din studio în apusul rece şi am intrat direct în troienele de zăpadă, cufundându-mă cu totul. Mi se deschisese şi haina. Aerul îngheţat îmi brăzda faţa şi îmi înţepa plămânii în timp ce mâinile şi picioarele lucrau. M-am uitat în spate şi am văzut forma întunecată a lui Abbas ieşind din studio.

Caietul cu Ninja era plin de zăpadă. L-am îndesat în talia blugilor, să-l protejez, şi mi-am dat seama… Prinţesa Leia rămăsese pe masa lui Hugh. Nu mai puteam face nimic. Era prea târziu să mă întorc.

Mă chinuiam să închei nasturii de la haina lui Grace şi să înaintez, respirând greoi. Cerul se întuneca şi trebuia să găsesc traseul de vânătoare cât mai vedeam pe unde merg. Stai aplecată. *Mergi în continuare. Rămâi aproape de mormanul de zăpadă de pe iarbă, ca Abbas să nu te vadă.* Pământul de lângă golf devenise noroios şi mă încetinea. Aveam pantalonii uzi fleaşcă până la genunchi şi degetele de la picioare îngheţate. Oare eram aproape de adăpost? M-am uitat inutil în jur – zăpada care cădea ascundea

totul. Abia vedeam în faţa mea. Trecusem deja de el? Dintr-odată, am dat cu piciorul în ceva tare şi degetul mare mi-a explodat de durere.

— La naiba!

Am căzut şi am aterizat pe umărul drept, la marginea golfului. Apa îngheţată a început aproape imediat să intre prin haina lui Grace. M-am rotit pe spate, ca să salvez caietul cu Ninja, şi am simţit o durere atât de ascuţită în picior, încât am ştiut că aveam să şchiopătez şi nu mai puteam să fug. Dar nu puteam rămâne acolo; trebuia să merg înainte. M-am ridicat în mâini şi în genunchi, apoi în picioare. Se auzi o plesnitură puternică şi un glonţ care îmi zbură prin dreptul capului mă făcu să mă arunc cu faţa în noroiul îngheţat. O altă plesnitură.

Şi alta. M-am ghemuit în poziţia fătului şi mi-am acoperit urechile cu mâinile.

— Ştiu că eşti acolo, strigă Abbas.

Nu puteam rămâne locului. M-am întors pe burtă şi m-am târât ca soldaţii, în spatele unui morman mare de iarbă acoperită cu zăpadă. Printr-o gaură în stuf, l-am văzut venind prin zăpadă la câţiva metri depărtare. Nu mai aveam nicio altă soluţie, decât să intru în apa din spatele meu. Nu puteam să merg, dar puteam să înot. Puteam să mă dezbrac de haină, să înot sub apă şi să mă rog să nu mor îngheţată înainte ca Abbas să rămână fără gloanţe.

Cei din clubul Urşii polari sar în fiecare an. Şi supravieţuiesc. Şi tu poţi s-o faci, copile.

Tati? Tu eşti?

Începusem să mă dau cu spatele, pe coate, prin noroi, dar am ezitat. Caietul cu ninja. Se va distruge. Chiar dacă supravieţuiam apei îngheţate şi gloanţelor, fără acele schiţe nu puteam să demonstrez că Abbas avea motive să ucidă. Astfel, ar putea spune o poveste care să mă condamne pe mine. Mai ales pentru că el avea celălalt caiet. Ar fi susţinut că l-am furat de la Hugh şi am încercat să i-l vând.

Copile, în apă ai mai multe şanse decât cu un glonţ. Trebuie să alegi opţiunea cu mai multe şanse. Haide.

Am început să mă dau înapoi, gâfâind. Dar ezitarea m-a costat.

— Dă-mi caietul, mi-a ordonat Abbas.

Mi-am ridicat capul. Abbas era deasupra mea. Avea ochiul drept închis şi de mărimea unei mingii de golf, şi pielea arsă şi roşie de la chimicale. Gura i se strâmba ciudat. Avea pistolul îndreptat către mijlocul frunţii mele. Vedeam puncte negre în faţa ochilor şi mă chinuiam să respir.

— Scoate-l uşor şi dă-mi-l, a zis.

Am reuşit să iau caietul din haină şi să-l scot tremurând, dar l-am ţinut aproape de piept. Ţestoasele Ninja mutant erau singurele care stăteau între mine şi nefiinţă.

— Jur că nu voi spune nimănui că i-ai omorât pe Hugh şi Helene. Lasă-mă să plec, l-am implorat, rămasă fără respiraţie.

— Îmi pare rău, fată dragă. Va fi rapid. N-o să suferi.

S-a întâmplat atât de repede. Întindea mâna după caiet când am auzit un şuier urmat repede de o bufnitură. Arma a căzut în noroi. Abbas a gâfâit adânc. Uimită, m-am holbat la săgeata de oţel din umărul lui drept. Din rană îi ţâşnea sânge roşu aprins prin haină. S-a înclinat, aplecându-se precum o vacă ce naşte, apoi a căzut. Se zvârcolea pe pământ, strângând din mână, cu ochii înspăimântători şi bulbucaţi îndreptaţi spre mine.

Am ţipat.

Un bărbat în camuflaj kaki a venit fugind prin perdeaua albă, cu o arbaletă în mână. Când s-a apropiat de mine şi s-a aplecat, am văzut că era alarmat. Respiraţia lui caldă se îndrepta către pieptul meu.

— Doamnă, sunteţi bine?

Nu puteam să vorbesc, doar să gâfâi şi să dau din cap. M-am uitat cu ochii mari la Abbas în timp ce el scâncea şi sângera peste zăpada albă.

— Trebuia s-o fac, a zis vânătorul cu o voce panicată. Am auzit ce-a zis. Voia să vă omoare.

Şi-a scos cureaua, s-a dus repede la Abbas şi a început să lege un garou în jurul braţului care sângera. Mi-am revenit în timp ce îl priveam. Simţeam din nou durerea pulsând în picior şi arsura înţepăturilor din picioare şi braţe, de la apa îngheţată. Mai simţeam şi un val de recunoştinţă pentru acest străin. Dacă nu ar fi reacţionat aşa rapid, aş fi fost moartă. Sau dacă aş fi supravieţuit glonţului din cap, aş fi avut capacitatea mentală a unui păstârnac.

— Cum te numeşti? am întrebat răguşită.

S-a uitat la mine.

— Jake.

Terminase de strâns garoul şi acum punea zăpadă pe rană.

Aveam gâtul înţepenit.

— Eu sunt Nora, am zis, încercând să mă ridic. Am văzut arma în faţa mea, fumegând în noroi. Copleşită, am căzut din nou.

— Mulţumesc, Jake, am zis. Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Abbas gemea când Jake a terminat cu îngrijirile şi s-a întors către mine.

— Sunteţi îngheţată. M-a ajutat să mă ridic şi să-mi scot haina lui Grace, care era îmbibată şi grea de la apa sărată. Aveam partea de jos a picioarelor complet udă. Şi-a dat jos haina de camuflaj.

— Poftim, luaţi asta, m-a îndemnat. Tremurând, am reuşit să mă îmbrac cu haina uscată şi să pun caietul cu Ninja înapoi la talie. Jake a scos un telefon din buzunarul pantalonilor.

— Voi suna la urgenţe şi voi sta cu el până ajunge ambulanţa. Trebuie să vă încălziţi. Credeţi că puteţi ajunge la adăpostul de acolo?

— Unde?

M-am uitat în direcţia indicată de el. Nu vedeam nimic de zăpadă.

— Staţi aşa, a zis. Asta va fi de folos.

Jake trase fermoarul unui compartiment de la haina de vânătoare şi scoase un semnal luminos de urgenţă. Aprinse un chibrit, îi dădu foc fitilului şi îl puse pe pământ. O fântână de scântei portocalii se revărsă în aer. Acum puteam vedea forma rectangulară şi întunecată a adăpostului, la mai puţin de zece metri depărtare, abia vizibilă în lumina slăbită. Şchiopătând prin zăpada de culoarea piersicii, tremurând şi amorţită de frig, m-am simţit dintr-odată extrem de obosită.

*

Sirene, strigăte de bărbaţi şi pocnituri de staţii radio se auzeau în depărtare. Am deschis ochii, complet ameţită şi confuză. De ce eram în colţul adăpostului, ghemuită, tremurând şi îmbrăţişându-mă singură să mă încălzesc? Cum ajunsesem aici? Ce se întâmpla? Hipotermia îmi afecta creierul. Simţeam că sunt sub apă. Apă rece ca gheaţa. Mi se scufunda corpul, incredibil de greu, iar în acelaşi timp, gândurile îmi ieşeau uşor la suprafaţă. Îmi amintesc că aşteptam în pădurile înzăpezite de la Pequod Point, privindu-l pe Tobias în bucătărie…

Dintr-odată, Mac a dat buzna pe uşă cu o trusă de prim ajutor. A scăpat-o şi a strigat:

— Nora!

Apoi a venit Al cu haina lui roşie de la ambulanţa Pequod şi şapca de la Little League, cu un tub mic de oxigen. Am încercat în zadar să mă ridic, fiind pe cale să leşin.

— Nu te mişca, a ordonat Mac, aplecându-se şi luându-mă de încheietură. Rudinsky, adu pătura termică. Acum!

— Imediat, a zis Al.

Părul alb al lui Mac sclipea în roşu şi albastru, în mod hipnotic, în acelaşi timp cu luminile care clipeau afară şi intrau în adăpost prin peretele deschis. A luat mâna de pe încheietură, mi-a înfăşurat o manşetă de presiune arterială în jurul braţului şi a umflat-o. Ca prin transă, l-am privit pe Al aducând un dreptunghi mare şi argintiu de folie şi înfăşurându-mă cu el. Apoi s-a ridicat şi s-a uitat către agitaţia de afară.

— Cred că poliţia vine încoace, Mac.

Încă încercam să-mi revin din ameţeală.

— Poliţia? am repetat, dezorientată.

Mac a desfăcut manşeta. Aceasta a hâşâit şi el s-a încruntat.

— E dezorientată. Pulsul şi presiunea sangvină sunt mici. Trebuie s-o încălzim, a zis, şi a început să-mi frece rapid picioarele sub pătură, prin blugi. Le simţeam precum nişte buşteni de lemn. Bombănea şi scutura din cap în timp ce lucra.

— În ce naiba te-ai băgat, Nora? Ce s-a întâmplat aici?

Am închis ochii şi am încercat să înţeleg ceva din imaginile amestecate.

— Erau broaşte ţestoase. Hugh era un ţap.

Mac a încetat masajul şi mi-a prins un tub de oxigen sub nări. Dulcele flux de aer îmi intra în plămâni.

— Ne trebuie soluţie salină preîncălzită, Al. Echipa de intervenţii Pequod este încă afară?

Al dădu din cap.

— O să le cer să încălzească o perfuzie. Se pare că tocmai pun victima pe targă.

Am deschis ochii, cu mintea mai limpede de la oxigen.

— O, Doamne, am icnit când Al a ieşit din încăpere. Îl iau pe Abbas. Nu pot să-l ia. Am încercat să mă ridic din nou, dar Mac puse ferm mâna pe umărul meu şi mă împinse la loc.

— Trebuie să-l aresteze poliţia! am strigat.

— Bine, bine, Nora. Calmează-te. Ştiam eu că-l cunosc pe tipul ăla. Abbas este dealerul de artă, nu? A fost la nunta ta.

— Da! El i-a omorât pe Hugh şi Helene!

— Stai aşa. Acum o oră, Grace a zis că eşti sigură că fratele lui Hugh i-a omorât.

— Am greşit. Este Abbas. Nu-l lăsa să plece. O să iasă din ţară! Am încercat din nou să mă ridic, dar Mac nu m-a lăsat.

— Trebuie să ies şi să-l opresc…

— Nu, Nora. Se va ocupa poliţia de asta. Trebuie să te ducem la urgenţe. Asta este prioritatea acum. Ce naiba a fost în capul lui Grace să te lase să fugi de un ofiţer de poliţie şi să vii aici singură?

— Te rog să nu te superi pe ea.

Faţa i s-a mai luminat şi mă atinse pe umăr.

— Nu sunt supărat. Sunt uşurat că nu eşti mai rău.

Uşa se deschise şi intră detectivul Roche, umflat în pene, scuturând zăpada de pe umerii lui laţi de poliţist şi bătând din picioare.

— Aş vrea un minut cu doamna Glasser.

Mac s-a încruntat şi s-a ridicat.

— Detective, ar putea fi în hipotermie.

Roche îi făcu semn cu mâna să se dea la o parte.

— Nu va dura mult.

Mac se îndepărtă neîncrezător.

— L-aţi arestat pe Abbas Masout? am întrebat, agitată.

Roche se aşeză pe banca de lemn, uitându-se la mine. Îşi curăţă pantalonii maro de catifea de zăpadă, apoi îşi scutură mâinile.

— Nu.

— Dar trebuie! El i-a omorât pe Hugh şi Helene.

— Iar dumneata ai dreptul să te abţii de la declaraţii. Orice vei spune poate fi folosit împotriva dumitale în instanţa de judecată.

— Nu! am strigat. Aţi înţeles totul greşit.

— Poftim? strigă Mac. Asta e o nebunie…

Roche îi aruncă o privire dură.

— Faceţi o greşeală, detective. Arestaţi-l pe Abbas! l-am implorat. El i-a omorât.

— Aveţi dreptul la un avocat. Dacă nu vă permiteţi unul, veţi primi din oficiu.

— A încercat să mă omoare.

— Domnul Masout spune altceva. Zice că aţi venit la studio să-i vindeţi lucrări valoroase pe care le-aţi furat de la fostul dumneavoastră soţ. Când a refuzat să le cumpere, l-aţi atacat cu cuţitul. I-aţi spus că i-aţi omorât pe Walkeri şi că-l veţi omorî şi pe el.

— Minte.

— A tras pentru autoapărare şi aţi fugit. V-a urmărit. V-a găsit rănită de la căzătură. Înainte să apuce să ne sune, vânătorul a înţeles greşit situaţia şi a tras cu săgeata în umăr.

— Nu, minte! Jur! Întrebaţi vânătorul. Întrebaţi-l pe Jake.

— Urmează să-i luăm o declaraţie. Roche ezită.

— Ştiţi, şi dumneavoastră sunteţi foarte bună la înşelat. L-aţi păcălit frumos pe sergentul Crawley.

Am băgat mâna sub pătură. Dar până să ajung la caietul cu Ninja, Roche deja scosese arma.

— Nu mişcaţi.

— La naiba, a zis Mac.

— Vreau doar să scot un caiet.

— Luaţi-l *foarte* încet.

Am scos caietul uşor şifonat şi i l-am dat lui Roche.

— Abbas voia să pună mâna pe asta. De asta a încercat să mă omoare. Aici sunt motivele lui.

Îl luă şi se uită ciudat la copertă.

— Acolo sunt schiţe care arată că Abbas ştia că Hugh voia să plece de la galerie odată cu afacerile lui de milioane de dolari, am zis. Abbas ar fi fost ruinat. Pot să vă dau mai multe detalii, dacă vreţi.

— Dumneata şi domnul Masout veţi avea multe de explicat, zise Roche, ridicându-se. După ce vă reveniţi, vă aduc pe amândoi la secţie.

— Nu! strigă Mac, neputând să se controleze.

— Abbas Masout i-a omorât, am insistat, frustrată.

— Vom vedea.

Măcar Roche îl arestează şi pe Abbas, mi-am zis speriată.

— Mac, te rog să-l suni pe Douglas Gubbins. Spune-i că am fost arestată.

*

Luminile de semnalizare se reflectau în zăpadă, acoperind zona cu un alb strălucitor când Mac şi Al m-au scos din adăpost. Poliţia lucra la locul accidentului, tropăind prin troienele de zăpadă, purtând mănuşi de plastic şi botoşi de unică folosinţă, măsurând unghiuri şi traiectorii, distanţe şi mărimea urmelor de pantofi. Colectau urme de ADN şi probe de sânge. Pudra pusă pe săgeata lui Jake şi pe arma lui Abbas va fi ajutat la luarea amprentelor. Rezultatele vor arăta că s-a tras de multe ori cu arma aproape de golf – dovadă (speram) că Abbas încercase să mă omoare din cauza informaţiilor pe care le ştiam.

Poliţia căuta răspunsuri la aceleaşi întrebări pe care le punea şi un reporter: Cine? Ce? Când? Unde? De ce? Cum? Se foloseau de toate resursele pe care le aveau pentru a pune cap la cap toate probele şi a ajuta procurorul să construiască un caz solid. Dar la întrebarea „de ce?" nu puteau răspunde cu metodele lor. Mă bazam pe caietul cu Ninja să le ofere un răspuns.

*

Mac anunţă la spital că venim în timp ce conducea. Vocea lui ajunse până în spatele ambulanţei:

— Venim cu un pacient. Femeie caucaziană de 41 de ani. Cu o posibilă hipotermie.

Apoi le-a transmis datele mele medicale şi am continuat pe drumurile întunecate, cu zăpada scârţâind sub roţi şi urmaţi de o maşină de poliţie. În braţul stâng aveam o perfuzie caldă cu soluţie salină. Încheietura dreaptă era încătuşată de marginea tărgii. Brăţara strânsă de metal îmi ciupea pielea în timp ce mă zvârcoleam în frustrare, zăngănind cătuşele de targă.

Al se uită rapid în dreptul meu, dar îmi evită privirea. Se aşezase cu trupul lui masiv la capătul băncii de lângă uşile ambulanţei şi completa tăcut un formular de pe planşetă. Apoi continuă să scrie, evident agitat pentru că era singur cu mine. Am decis să sparg gheaţa.

— Stokes nu mai face parte din echipa voastră?

— E la spital.

— E bolnav?

— Fătul avea probleme.

— O, nu, am oftat.

— E în regulă. Bebeluşul nu mai este în pericol. Şi el şi mama sunt bine.

Ambulanţa trecu peste o groapă mai mare şi Al se uită din nou către mine. De data asta privirile ni se întâlniră. Cunoşteam privirea asta la un bărbat. Trăda vinovăţia. Îşi luă repede ochii de la mine şi continuă să noteze ceva.

— Îmi pare rău, Al. Nu am vrut să rănesc pe nimeni.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare, a zis, scriind. Nu tu ai tras cu săgeata în omul ăla. Şi nici nu i-ai omorât pe Walkeri. Pun pariu.

— Mulţumesc. Dar mă refeream la tine şi la rubrica mea de „Sfaturi".

Se opri din scris.

— Înţeleg de ce eşti furios ca naiba. Credeai că râd de tine. Dar crede-mă, nu este aşa. Chiar îmi pare rău că te-am rănit.

Al îşi trase şapca pe ochi şi rămase concentrat la formular.

— Al?

După câteva secunde, oftă.

— Nu am muncit atât de mult niciodată în viaţa mea şi abia ne descurcăm, a zis trist. Cheltuielile sunt din ce în ce mai mari. Şi cu doi copii în drum spre facultate… Facturile se tot adună. Mereu sunt pe fugă de la un job de rahat la altul, ca să-mi acopăr datoriile. Niciodată nu am timp. Abia le văd pe Sinead şi pe fete. Sunt atât de frustrat. Şi de furios. Foarte furios.

Îşi scutură capul şi tăcu.

— Nu am vrut să pară că nu te respect. Eşti un tip tare, te admir.

— Serios?

— Felul în care îţi faci griji pentru familie, pentru comunitate. Adică, pe lângă faptul că munceşti atât de mult, mai faci şi voluntariat. Antrenezi copiii. Salvezi vieţi. Te rog, poţi să mă ierţi?

Era tăcut. Apoi îşi scoase şapca şi îi studie cozorocul. Îşi trecu mâna prin părul tuns foarte scurt, puse şapca la loc şi ridică fruntea.

— Curând totul se va termina şi te vei întoarce la ziar, a zis. Atunci vreau să faci ceva pentru mine.

Era încurajator să-l aud pe Al având încredere într-un final fericit.

— Ce anume?

— Dacă vei păstra rubrica, scrie lucruri mai amuzante.

Am zâmbit, uşurată.

— Voi face tot ce pot.

Vocea lui Mac se auzi prin staţia lui Al.

— Vorbesc cu Ben Wickstein la telefon. Zice să-i spunem Norei că este în drum spre spital. Vrea să-i spun ceva?

Am scuturat din cap că nu.

Mă bucuram că Ben s-a întors. Aveam multe să-i spun. Dar în persoană.

— Nu e nevoie, Mac, a zis Al prin stație. A închis și s-a uitat la mine curios.

— Deci tu și Ben? Sunteți un cuplu?

Capitolul 20

La 27 de kilometri de Pequod Point, am ajuns la Spitalul Massamat – avea cea mai apropiată secție de urgențe. Am intrat cu spatele în parcare. Se auzi un freamăt de pe stradă când Al deschise ușile ambulanței. Se uită la mine.

— Reporteri, a zis.

În așteptarea noutăților despre caz, probabil că presa scana non-stop posturile poliției și ambulanței. Sigur interceptaseră apelul către urgențe. Măcar erau destul de departe, încât să nu fie nevoie să-mi trag cearceaful peste cap. M-am crispat la gândul că Lizzie putea să fie printre ei, ocupându-se de arestul meu pentru *Courier.*

Al și Mac m-au scos cu targa din ambulanță și m-au împins în sala de urgențe. Un ofițer de poliție de la district ne-a însoțit.

— Putem să rămânem cu ea, nu-i așa? l-a întrebat Mac.

Ofițerul a dat din cap.

— Atâta timp cât eu sunt aici, da.

Am mers într-o sală mică de examinare și el a rămas de pază afară. A sosit un asistent, ne-a salutat și mi-a pus un termometru electronic în gură. În timp ce aștepta rezultatul, Mac se îndreptă către ușă.

— Rezistă, Nora. Merg să văd dacă-l găsesc pe Ben și dacă pot să-l aduc aici.

Asistentul a terminat și a ieșit din cameră. Am rămas doar cu Al. A venit lângă mine și și-a scos șapca.

— Îmi pare rău pentru scrisorile către editor, Nora. Doar mă descărcăm.

— Știu, Al. E în regulă. Nu mai lucra, mergi acasă. Nu mai poți face nimic aici, acum. Mulțumesc pentru tot. Și salut-o pe Sinead din partea mea.

Al dădu din cap.

— Așa o să fac. Și succes.

A plecat. Pe când stăteam acolo, așteptând un medic, am început să mă gândesc la furia lui Al. La furia mea. La importanța furiei. Furia îți spunea când cineva întrecuse limitele. „Nu mă călca pe nervi", spunea furia. Trebuia să treci de furie și de durerea de dincolo de ea, pentru a ajunge la iertare. Altfel, mi se părea că ai sărit un pas. Dar era un pericol destul de mare și aici. Cât de mult puteai întreține acel foc întunecat înainte să ardă tot ce era bun în viața ta? Și care era cea mai bună metodă de a-ți manifesta furia?

Mă tot gândeam la asta, la furia criminală pe care Abbas o dezlănțuise asupra lui Hugh și Helene, când m-a copleșit un sentiment de ușurare.

Nu omorâsem pe nimeni.

— Doamna Glasser?

Un bărbat înalt, indian, la vreo 50 de ani, îmbrăcat în uniformă de chirurg intră în încăpere şi închise uşa după el. Deasupra ochilor blânzi, în formă de migdală, avea sprâncenele unite, negre şi pufoase. Verifică numele de pe brăţară.

— Chiar sunteţi doamna Glasser, iar eu sunt doctorul Patel, zise zâmbind. Cum vă simţiţi?

— Epuizată, am zis, zâmbind şi eu slăbită.

Mi-a ridicat încheietura liberă şi mi-a verificat pulsul. Apoi mi-a verificat ochii cu o lanternă subţire şi luminoasă, trăgând în jos de ei. În continuare, mi-a apăsat cu un stetoscop pe piept şi a ascultat. După câteva momente, sprânceana lui întunecată se încruntă. Se îndepărtă şi se duse către un dulap.

— Aveţi o hipotermie mică, dar se pare că aveţi şi o aritmie uşoară.

— Ce este aceea?

— Bătăi neregulate ale inimii. Vom face un EKG şi vom mai verifica unele aspecte, a zis, întorcându-se cu o tăviţă cu ace şi fiole. Să fim prudenţi.

— Aritmia este gravă?

Mi-a legat un garou de mână.

— Probabil se datorează agitaţiei. M-a bătut pe mână.

— O să vă dau nişte Diazepam să vă relaxaţi după ce vă luăm sânge pentru analize şi facem EKG-ul. Nu vrem să influenţeze rezultatele.

În ciuda explicaţiilor liniştitoare ale doctorului Patel, m-am agitat în timpul EKG-ului.

— Cu siguranţă este o aritmie, a zis, verificând rezultatele când s-a terminat testul. Vom face alte teste peste o zi sau două. Este posibil ca o perioadă lungă de odihnă bună să rezolve această problemă. Mi-a frecat braţul cu un tampon cu spirt şi, în timp ce îmi administra Diazepamul, s-a uitat compătimitor la încheietura încătuşată.

— Aţi trecut prin multe. Veţi rămâne aici în noaptea asta. Îi voi spune detectivului că starea dumneavoastră de sănătate nu permite mutarea. Aveţi nevoie de somn.

— Mulţumesc.

Eram recunoscătoare pentru blândeţea lui şi pentru amânarea sosirii la închisoare, dacă Roche decidea să nu-mi creadă povestea.

*

Până a ajuns Ben, diazepamul îşi făcuse efectul. Pluteam pe spate, în Marea Caraibilor.

— Bună, a zis Ben.

— Bună.

A zâmbit şi s-a aplecat să mă sărute. Buzele lui erau ca nişte perne mici şi pufoase.

— Cum te simţi?

— Bună.

— Bună.

— Nu, bună.

— Da, bună[15].

Am renunţat şi l-am sărutat din nou. Simţeam cum medicamentul îmi dizolva inhibiţiile precum diluantul de vopsea.

— Eşti incredibil de frumos, Ben Wickstein. Eşti un om bun. Şi spun asta ca pe cel mai mare compliment. Bunătatea nu-ţi diminuează senzualitatea.

Ben părea amuzat.

— Poate vrei să tragi perdeaua şi să te urci aici, în pat? i-am sugerat.

A râs.

— Cred că ne păzesc destul de bine, a zis, înclinând capul către uşă. De fapt, ofiţerul chiar m-a percheziţionat înainte să intru.

— De parcă ai încerca să mă ajuţi să evadez?

Gravitatea situaţiei îmi strică dispoziţia, în ciuda efectului euforic al medicamentului. Şi Ben adoptă o figură serioasă.

— Mac mi-a spus totul. Eşti incredibil de curajoasă, a zis, strângându-mi mâna încătuşată. Nu ştiu ce aş fi făcut dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva.

— Ce crezi că se va întâmpla acum?

Ben se încruntă şi se aşeză pe marginea tărgii.

— Depinde de declaraţia vânătorului. Se poate ajunge la cuvântul lui Masout împotriva cuvântului tău.

Eram indignată.

— Cum rămâne cu toate acele gloanţe pe care le-a tras înspre mine? Şi cu motivele lui de a-l ucide pe Hugh? I-am dat poliţiei schiţele lui Hugh cu Abbas. Sunt dovezi.

— Aminteşte-ţi că ei cred că şi tu ai avut motive să-i ucizi. Şi l-ai atacat pe Abbas cu acel spray cu lac. Cred că este timpul să apelăm la acel avocat de cazuri penale din New York despre care ţi-am mai zis.

— Cred că ai dreptate.

Am oftat din greu. Era acum sau niciodată. Când mai aveam să beneficiez de ajutorul unui tranchilizant pentru a uşura situaţia? Am înghiţit în sec.

— Ben. Trebuie să-ţi spun ceva. Nu am fost complet cinstită. Am omis anumite lucruri.

---

[15] Joc de cuvinte în limba engleză, între „hi" (salut) şi „high" (drogat) (N. trad.).

Ben se uită la mine curios.

— Bine. O să spun foarte repede. Să termin cu asta.

— Ascult.

— Sunt somnambulă.

— Poftim?

— Mi se întâmpla când eram mică, dar apoi mi-a trecut. Apoi în prima noapte în apartamentul tău? M-am trezit în bucătărie, dezbrăcată, spălându-mă pe mâini. Aveam un episod de somnambulism. De aceea am plecat. M-am speriat.

— Eşti somnambulă? Serios? Făcu ochii mari.

— Cred că am avut un episod şi în noaptea crimelor. Şi probabil am plecat de acasă. De dimineaţă am găsit frunze şi o crenguţă în păr. Ai văzut zgârietura de pe obraz.

Se uită insistent la mine.

— Eşti somnambulă? Şi nu ştii unde ai fost sau ce ai făcut?

— Dacă nu mă trezesc în mijlocul episodului, nu ştiu.

— Poţi conduce în somn?

— Nu ştiu sigur. Am citit că unii oameni pot.

Ben deveni tăcut. Tăcut şi imposibil de citit.

— Eram îngrijorată că o să crezi că am fost la Pequod Point şi… şi că m-ai fi suspectat.

Părea uimit.

— Ben?

Într-un final, a clipit.

— Eşti nebună, a zis încet.

Mi s-a oprit inima.

A scuturat din cap.

— Chiar crezi că m-aş fi gândit că i-ai omorât pe Walkeri doar pentru că eşti somnambulă? Am stat la un birou distanţă de tine mai mult de doi ani. Te-am văzut, a început să enumere pe degete, în depresie, dezamăgită, tristă, confuză şi, da, furioasă – ca să numesc câteva dintre stările tale negative. Ştiu de ce eşti în stare. Nu de crimă. Nu tu. Îţi cunosc sufletul, Nora.

Şi acel suflet cânta acum. Însemna atât de mult să aud că Ben avea încredere în bunătatea mea fundamentală. Mai ales după ce îmi văzuse stările mai puţin atractive.

— Am doar o întrebare, a zis.

— Care?

— Vei avea vreodată încredere în mine?

M-am uitat în jos, tulburată.

— Eu vreau. Chiar vreau.

— Dar?

— Dar mi-e frică. Nu m-am aşteptat la acea trădare seismică a lui Hugh. Simt că ar fi trebuit. De parcă ceva este în neregulă cu mine.

— Nora. Nu este vina ta.

M-am uitat în sus.

— Nu?

Ben îmi atinse obrazul.

— Este normal să ai încredere în partenerul tău. Asta e şi ideea.

Bineînţeles că era. Atât de simplu. Atât de adevărat.

— Să iubeşti pe cineva înseamnă să-ţi asumi un risc, a zis. Trebuie să ai o credinţă oarbă dacă te implici cu totul.

Ştiam că are dreptate, dar cum să mă determin să cred? Voiam atât de mult să fiu curajoasă. Ben mi-a şters o lacrimă de pe obraz.

— Te simţi bine?

Am dat din cap cam neconvinsă.

— Bine. Acum trebuie să facem tot posibilul ca să anulăm acele acuzaţii. Pot să-l sun pe avocatul acela din oraş – numele lui este Marhofer – şi să-l pun în legătură cu Gubbins, să-i spună ce s-a întâmplat până acum. Cred că o să coopereze Gubbins.

Am observat o amendă care ieşea din buzunarul hainei lui Ben.

— Se pare că şi tu ai avut probleme cu poliţia astăzi, am zis, încercând să înseninez atmosfera.

Dădu din cap şi scoase amenda.

— Am dat peste capcana de pe Old Route 20. A ridicat din umeri şi a zâmbit.

— Mă grăbeam să te văd. Trebuia să mă gândesc că cei mai dedicaţi poliţişti din Pequod vor fi la datorie cu radarul chiar şi pe furtună.

Nu puteam să nu mă holbez la amendă. O furtună porni în propria mea minte, chiar şi cu trăsnete. Ben a simţit.

— Ce se întâmplă, Nora?

— Am o idee. Este mai dificil, dar tot este ceva.

— Ce?

— Semaforul 2234. Sâmbătă noaptea târziu, săptămâna trecută. Sau duminică dimineaţa.

Ben rămase blocat pentru un moment, apoi clipi, procesându-mi cuvintele. Se ridică repede, însufleţit.

— Ar putea să meargă. O să-i spun lui Roche. Şi lui Gubbins. Ţine pumnii. Poate reuşim.

M-a sărutat şi a fugit.

„Semaforul 2234” era articolul lui Ben de la *Courier* despre semaforul de la ieşirea pe autostradă. Aproape toate persoanele care veneau în Pequod din oraş mergeau pe această rută, doar dacă pentru un anume motiv voiau să conducă o jumătate de oră în plus şi să ocolească destul de mult.

Chiar înainte ca supraveghetorul autostrăzii să fie demis din funcţie în acea vară, din cauza acuzaţiilor de delapidare şi corupţie, acesta ordonase departamentului să instaleze o cameră de luat vederi la intersecţie pentru a înregistra şoferii care trec pe roşu. Dar lumea s-a plâns. Se pare că senzorul de presiune de sub asfalt nu fusese plasat unde trebuia. Dacă un vehicul care voia să întoarcă trecea pe linia de stop chiar şi cu un metru, camera îl fotografia. După câteva săptămâni, şoferul primea prin poştă o amendă pentru o întoarcere ilegală. Departamentul responsabil de autostradă era incompetent? Sau o făcuseră intenţionat pentru a genera mai multe amenzi şi a umple visteria districtului? Ben avea să facă cercetări.

Dacă semaforul era roşu când Abbas ieşise de pe autostradă, în drumul lui spre a-i ucide pe Hugh şi Helene, *şi* dacă trecuse cu BMW-ul lui peste linia de stop, am fi avut dovezi fotografice că fusese în zonă în timpul crimelor. Asta dacă detectivul Roche ar fi fost de acord să verifice. Erau mulţi de „dacă”. Dar, după cum spusese Ben, poate vom reuşi.

Şi mi-a plăcut în special că a zis „vom”.

*

Infirmierii m-au mutat într-o cameră mai mică de sus, pe care o păzea alt ofiţer. După ce au ieşit din încăpere şi am auzit că au încuiat uşa, am devenit claustrofobă. M-am uitat panicată în jur. Camera goală avea o fereastră mică şi fără televizor. Fără telefon. Era o cameră de spital pentru deţinuţi. Nu făcusem nimic să merit să stau aici, dar mă tratau ca pe un criminal, când cel vinovat era Abbas. Îl ţineau şi pe el într-o astfel de cameră?

Aproape imediat mi s-a făcut rău când m-am gândit că Abbas putea fi undeva, aproape de mine. L-am văzut deasupra mea, în furtuna de zăpadă, cu pistolul îndreptat către capul meu, acel cilindru ca un tunel lung şi negru. Am început să transpir şi să tremur. I-am auzit vocea rece, cavernoasă. „Va fi rapid. N-o să suferi”. Îmi venea să fug. M-am agitat în pat, trăgând în zadar de cătuşe în timp ce îmi răneau încheietura. Am alunecat pe podea, legată şi cu dureri, blocată într-un coşmar cu Abbas. Am început să plâng. Oare acel psihopat îşi perfecţiona povestea? Avea să mă trimită într-un loc mult mai rău decât acesta? Încă era o posibilitate reală şi înfricoşătoare.

De data aceasta, a venit o asistentă şi mi-a administrat un sedativ mai puternic pentru a mă ajuta să dorm. Chiar dacă nu aş fi fost încătuşată, aveam la fel de multe şanse să am un episod de somnambulism precum un bol de jeleu. Nu ştiam dacă mă verificase cineva noaptea, pentru că practic

eram în stare de comă. Dimineața următoare, s-a întors asistentul cu niște cereale și suc de portocale. Și cafea decafeinizată.

— Fără cafea normală?

— Nu este pe lista ta, zise.

— Ah. M-am încruntat, imaginându-mi că peste toate problemele mele trebuia să adaug și o durere de cap.

— Când încep orele de vizită?

Se uită la mine compătimitor.

— Nu știu sigur. Ești într-o unitate… specială. Dar o să întreb.

M-am făcut mică și m-am strâns în pat.

— Înțeleg. Ei bine, poți să-i spui ofițerului de afară că aș vrea să-l sun imediat pe avocatul meu? Am măcar acest drept. Voiam să știu dacă Gubbins avea noutăți de la Ben despre semafor. Sau dacă luaseră legătura cu avocatul de drept penal.

— Sigur.

Am mâncat, fără să beau cafeaua decafeinizată și am stat acolo întinsă, așteptând. Și am tot așteptat. Nu am dat niciun telefon. Nu m-a vizitat nici doctorul Patel cu rezultatele analizelor. Și nu m-a durut nici capul de la lipsa de cofeină. Din fericire, medicamentele contracaraseră asta. Am apăsat pe buton pentru a chema asistenta. De ce nu îmi adusese nimeni un telefon până atunci? Bine, trebuia să primească acordul întâi. Am început să mă neliniștesc din nou. Oare puteam să primesc mai mult Diazepam?

În sfârșit, se deschise ușa. Gubbins și detectivul Roche au intrat împreună în cameră. Roche era într-o stare proastă, de parcă nu dormise, și nici nu se bărbierise. Purta tot hainele din ziua anterioară. Gubbins avea un alt costum lucios, proaspăt spălat și zâmbea. Un semn bun. M-am ridicat, nerăbdătoare să aud noutățile.

— Bună dimineața, doamnă Glasser, a zis Gubbins.

— Ce se întâmplă?

Detectivul Roche se opri la capătul patului și tuși.

— Suntem în posesia unei fotografii cu mașina lui Abbas Masout, făcută la 00:28, sâmbăta trecută, 15 noiembrie, la 24.6 kilometri de Pequod Point. Am făcut niște teste preliminare și am descoperit o urmă de sânge pe tapițeria de pe scaunul șoferului. Probabil de pe hainele pe care Masout le-a aruncat. Încă nu știm al cui sânge este, dar pot specula. Am mai găsit capsule de gloanțe, indicând că s-a tras cu arma domnului Masout de mai multe ori la locul în care l-am găsit ieri, pe lângă glonțul tras în interior. Urmele de picioare și mâini se potrivesc cu povestea dumneavoastră. Erați culcată la pământ, cu fața în jos, când a tras și nu reprezentați un pericol pentru el.

— Deci îl acuzați pe Abbas?

Roche dădu din cap.

— Pentru uciderea lui Hugh şi Helene Walker. Şi pentru tentativa de crimă asupra dumneavoastră.

— Adică nu mai sunt unul dintre suspecţi?

— Toate plângerile asupra ta au fost retrase, Nora, a zis Gubbins. S-a terminat totul.

Am suspinat şi m-am trântit pe perne, procesând noile informaţii. Eliberare. Voiam să sar din pat şi să-l îmbrăţişez.

— În afară de declaraţia pe care trebuie s-o daţi în instanţă, a adăugat Roche. Bună treabă de detectiv, doamnă Glasser. Ne-aţi ajutat să punem lucrurile cap la cap. A venit lângă mine şi a desfăcut cătuşele.

— Liberă ca pasărea cerului, a zis.

Mi-am frecat încheietura dureroasă şi m-am uitat cu reproş la el. Şi-a tras umerii înapoi şi a luat poziţia de drepţi.

— Doar îmi făceam meseria. Nu îmi pare rău pentru asta. Dar regret că totul a căzut asupra dumneavoastră.

— Atunci îmi puteţi face o favoare?

S-a uitat precaut la mine.

— Ce este aceea?

— Mai există un caiet cu schiţe. Cel despre care Abbas v-a spus că l-am furat. Este al meu. Este la studioul lui Hugh. Are o poză cu Carrie Fisher pe copertă. Presupun că nu se mai poate ajunge la studio. Puteţi aranja să-l primesc înapoi? Este destul de valoros.

A ridicat o sprânceană.

— Adică acel caiet despre „Schimbările stilurilor de coafură ale femeilor" pe care-l aveaţi în poşetă?

— Aha. Şi mai este şi un cuţit roşu Swiss Army, gravat cu mesajul „Cel mai bun tată din lume".

— Îmi pare rău. Toate lucrurile din acel studio au fost reţinute ca probe pentru procurorul de district. Rămân la poliţie.

— Pentru cât timp?

— N-aş putea spune.

— Vă rog. Puteţi să eliberaţi măcar caietul? Trebuie să-l vând. Am o problemă cu banii.

Gubbins interveni din spatele lui.

— Aş vrea să discutăm despre asta, detectiv Roche.

Uşa se deschise din nou şi intră doctorul Patel.

— Domnilor, puteţi ieşi din cameră, vă rog?

Nu putea fi un moment mai potrivit pentru Roche. A scos din buzunar telefonul meu şi l-a pus pe pat, lângă mine.

— Asta e, atunci. Am lăsat computerul la domnul Gubbins.

Gubbins a pus servieta pe noptieră, a deschis-o și mi-a scos laptopul.

— O să-i spun lui Ben că au renunțat la acuzații. Și nu te îngrijora pentru restul. Vorbim mai târziu, a zis, închizând servieta și urmându-l pe Roche către ușă.

Când am rămas singuri, doctorul Patel s-a apropiat de pat și s-a uitat la pielea încheieturii, unde fuseseră prinse cătușele.

— O să vă dau o cremă pentru rana aceea. Mă bucur să văd că s-au rezolvat toate problemele cu legea. Cum vă simțiți astăzi?

— Al naibii de bine. Aveți rezultatele analizelor?

— Da. Doamnă Glasser, beți multă cafea?

— Oricând am ocazia. De ce?

— Trebuie să încetați să mai consumați cafea imediat. Și ciocolată neagră. Problema dumneavoastră este cofeina. Aceasta elimină calciul și magneziul din organism. Testele au arătat că nivelul de calciu este scăzut, dar și mai grav, aveți o deficiență serioasă de magneziu.

— Da? Este periculos?

— Probabil este responsabilă pentru starea de epuizare și aritmie. În timp, poate cauza o mulțime de alte probleme. Confuzie. Spasme musculare violente. La cazurile de deficiență severă de magneziu, am văzut și convulsii cerebrale. Și parasomnii.

— Parasomnii.

— Da. De exemplu, stări de panică în timpul nopții. Sau somnambulism.

Asta m-a făcut să reacționez.

— Somnambulism? Sunteți sigur?

— Ați avut…?

— Da, am zis însuflețită. Mi s-a întâmplat recent. De două ori. Era o problemă când eram mică. Dar medicul a zis că după pubertate o să dispară. Credeam că am scăpat.

— Probabil că așa este. Dar dacă sunteți predispusă la asta, poate deveni un „punct slab”. Cel mai probabil a fost declanșat de această deficiență. Aș vrea să vă țin sub observație o zi sau două, dar eu cred că aritmia *și* somnambulismul vor dispărea dacă înlocuim cafeaua cu magneziul.

Speram cu tărie că problema se reducea la cafea și magneziu.

— Credeți că pot fi vindecată?

— Sunt foarte optimist, dar, bineînțeles, va trebui să vedem în timp.

*

— Astăzi este duminică, nu?

— Da. Este duminică, a zis doctorul Patel.

O săptămână de când fuseseră descoperite cadavrele – o săptămână în care viaţa mi se schimbase, ca să zic aşa. După ce s-a asigurat că inima mea are un ritm regulat, doctorul Patel m-a externat. Am petrecut două nopţi sub observaţie strictă, iar asistenta a declarat că nu am avut nicio tentativă de somnambulism. Se părea că previziunea doctorului Patel fusese corectă. În afară de magneziu şi o interdicţie asupra cafelei, recomandarea era „relaxare şi mult timp liber".

— Nu vă apucaţi imediat de muncă. Luaţi-o uşor pentru câteva zile. Staţi acasă. Citiţi cărţi. Uitaţi-vă la filme. Beţi vin, cu moderaţie. Bucuraţi-vă de compania celor dragi.

Adică de mătuşa Lada, Grace, Mac şi băieţii lor, şi poate Ben. Când m-a luat de la spital, l-am întrebat dacă poate sta la Coteţ pentru restul zilei.

— Asta dacă nu vrei să stai cu Sam…

— Sam este ocupat cu prietenii lui care au venit acasă în vacanţă. Va fi plăcerea mea.

De la furtună, temperatura rămăsese scăzută, ceea ce însemna că zăpada nu se topise. Soarele strălucea pe un tărâm magic, frumos şi sclipicios, când am luat-o pe Crooked Beach Lane şi ne-am apropiat de aleea mea. Acolo aşteptau câţiva reporteri din oraş. Erau nerăbdători să ia o declaraţie de la femeia care îl învinsese pe criminalul fostului ei soţ. Ben i-a gonit.

— Sau puteţi să rămâneţi dacă vreţi să mă ajutaţi să dau zăpada, a zis. Serios, doamna Glasser o să vă sune dacă va considera că este bine pentru ea să vorbească cu presa.

Apoi m-a însoţit în casă şi a insistat să merg direct în pat în timp ce el pregătea ceaiul lui preferat.

— Speram să mă inviţi să rămân la tine. Am adus provizii, a zis, scoţând două pliculeţe de ceai din buzunarul hainei.

Am adormit înainte ca apa să fiarbă. Când m-am trezit, Ben era în pat lângă mine, citea cartea lui April Krim despre muzele artiştilor.

— Ai dormit foarte mult.

— Cât?

— Unsprezece ore.

— Uau. Cred că recuperez.

Bătu în carte.

— Interesante femei. Majoritatea au propriile lor talente. Pasionale. Generoase. Dar unii artişti… Este dezamăgitor să citeşti despre cum le tratau pe femeile care-i iubeau. Să spunem că aceşti nemernici erau cunoscuţi cel mai bine pentru munca lor.

Am închis ochii şi m-am gândit la observaţia lui Ben. Oare Hugh a fost „cunoscut cel mai bine pentru munca lui"? Dacă m-aş putea întoarce în timp,

să plec de la acea galerie înainte ca el să se prezinte, aș face asta? Regretam toată relația noastră? Nu. Dar am lăsat admirația pentru talentul și succesul lui să-i umbrească comportamentele jignitoare. M-am agățat de faptul că eram muza lui și m-am trădat singură. Înainte să-l pot ierta pe Hugh, trebuia să mă iert pe mine. Era timpul să le fac pe amândouă.

Am deschis ochii și m-am uitat la Ben.

— Ți-e foame, a întrebat?

— Ești chiar grozav, am zis.

A zâmbit, m-a sărutat, s-a dus în bucătărie și s-a întors cu un bol de supă de ciuperci dintr-o oală trimisă de Grace. I-am mulțumit, am mâncat supa și am adormit din nou.

*

În următoarele două zile, i-am ascultat cu bucurie sfatul doctorului Patel și am stat acasă. Am monitorizat-o pe mătușa Lada, care era lucidă și se recupera repede. Prima dată când am sunat-o, a vrut să vorbim despre Abbas.

— Mi-l amintesc de la nunta ta. Era așa de fermecător. *But na yazeekey myed. A na seardsea lyod.*

Limbă de miere. Inimă de gheață.

— Nu vreau să… Nu pot să vorbesc despre el, mătușă Lada. Mă bucur că s-a terminat totul.

De când mă panicasem în spital, foloseam metoda lui Ben și ridicam o altă cortină pentru a nu-l mai vedea pe monstrul acela. Nu voiam să mă mai gândesc niciodată la Abbas sau la acea noapte îngrozitoare de la Pequod Point.

Am petrecut majoritatea timpului citind un roman delicios de mistere și uitându-mă la filmele cu Harry Potter cu Grace și băieții. Au adus DVD-uri de la bibliotecă. I-am spus lui Ben că era în regulă să-l invite pe Sam la prânz și am fost bucuroasă să descopăr că fiul lui era un copil minunat, pasionat de istorie și politică. Am avut o discuție animată despre răspândirea știrilor false. La sfârșitul zilei, făceam dragoste cu Ben. Iar noaptea nu era vreun semn că făceam ceva mai mult decât să dorm liniștită.

În dimineața celei de a treia zi, am plecat într-o plimbare magică pe câmpul dimprejurul casei, plin de zăpadă și în pădurile înghețate și sclipitoare. Am urmat un pârâu înghețat pe jumătate, apa susura sub pojghița de gheață și curgea înspre partea de sus a drumului, unde Crawley parcase să mă urmărească atunci când eram suspectă. Fără mașini de poliție. Doar un morman de zăpadă. Vânătoarea chiar se terminase.

Mai rămăseseră doar problemele cu banii. Încă mai trebuia să-l plătesc pe Gubbins, chiria mea și a Ladei și facturile de la clinică. L-am sunat pe

Gubbins, sperând că va fi dispus să negocieze un plan de plată până când poliția va înapoia caietul cu prințesa Leia.

— Vești bune. Am convins procurorul să accepte fotografii din caietul de schițe drept dovadă la proces, a zis Gubbins, evident mulțumit cu această reușită. I-am avertizat că acest caiet reprezintă o sursă importantă de venit pentru stabilitatea financiară a clientei mele. „Dacă îl rețineți, îi afectați direct bunăstarea fizică a doamnei Glasser și a mătușii ei, un cetățean senior", am zis. Au fost de acord să înapoieze originalul până săptămâna viitoare, dacă poți dovedi că este proprietatea ta.

— Mulțumesc. E fantastic. Am o scrisoare de la Hugh în care zice că *Iubind-o pe Nora* a fost un cadou. Ajută?

Gubbins a rămas tăcut și eu m-am îngrijorat că scrisoarea nu va fi de ajuns. Într-un final a zis:

— Cunosc un expert în grafologie. Ar trebui să fie suficient ca acesta să confirme că este scrisul lui Hugh.

Avocatul meu genial.

— Dar au insistat să păstreze cuțitul până când se termină procesul.

— O să-i spun lui Ben. Este al lui. Mulțumesc din nou.

— Încă ceva. Mi-am luat libertatea de a suna la Sotheby's și de a cere o estimare aproximativă a caietului de schițe a lui Hugh Walker. Nu au vrut să se exprime fără să-l vadă, dar păreau nerăbdători să-l primească. Când le-am spus că acum se află în posesia poliției pentru o investigație de crimă, au spus că asta îi va crește substanțial valoarea.

Și uite așa, „pac", problemele cu banii se rezolvaseră. *Precum una dintre mușchiulețele lui Damien Hirst,* l-am auzit pe Abbas spunând. M-a trecut un fior și am alungat amintirea.

— Nora?

— Minunat, i-am zis lui Gubbins. Este minunat.

*

Am mers la biroul *Courier* miercuri după-amiaza, am descuiat ușa și am aprins luminile. Practic, în timpul sărbătorilor, ziarul era închis. Cu excepția calendarului de weekend, Ben terminase ediția de Ziua Recunoștinței în seara de dinainte. Venisem să-l completez eu. Apoi, plănuiam să merg împreună cu el și Sam la Alimentara Pequod, unde se dădeau curcani proaspeți rezidenților mai puțin norocoși, să-i ia acasă și să-i gătească.

Am respirat mireasma liniștitoare de lemn vechi. Podelele de pin uzat. Ușile de stejar care scârțâiau și ramele ferestrelor tot de stejar. Birourile de arțar și fotoliile zgâriate și pătate de cafea. Era o redacție din vremurile trecute și o adoram. Fotografia înrămată cu Sam și Judy, de pe biroul lui Ben, mi-a atras privirea. În loc să mă îngrijorez că nu aș putea să mă ridic la

standardele lui Judy, am apreciat devotamentul lui Ben pentru ea. Pentru o secundă, am simţit o îngrijorare subită. Oare cum va fi să lucrez aici cu Ben, acum că suntem într-o relaţie? Speram că vom putea colabora fără prea multă tensiune.

Un teanc din ediţia specială *Courier,* publicată după arestul lui Abbas, era pe biroul meu. Titlul de pe prima pagină suna aşa:

SĂGEATA VÂNĂTORULUI DOBOARĂ CRIMINALUL POINT
Reporterul Courier confruntă ucigaşul

Am mutat teancul pe dulap.

— Capitol închis, am zis fermă. Pentru totdeauna. Deja îl sunasem pe Jake, vânătorul, mai devreme, şi îi mulţumisem din nou.

— Dacă ezitai, nu mai eram aici astăzi, am zis. Avea o atitudine umilă.

— Mă bucur că am ajuns la locul potrivit, la timpul potrivit, doamnă.

M-am aşezat să lucrez la calendar. M-am uitat pe fereastră şi am văzut-o pe Lizzie pe partea cealaltă a străzii, îmbrăcată cu sacoul ei de armată şi pălăria de lână din Afganistan. Vorbea cu o femeie îmbrăcată toată în negru, în faţa cafenelei Eden. S-au întors amândouă şi s-au îndreptat către clădirea *Courier.* M-am ridicat când mi-am dat seama că femeia aceea era sora lui Helene.

Au ajuns la intrarea clădirii din stânga şi nu le mai puteam vedea de la fereastră. Uşa de la intrare s-a deschis. Apoi cea de la birou şi Lizzie a intrat repede din frig.

— Hei, Nora! Te-ai întors! Minunat. Nu credeam că o să mai fie cineva aici astăzi.

— Femeia care tocmai a trecut strada cu tine era Margaret Westing?

— Chiar ea. Lizzie puse aparatul foto pe birou şi se aruncă în scaun.

— Am fost la Eden să iau micul dejun şi am văzut-o pe această femeie pe care am recunoscut-o de la funeralii bând cafea la bar. M-am aşezat lângă ea şi m-am prezentat. Era aici să ia nişte lucruri de-ale surorii ei. Ascultă aici: o să depună cerere să devină tutorele lui Callie Walker.

— Serios?

— Aha.

Din câte auzisem la funeralii, nu credeam că Margaret o voia pe Callie pentru bani. Mi se părea că lui Margaret chiar îi păsa de nepoata ei.

— Minunat. Va fi mult mai bună decât Ruth şi Tobias. Doar că va fi dificil să câştige ca femeie singură împotriva unei familii. Dar, dacă reuşeşte, îi va salva viaţa copilei.

În zilele mele cele mai proaste, fusesem salvată de iubirea mătuşii mele.

— Exact, a zis Lizzie, ridicându-se şi mergând la Doamna Cafetieră. Mai este ceva: Tobias Walker are mari probleme cu fiscul. Este pe cale să fie acuzat de fraudă. Fondul lui „educaţional, non-profit" pentru familia americană le-a dat grămezi de bani în mod ilegal candidaţilor politici cu scopuri religioase. Aşa că s-ar putea ca judecătorul să nu-l privească drept un părinte responsabil şi etic.

— Margaret ţi-a zis asta?

— Nu, Crawley. A zis că poliţia l-a urmărit pe Tobias încă de la începutul investigaţiei de crimă. A luat carafa de cafea, şi a dus-o la dozatorul de apă, să o umple.

— Îi duc gogoşi lui Crawley când stă la radarele de viteză, aşa că îmi furnizează informaţii destul de valoroase.

Aş putea învăţa câte ceva de la fata asta.

— Ştii, eşti un reporter excelent, Lizzie. În caz că nu ţi-am mai zis.

— Mulţumesc. Radia de fericire.

— Vrei cafea?

— Nu. Nu mai beau cafea, am zis.

*

Coteţul era învăluit de arome care-ţi lăsau gura apă, de la festinul pe care îl pregătisem împreună cu Grace: curcan şi sos cu umplutură de castane, sos de merişor, budincă de cartofi dulci şi fasole verde cu ceapă perlată. De asemenea, era plin cu oamenii pe care-i preţuiam. Ben. Grace, Mac şi copiii. Mătuşa Lada. Primise acordul medicului ei să sărbătorească cu noi, atâta timp cât nu se agita prea mult. Am adus-o împreună cu Ben, cu Roverul lui, şi cu scaunul cu rotile. „Nu o să aibă nevoie de el mult timp", a zis cardiologul ei. „Îşi revine repede".

Aveam şi musafiri pe care voiam să-i cunosc mai bine. Precum tânărul Sam. Şi vecinii mei, Jack Mance şi iubitul lui, David. Voiau să-şi verifice casa, aşa că i-am invitat şi pe ei. Poliţia găsise arma furată a lui Jack, cu o zi înainte. Fusese implicată într-un jaf în grup la Pizzeria Massamat.

— Asta da poveste bună de publicat în *Courier,* a zis Jack.

Eram pe cale să ne aşezăm la masă când mi-am amintit că în toată agitaţia şi pregătirile pentru sărbătoare, uitasem să-mi iau pastila. M-am scuzat şi am fugit la baie. „Ia câte o pastilă în fiecare dimineaţă, înainte de micul dejun", mi-a indicat doctorul Patel.

Am deschis dulapul cu medicamente şi am luat suplimentul cu o doză mare de magneziu prescris de doctorul Patel, am umplut un pahar cu apă şi m-am analizat în oglindă. Pentru prima dată în ultimele luni, arătam odihnită. Pielea era minunată, iar zgârietura de sub ochi abia se mai vedea. Am pus flaconul înapoi în dulap, m-am întors înspre cadă şi am înghiţit

pastila uriașă. În timp ce beam apa, priveam lumina care se juca pe câmpul acoperit de zăpadă și ascultam vocile care veneau din sufragerie. Râsetele.

Soarele amiezii reflecta ceva afară, sub fereastră, trimițând scântei de lumină în geam. M-am aplecat peste cadă, într-o poziție ciudată, să văd exact ce era. Lângă fundația Coteţului, pe jumătate îngropată în zăpadă, săpăliga mea stătea lângă un morman de tulpini moarte de trandafiri și un sac gol de bulbi de narcise. Vârful argintiu al sapei strălucea în soare.

Mi-am atins obrazul. Zgârietura. De acolo era. În timpul unui episod de somnambulism, scosesem tulpinile moarte și pline de spini și plantasem bulbii. O crenguță și niște frunze mi-au ajuns în păr și pe haine. Îngenuncheasem chiar acolo, la lumina lunii și săpasem gropi cu săpăliga. Am zâmbit. Până la urmă, se pare că voi avea flori la primăvară.

Poate acesta era un semn. Să-l întreb pe Jack Mance dacă voia să vândă Coteţul? Puteam să-i fac o ofertă cu banii de pe caiet. În ciuda defectelor Coteţului, îmi plăcea aici și deja prinsesem rădăcini. Părea că o să câștig destul pentru a plăti pentru renovare.

Când m-am ridicat, l-am văzut pe câmp, la jumătatea distanței dintre Coteţ și pădure. Vântul ridica spirale de zăpadă de la pământ, în jurul lui. Stătea cu capul lui nobil ridicat, cu nasul înspre cer. Botul îi era înfrumusețat de mustăți lungi. Avea coarnele înalte, cu multe ramificații, pieptul masiv și talia aproape la fel de mare, aproape de forma unei vaci mai mici. Era cel mai bătrân cerb pe care-l văzusem vreodată.

— Cum ai rezistat iernilor atât de reci și aspre, cu atât de puțină mâncare? îmi venea să-l întreb. Cum ai scăpat de vânători? Cum de nu a dat nicio mașină peste tine? Cum ai supraviețuit atât de mult? Cum ai făcut față pierderilor și traumelor? Ai ceva sfaturi de viață? Trebuie să ai.

Își întoarse capul înspre mine, îl înclină și scutură din coarne, parcă zicând: „Cucoană, sunt un cerb”, în timp ce se apropiară și restul animalelor.

Ieșeau din pădure unul câte unul, mergând încet, în coloană. Toate formele și mărimile. Pui de cerbi, căprioare, iezi și cerbi mai tineri. Se opriră și pentru un moment se adunară în jurul lui, protejându-se unul pe celălalt de vânt, scoțând aburi din corpurile lor calde. Apoi au început să se întoarcă în pădure, tot în coloană, în frunte cu cerbul bătrân. Intrau în pădure cu cozile albe strălucind în ultima rază de lumină.

— Haide, Nora! Ne e foame! a strigat Ben din sufragerie.

Erau toți acolo. Așteptau. Și nu aveau de gând să înceapă fără mine.

Sfaturi de viaţă
de Nora Glasser

Sfaturile mătuşii Lada

Fă tot ce-ţi stă în putinţă. Dăruieşte-te cu totul.

Dacă lucrurile nu ies bine din prima, mai încearcă. După cum spun ruşii: „Prima clătită este întotdeauna plină de cocoloaşe”.

Şi apoi, „Cine nu-şi asumă riscuri, nu ajunge să bea şampanie”.

virtual-project.eu

violin